

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TESSONJA ODETTE

HEART OF THE RAVEN PRINCE

A CINDERELLA RETELLING
ENTANGLED WITH FAE



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



KUZGUN PRENSİN KALBI

TESSONJA ODETTE

© 2021 Tessonja Odette Tüm hakları

saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

Kapak illüstrasyonu ve tasarımı Tessonja Odette

İÇİNDEKİ

<u>Bölüm</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

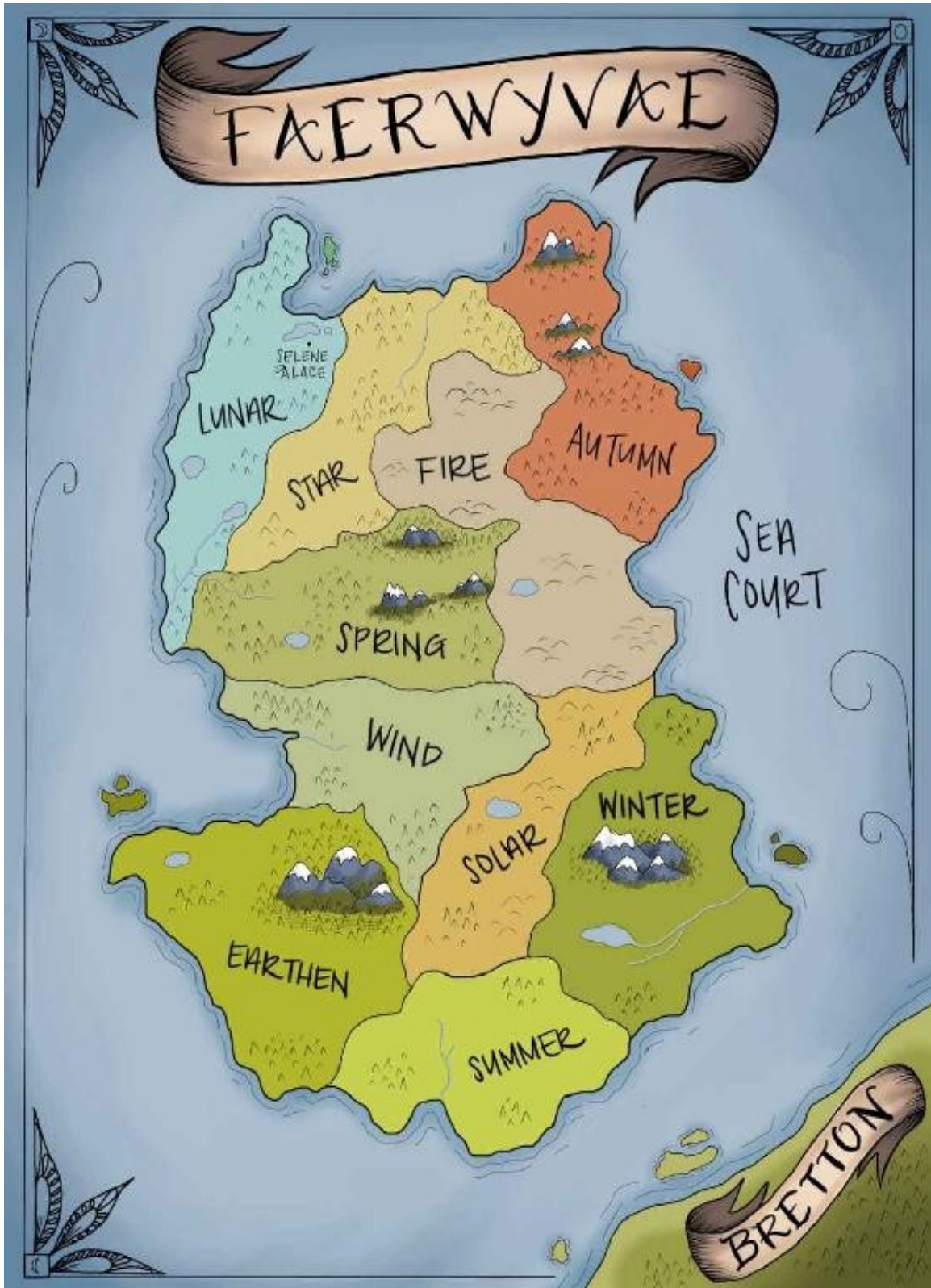
Bölüm 48

Epilog - Bir Yıl Sonra

Ücretsiz Fae Ön Hikayesi

Tessonja Odette'nin diğer

eserleri Yazar Hakkında





EMBER

Yalnız olmanın kendine özgü bir müziği vardır. Her sabah bir saat dışında nadiren duyabildiğim bir müzik. Güneş doğmadan, kimse günümü taleplerinin kakofonisiyle doldurmaya başlamadan önce, huzurlu bir dinlenme zamanıdır. Şafak sökünce, çatıdaki saklanma yerimden inip işlerime ve yükümlülüklerime dönmem gerekecek. Ama şimdilik, en azından, onu duyabiliyorum. Uyuyan şehrin ince şarkısını.

Bir baykuşun ötüşü dikkatimi yanımdaki çatıya çeker. Karanlık silüet içinde parlak sarı bir çift göz beni izliyor. Baykuş, sanki şafak öncesi şarkısına katkısını takdir etmemi beklercesine tekrar ötüyor. "Seni duyuyorum," diye fısıldıyorum ve başımı arkamdaki tuğla bacaya yaslıyorum. Kalın yün çoraplarla soğuk havadan korunan bacaklarım, çatının iki eğimli kenarı arasında uzanan düz ve dar çıkıntıya uzanıyor. Bu, tüm dağınık ve isle kaplı ihtişamıyla benim sığınağım. Görünmez orkestranın koltuğum.

Gözlerimi kapatıp müziğin beni sarmalamasına izin veriyorum: baykuş, kara gökyüzünde fısıldayan yumuşak rüzgâr, şehri çevreleyen kırsal alandan gelen cırcır böceklerinin yankıları. Sonra tanıdık bir ritim duyuyorum, apartmanımın yanımdaki apartman arasındaki dar sokakta dağınık duran çöp kutularına yaklaşan bir rakun. "Seni de duyuyorum," derim rakuna ve yün paltomu geceliğimin üzerine daha sıkı sararım.

Kapanan göz kapaklarıma öpücükler konduran solgun ay ışığının altında uzanırken, ninni etrafımda çalmaya devam ediyor. Güneşin ışığının ayın yerini alması an meselesi. Ay Sarayı'nda bile gün ışığının hakimiyetinden ve onun getirdiği koşturmacadan kurtulmak mümkün değil. Faerwyvae adasındaki on bir saraydan sadece Ay Sarayı, gün boyunca sürekli bir alacakaranlık havası yaşıyor ve güneş ışığını ürkütücü bir sisle dağıtır. Yine de sabah saatlerinde, diğer saraylarda olduğu gibi çan sesleri duyulacak. Evanston şehri uykusundan uyanacak.

Ve ben, hayatımda yaptığım en aptalca anlaşmanın bedelini ödemek için yeni bir güne başlayacağım.

En azından bu an var.

Yakında, bunun gibi daha fazla anım olacak. Yakında, müzik günlerimi dolduracak ve gecelerimi aydınlatacak. Yakında, üvey ailemden, geçmişimden ve katlanmak zorunda kaldığım her şeyden kurtulacağım. Yeni birisi olabileceğim.

Ancak o zaman ait olduğum yeri bulacağım.

Bu düşünce dudaklarıma bir gülümseme getiriyor. Gözlerimi açıp ceketimin cebine uzanıyorum ve her zaman yanımda taşıdığım hazineyi çıkarıyorum: tren bileti kuponu, yani özgürlüğe giden bilet. İki hafta sonra, bildiğim her şeyi geride bırakıp

geride bırakıp Evanston İstasyonu'ndan Star Court'taki Lumenas şehrine giden trene bineceğim. Faerwyvae'nin müzik başkenti olan Lumenas, gelecek vadeden müzisyenlere sınırsız fırsatlar sunmasıyla ünlüdür. Oraya vardığımda bir müzik grubuna katılmak niyetindeyim. Ondan sonra yolum açık. Bağlılık yok. Boğucu bağlar yok. Müzik parmaklarımın ucunda.

Pürüzsüz kağıdı, tarihi veya bilet ücretini lekelememeye dikkat ederek okşuyorum. Neredeyse bir yıl boyunca para biriktirdikten sonra, geçen hafta nihayet gizlice bileti satın alabildim. Şimdi bunun gerçek olduğuna inanamıyorum. Özgürlük gerçekten çok yakın.

Çok yakın.

İki hafta kaldı.

Bilet aniden mavi bir renkte parıldadı. Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda, başımın üzerinde üç parlak mavi ışık gördüm. Onları görünce şaşıyorum. Faerwyvae, fae'lerin hem hüküm sürdüğü hem de yaşadığı bir yerken, Evanston, fae yaratıklarının nadiren uğradığı, çoğunlukla insanların yaşadığı bir şehir. Bu kadar yakından, parlak, yuvarlak, alev gibi vücutlarının arasında minik yüzlerini ve kısa kolları ve bacaklarını görebiliyorum. Meraklı ifadelerle biletime bakıyorlar.

"Seyahat mi?" diye sordu biri, ruhani, kadınsı bir sesle.

Bileti nazikçe katlayıp cebime geri koyuyorum ve hiçbir şey söylemiyorum.

"Neden trenle gidiyorsun?" diyor bir diğeri, sesi ilkinden biraz daha yüksek, "seni istediğin yere biz götürebiliriz."

Ben gülerek burnumu çekiyorum. Herkes, özellikle de yolculuklar ve yol tarifi söz konusu olduğunda, wisplere güvenilmeyeceğini bilir.

"Bizimle gel," diyor üçüncüsü. Bu seferki daha erkeksi bir ses tonuyla. "Seni hemen oraya götürürüz."

"Şu anda gitmeye hazır değilim," diyorum, ki bu sadece yarısı doğru. Bana kalsaydı, üvey ailemi çoktan terk ederdim. Ama yaptığım anlaşma, on dokuz yaşına gelene kadar bunu imkansız kılıyor.

"O zaman bizimle oynasana," diyor ilki. Başımın üstünde spiral şeklinde süzülüyor. "Gel uç."

Ona dik dik bakıyorum. "Uçamıyorum."

"Sen rüzgardan gelirsin," diyor ikincisi.

Göğsümde boş bir acı zonklıyor. Nasıl anlayabilir? "Öyleyim. Annem bir sylph'ti."

"Öyleydi," diye tekrarlar.

"On bir yıl önce öldü."

"O zaman bizimle uç," dedi erkek hayalet. "Onu onurlandır."

"Sana zaten yapamayacağımı söyledim. Yarı peri olmam, annem gibi uçabileceğim anlamına gelmez. Acımı bana karşı kullanmana izin vermeyeceğim."

İlk wisp masum bir hareketle ellerini birleştirir. "Ama gün doğumunu kaçıracaksın. Ufukta görünüyor. Görmek istemiyor musun?"

Güneşin doğuşu. Bu, huzurumun neredeyse sona erdiği anlamına geliyor. Daireye döndüğümde beni bekleyen tüm ev işleri, tamiratlar ve sözlü hakaretler düşüncesiyle kalbim çöküyor. Ufka bakıyorum ama manzarayı kaplayan yüksek bacalar yüzünden güneşin izini bile göremiyorum. Özlem, asi peri tarafımı çekiyor, pes etmem için beni zorluyor. Bununla birlikte, uzun zaman önce verdiğim bir sözün yankısı geliyor.

Daima vahşi ol. Söz ver bana.

Çenemi sıkarak ayağa kalkıyorum, çatı kenarında dengemi koruyorum. Baca tarafına dönerek, kollarımı uzatıp parmak uçlarımda yükseliyorum ve bacanın tepesini tutuyorum, ellerimin isle kararmasını umursamadan. Is, etrafımda uçuşuyor, ben kendimi yukarı çekerken kıkırdıyor. Tırmanmak annem sayesinde bana her zaman kolay gelmiştir. İlk ağaca tırmanmayı o öğretmişti, birlikte güneşin doğuşunu izleyebilmemiz için malikanemizin çatısına tırmanmama yardım etmişti. Bu anı beni aşağı çekmekle tehdit ediyor, ama ben onu yakıt olarak kullanıyorum. Kendimi tepeye çekince ayağa kalkıyorum, ayaklarımla bacanın iki yanına tutunarak ufka doğru dönüp tekrar ufka bakıyorum.

"Atla. Uç," diye yalvarır erkek hayalet, ama onu duymazdan gelirim.

"Şarkı söyle," diyor ilk hayalet, gözlerinde alaycı bir bakışla. "Bunu istediğini biliyorum
istediğini biliyorum."

Omuzlarım bu meydan okumayla gerilirken, boğazımda ani bir sıkışma . Bu kadar yükseğe tırmanmak, peri doğamın bir kısmına bile boyun eğmek, her zaman beni şarkı söylemeye teşvik eder. Sesimi bir melodiye uydurmayı, sabahın sessiz müziğiyle karışmasını düşünmek bile içimde acı bir özlem uyandırır. Boğazım titrer, mırıldanmak ister, ama yutkunurum.

Kafamı sallıyorum. "Ben şarkı söylemem."

Artık söylemiyorum.

Sisler alay etmeye ve beni kışkırtmaya devam ediyor, ama ben onları duymazdan geliyorum. Bunun yerine, manzaraya odaklanıyorum, adının kadar kasvetli bir mahalle olan Gri Mahalle'yi oluşturan bacaları ve fabrikaları seyrediyorum. Mahallemden ötesindeki genişleyen şehrin geri kalanına, sonra da uzaktaki dağlara ve kırsal alana bakıyorum.

Wisps'lerin sıkılıp uçup gittiğini fark etmiyorum, ama kısa süre sonra yine yalnız kalıyorum, olduğum yerde donmuş, rüzgârın paltomu hışırdatmasına ve saçlarımda dans etmesine izin verirken müziğin değişimini dinliyorum.

Önce kapıların açılıp kapanma sesleri geliyor, ardından fabrika işçileri yakınlardaki apartmanlardan ve işhanelerden bir başka yorucu iş gününe çıkarken kaldırım taşlarına düşen ayak sesleri duyuluyor. Sonra atların nalları ve araba tekerleklerinin ritmi geliyor, ardından dişlilerin dönme sesi, makinelerin gürültüyle çalışmaya başlaması. Parmaklarım yanımda titriyor, melodiyi takip etmek için sabırsızlanıyor, her parmağım piyano tuşlarının hayaleti tarafından ele geçirilmiş gibi.

piyano tuşlarının hayaleti tarafından rahatsız edilir. En son çalmamın üzerinden aylar geçti. Parmak uçlarımda fildişinin o rahatlatıcı, tanıdık ağırlığını, kemiklerimde yankılanan sesi hissetmeyeli aylar oldu. Şarkı söylemeyi reddetmeme rağmen, piyano çalmaktan hâlâ rahatlık duyuyorum. Hâlâ piyano sayesinde annemle bir bağ kuruyorum.

En azından eskiden öyle hissediyordum. Üvey annem piyanomu satmadan önce.

Şarkıya dalarak, parmaklarımın uyluklarıma vurmasına izin veriyorum. Ağlayan bir bebek çığlık atarak, kaçırılmış bir nota gibi melodiyi bozuyor. Sanki işaret almış gibi, güneşin ilk ışıkları şehirdeki dağların üzerinden görünerek gökyüzünü yumuşak mavi ve altın tonlarıyla boyuyor. Dağların eteklerindeki kırsal alanı kaplayan güneşi izliyorum. Nefesim kesildi. O altın rengi yeşilin arasında, çocukluğumun evi var. Çocukluğumun en mutlu yıllarını geçirdiğim mütevazı kır evi.

Ta ki her şey değişene
kadar. Ta ki son kez şarkı
söyleyene kadar.

Ve beni seven tek insanı öldürdüm.

Boğazımdaki yakıcı yumruyu yutuyorum ve dikkatimi yükselen müziğe veriyorum, sesinin gittikçe yükselmesini dinliyorum, gizli acımı boğana kadar, seyircilerin arasında bir fısıltıdan ibaret kalana kadar. Birden fazla müzisyen uyumsuz bir uyum içinde mücadele ederken tempo hem hızlanıyor hem yavaşlıyor. Parmaklarım tekrar ritmi takip etmeye başlıyor, bir vuruşu, sonra bir sonrakini.

Sonra duyuyorum. Sabah çanlarının sesi.

Aklım, üvey annem beni aramaya başlamadan önce aşağı inip temizlenmem gerektiğini söylüyor, ama güneş yükselmeye devam ederken kendimi oradan ayıramıyorum. Olduğum yerde kalıp altın renginin parlaklaşmasını izliyorum. Güneş Evanston'u gittikçe daha fazla öpüyor. Her an, Gri Mahalle'yi bile aydınlatacak.

Bir anlık panik hissediyorum, ama isyankar bir ateş ayaklarımın bacanın kenarına yapışmasına neden oluyor. Kalacağım. Sadece bir saniye daha...

"Ember!"

Tiz ses, apartmanın aşağısında yankılanarak sırtımı kaskatı keser ve tüm isyan duygularımı kemiklerimden silip süpürür.

"Ember Montgomery!" üvey annem tekrar seslenir.

Gözlerimi kapatıp çenemi sıkıyorum ve boğazımın dibindeki madalyonu elime alıyorum. Sinirlerimi yatıştırmak için madalyonu sıkıca kavrayıp derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum. Sonra madalyonu bırakıp bacadan aşağı iniyorum. Huzurdan. Müzikten.

Asla yapmamam gereken bir anlaşmayı yerine getirmek için.



EMBER

Faerwyvae adasındaki her insana, perilerle asla pazarlık yapmamaları öğretilir. Bu, yirmi bir yıl önce insan toprakları peri topraklarıyla birleşip perilerin egemenliği altına girmeden çok önce öğrenilen bir kuraldır.

Yine de, hiç kimse bir fae'ye - ya da benim gibi yarı fae'ye - insanlarla pazarlık yapmamasını söylemez. Sık sık merak ediyorum... İnsanlara verilen gibi bir uyarı ile büyümüş olsaydım, üç yıl önce o pazarlığı yapar mıydım? Acım ve suçluluk duygum hala o kadar yoğun olur muydu ki, gerçeği görmek için yeterince durup düşünemezdim? Yalanı? Aldatmacayı?

Bu sorunun bana bir faydası yok. Yaptığım anlaşılmaya bağlı olduğumu değiştirmeyecek. Üvey anneme bağlı olduğumu.

İki hafta daha, yani.

Adımın tekrar çağrıldığını duyuyorum, bu sefer daha yakın. Aciliyetle, çatı kenarından yatak odamın penceresinin üzerindeki tenteye atlıyorum. Neyse ki, Gri Mahalle'deki apartmanlar oldukça dar, bu da bana geçmek için çok az yer bırakıyor. Yine de, çıkıntıdan atladığım an ile terlikli ayaklarımın tentenin üzerine değdiği an arasındaki o kısa sürede her zaman panik hissediyorum. Ama her zamanki gibi, ayaklarım hedefine ulaşıyor. Sonra, tenteden pencere pervazına, oradan da pencereden yatak odama atlarken dikkatli bir denge kurmam gerekiyor. Hızlı adımlarla solmuş giyinme perdesinin arkasına koşuyorum. Bir saniye sonra, kapım açılıyor.

"Ember!" üvey annem bağırır. "Neden aşağıda değilsin?" "Çok üzgünüm, Bayan Coleman," derim, olabildiğince pişmanmış gibi davranarak.

Ayak sesleri giyinme perdesine yaklaşır ama neyse ki diğer tarafta durur. Halimi görürse, dışarıda olduğumu anlar. "Bugün ne bahanen var?"

Çenemi sıkarken lavaboya su doldurup kollarımdaki isleri yıkamaya başlıyorum. "Daha güneş doğmadı bile üvey anne."

Sinirli bir şekilde içini çekiyor. "Bu sabah ilk iş olarak halletmemiz gereken işler var. Sonsbury Meydanı'na gitmezsek..." Sanki bana açıklama yapmaya değmediğimi fark etmiş gibi sözünü kesiyor. Bunun yerine, bana karşı her zaman kullandığı silahı kullanıyor. Sözleri yavaşça çıkıyor, ses tonunda uğursuz bir soğukluk var. "Benimle tartışma. Sadece *itaat et*."

Önce korku, sonra acı geliyor. Keskin, sanki demir bir bıçak bağırsaklarımı parçalıyor. Alnımda ter damlaları belirirken çığlık atmamak için dişlerimi sıkıyorum. Parmaklarım lavabonun kenarlarını o kadar sıkı tutuyorum ki, porselen ellerimin altında parçalanacakmış gibi korkuyorum. *İtaat ediyorum, itaat ediyorum*, acı azalmaya başlayana kadar kendime tekrarlıyorum.

Anlaşmaların en sevmediğim yanı budur. Bozulduğunda acı verir. Tam bir peri olsaydım, itaatsizliğim beni öldürebilirdi. Yarı peri olduğum için, perilerin anlaşmalarını yöneten gizemli sihir o kadar zararlı değil.

"İtaat ediyorum." Bu sefer sesli söylüyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek.

Sihir, benim ısrarımdan memnun kalmış gibi, acı hızla azalır. Yine de, üvey annemin emirlerine gerçekten karşı geldiğimde ne olacağını hatırlatarak beni titretmeye yetiyor.

Bayan Coleman ekrana bir adım daha yaklaşır. "Beni duydun mu?"

Çenemi sıkıyorum, vücudum geçici acının etkisiyle hala titriyor. Sesimi sabit tutmakta zorlanarak, "Temizlenip giyinir giyinmez aşağı iniyorum," diyorum.

Uzun bir sessizlik. Sonra, "Peki. Çabuk ol. Ve şu lanet pencereyi kapat! Bütün daireye soğuk hava girecek." Bununla birlikte, adımları uzaklaşır.

Korkum öfkeye dönüşür, söylemediğim cevaplar fırtına gibi zihnimde dolanır. *Yatak odam pencere açık ya da kapalı olsun, her zaman cereyan yapar. Yatak odası tavan arası olunca böyle olur, seni aptal inek!*

Yanağımın içini ısıriyorum, kirli yıkama suyuna bakarak. "İki hafta daha," diye fısıldıyorum. Dayanmam gereken tek şey bu. Ondan sonra on dokuz yaşında olacağım ve bu aptal anlaşmadan kurtulacağım. *Ondan* kurtulacağım.

Yavaşça nefes vererek lavaboyu bırakıp kollarımı ovmayı bitiriyorum. Sonra geceliğimi ve boru hortumunu çıkarıp yerine günlük giysilerimi giyiyorum: çoraplar, gecelik, korse, chemise, mavi yün etek ve krem rengi pamuklu bluz. Bütün giysiler üvey kardeşim Clara'dan kalma soluk renkli ikinci el giysiler ve korse o kadar yıpranmış ki, kendi balenlerim tarafından henüz delik deşik olmamış olmama şaşıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu, günlerimin çoğunu geçirdiğim şeye kıyasla piknik gibi geliyor.

Madalyonumu okşayıp, altın zinciri bluzumun yüksek yakasına yerleştiriyorum. Sonra kelepçelerimi takıyorum. Aslında bu bir başlık, ama zincir ve top da olabilirdi. Bu başlık, üvey annemin nefret ettiği kısmımı gizliyor. Evimizin dışında kimsenin görmesini istemediği kısmı.

Saçlarım.

Anneminkinin soluk mavisi aksine, benimki turkuaz, gözlerimin rengi. İnsanların en katı yüksek sosyete çevrelerinde görmek şok edici bir şey, beni diğerlerinden ayırıyor, peri soyumu kanıtıyor ve sylph annemin içimde yaşadığının kanıtı.

Her zaman vahşi ol. Bana söz ver.

Dişlerimi sıkarak, her bir turkuaz saç telini başlığın altına sabitliyorum. Bu başlık sadece çirkin değil, çiçek desenli keten kumaştan yapılmış bir ucubelik ve yirmi yıl önce moda olan güzel

boneler gibi değil, aynı zamanda kocaman. Yüzümü gölgede tutarken beni tamamen gülünç bir hale getirmek için mükemmel.

Derin bir nefes alıp, muhteşem ve huzurlu yalnızlığımın son anlarının tadını çıkarır, sonra aşağıda kavga eden üvey ailemin yanına inerim.



YARIM SAAT SONRA, Bayan Coleman ve iki üvey kız kardeşimin arkasında, Gray Quarter'dan şehrin merkezine doğru ilerliyoruz. Üçü birbirine çok benzeyen, neredeyse aynı boyda, sarı bukleli ve solgun, kibirli yüzlü üç kişi yan yana yürüyor. Üçü arasında bir iki santim daha kısa olan Clara, on yedi yaşında —benden bir yaş küçük—, Bayan Coleman'ın tıpatıp aynısı olan Imogen ise neredeyse yirmi yaşında. En iyi elbiselerini, şapkalarını ve sadece dışarı çıkmak için sakladıkları paltolarını giymişler, yoksulluğumuzu gizlemek için bir maske takmış gibiler.

Halka açık yerlerde hizmetçi gibi davranmam ve aile biriminden ayrı kalmam gerektiği kuralına uyarak, yürüyüşümüze devam ederken birkaç adım geride kalıyorum ve fabrika işçilerinin trafiğinden kaçınmak için Gri Mahalle'nin dış mahallelerinde dolanıyoruz. Kısa süre sonra bacalar ve endüstriyel binalar, bizimkinden biraz daha lüks olan, birbirine sıkı sıkıya bağlı apartman binalarının sıralarıyla yerini alıyor. Üvey ailem, sanki bu, Gri Mahalle ile olan bağlarından kaçmalarına yardımcı olacakmış gibi aceleci bir tempoda yürüyor. Sonunda, evlerin daha seyrek ve daha büyük olduğu, yerini şehir evlerine bıraktığı Başkan Sokağı'nı geçiyoruz. Burada renkler daha parlak, sokaklar daha temiz. Bayan Coleman derin bir nefes alır ve daha rahat bir yürüyüşe geçer.

"Buraya neden geri döndüğümüzü hatırlatır mısınız?" diye sızlanır Clara. "Neden Earthen Court'ta kalmadık? Orada her şey yolundaydı."

"İyiymi, ama bir yere varamıyorduk," diye tersler Bayan Coleman. "Ne sen ne de Imogen bir koca bulamadınız. Üç yıl üst üste, tüm sarayların sosyal sezonlarına katıldık, ama kızlarım beni yine hayal kırıklığına uğrattı."

Imogen alaycı bir şekilde güldü. "*Her* sarayın sosyal sezonuna katılmadık ki. Neden

bizi Sonbahar veya Ateş'e götürmüyorsun? Marie teyzemin Maplehearth Sarayı yakınında bir kulübesi yok mu?"

"Marie ahlaksız ve namussuz bir hayat sürüyor," diyor Bayan Coleman keskin bir sesle. "Onun gibilerle arkadaşlık etmenizi istemiyorum."

"Ama neden *buraya* gelmek zorunda kaldık?" diye sorar Clara. "Ay'ın sosyal sezonuna başka bir şehirde giremez miydik?"

Daha güzel bir yerde yaşayabileceğimiz bir şehirde? Ya da malikanede kalmak istemeyi neden istemedik?"

İlk başta ne demek istediğini anlamıyorum. Sonra babamın evinden bahsettiğini anlıyorum, babam ölmeden önce hep birlikte yaşadığımız evden. Babamın ölümünden sonra, Bayan Coleman sosyal sezonları takip etmek için lüks bir yaşam sürmek amacıyla evi satmaktan çekinmedi. Her saray, bir ay süren sosyal sezonunu farklı bir ayda düzenlediği için, yıl boyunca her zaman gidecek yeni bir yer vardı. Kiralanacak yeni bir ev. Alınacak yeni elbiseler. Aristokrasiye yaklaşmak için yeni planlar.

Bakın onu nereye getirdi. Hepimizi nereye getirdi.

"Malikâne artık bize ait değil, Clara canım," diyor Bayan Coleman. "Davetsiz bir yere kalmak için öylece isteyemeyiz."

"Burada önemli biri olsaydı yapabilirdik. En azından Toprak Saray'da arkadaşlarımız vardı..."

"Neden burada olduğumuzu biliyorsun, Clara," der Imogen, kız kardeşini susturarak. Sonra omzunun üzerinden bana sert bir bakış atar. "Ember'ın ölen babasının mirasını almasının zamanı geldi."

Bakışlarımı sabit tutarak, ölen babam ve mirasından bahsetmesini duymazdan geliyorum. Onların mirasını benden çalmaya çalışacaklarından hiç şüphem yok, çünkü bunu kesinlikle yapacaklar. Mütevazı bir servet olsa da, üvey ailemin mali durumu son birkaç yılda çok kötüye gitti ve her geçen gün daha da çaresiz hale geldiklerini biliyorum. Yine de, para yasal olarak benim olduktan sonra, Ay Sarayı'nın para birimi olan tek bir ayaşı parçası bile görmeyecekler. Aslında ben de görmeyeceğim. Mirası alır almaz hayır kurumuna bağışlayacağım. Böylece Bayan Coleman'ın çalacak kimsesi kalmayacak. Takip edip taciz edecek kimsesi kalmayacak.

Ayrıca, Bayan Coleman babamın servetini hak etmiyor, ben de hak etmiyorum. Sonuçta onu öldüren benim.

"Kız kardeşin haklı," diyor Bayan Coleman. "Ember'ın babasının servetini talep etme zamanı geldiğinde, Selene Sarayı'na gitmemiz gerekecek. Bu, biraz saygın bir topluluk içinde kalarak ulaşabileceğimiz en yakın yer."

Evanston şehri, sefil sarayın yirmi mil çapındaki tek insan şehri olduğu ve mirasımın on dokuz yaşına kadar orada tutulduğu düşünülürse, bu sözlerde bir parça doğruluk var. Normalde, insan hayatı ve mali işleriyle uğraşmak seelie hükümdarının görevi değildir, ancak bu yılın başlarında babamın vasiyetinin icracısı öldükten sonra, mirası krallığa devredildi. Vasiyeti ve mali varlıkları en yakın kraliyet kasasına, yani Selene Sarayı'na taşındı.

Üvey annem sesini alçaltır. "Bir düşün. Merhum Terrence Montgomery'nin vasiyetinin icracısı da onunla birlikte mezara girmiş olmasaydı, Selene Sarayı'nı ziyaret etme şansımız hiç olmazdı."

Imogen annesine sırtarak, hesaplayıcı bir ifadeyle bakar. "Bizi buraya getirme kararının, Prens Franco'nun hala evlenmemiş olmasıyla bir ilgisi var mı?"

Imogen'ı peri kraliyet ailesinden biriyle evlendirmek için bir *başka* plan yapıldığına dair bu ima karşısında içimden bir iniltiyi bastırıyorum. Prens Franco, Lunar'ın Unseelie Kraliçesi Nyxia'nın kardeşi ve varisi ve Imogen'ın var olmayan cazibesine kapılma ihtimali, onun kur yapmaya çalıştığı diğer tüm kraliyet mensupları kadar düşük.

Bayan Coleman çenesini kaldırıp kızının kurnaz bakışına karşılık verdi. Sesi şarkı söyler gibi oldu. "Belki. Onun dikkatini çekmek için sana güvenebilir miyim?"

Imogen dudaklarını sıkıştırdı, yüzündeki tüm eğlence kayboldu. "Elbette, anne. Tabii, onun yanında bir an bile vakit bulabilirsek." "Bulacağız, canım. Söz veriyorum."

"Ember mirasını almadan önce mi? Raven Prensi'ni sözleşmelerin yerine getirilmesi için ikna etmeye çalışmayacağım. Ember her şeyi mahvedebilirken olmaz." Imogen son cümleyi fısıldayarak söyler, ama sözleri yine de kulağıma ulaşır. Bana attığı öfkeli bakış da öyle.

"Benim yöntemlerim var," diyor Bayan Coleman, adımlarında bir kendinden eminlikle.

Clara nefesini tutarak gözlerini kocaman açar. "Bu yüzden Madam Flora'nın dükkânına gidiyoruz, değil mi?"

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum; şimdiye kadar gideceğimiz yeri bilmiyordum. Madam Flora, insanları eğlendirmek ve kozmetik amaçlarla büyü yapma konusunda uzmanlaşmış bir peri büyücüsüdür. Dükkânına hiç gitmedim ama ürünlerinin ucuz olmadığını biliyorum. Bayan Coleman neden azalan servetini Madam Flora'ya harcamak istesin ki?

Imogen de benimle aynı soruyu soruyor olmalı. "Son planın nedir anne?"

O, kibirli bir şekilde omuz silkti. "Raven Prince'in bizzat ev sahipliği yaptığı, büyü bir baloya davet edilme ihtimaline karşı hazırlıklı olmak lazım."

Üvey kız kardeşlerim sevinçle birbirlerine bakiştılar, ama Imogen'in heyecanı çabucak söndü. "Anne, Yeni Ay Maskeli Balosu yarın gece," dedi. "Henüz davet almamışken, davetiyeyi nereden bulacağız?"

"Sana söyledim, canım. Benim yöntemlerim var."

Üvey annemin sırtına başımı sallıyorum. Davetiyesi olmayan bir baloya para harcamaktan çekinmez tabii. En son moda kıyafetler için yemekten ve soba kömüründen kesinti yapar tabii. Piyanoforte'mi satar tabii...

Sanki benim içimdeki öfkeyi hissetmiş gibi, Bayan Coleman, ben yüzümü tarafsız bir ifadeyle gizlemeden önce, dönüp benim kaşlarımı çatmış halimi fark etti.

Imogen de fark eder. "O bakış neydi, Ember? Baloya gidemeyeceğin için kıskandın mı?"

Ona cevap verme zahmetine girmiyorum. Gerçek şu ki, üvey kız kardeşlerimi kıskanmaktan vazgeçtim. Eskiden hizmetçi gibi davranılmak, balolara katılmak ya da sosyeteye çıkmak yasak olmak daha çok canımı yakardı. Ama üç yıl boyunca kız kardeşlerimin birbiri ardına gelen büyük etkinliklere hazırlanmasına yardım ettikten

sonra, sosyete danslarının benim sevdiğim kısımları olan müzik ve dansla değil,

evlilik planları ve "hafıfmeşreklik" olarak adlandırılan bir dizi dikkatli kurallara uymakla ilgili olduğunu öğrendim. Dans sırasında en iyi yerin bir erkeğin kolunda değil, orkestrada olduğuna inanmaya başladım. "Yüzündeki o ekşi sırıtışı sil," diyor

Bayan Coleman, dönmeden önce.

ileriye doğru, böyle bir ifade takınmadığımı bilmeme rağmen.

Ancak Imogen, bana küçümseyerek bakmaya devam ediyor. Alaycı bir şekilde gülüyor. "Yanağında is mi var?"

Endişemi gizlemeye çalışıyorum, ama içimi panik kaplıyor. Sabah yüzümü yıkamay mı unuttum? Ceketimin koluyla yanaklarımı siliyorum.

Bu Imogen'i daha da eğlendiriyor gibi. "Sadece adın seni kül ve közün arasına koyuyor diye, kozmetik ürünlerini bacadan aramana gerek yok."

"En azından köz hala yanıyor," diyorum kendi kendime.

Clara da Imogen'e katılarak bana sırıtıyor. "Şimdi kendini şair mi sanıyorsun? Akıllı sözleri olan ama elinde hiçbir şeyi olmayan küçük yetim Ember."

"Onu dinlemeyin," diyor Bayan Coleman kızlarına, sanki alay etmelerinin sebebi benmişim gibi. "Kimse bakmazsa ne kadar parlak yandığının önemi yok."



Madame Flora'nın dükkânına açılmadan on beş dakika önce ^{vaniyoruz.} "Çok erken geldik," diyor Clara, omuzları çökmüş.

Bayan Coleman'ın dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrılır. "Tam zamanında geldik." Imogen annesinin ifadesini inceler. "Ne demek istiyorsun?" "Görürsün. Şimdi bekleyelim."

"Söyleyemez misin?" Clara pencerelerden birinden içeriye bakıyor, ama dükkânın ışıklarının kapalı olduğu belli.

Bayan Coleman kızını pencereden uzaklaştırır, sonra onu ve Imogen'i yanına alır. "Güvenilir bir kaynaktan öğrendim..." Sırtı kasılır ve bana dönerek sorar. "Neden buradasın?"

Çenemi sıkıyorum. "Burada olmamam gerektiğini hiç belirtmedin, üvey anne. Beni sen getirdin."

"Bana karşılık verme, kızım," der dişlerinin arasından. "Ne sorduğumu biliyorsun. Neden ortadan kaybolmadın? Seni Madame Flora'nın yanına getireceğimizi mi sandın?"

"Bana başka bir iş vermedin ki. Garip bir şekilde, senin aklını okuyamıyorum." Son cümleyi söylememem gerektiğini biliyorum, bu yüzden hoş bir gülümseme takınıyorum.

Bayan Coleman'ın burun delikleri genişler, gözleri bıçak gibi bakar. Gergin bir sessizlikten sonra, isteksizce çantasına uzanır ve bir kağıt çıkarır. Kağıdı alırım, üzerinde kısa bir yiyecek listesi vardır. Tabii ki sadece gerekli şeyler. Özellikle de her aytaşı parçası üvey annemin gereksiz hevesleri için harcanacağına göre.

Elini sallayarak beni kovar. "Git ve işimiz bitene kadar sakın geri gelme. Erken bitirirsen... sokakta bekle."

Sokak. Tabii ya.

İki hafta daha. Sonra her şey bitecek. Sadece görevini yap ve itaat et.

"Peki," diyorum, sesim düz. Üvey ailemi geride bırakıyorum, ama önce Bayan Coleman'ın fısıltısından birkaç kelime duyuyorum.

"...Ay Prensi!"

Imogen ve Clara'nın heyecanlı çığlıkları, pazara doğru köşeyi dönmeden önce duyduğum son seslerdi.



FRANCO

"Kendini gerçekten aştın," aynanın yanında duran perinin yanına yaklaşıp söylüyorum.

Madame Flora, koyu renkli, ince ellerini çırpıp. "Bunu beğeneceğini düşündüm," der yüzü gibi yüzen porselen maske, sesi derin ama kadınsıdır. Maskeyi kısa, tıknaz vücudunun geri kalanına bağlayan boynu yoktur, vücudu zarif siyah bir cüppeyle örtülüdür. Cüppenin birçok kıvrımı, var olmayan bir rüzgârın çektiği gölgeler gibi etrafında kıvrılır.

Yavaşça dönerek yansımamı inceler ve gülmemeye çalışırım. Madame Flora gülsem bile alınmazdı. Daha çok, bu saçma sapan – hayır, muhteşem – büyüünün etkisindeyken ciddi bir yüz ifadesini korumayı öğrenmem gerekiyor. Sonuçtan memnun kalınca boynumdaki siyah ipek kravatı çıkarırım. Kravat boynumdan ayrılır ayrılmaz büyü de kaybolur.

Flora kravatı benden alır ve saygıyla kağıt mendillere katlayıp yaldızlı siyah bir kutuya koyar. Bana kaç kez böyle güzel ambalajları benim gibi birine harcamamasını söylediğim halde, beni dinlemez. Aslında tıslar. Bu tek isteğim onu gücendirmek için en kesin yoldur. "Diğerini denemek ister misiniz?" diye sorar, porselen maskesinin üzerindeki kırmızı boyalı dudakları hiç kıpırdamadan.

"Tabii ki." Bana uzattığı siyah turmalin boncuklu kolyeyi alıp aynaya bakıyorum, sonra kolyeyi boynuma takıp uzunluğunu göğsümün üzerine ayarlıyorum. Yansımam bir anda değişiyor ve geriye... ben kalıyorum. Aynı gümüş rengi saçlar, dağınık bir şekilde ayrılmış, bazı yerlerde çenemin hemen altına kadar uzanıyor. Aynı sivri kulaklar. Aynı gözler. Gülümsüyorum ve onun köpek dişlerimin uzun uçlarını bile takmayı başardığını fark ediyorum.

Flora yanıma süzülerek, boyalı, kırılmayan gözleriyle beni değerlendiriyor. "Neredeyse mükemmel bir taklit, değil mi?"

"Daha da iyi, bence. Bu kıyafeti nasıl buldun?" Yanlara dönerek, neredeyse yere kadar uzanan siyah tüylerden yapılmış pelerini, topuklu botları, kalçalarımın üzerine kadar inen dar pantolonları hayranlıkla inceledim. Pelerinimi yana doğru çektim ve sanki gerçek bir pelerinmiş gibi, pelerin de bana itaat ederek pantolonumun arkasını ortaya çıkardı. "Kıçım harika görünüyor. Daha büyük mü yaptın?"

"Senin kibrine uymam gerekirdi, değil mi?"

Gülümseyerek pelerini bırakıp öne dönerek gömleğimin önünü inceliyorum, pembe fırırlı dantelden yapılmış akıcı bir tasarım. Yelek ve kravat yok, yakası düğmesiz. Yakayı kenara çekiyorum ve siyah mürekkep izi görüyorum. "Dövmelerimi bile doğru yapmışsın."

Omuzlarını silkiyor. "Zor değildi."

Ona sırtarak bakıyorum. "Neden mi? Çünkü nadiren düzgün bir gömlek giymeyi önemseydiğim için mi?"

"O da var." Yüzünde hiçbir ifade olmasa da, sesinden eğlendiğini duyuyorum.

"En iyisinden öğrendim. Nyxia'nın giydiklerini gördün mü?" Kolyeyi çıkarırken gözlerimi yansımadandan ayırmıyorum. Bir anda gerçek ben geri geliyor. Neredeyse aynı görünüyorum, ama gösterişli kostüm yok. Onun yerine siyah pantolon ve indigo renkli keten gömlek var. Glamour'u geri takıp günün geri kalanında giymek için canım çok çekiyor, ama pembe danteller için henüz çok erken. Yoksa çok mu geç? Fırfırlı ve dantelli en iyi partiler en azından güneş doğana kadar sürer...

Flora kolyeyi benden alır ve kravatı sardığı gibi özenle sarar. "Kız kardeşinden bahsetmişken, o nasıl?"

Bu soru mideme demir ağırlığı gibi çöküyor. "O... iyi. Beni terk etmesi dışında." Son cümleyi şaka olarak söylemeye çalışıyorum, ama sözlerime karışan acı tonu duyunca yüzüm buruşuyor.

Peri duraksıyor ve maskesinin ardında ifadesiz bir bakışla bana keskin bir bakış atıyor. "İnsanların sosyalleşme sezonuna ev sahipliği yapmaktan memnun değilsin galiba."

"Bu benim görevim," diyorum, bu sefer karanlık ses tonumu saklamaya bile zahmet etmeden. Ondan uzaklaşıp ellerimi ceplerime sokuyorum ve duvarlara dizili tavandan tabana rafların önünden yavaşça geçiyorum. Her rafta zararsız görünen eşyalar var: bir çift eldiven, bir şapka, bir kolye... Ama her birinin farklı bir büyü olduğunu biliyorum. Bazıları alıcının zevkine göre özel olarak yapılmış, tıpkı benim için yaptığı gibi, ama diğerleri Madame Flora'nın parlak zihninin tamamen rastgele bir ürünü. Bir çift kol düğmesi alıp, ne tür bir cazibe barındırdıklarını merak ediyorum. "Nyxia, insan toplumunun saygısını kazanabilmem için itibarımı iyileştirmeye kararlı. Bunu başarmak için, bu yılki sosyal sezonu tek başıma geçirmem gerektiğini ısrarla söylüyor. Hepsi beni uygun bir varis olarak yetiştirmek için."

Önemli değil, diye düşünüyorum. Kız kardeşim ölmedikçe, onun yerine kral olmak için hiçbir nedenim yok. Tüm periler gibi Nyxia da ölümsüzdür. Faerwyvae'de yasak olan kül veya demirle ölümcül şekilde yaralanması gibi olasılığı çok düşük bir durum dışında, ondan daha uzun yaşamam ihtimali çok düşük.

"İnsanların onayını almak seelie hükümdarının sorumluluğu değil mi?" diye sorar Flora.

"Evet, öyle olmalı." Yine, acımasızlığım açıkça belli oluyor. Ve o haklı. Faerwyvae'deki her sarayda, iki ayrı sarayda hüküm süren ve Alfa Konseyi'nde görev yapan bir seelie ve bir unseelie hükümdar vardır. Seelie hükümdarı, barışın ve insanlarla entegrasyonun sağlanması, günlük dilekçeler, ekonomi ve maliye gibi sarayın daha medeni yönlerini denetler. Unseelie hükümdarı ise Eski Geleneklerin sürdürülmesini sağlar, doğa ile ilgili konuları denetler ve vahşi fae yaratıklarının haklarını savunur. Kız kardeşim gibi unseelie hükümdarlarının saraylarını insanlara açmaları veya onların

dilekçeler. En azından isyanlardan önce böyleydi. On bir yıl önce Lunar, Wind ve Spring'de kısa süreli çatışmalar patlak verdiği için beri, üç sarayımız insan nüfusu ile daha fazla işbirliği sağlamak için önlemler aldı. İyi niyetimizi gösterme konusundaki ilk girişimimizi mahvettiğinden beri, artık sosyal sezonu ağırlamak için Selene Sarayı'nı yılda bir ay açmaya karar verdik.

Bu yıl ilk kez ev sahibi olacağım. Gerçekten çok acımasız bir kader.

"Bir aylık güzel yemekler ve balolarla başa çıkabilirsin herhalde." Ses tonu, durumumu oldukça önemsiz bulduğunu gösteriyor. Belki haklıdır, ama yine de...

Kıkırdadım. "En son böyle bir etkinliğe katıldığımda, aşağılık bir haydut olarak çıktım." Kol düğmelerini bırakıp Flora'ya döndüm. "Ayrıca, mesele sadece bu değil. Nyxia, kendisinin bile cesaret edemediği kadar derin bir düzeyde insanlarla etkileşim kurmamı istiyor. Bahçe partilerine katılmam, tiyatroya gitmem, aristokratların kızlarının ellerini öpmem gerekiyor..."

"Ne korkunç," dedi alaycı bir tonla. "Halkını ziyaret etmek için sarayından bir iki kez çıkman gerekecek."

"Teknik olarak, insanlar *benim* tebaam değil. Onlar Seelie kralına ait."

"Neden korkuyorsunuz, Majesteleri?"

Elimi kalçama koydum. "Korkmak mı? Ben mi? Neden korkayım ki?" "Cevabı sadece sen biliyorsun."

İlk tepkim onu başımdan savmak, ama sesindeki ciddiyet, normalde kalın olan savunma duvarlarımı inceltmeye başlıyor. Flora'dan saklayabileceğim pek bir şey yok, ayrıca bunu yapmanın da bir anlamı yok. Artık bir zanaatkar olabilir, ama eskiden siyasetle uğraşıyordu. Yıllar önce annemin danışma kurulunda görev yapmıştı ve o zamandan beri benim için bir büyükanne gibidir. Aslında, annemin hayatımda olmaktan hoşlandığı süreden çok daha uzun süredir hayatımda. Yüzlerce yıldır bir kez bile bana acımasızca dürüst olmaktan çekinmedi. Onun bu yönünü seviyorum, çünkü nadiren bu kadar samimi davranan insanlar var. Diğer herkes daha çok bana yalakalık yapmakla meşgul.

"En son insanlarla etkileşime girdiğimde ne olduğunu biliyorsun," diyorum, tavrım temkinli. "Ve şimdi... Bu saçma insan gelenekleri hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. Kısıtlayıcı davranış kurallarından nefret ediyorum. Daha da kötüsü, evlenmemiş kızlarını bana atan anneler ve babalar, sanki ben bir savaş ganimetiymişim gibi beni kapmak için can atıyorlar."

"On yıldır bu şehirde çalışıyorum," diyor hafifçe gülerek. "Bu süre zarfında insanlar ve onların tuhaf alışkanlıkları hakkında çok şey öğrendim. Bir koca savaş ganimetidir ve bu hiç de saçma değildir. Bazı kadınlar için bu, rahatlık ve yoksulluk arasındaki farktır."

"Bu sadece kendi eski gelenekleri yüzünden. Bu katı iffet, görgü kuralları ve sosyal hiyerarşi kurallarını takip etmeyi seçiyorlar. Bu değerler, adadaki insanlar bir insan krala boyun eğdikleri zamanlardan kalma. Periler savaşı kazandığında, onları Kral Grigory'nin boyunduruğundan kurtardık. Şimdi sanki perilerin hükümdarlarının onun yerini almasını bekliyorlar."

Flora yaklaşarak yumuşak bir sesle konuştu. "Onlar bunu biliyorlar, prensim. Ada sadece yirmi bir yıldır birleşik. Bu kadar kısa sürede değişmelerini bekleyemezsiniz."

"İşte sorun da bu. Değişen insanlar değil, faeler. Her geçen yıl, bizim de onlara daha çok benzediğimizi düşünmeden edemiyorum."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Bu, görünmezler içindir," diyorum. "Faerwyvae çok medeni hale gelirse, görünmezler yok olur. Bunun doğru olduğunu biliyorsun." Bu düşünce beni ürpertir. Uzun zaman önce, insanlar adaya gelmeden önce, tüm periler görünmezdi. O zamanlar ben yaşamıyordum, ama hikayeleri duydum. Faeler vahşi yaratıklar, ruhani varlıklar, doğanın güçleriydi. Sonra insanlar adayı keşfettiler ve faelerle ilk teması kurdular. Bize dil öğrettiler, yiyeceklerini paylaştılar, giysiler verdiler. Bunları kabul edenler fiziksel olarak dönüşmeye başladılar, insan bedenleri aldılar, insan duygularına açıldılar. Sonuç, bugün *seelie* olarak adlandırdığımız şey. Bir zamanlar fae olmanın *doğru* yolu konusunda çok tartışma vardı. Eski geleneklere bağlı kalmak mıydı, yoksa evrimi kucaklamak mı? Bu soru yüzünden kan döküldü, savaşlar yapıldı, kazanıldı ve kaybedildi. Son savaşın sonunda, adamız her iki tarafın da istediği gibi olabileceği ilkesiyle birleşti.

Sanırım bu hak, iyi ya da kötü, insanlara da ait.

Omuzlarım çöktü, içimde rahatsız edici bir his uyandı. Bu konuşma beni çok tedirgin etti, birkaç dakika önce hissettiğim tüm neşe boğuldu. Bu yüzden, rahatsız olduğumda her zaman yaptığım şeyi yaptım. Konuyu hafife aldım.

"Dürüst ol, Flora. Geçen yılki sezona katılmış olsaydın, böyle tartışmazdın. Harpilerin üremesini izlemek kadar kötü, tek eğlenceli kısmı olan seks hariç. Hayır, bunun yerine kibar sohbetler, katı danslar ve bir sürü kural olacak."

O gülümsedi. "O zaman belki bu yıl gelirim, sırf senin acı çekmeni izlemek için."

Bu sözler beni neşelendirdi. "Lütfen yap, Flora. Hatta bütün ay sarayda bir oda tutmalısın. Dükkan bile açabilirsin. Bütün dansları göz alıcı etkinlikler haline getirmeyi planlıyorum, bu yüzden işin çok olacak. Herkes bir sonraki göz alıcı etkinliğin bir öncekinden daha da göz alıcı olmasını ister, biliyorsun."

"Çaresizlik mi hissediyorum?"

"Kesinlikle. Lütfen beni sıkıntıdan kurtar. Nyxia, tüm ay boyunca sevgilisiyle tatile çıkacak. Lunar'ın yönetimi tamamen benim omuzlarımda kalacak."

omuzlarında kalacak."

"Bir krallığı yönetirken nasıl sıkılabilirsin?"

"Öğrenmek istemem. Hadi ama. Senin büyüler hayatı çok daha ilginç hale getiriyor." Sözlerim sadece övgüden ibaret değil. Çoğu peri, ben de dahil, büyü yapabilir, ancak kendi özel güçlerimiz ve hayal gücümüzle sınırlıyız. Flora'nın yarattıkları, ortalama bir perinin yetenekleriyle kıyaslanamayacak sanatsal harikalar. O, bir büyüyü bir nesneye bağlama konusunda eşsiz bir yeteneğe sahip. Bunu yapabilen başka bir büyücü tanımıyorum. Çoğu peri büyüsü illüzyondan ibaretken, onun büyüsü fiziksel bir forma bürünüyor ve onu takan kişiyle bütünleşiyor.

"Düşüneceğim," diyor ikna edici olmayan bir şekilde ve bana iki kutuyu uzatıyor. "Hangi büyüyü ilk takacaksın?"

Kaşlarımı oynatıyorum. "Bilmek istemez misin? Hem, ilk baloda ikisini de kullanmayı planlıyorsam?"

Hiçbir şey söylemiyor, ama görünmez bir göz devirme hissediyorum. Maskesi, dükkânın ana bölümüne açılan kapıya doğru sallanıyor. "Sanırım şimdi sizi izleyenlerin olduğunu söylemenin tam zamanı. Tam olarak bir kadın ordusu."

Kapıya bakıyorum, gözlerim dehşetle açılıyor. "Ne? Dükkanda mı bekliyorlar?"

"Henüz içeri girmediler," diyor. "Dışarıda bekliyorlar. Her neyse, galiba seni buldular. Yoksa neden seni bunca zaman arka odada tuttum sanıyorsun?"

"Buranın en önemli müşterilere hizmet ettiğiniz yer olduğunu sanıyordum." Ses tonum alaycıydı, ama dükkandan çıkıp koca avcısı sosyetik kadınların arasına gireceğim düşüncesi yüzümdeki kanın donmasına neden oldu. Sarayda kim benim yerimi ağzından kaçırdı diye merak ettim. Daha sonra sorguya çekmem gerekecek. Önce bir çıkış yolu bulmalıyım. Belki kuzgun şekline dönüşürsem...

Flora, benim sıkıntımından açıkça eğlenerek kıkırdar. "Arka kapıdan çık. Senin hayranlarını oyalarım."

"Teşekkür ederim," diyorum, rahatlamış bir şekilde gözlerimi kapatarak. Flora beni odanın diğer ucundaki kapıya götürüyor. Durup ona dönünce, birdenbire benden bir baş uzunluğunda olduğunu fark edince şaşırıyorum. Tık naz vücutu ve dalgalı cüppesi yok, yerine uzun, ince bir silüet, siyah ipek bir gece elbisesi ve uzun beyaz eldivenlerle kaplı kollar var. Maskesi hala yerinde, ama şimdi insan benzeri bir kafanın üzerinde duruyor ve etrafına uzun, siyah saçlar dökülüyor.

"İnsan müşterileriniz için bu şekli mi alıyorsunuz?" diye soruyorum. Tüm periler gibi Flora da iki fiziksel görünüm arasında geçiş yapabilir: seelie ve unseelie. Bir perinin unseelie şekli doğal şeklidir, seelie şekli ise insan benzerliğinden esinlenerek oluşturulmuştur. Bazı insanlar buna *düşük periler* ve *yüksek periler* der. Açıkçası bu oldukça kaba bir tabir.

"Onlar için daha rahatlatıcı olduğunu düşünüyorum," diyor. "Birinin cüzdanını açması için rahatlık ve biraz gizemden daha iyi bir şey yoktur."

"Aynı şey korseler için de geçerli." Eldivenli eliyle koluma hafifçe vurur ama alçak bir kahkaha atar. Ses tonumu daha ciddi hale getiririm. "En azından yarınki baloya gelir misin? Lütfen evet de."

"Düşüneceğim," diyor, sesi düz.

İki kutuyu kolumun altına alıp kapıyı iterek açıyorum ve geri çıkarken el sallıyorum. "Her şey için teşekkürler, Flora."

O da el sallayarak kapıyı kapatır.

İç çekerek arkanı döndüm ve sokağın boş olduğunu görünce rahatladım. Ya da... boş değil.

Kahretsin.



EMBER

Saat dokuz çaldı ama dükkan hala açılmadı. Bunu biliyorum çünkü işimden döndüğümde üvey ailem kapının önünde duruyordu. Üvey annemin öfkesinden korktuğum için sokağın sonunda durmaya cesaret edemedim, doğrudan sokağa girip beklemeye başladım. Sonra tekrar kontrol etmek için geri döndüm. Sonra tekrar. Ve tekrar. Her seferinde hala kapının önündelerdi. Sadece bu da değil, arkalarında bir sıra insan

, özellikle benim yaşlarımda genç kadınlar, arkalarında bir sıra oluşturmuş. Hepsi gerçekten balo için bir cazibe satın almak için mi buraya gelmiş olabilir? Evanston'daki kadınların yarısı davet edilmiş olamaz. Kraliyet etkinlikleri çok daha seçkin yerlerdir.

Muhtemelen altıncı kez dükkânın önünü kontrol ettikten sonra sokağa geri dönüyorum. Sokağın ortasında beklemek zorunda kalmak beni çok sinirlendiriyor. Hizmetçi gibi davranacağım için beni içeri almalarının ne zararı var ki?

Binanın arka duvarına yaslanıp hayal kırıklığından bir inilti çıkarırım. *İki hafta daha, iki hafta daha*, diye tekrar ederim kendi kendime, ceketimin cebinde güvenle sakladığım tren biletini düşünerek. Dayanmam gereken tek şey bu. Sonra özgür olacağım.

Parmaklarım yanlarda titreyerek piyano tuşlarını arıyor. Çok uzun zamandır çalmadım. Çok uzun zamandır şarkılarla içimdeki öfkeyi dışa vuramadım. Gözlerimi kapatıp başımı eğiyorum, başlığımı çıkarma isteğine direniyorum. Sonra parmaklarımla uyluklarımın yanlarına vurarak zihnimdeki nota kağıdını takip ediyorum...

Sağımdan gelen bir ses beni hayali şarkımdan uyandırıyor. Kapı dışarıya doğru açılırken yana doğru dönüyorum ve arkadan iki ses geliyor. Refleks olarak elimi madalyonuma götürüyorum ve bir adım geri atıyorum, sonra bir adım daha. Sonunda kapı kapanır ve ince, uzun boylu, koyu renkli giysiler giymiş, elinde iki küçük kutu taşıyan bir figür belirir. Kulaklarının sivri uçları onun bir peri olduğunu gösterir. Yüzünü başka yöne çevirmiş, sokağın diğer ucuna bakar ve içini çeker, sonra topuklarını dönerek bana doğru gelir.

Bir anlığına, göz kamaştırıcı, memnun bir gülümseme yüzünü ısıtır, dudakları aralanarak iki sivri köpek dişinin narin uçlarını ortaya çıkarır. Onun çarpıcı güzelliği karşısında donakalıyorum. Çoğu fae erkeği seelie formlarında çok yakışıklıdır, ama bu, o nefes kesici gülümsemesiyle...

Gümüş mavisî gözleri benimkilerle buluştu ve ifadesi bir anda kayboldu, yerine bir somurtkanlık kaldı. Ani değişimden dolayı üşüdüm, sanki güneşi bir bulut kaplamış gibi. O anda daha da ürpertici bir gerçek fark ettim.

Gümüş rengi
saçlar. Sivri
dişler.

Dikkatsizce düğmeleri açık gömleğinin yakasından çok fazla teni görünüyor.

Bu kim olduğunu biliyorum. Prens Franco. Onu daha önce şahsen görmemiş olsam da, hem onu hem de kız kardeşini tarif edenleri duymuştum. Ve sadece fiziksel görünüşleri hakkında değil.

Korkutucu

. Güçlü.

Vampir.

Kan içmediğini *iddia etmesi* bile önemli değil. Çok aranan bir bekar olarak anılması da önemli değil. Gümüş rengi bakışlarındaki küçümseme, dizlerimin titremesine yetiyor.

"Bu biraz fazla değil mi?" diyor, sesi tembel ve ilgisiz bir şekilde.

Birkaç kez gözlerimi kırpyorum. Sonunda sözcükleri bulduğumda, titreyerek çıkıyorlar. "Anlamadım?"

Gözlerini devirip benden başka yere bakarak başını sallar. Sanki artık bakmaya değer değilmişim gibi bakışları benden uzaklaşır. "Zekice, itiraf etmeliyim. Sıradaki hamlen ne? Bayılma numarası yapıp beni seni kollarıma alıp çaresizce aşık olacağımı mı umuyorsun? Yoksa kendini bana atacak türden biri misin? Dur tahmin edeyim. İç çamaşırı giymemişsin."

Onun küçümseyen sesi beni öfkeliendirir, korkum fırtınada yaprak gibi uçar gider ve aptalca kısa süreli çekiciliğimi de beraberinde götürür. İkinci bakışta, onun zayıf vücudunu ve şehvetli dudaklarını değil, kibirli duruşunu, haşmetli alaycı gülümsemesini görürüm. O, üvey ailemden tanıdığım diğer tüm kibirli aristokratlar gibi. Aslında, o da *onlar* gibi. Imogen, Clara ve Bayan Coleman gibi. Dizlerim titremeyi kesiyor ve parmaklarım yumruk haline geliyor. Ağzımı kapalı tutmam gerektiğini biliyorum. Bu konuda tecrübeliyim. Evde her gün yaptığım şey bu. Bu adamın prens olması, uysal ve alçakgönüllü bir hizmetçi rolünü oynamamı daha da zorunlu kılıyor. Derin bir reverans yapmalı, kenara çekilmeli ve onu hiç görmemişim gibi davranmalıyım.

Öyle *yapmalıyım*.

Ama onda içimde bir fırtına koparan bir şey var, durduramadan dudaklarımdan patlayan bir şey. "Neden bahsediyorsunuz?"

O alaycı bir şekilde güldü. "Utangaçlık yapıyorsun, anlıyorum. Bu taktik bana da tanıdık geliyor.

Tebrikler, özel değilsin."

Ağzım açık kalır ve yanaklarım kızarır.

Karşılık veremeden, o tekrar konuşur. "Hayır, bu kabaydı. Affet beni." Sesinde özür yok, ama bakışlarını bana çevirir, etkilenmediğini gösteren kaşlarını çatarak beni baştan aşağı süzüyor. Serbest elini kalçasına koyar ve rahat bir şekilde kambur durur. "Sen,

buraya kadar gelip beni köşeye sıkıştırdın. Hadi, devam et. Hak ettin."

Gözlerimi kısarım. "Neyi hak ediyorum?"

"Buraya ne söylemeye geldiğini söyle. Teklifin nedir? Birlikte kaçıp hemen evlenelim mi? Sokak duvarında gizli bir randevuya çıkalım mı? Cevabımın hayır olacağını garanti ederim, ama beni dinlemeye hak kazandın...", avucuna bakarak görünmez bir saat tutuyormuş gibi yaparak, "otuz saniye."

Omuzlarım öfkeden titriyor. Mantıklı tarafım gururumu yutmamı ve çekip gitmemi söylüyor. Ama diğer tarafım, ki bunun peri tarafım olduğuna şüphem yok, susmayı reddediyor.

Kibirli erkeğe doğru bir adım atıyorum. "Çok fazla varsayımda bulunuyorsunuz, Majesteleri..."

"Ah, demek beni tanıyorsun. Sanırım bu, '*seni tanımadım*' numarasını yapmayacağımız anlamına geliyor."

"Buraya seni köşeye sıkıştırmak, üzerine atlamak ya da *sokak duvarında sevişmek* için gelmedim." Son cümleyi dişlerimin arasından sıkarak söylüyorum. "Senin için inanması zor olsa da, Faerwyvae'deki her genç kadın senin huzurunda zayıf düşüp sızlanarak seninle yatmak ve evlenmek için yalvarmaz. Aslında, biraz akli olan herkes senden tamamen uzak durması gerektiğini bilir."

O kahkahayla güldü. "Öyle mi? Etkileyici şöhretim yüzünden mi?"

O, kendi çapkın şöhretini kastediyor. Herkes prensin bir hayta olduğunu bilir. Onun birçok sevgilisi olduğu, kalpleri kırıp döktüğü söylentilerini duydum. Daha önce bu sansasyonel hikayelere pek önem vermemiştim, ama şimdi... "Bu çok sevimli," diyor düz bir sesle, "ama hepsini daha önce duydum. Benden nefret ediyorsun

beni nefret ediyorsun, beni aşağılık buluyorsun, diğer kızlar gibi değilsin... ama her zaman biri beni öpmeye çalışıyor." Ağzının köşesi, yanaklarımın daha da kızarmasına neden olan müstehcen bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Bana para versen bile seni öpemem!" diyorum. "Bir trolün öpmesini tercih ederim..."

"Otuz saniyen doldu," der ve sanki hiçbir yerden çıkmış gibi sırtından devasa siyah tüylü kanatlar çıkınca irkilirim. Kanatlar neredeyse sokağın bir ucundan diğer ucuna kadar uzanır. Kanatlar havaya yükselip etrafımızdaki havayı çırparak başımdan şapkamı uçurmak üzereyken geriye atlarım. Sonra prens yerden iterek gökyüzüne fırlar.

"Cesur bir çabaydı," diye bağıyor, binaların üzerinden uçup gözden kaybolmadan önce.

"Bir trolün *kıçını* öpmek daha iyi! Ben de öyle diyecektim!" Boş gökyüzüne bağıyorum ama cevap gelmiyor. Birkaç dakika boyunca olduğum yerde kalıp bulutlara kızgın kızgın bakıyorum. Ne kadar zaman geçerse geçsin, öfkem dinmek bilmiyor, aksine damarlarımdan akıyor. Parmaklarım avuç içlerime o kadar sertçe gömülü ki, avuç içlerimde hilal izleri kaldığına eminim. Sıkılı yumruklarımı açıyorum

ellerimi sallıyorum. Şu anda bir piyano olsaydı, öfkemi ifade etmek için tuşlarını parçalardım herhalde. Müzikle kendimi ifade etme imkânım olmadığı için, içimden homurdanmakla yetiniyorum. Bu da işe yaramayınca, masum gökyüzüne kaba bir hareket yapıyorum.

"Ember, neden bu kadar uzun sürdü?" Elimi indirip dönünce, Clara'nın sokak ağzında durduğunu görüyorum. Kollarını kavuşturmuş ve bana sert bir bakış atıyor. "En az bir dakikadır bitirdik."

Birkaç derin nefes alarak sakinleşir, titrek ellerimle eteğimi düzeltirim. "Üzgünüm," derim ve ona doğru aceleyle yürürüm. Ona ulaşamadan uzaklaşır, bu da prensle olan sinir bozucu konuşmamı unutmaya çalışmak için bana birkaç dakika daha zaman kazandırır.



"PRENS," diyor Clara, hüzünlü bir iç çekerek etrafında dönüyor. Büyülü elbisesinin etekleri ayak bileklerinin etrafında dönüyor ve dairemizin ön odasındaki dar mobilyalara sürtünüyor. "Sence benim büyümü begenecek mi?"

Dürüst cevap hayır. O kaba harpy oğluyla tanıştıktan sonra, prensin sadece kendini sevdiğine ikna oldum. Ama soru bana yöneltilmediğinden, yorumumu yutuyorum ve ocak etrafındaki yeri ovmaya devam ediyorum. Daha sert. Sanki prensin yüzüymüş gibi.

"Baloya davet edilemezsek beğenip beğenmemesi önemli değil," diyor Imogen, okuduğunu bile sanmadığım bir kitabın sayfasını çevirerek. Artık kasabaya giderken giydiği güzel kıyafetleri üzerinde değil, bir yıl önce giymeye cesaret edemeyeceği, yıpranmış bir sabahlık giymiş, kanepeye uzanmış. Bayan Coleman, ailenin en güzel kıyafetlerinin birkaç tanesi hariç hepsini sattıktan sonra, kalanlar leke ve yırtılmamaları için dikkatli giyilmeliydi. "Keşke annem bize planını söylese."

Clara dönmeyi bırakıp bir çift ipek eldiveni çıkarır. İlk eldiven çıkarılır çıkarılmaz, sihir kaybolur ve Clara, donuk gri bir etek ve bluzla kalır. "Annemin asıl planı çoktan suya düştü," diye fısıldar, Bayan Coleman'ın yatak odasına hızlıca bir bakış atar. "Neden prensi görmedik? Orada olması gerekiyordu."

Imogen omuz silker. "Belki Madam Flora ona görünmezlik büyüsü yapmıştır."

Kirli zemini ovmaya devam ederken yere sırtarak gülümsüyorum. Üvey aileme katılıp eve dönmek için yola çıktıktan kısa bir süre sonra, bir şeylerin ters gittiği anlaşıldı. Alışverişleri başarılı geçmiş gibi görünüyordu, bunun kanıtı

benim taşımamı istedikleri üç kutu alışveriş, üvey annem normalden daha huysuz bir ruh halindeydi. Prensi görmedikleri için ne kadar az şey kaçırdıklarını bilselerdi. Ama yine de, üvey kız kardeşlerimden birinin benim yerime alay edilmesini görmek için çok pahalıya mal olurdu. Bana davrandığı gibi onlara da davranır mıydı? Yoksa playboy prens, hizmetçi gibi giyinmemiş birinin ilgisinden gurur duyar mıydı?

Clara, kanepede kız kardeşinin yanına oturur. "Belki başka bir kapıdan çıkmıştır."

Imogen donar, kitabını kapatır ve bana doğru döner. "Ember, onu gördün mü? Arka sokaktan mı çıktı?"

İlk kez değil, yalan söyleyebildiğim için minnettarım. Sadece safkan periler doğrudan yalan söyleyememe sorunundan muzdariptir. "Görmedim."

"Ember'ın prensle tanıştığını hayal edebiliyor musun?" Imogen Clara'ya sorar. "Ona ne derdi ki?"

Ben ona, All of All'un onu uykusunda vurup yanan demir bir arabayla cehenneme sürüklemesini dilediğimi söyledim. Bu düşünce beni gülümsetirken taşları daha da sert ovmaya başladım.

Clara, gözlerinde acımasız bir yaramazlık ile bana bakar. "Ember prensle tanışmayı umursamıyor, eminim. Evlenmek gibi bir niyeti yok."

Onun sözlerine karşı çıkacak bir şey söylemiyorum çünkü doğru. Bayan Coleman, iki kızı evlenene kadar benim evlenmemi yasaklamamış olsa bile, yine de evlilik için hiçbir umudum yok. Kimse benim gibi biriyle evlenmek istemez, insan olamayacak kadar vahşi, peri olamayacak kadar uysal bir kızla. Hiçbir yere, hiç kimseye ait olmayan bir kızla. En çok sevdiği kişiyi öldürdüğü için suçlu bir kızla...

Apartmanın kapısı çalınır, ben de ovmayı bırakıp kaşlarımı çatarım. Bayan Coleman burada yaşamıyormuş gibi davranmayı sevdiği için nadiren ziyaretçi gelir. Üvey annem kasabadan gelip postaları almakta ısrar ettiği için postalar bile kapımıza gelmez. Bugün eve gelirken oraya uğradık ve Bayan Coleman, tek bir mektubu bile açmadan, az sayıdaki mektupları gözden geçirdikten sonra, gereğinden fazla küçümseyerek çantasına tıktırdı. Önemli bir şey beklediği belliydi.

"Aşağıda ne yapıyorsun?" Imogen alaycı bir bakışla bana bakar. "Git kapıyı aç."

İç çekerek fırçayı yıkama kovasına bırakıp ellerimi önlüğümle kuruladım. Kapıya ulaşış açtıgımda kimse yoktu...

Aşağıya baktığımda, ince bir kutunun üzerine tünemiş devasa bir beyaz baykuş gördüm. Pençeli ayağında bir zarf tutuyordu. "Sen Ember Montgomery misin?" diye sordu baykuş, derin kadın sesi gagasından değil, yaratığın içinden geliyordu.

"Benim," diyorum, biraz tereddütle.

"Sana bir paket ve mektup var."

Baykuşa bakarken olduğum yerde donakaldım. Konuşan bir baykuş beni şaşırtmadı. Hiç de değil. Tüm periler — hem seelie hem de unseelie — isterlerse konuşabilirler ve baykuşlar Ay Sarayı'na yabancı değildir. Ancak Evanston'da baykuşlar posta dağıtmak için kullanılmaz. Burası insan postacılarının olduğu bir insan şehri. Bütün bunlardan daha şaşırtıcı olan ise, bana mektup gelmiş olması. *Bana*. Üç yıldır hiç mektup almadığımı sanıyorum, paket almayı bırak.

Baykuş başını eğdi. "Alacak mısın? Ben bir elçiyim, posta güvercini değil. Gitmem gereken başka yerler var. Mümkünse tek ayak üstünde kapının önünde beklemek istemem."

"Affet beni," diyorum ve çömelip zarfı ayağından alıyorum. Büyükelçinin ne işi var, madem öyle, paket teslimatı mı yapıyor diye sormaya bile kafam karışık. Büyükelçiler kraliyet ailesi için, Faerwyvae'nin kralları ve kraliçeleri için çalışır. Kraliyet büyükelçisinin benim gibi biriyle ne işi olabilir ki? Beni başka biriyle karıştırdı mı diye sormak üzereyim, ama zarfı elime alır almaz baykuş uçup gidiyor ve beni gizemli hediyemle baş başa bırakıyor.



EMBER

Paketi kolumun altında dengeleyerek kapıyı kapatıp arkasına yaslanıyorum. Zarfı ters çevirip zarif el yazısını inceliyorum. Mektup gerçekten bana gönderilmiş. Gönderen ise...

Geri adresindeki ismi okuduğumda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Mektup, Unseelie Kış Kralı'nın eşi Gemma Bellefleur'dan gelmişti. Bir yıldan fazladır konuşmamıştık. Geçen yıl üvey ailem Kış Sarayı'nda yaşarken samimi arkadaş olmuştuk, ama Imogen, kralın Gemma'yı ona tercih etmesini büyük bir olay haline getirince, aramızdaki ilişki eskisi gibi olmadı. Gemma taşındığımızda bana mektup yazmamı istemiş, ama ben yazmadım. Kısmen ailemin davranışlarından utandığım için, ama çoğunlukla onun gibi önemli birinin benden haber almak isteyeceğine inanmadığım için. Bana karşı nazikti, ama *aslında* arkadaş değildik. Değildik, değil mi?

"O ne?" Bayan Coleman önümde durmuş, gözleri pakete dikilmiş, şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. Düşüncelerime dalmıştım, onun geldiğini fark etmemiştim.

"Bu benim için..."

"Tabii ki değil," diyor ve mektubu parmaklarımdan kaparak kolumun altından paketi çekip alıyor. Beni iterek ön odaya giriyor.

Onun peşinden koşarken yanaklarım yanıyor. "Adres bana yazılmış," diyorum, bastırılmış öfkeyle titrek bir sesle. "Gemma Bellefleur'dan gelmiş."

"Gemma Bellefleur!" Imogen kanepeden ayağa kalkar, yüzünde dehşet dolu bir ifade belirir. "O pis fahişe *senden* ne isteyebilir ki?"

"Kimseyi ilgilendirmez," der Bayan Coleman, paketi kanepenin yanından alıp yatak odasına doğru götürür.

Imogen'in ağzı açık kalır. "Anne! Bu ne anlama geliyor?"

Ben de aynı şeyi merak ediyorum ve tam bunu söylemek üzereyim ki üvey annem odasının önünde alarm verici bir çığlık atarak durur. Mektubu ve paketi yere düşürür, sanki yanmış gibi geriye atlar.

Üvey kız kardeşlerimle aynı anda öne atıldım, ama düşen nesnelere önce ben ulaştım ve onları kollarımın arasına aldım. Kutu soğuktu, Bayan Coleman'ın ellerinin değdiği yerlerde küçük buz kristalleri eriyordu. Avuçlarımda buz hızla eridi.

Bayan Coleman'ın dudakları alaycı bir şekilde kıvrılır. "Bunun anlamı ne? Size değil demiştim." Kutuyu benden almaya çalışır, ama kutuya dokunur dokunmaz elini çekerek yeni bir buz kristali izi bırakır.

"Paket öyle demiyor galiba," diyorum. Üvey ailem etrafımda sıkı bir yarım daire oluşturmuş, yüzlerinde isyan ifadesi var.

"Neden *ona* hediye veriliyor?" diye mırıldanır Clara.

Imogen'in yüzü kıpkırmızı olur. "Bayan Bellefleur bizim evimizin adresini nereden biliyor?"

"Sessiz ol," diye tıslar Bayan Coleman. Sonra bana dönerek, "Aç şunu. Ya benim önümde açarsın ya da hiç açmazsın," der.

Bir parçam isyan etmek, umurumda değil, yakıp kül etsin istiyor. Belli ki bu konuda bir şeyler saklıyor ve paketin içindekileri görmesine izin vermemek onu çok kızdırır. Ama üvey annemin kurduğu planı bozmak ne kadar hoşuma gitse de, hediye açmadan bırakamayacak kadar meraklıyım. Üstelik Bayan Coleman ile yaptığım sefil anlaşma da itaat etmemi gerektiriyor.

"Peki." Paketi kolumun altına sıkıştırıp mektubu açmaya başladım. Mührün altına başparmağımı kaydırırken ensemden ter damlaları belirdi. Zarfın içinde, kenarları yaldızlı dört adet dikdörtgen kart buldum. Ne yazdığını okumaya fırsat bulamadan Bayan Coleman kartları parmaklarımdan kaptı.

Yine buzla yanacağımı sanıyorum, ama bu sefer o kadar şanslı değilim. Clara ve Imogen birbirlerine yaklaşarak kartları okurlar ve bir saniye sonra çığlıklarla patlarlar.

"Baloya gidiyoruz!" diye bağırır Imogen, Clara'yı omuzlarından tutarak. "Anne, bunu nasıl yaptın?"

Davetiyeler Gemma Bellefleur'dan bana gelen bir mektupta geldiği halde Imogen'in annesine teşekkür etmesi pek mantıklı gelmiyor. Ancak... içimde bir korku, bu duygunun aslında daha gerçekçi olabileceğini söylüyor.

Kızlar çığlık atmaya devam ederken, ayaklarının ucunda zıplıyorlardı. Ben ise zarfın içinde kalanları çıkardım. İlk bakışta, bana hitaben yazılmış ve Gemma tarafından imzalanmış kısa bir mektup gördüm. Sessizce okumaya başladığımda, kızlar donakaldı ve Bayan Coleman'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

Sevgili Ember,

İtiraf etmeliyim ki, senden bu kadar uzun süre sonra haber almak beni çok heyecanlandırdı. Ailen taşındığından beri seni çok özledim, ama aynı şeyi seninle birlikte yaşayanlar için söyleyemem. Lunar sarayındaki dansa katılmak istediğini duyduğuma da çok sevindim. Duyduğuma göre çok görkemli bir balo ve oldukça lüks bir gece olacakmış. Ancak, bir baloya katılma fikrine bu kadar kapılıp bana mektup yazarak

davetiyeler. Sadece sizin için değil, hak etmeyen üç aile üyeniz için de. Ne kadar sıra dışı! Sanki... sanki bana son mektubu yazan siz değildiniz de... belki de Bayan Coleman mı? Hayır, bu çok saçma, çünkü sadece en çaresiz ve iğrenç bir yaratık, kişisel çıkarları için üvey kızının yerine geçecek kadar alçalabilir. Her neyse, cevabım evet. Sana balo davetiyelerini temin etmekten mutluluk duyarım. Öyle mutluyum ki, sevgili Bay Rochester'dan - Bayan Coleman'a sert bir hatırlatma gerekirse, Kış Kralı'ndan - davetiyeleri büyüli hale getirmesini istedim. Davetiyeler, sen, Ember Montgomery, baloya katıldığın sürece geçerli olacak. Ayrıca, size gönderdiğim pakette bulunan elbiseyi giymelisiniz. Eğer geride kalırsanız veya size hediye ettiğim elbiseyi giymezeniz, biletler buza dönüşüp parçalanacak ve kullanılamaz hale gelecektir. Bu yüzden akıllıca bir şey yapmaya kalkışmayın Bayan Coleman. Sizin akıllı olabileceğinizi sanmıyorum ama insanın her zaman elinden gelenin en iyisini yapması gerektiğini biliyorum. Baloda iyi eğlenceler Ember.

*Saygılarımla,
Gemma Bellefleur*

Gülümsememek için dudaklarımı ısırıyorum. Gemma'nın Bayan Coleman'ın planına kanmaması hiç şaşırtıcı değil, çünkü en zeki kişinin bile cesur Bayan Bellefleur'u alt etmesini hayal edemiyorum.

Üvey annem ayağını yere vurur. "Ne yazıyor?"

Mümkün olduğunca tarafsız ve sakın bir şekilde mektubu ona uzattım. "İsterseniz kendiniz okuyabilirsiniz."

O mektubu benden alır ve kızları yine etrafına toplar. Okurken dehşete kapılan yüzlerini izleyemiyorum, çünkü bu beni güldürür. Bunun yerine, açılmamış paketi göğsüme sıkıca bastırarak hareketsiz duruyorum.

"Ne cüret!" diyor Bayan Coleman, mektubu yumruğunda sıkıştırarak.

"O çok kaba davrandı," diyor Clara. "Zaten Ember neden baloya gitsin ki?"

Üvey annem soruyu duymazdan geliyor. "Elbiseyi göster bana."

Paketi yalnız açmak istesem de, bu lüksün bana tanınacağını düşünmek aptallık olur. Bu yüzden söyleneni yapıyorum, kutuyu yere koyup kapağını açıyorum. Kağıtları tek tek açarken boğazımda beklenmedik bir yumru oluşur. Uzun zamandır hediye almamıştım; bu, çocukluğumdaki neşeli doğum günlerini, gündönümlerini ve Noel kutlamalarını hatırlatır.

Kumaşı kaldırdığımda, kutunun içindekileri ilk kez görebildim: katlanmış soluk mavi tafta ve üzerinde gümüş renkli bir domino maskesi. Maske, çiçek desenli filigranlarla hafifçe süslenmiş, ancak bunun dışında hiçbir süslemesi yoktu. Maskeyi bir kenara koyup elbiseyi kaldırdım ve ayağa kalktım. Elbisenin kıvrımlarını

ve kat kat akan mavi eteği, zarif ama mütevazı yakasını incelerken nefesimi tutuyorum. Bu, hayatımda gördüğüm en güzel şey...

"Çok sıkıcı!" Clara kıkırdayarak diyor. Eğilip maskeyi alıyor. "Bu mu glamour'un yerine geçecek?"

Bayan Coleman da kızının alaycı kahkahasına katılır. "Çok haklısın, canım. Bu gördüğün en önemsiz elbise değil mi? Bayan Bellefleur kendini zeki bir kız sanıyor olabilir, ama moda zevki tartışılır. Arkadaşın kötü bir seçim yapmış, Ember."

İlk başta şaşıyorum. Bu elbiseye bakıp onun sade zarafetini görmemek nasıl mümkün olabilir? Elbisenin güzel yanlarını anlatmak ve Gemma'nın zevkini savunmak için ağzımı açıyorum ama kendimi durduruyorum. Gemma'nın elbise seçiminin, üvey ailemin asla bilemeyeceği kadar hesaplı olduğunu fark ediyorum. Elbise ince işçilikle yapılmış olsa da, ne günümüzün peri modası kadar cesur ne de en beğenilen insan balo elbiseleri kadar etkileyici. Kıskançlık uyandırmayacak kadar mütevazı, ama baloda fazla dikkat çekmeden uyum sağlayacak kadar da güzel.

Boğazımda yine bir yumru oluşuyor ve onunla birlikte yoğun bir utanç ve pişmanlık duygusu geliyor. Bu hediye, Gemma'nın beni aylarca ayrı kaldıktan sonra bile ne kadar iyi tanıdığını gösteriyor. Neden onunla iletişim kurmamakta ısrar ettim? Neden onunla gerçekten arkadaş olmadığımızı düşündüm ki?

"Ölümüne bile giymem," diyor Clara. "Ya sen, Imogen?"

Ablam garip bir şekilde sessiz, ama yüzüne bir bakış onun öfkeli olduğunu gösteriyor. Sonunda annesine dönüyor. "Gemma'ya mektup mu yazdın? En çok nefret ettiğim insandan bir iyilik mi istediniz?"

Bayan Coleman, kızının bakışlarına umursamazca omuz silkiyor. "Tabii ki yazmadım. Mektubu okumadın mı? Ember yazmış."

"Anne—"

"Baloya gitmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Imogen ağzını kapatır, sonra yavaşça bakışlarını bana çevirir. "Ona güvenmek zorunda kalacaksak, istemiyorum."

"Gerçekten mi, Imogen." Bayan Coleman derin bir nefes alır ve alnını ovuşturur. "Senden daha çok istediğimi mi sanıyorsun? Seni ve Clara'yı Lunar yüksek sosyetesine tanıtmak için ne gerekiyorsa yapacağım ve bu bizim en iyi şansımız."

Imogen bakışlarını benden ayırmıyor. "O sadece hava atacak, bunu sen de biliyorsun."

"O sade elbiseyle mi? Lütfen. Giyecek bir süsü bile yok. Görünmez olsa daha iyi."

Sanki iki adım ötemde durmuyum da benim hakkımda konuşuyorlarmış gibi konuşmaları dişlerimi gıcırdatıyor. Elbiseyi koluma katlayıp meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. "Merak etmeyin. Gitmek istemiyorum."

Üç kadın sanki iki kafam varmış gibi bana bakarken odada sessizlik hakim oldu. Üvey annem bir adım yaklaştı. "Affedersiniz?"

"Gitmek istemiyorum," diye tekrar ediyorum, bu sefer daha yavaş. Gemma'nın içten hediyesi için ne kadar minnettar olsam da ve ilk kez bir baloya konuk olarak katılmak ne kadar heyecan verici olsa da, üvey ailemin Bayan Bellefleur'un cömertliğini kendi planları için kullanmasına izin veremem.

Clara nefesini tutar, yanakları kızarır. "Ama o gitmezse, hiçbirimiz gidemeyiz!" Bayan Coleman alaycı bir şekilde güler. "Gideceksin Ember. Emred ediyorum. Bana itaat edeceksin."

Keskin bir ağrı midemi sıkıştırır ve neredeyse ikiye katlanırım. Parmaklarımı yumruk yapıp, ağrının yüzüme yansımaması için kendimi dik tutmaya zorlarım.

Acı bir gülümsemeyle başını sallar. "Bana itaat edeceksin, Ember. Karşı koyamazsın. Ne kadar direnirsen, sana o kadar fazla ceza veririm."

Bunu daha önce de duymuştum, bu yüzden şimdi kendimi evin tek hizmetçisi olarak buluyorum. Bu yüzden Bayan Coleman piyanomu sattı. Geçmişte birkaç kez taleplerde bulundu, ben de bunları görmezden gelmeye, acıyı çekip katlanmaya çalıştım. Belki bu sefer başarırım. Belki bu sefer ondan daha uzun yaşarım...

"Ember, lütfen!" Clara bağıyor. "Senin için yaptığımız onca şeyden sonra, en azından bunu yapabilirsin."

Sözleri isyankar ateşimi söndürür, beni iliklerime kadar ürpertir. Zihnimde yankılanır, unutmak istediğim anıları canlandırır.

Onun ölmesi senin suçun, Ember. Yaptığın onca şeyden, bizden aldığın onca şeyden sonra, en azından bunu yapabilirsin.

Babamın gözleri önümde parıldıyor, çay fincanının üzerinden bana gülümserken çok canlı ve parlak. Bir sonraki anda, boş ve sertleşiyorlar. Eli kalbinin üzerinde sıklaşıyor. Şarkı gibi sesim bir çığlığa dönüşüyor...

"İtaat et!" Bayan Coleman bağıırır ve ben onun keskin ses tonuna irkilirim. Sesinin, hala zihnimde yankılanan ağlama sesiyle karışmasına titrerim. Anılarım dinmek bilmezken başım dönmeye başlar.

Yemek takımlarının sesi.

Babamın cansız gözleri.

Onun ölmesi senin suçun...

Eli kalbinin üzerinde sıkı sıkı kapalıydı.

Bize her şeyi aldıktan sonra...

"İtaat et!"

"Tamam," diyorum, sözler nefes nefese çıkıyor ve beni titreyerek, nefes nefese bırakıyor. "Baloya gideceğim." Acı beni bırakıyor, ama anılar zihnimin kenarlarında kalıyor. Dizlerim bükülüyor ve yere yığılmama neden oluyor. Yanaklarımdan gözyaşları akarken hıçkırarak ağlıyorum. Ne zaman ağlamaya başladım?

"İşte böyle," diyor Bayan Coleman. "Şimdi bu elbiseyi gözümün önünden kaldır ve yerleri temizle." Imogen'la birlikte uzaklaşıyor, ama Clara önümde kalıyor. Başımı kaldıramadığım için sadece ayakkabılarından olduğunu anlıyorum.

"Sen çok bencilsin," diye soğuk bir sesle mırıldanıyor. Bir saniye sonra, gümüş maskem önümdeki yere düşüyor, neyse ki kırılmamış. Sonra Clara da diğer ikisinin peşinden gidiyor.

Ayakta duramayan ben, hıçkırıklar ve gözyaşlarıyla ıslanmış balo elbisesiyle kalakaldım.



FRANCO

Selene Sarayı'nın çatı balkonunda durmuş, dirseklerimi korkuluğa dayamış, aşağıdaki geniş çimlere bakıyorum. Ötesinde, ormanlar ve dağlar gölgelerle kaplanırken, batan güneş krallığının üzerine mürekkep mavisi bir alacakaranlık bırakıyor. Yakında gece çökecek ve Ay Sarayı'nın çoğu o zaman canlanacak. Artemisa Gölü'nün üzerinde küçük mavi ışıklar ve ağaçların arasında koşuşturan birkaç kitsune'nin alevli kuyruklarını şimdiden görebiliyorum.

Burada, herkes yarınki balo için hazırlık yaparken, tek başıma, huzur içindeyim. Önümüzdeki ay sarayın ne kadar kalabalık olacağını düşünmek bile beni korkutuyor. Birkaç seçkin aile sarayda odalar tutacak ve genel olarak her zamankinden çok daha fazla misafir ağırlayacağız. Birçoğu yarını bekleyerek çoktan geldi bile ve sarayı yoğun, yabancı bir enerjiyle doldurdu. Bu enerjiyi her zerremle hissedebiliyor ve tadabiliyorum.

Duygularla beslenen nadir bir tür peri olan bir psi vampir olarak, enerjiyi nefes almak kadar kolay hissediyorum. Bir kişinin enerjisine, ya da benim deyimimle enerjik izine alıştığımda, onu istediğim zaman kolayca görmezden gelebilirim. Ama aynı anda çok fazla yeni insanla birlikte olduğumda... alışmak çok zor oluyor. Bu, yeni arkadaşlar edinmede hiç iyi olmama nedenlerinden biri. Sessiz bir sarayı, yalnızlığı ve tanıdığım ve güvendiğim çok az kişiyle evde vakit geçirmeyi çok daha fazla seviyorum.

Ani bir hareket dikkatimi çeker ve dikleşirim. Ağaçların arasından kuzeyden bir araba yaklaşır. Çatı balkonunda durduğum yerden ayrıntıları görmek için çok karanlıktır, ama araba yaklaşırken, arabasının sedefli parlaklığını ve onu çeken bir çift puca fark ederim. Kaşlarımı çatıyorum. Bu araç, Deniz Sarayı'na ait olmaktan başka bir şey olamaz. Ancak, bildiğim kadarıyla, bu etkinlik insanlara yönelik olduğu için, sosyal sezon boyunca hiçbir peri soylu misafir ağırlamıyoruz. Nyxia, baloya deniz perilerini davet etmiş olabilir mi?

Cevap acı bir şekilde netleşene kadar bu soruyu düşünürüm.

Lanet olsun, bunun ne olduğunu çok iyi biliyorum. Nyxia'nın bir prensesi önümde sergilemek için davet ettiğine kanatlarımı koyarım. Son zamanlarda birkaç ipucu verse de, yıllardır aşk hayatıma karışmamıştı.

*Hâlâ falanca ile flört ediyor
musun? Gelecekteki eş adayı var
mı?*

Falanca falanca'yı aradın mı? Onların kızı var, hoşuna gider...

Nyxia'nın beni sosyal sezonun sunucusu olarak atamasının gerçek nedeni bu mu? Sonunda bir eş bulmam için beni herkesin gözü önünde sergilemek mi istiyor? Neden

Bu kadar önemsiyor ki? Dişlerimi sıkıp parmaklarımı balkon korkuluğuna sıkıca kenetledim.

Arkamda ayak sesleri duyuldu ve bu sesler beni öfkeden uyandırdı. Geldiğimde balkon boştu, bu yüzden merakla yeni gelen kişiye döndüm. Dairesel çatının ortasında devasa bir cam kubbe vardı ve diğer taraftaki merdivenleri görmemi engelliyordu. Güçlerimi kullanarak, görünmeyen misafirin enerjik izini hemen fark ettim. Kız kardeşimin eşi. "Merhaba Lorelei," diye seslendim.

Bir saniye sonra, koyu kahverengi tenli ve koyu kıvrıkcık saçlı minyon bir figür yürüyüş yolunda belirir ve bana doğru döner. "Bunu yapman ürkütücü, biliyor musun?" der alaycı bir gülümsemeyle. Orman perisi, bronz ipekten yapılmış bol pantolon ve kolsuz tunik giyiyor. Bu kıyafet, Evelyn Kraliçesi'nin elçisi olarak görev yaptığı Ateş Sarayı'ndan yeni geldiğini gösteriyor.

Yürüyüş yolunun ortasında ona sarılmak için karşısına çıkıyorum. "Kız kardeşime aşık olduğumu düşünürsek, şimdiye kadar alışmış olursun diye düşünmüştüm."

"En azından o, artık bana güçlerini kullanmayacağını biliyor." Sesi öfkeli ama onu yeterince tanıyorum, eğlendiğini anlayabiliyorum. Geri çekilip bana gülümsüyor. "Nasılsın, küçük kardeş?"

Ben güldüm. "Küçük kardeş mi? Bana çok daha kötüsünü söylediğin zamanlar oldu."

Alaycı bir şekilde güldü. "Bazen hak ediyordun. Ayrıca, insan geleneğine göre, sen benim kayınbiraderim değil misin?"

"Sanırım haklısın." Lorelei ve Nyxia insan düğününe katılmamışlardı, ama bizim geleneklerimize göre peri dünyasında eşleşme törenini yapmışlardı. "Kız kardeşimle romantik kaçamağınıza çıkmaya hazır mısınız? Yaz Sarayı'na mı gidiyorsunuz? Belki sıcak bir kumsala?"

"Hayır, aslında Kış Sarayı'na gidiyoruz. Ateş Sarayı'nda uzun süre hizmet ettikten sonra ayaklarımın altında yeterince sıcak kum hissettim. Şimdi yumuşak kar istiyorum. Yine de tatil demekse plajı da tercih ederim. En az yirmi yıldır tatile ihtiyacım var."

Gülümseyerek, balkon korkuluğuna yaslanmış iki sandalyeye elimi uzattım. "Siyaset, ha?"

Karanlık bir kahkaha atar ve sandalyelerden birine çökerek oturur. "Siyaset." Gözleri dalgınlaşır, sanki derin düşüncelere dalmış gibidir. Onun enerjisini içime çekmek istemediğimden, mahremiyetine saygı göstererek boş sandalyeye otururum. Çimlere bakarım, yaklaşan arabanın izi yoktur. Şimdiye kadar saraya varmış olmalı. Lorelei sanki kafasını boşaltmak istercesine başını sallar ve dikkatini bana çevirir. "Peki ya sen? Biz yokken bir krallığı yönetmenin büyük ve korkunç yükünü üstlenmeye hazır mısın?"

Cesaretimi toplayarak, olabildiğince kendinden eminmiş gibi davranarak yutkundum. "En kötü ne olabilir ki?"

Parmaklarını dudaklarına dokundurup düşünüyormuş gibi yapıyor. "İnsanların sosyal sezonuna ev sahipliği yapmak oldukça kötü olurdu... Ah, dur. O zaten oluyor."

"En kötüsü buysa, katlanmak zorundayım. Gerçi Nyxia'nın yeni bir evlilik planı olduğundan neredeyse eminim. Bu tarafa gelen görkemli arabayı gördün mü? İçinde bir prenses olduğundan şüpheleniyorum."

"Hiç şaşırmam," dedi. "Ama eşimin bu işleri bıraktığını sanıyordum."

"Sevgili Nyxia, benim namusumu açık artırmaya çıkarmaktan asla vazgeçmeyecek."

Kız gülerken burnundan nefes verdi. "Keşke sunacak bir gram namusun kalsaydı."

Elimi göğsüme koydum. "Beni incittin Lorelei. Yemin ederim, renkli şöhretim görüldüğü kadar kötü değil."

Bir endişe dalgası enerjisini gölgeliyor ve dudaklarını ısıyor, sonra "Öyle olmadığını biliyorum" diyor. Ciddi tonu ve gözlerinin bana dik dik bakması beni şaşırtıyor. Öne eğiliyor. "Neden bunu yapıyorsun Franco? Neden başkalarının seni haylaz bir playboy sanmasına izin veriyorsun? Neden her şey olduğunda kendini açıklamadın?"

Omuzlarımı silkiyorum, sözleri gizli gerçeğimi delip geçmesine rağmen kayıtsız görünmeye çalışıyorum. "İtibarım abartılmış olabilir, ama tamamen yanlış da değil. Hiçbirini eş olarak almadan birçok kadına kur yaptım."

"Ama... sen kalpleri kırmak için yola çıkmadın ki." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum. Sevilmeyi hak ettiğini biliyorum. Ayrıca yıllardır kimseye ciddi bir şekilde kur yapmadığını da biliyorum. Vazgeçtin."

Duygularım bir kokteyl gibi içimi kaplıyor ve burnumu kıvrırma isteğini bastırıyorum — acıma, sempati ve cesaretin karışımı. Bu tadı hiç sevmiyorum. Ayağa kalkıp korkuluğa yaslanıyorum ve iki kolumu da ona dayıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Ayağa kalkar ve yanıma oturur. Gözleri profilime dikilir, ama ben bakmam. "Demek istediğim, seni mutlu görmek istiyorum. Kendi zamanında aşkı bulmana izin verilmeli..."

"O kadar kolay değil." "Neden?"

Dudaklarımı sıkıyorum. Verebileceğim bir cevap yok. En azından onun anlayabileceği bir cevap yok. Yeterince uzun süredir tanışıyoruz, çoğu insanın düşündüğü gibi kendinden emin bir erkek olmadığımı biliyor, ama bunu anlayamaz. Lorelei cesur ve duygularını açıkça gösteren biridir. Oysa ben... Yeni insanlarla tanışmak ve yabancılara kur yapmak benim için kolay değil. Kendim olmaya çalıştığım da

karada yeni doğmuş bir kelpie kadar beceriksiz oluyorum. Eksikliklerimi telafi etmek için havalı davranmaya çalışıyorum. Şakalar yapıyorum. Kolayca gülüyorum. Flört ediyor, alay ediyor ve sataşıyorum. Bu da ya başkalarını benden uzaklaştırıyor ya da benim olmadığım biri olduğumu düşünmelerine neden oluyor.

Sonunda gerçek beni göstererek birini tanımayı başardığımda, bu kez de güçlerim engel oluyor. Bir ilişkinin başarılı olacağına dair umutlar besleyip, sonra da karşı tarafın gizli niyetini fark ettiğim sayısız örnek var. Beni unvanım için değil, *kendim için* seven bir sevgilim çok nadir oldu.

Bir de eski usul reddedilme var, en sevmediğim durum. Reddedildiğim için değil, bunu anlayabiliyorum. Çünkü ayrılmanın verdiği duygusal tepkiyi hem kendim hem de ayrılan kişinin duygularını da yaşamak zorunda kalıyorum. Eğlencenin bir kısmı için iki kat rahatsızlık.

Sonunda, ilişkiyi daha ileriye götürmeden, ara sıra yatmak için birinin yatak odasına girmeyi tercih ederim. Ama o bile eskidi. O bile her iki tarafta da kalp kırıklığına yol açabilir.

Lorelei haklı. Aşktan vazgeçtim, ama bunu yüksek sesle itiraf edersem lanet olsun bana. Lorelei, bir konuda haklı olduğunu bildiğinde en kötüsü olur. Ona istediği gerçeği söylemek yerine, en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Umursamıyormuş gibi davranıyorum.

Omuzlarımı gevşetmeye çalışarak, sırtımı korkuluğa yaslayıp gülümsedim. "Ne zamandan beri benim aşk hayatımla ilgileniyorsun?"

Kıkırdayarak güldü, sonra çimlere bakarak, "Bilmiyorum. Sanırım Evelyn'e kur yaptığını gördüğümünden beri. Ondan önce, senin de diğer playboylardan farkın yok sanıyordum. Ama sonra... onunla birlikte, gerçek seni gördüm."

Yanaklarım kızardı ama gözlerimi devirerek dikkatini başka yöne çektim. "Tanrı aşkına, Evelyn'i açma. O yıllar önceydi. Ünlü Unseelie Ateş Kraliçesi'ne kur yaptığımı unutmak istiyorum, çok teşekkürler."

Ondan daha fazla acıma bekliyorum. Ama o, benim hafif cevabımı yutmuş gibi görünüyor ve alay etmeye başlıyor. "Eminim o da o anıları hafızasından silmek isterdi. Merak etme, ona hâlâ ona aşık olduğunu söylemem."

"Özlemiyorum. Hiç özlemedim."

Göz kırıyor. "Sen öyle diyorsan."

"Hadi ama. O ve ben arkadaşız. Hep öyleydik."

"Bu yüzden mi her fırsatta onunla yatmak istiyorsun?"

"Birincisi, bunu sadece onu kızdırmak için yapıyorum ve onun sinirlenmesinin tadını çıkarıyorum. İkincisi, ona ve Kral Aspen'e benimle yatmaya gelmelerini söylüyorum, ama cevap her zaman akıl almaz bir hayır oluyor. Ardından da çok lezzetli bir öfke geliyor."

Kafasını sallıyor ve bir an için bu *aşk* konuşmasını son kez duyacağımı düşünürüm. Ama ifadesi hızla

düşünceli hale gelir, kaşları çatılır. "Son birkaç yılda aşk hakkında çok şey öğrendim."

"Öyle mi?" diyorum, sesim yüksek ve alaycı. "Lorelei aşık oldu ve şimdi uzman oldu."

"Uzman değilim," diyor, bana sabit bir bakışla, "ama itiraf etmeliyim ki bir zamanlar aşka ikinci bir şans vermeyeceğimi düşünmüştüm. Bilirsin... Malan öldükten sonra." Duyguları hüzne boğuluyor ve ben bunu içime çekiyorum. Dilimde ağır bir his var, yirmi yıl sonra hala eski sevgilisi için bu kadar derin bir keder hissetmesi beni şaşırtıyor.

Teselli edici bir şey söylemem gerektiğini biliyorum, ama kelimeleri bulamıyorum. Bu, benim hiç yaşamadığım bir şey.

Lorelei devam etti. "Aşktan vazgeçip harika bir şeyi kaçırmayı istemem. Benim ve Nyxia'nın yaşadığı gibi."

Yaklaşıyorum, yüzüm yumuşak ve samimi. "Lorelei, son zamanlarda kimse sana... ne kadar sinir bozucu olduğunu söyledi mi?"

Koluma yumruk atıyor. "Seninle ciddi bir konuşma yapmaya çalışıyorum."

"Bu senin ilk hatan. Açıkçası, bence aşk beynini bulandırmış." "Ben senin beynini bulandıracam," diyor ve elini kaldırıp kafamın yanına tokat atmak için uzanıyor.

Hafif bir kahkaha kulağıma ulaşır ve ikimiz de yaklaşan silüete dönerek dururuz. Kız kardeşim Kraliçe Nyxia, kıyafeti hiç de rahat görünmese de, yol boyunca rahatça yürüyerek gelir. Etkilemek için giyinmek muhtemelen en sevdiği hobidir, ancak hedefinin eşi mi yoksa arabayla gelen kişi mi olduğunu bilmiyorum. Her halükarda, ince siyah pantolonunun her dikişinden, dekolte gümüş bluzundan ve gümüş yıldızlarla süslenmiş indigo ceketinden asalet fışkırıyor. Kısa gümüş saçlarının kesiminin altından bir çift ışıltılı küpe sallanıyor.

Seelie formumuzda birbirimize oldukça benziyoruz. Aynı boyda, ince yapılı ve sivri kulaklıyız. Gözlerimiz ve saçlarımız bile aynı renkte. Ama asla, asla onun kadar kendinden emin olamazdım. Asla onun kraliçe gibi giydiği mantoyu giyemezdim.

Lorelei eşine sarılmak için yaklaşıyor ve ben onların boy farkına gülümsemeden edemiyorum. Çok sevimli. Romantizm her zaman olduğu gibi, biraz sinir bozucu bir şekilde. "Artık buradan çıkabilir miyiz?" Lorelei, Nyxia'ya yalvaran bir ifadeyle soruyor.

Kız kardeşimin ağaç perisine attığı bakış o kadar içten ki, neredeyse utanç verici. Kimin için, emin değilim, ama bakmak... acı verici. "Evet, hayatım. Bir saat sonra gidiyoruz. Önce kardeşimle konuşmam lazım."

Lorelei başını sallar ve kız kardeşimden uzaklaşır. Sonra bana el sallayarak veda eder ve bizi yalnız bırakır.



NYXIA beni yanına çağırır ve ben de yanına giderim. Yavaş adımlarla dairesel yolu yürürüz. "Sosyal sezon boyunca kalacak bir misafirimiz var," der, sesi tereddütlüdür.

Kaşlarımı çatıyorum. "Prenses mi demek istiyorsun?"

Çenesini kaldırır, utanç belirtisi göstermez. "Prenses Maisie, Kral Ronan'ın en küçük kızı. O bir selkie ve bu, karada geçireceği ilk uzun ziyaret. Onu ağırlayacak ve kendini rahat hissetmesini sağlayacaksın."

"Yani onu tavlama mı gerekiyor? Eğer niyetin buysa, açıkça söyle."

Durup bana dönüyor. "Evet, Franco, onu tavlama gerekiyor."

"Benim aşk hayatıma karışmayacağına ne oldu? Geçen sefer ne olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum. O zaman ikimiz de hata yaptık. Sonra, mecbur kalmadıkça karışmayacağımı söylemiştim."

"Oh, şimdi birdenbire mecbur oldun, öyle mi?" Omuzlarım gerilir ve parmaklarım yumruk haline gelir. "Yine benim *eğitimimle* mi ilgili bu?"

Sesi keskinleşir. "Belki sen de açıkça konuşmalısın, kardeşim. Bir şey sakladığını anlayabiliyorum."

Suçluluk duygusu midemi burktu. Tabii ki anlayabilir. O benden daha güçlü bir psi vampir. Saçlarımı elime alıp öfkemi yatıştırmaya çalıştım. "Sadece... Ben senin varisin, Nyxia, ve görevimi yerine getirmekten mutluluk duyuyorum. Seni her zaman destekledim ve her zaman destekleyeceğim. Ama ikimiz de biliyoruz ki ben asla kral olamayacağım. Öyleyse neden beni kral gibi eğitmeye devam ediyorsun? Neden beni asla alamayacağımı bildiğin bir pozisyona zorluyorsun?"

Dudakları çatıldı, enerjisi bir anda düştü. Nefes aldım. Keskin, bayat ve söylenmemiş sırlarla doluydu.

Omurgamdan bir titreme geçer. "Bana söylemediğin ne var?"

O içini çekti. "Bir zamanlar sonsuza kadar hüküm süreceğimi düşünmüştüm. Çok uzun bir süre boyunca bunu istedim."

Ses tonu midemi bulandırıyor. "Artık istemediğin anlamına mı geliyor?" Bana bir bakış atıyor. "Lorelei'yi sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Kız kardeşimin eşine olan sevgisinin büyüklüğünü nasıl bilmezsin? O kadar güçlü ki, birbirlerine baktıkları anda odanın diğer ucundan bile hissedebiliyorum. Beni korkutacak kadar güçlü. Onun sahip olduğu şeyi ben nasıl bulabilirim ki?

Nyxia devam ediyor. "Onunla olan şansımı bir kez mahvettim ve onu asla geri kazanamayacağımı düşündüm. Şimdi birlikteyiz... Onu kaybedemeyeceğimi biliyorsun."

Kız kardeşimin Lorelei'ye olan sevgisini hissetmiş olsam da, duygularını yüksek sesle ifade ettiğini hiç duymadım. Bu konuda ikimiz de aynıyız. İç dünyamız konusunda ustayız, içimizde sakladıklarımızı gizlemek için her zaman güçlü bir dış görünüş sergiliyoruz. Onun sözlerini, yaydığı enerjiyle birlikte duymak, duyularımı neredeyse alt üst etmeye yetiyor. Bir an başım dönüyor ve dengemi sağlamak için ayaklarımın üstüne basmak zorunda kalıyorum. "Senin aşkının benim varisin olmamla ne ilgisi var?"

Enerjisi bir parça endişeyle azalır. "Lorelei siyasetten emekli olmaya hazır. Faerwyvae'nin en çalkantılı dönemlerinde yirmi yıl çalıştıktan sonra, sade bir hayat sürmek istiyor. Ben de ona bunu vermek istiyorum. Onunla paylaşmak istiyorum."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Ellerini beline koyarak, normalde çok sert birine yakışmayacak kadar alçakgönüllü bir duruş sergiliyor. "Son birkaç yıldır sana bir eş bulman için baskı yapmamın sebebi, taht için benimle rekabet etmeni istemem. Ay Sarayı'nın halkının, insanlar da dahil olmak üzere, gözünde konumun sağlamlaştığı anda, senin benim yerime geçmen için hazırım."

Ağzım kurur. Hayır, bu olamaz. Ben her zaman onun yanında hüküm sürmek, onun varisi olmak, onun beklenmedik bir şekilde ölmesi durumunda onu korumak için yaratılmıştım. Ben hüküm sürmek için yaratılmamıştım.

Yalnız.

Onsuz.

"Daha önce söylemediğim için üzgünüm," diyor. "Baskı hissetmeni istemedim."

"Peki, teşekkürler." Sesimdeki sertliği gizlemeye çalışmıyorum. "Beni bu fikre alıştırmak yerine, birdenbire üstüme üstüme geliyorsun."

"Sana daha fazla zaman verebileceğimi sanmıştım, ama Lorelei'yi daha fazla bekletmem. Ne kadar yorgun olduğumu hissediyorum. Söylemiyorum, ama söylemesine gerek yok. Onun enerjisini hissetmemek için kendimi korusam bile, bunu çok net bir şekilde anlayabiliyorum."

Lorelei'nin bu akşam ilk oturduğunda ne kadar yorgun görüldüğünü hatırlayınca kalbim sıkıştı. Şimdi her şey anlam kazanıyor. Bu farkındalık kafamı berraklaştırdı, acımı ve korkumu biraz dindirdi. Kral olmak istediğim şey olmayabilir, ama Nyxia ve Lorelei'yi mutlu etmek istiyorum. Derin bir nefes veriyorum, ama bu gerginliğimin sadece çok küçük bir kısmını gideriyor. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Yüzü aydınlanıyor, etrafında umut ışıkları parlıyor. "Kral olmanı istiyorum Franco. Bunun için halkın saygısını kazanmalısın. Böylece, taht için bana meydan okuduğunda, başka hiçbir rakip senin arkanda yer almaya cesaret edemez."

Ayaklarımın üzerinde ağır ağır yürüyerek duruyorum. Her sarayın yönetimi genellikle kan bağıyla geçer, ancak herkes her an taht için aday olabilir. Adaya hayat veren sihir, bizim "*Her Şeyin Toplamı*" olarak adlandırdığımız güç, son kararı verir ve her zaman varis seçilmez. Sonuçta, yönetme hakkını kaybetmemek için en iyi koruma, kimsenin bir şansı olduğunu düşünmemesini sağlamaktır. Bu, kız kardeşimin hükümdarlığını korumuştur. Nesillerin en güçlü ay alfa'sı olmak, kimsenin Lunar'ın seelie tahtına talip olmaya cesaret edememesini sağlamıştır.

Ama ben... Ben onun kadar güçlü değilim. Diğer faeler tarafından o kadar korkulmuyorum. İnsanlara gelince, kesinlikle o kadar saygı görmüyorum. En azından, geçen sefer onların arasına girdiğimde olanlardan sonra. En azından şimdi mantıklı geliyor. "Bu yüzden bana bir eş bulmam için baskı yapıyorsun."

"Sadece eş değil, Franco. Evlenmelisin."

Sinirleniyorum. "Evlenmek mi? Beni evlenmeye zorlamaktan vazgeçtiğini sanıyordum. Sen ve Lorelei sadece bir eş töreni yaptınız ve bu yeterli kabul edildi."

"Sadece ben korkulduğum ve hükümdarlığımın tartışmasız olduğu bir geçmiş olduğu için. Sen benim yaşamadığım farklı engellerle karşılaşacaksın. Kanıtlaman gereken başka güçlerin var. Ay Sarayı'nın bize ihtiyacı var, bizim unseelie değerlerimize ihtiyacı var. Senin hükümdarlığının sorgulanmasına izin veremeyiz. Bunu önlemek için yapabileceğimiz en iyi şey, senin sarsılmaz bir kral olduğunu kanıtlamak. İnsanlar için bu, kraliyet evliliği ve varisler yetiştirme yeteneği anlamına gelir. Periler için ise saygın bir siyasi ittifak anlamına gelir."

"İşte Deniz Sarayı'nın Prensesi Maisie. Potansiyel gelecekteki eşim." Alnımı ovuşturuyorum. Bir sevgiliyi hayat arkadaşım olarak görmeyi hiç düşünmemiştim, onu eşim yapmayı ise hiç. Perilerde eş seçmek, birini hayatının partneri olarak kabul etmek anlamına gelir. Eş ilişkileri her zaman sonsuza kadar sürmez, ancak aynı anda birden fazla eşe sahip olmayı tercih eden periler için bile önemli bir etiket. Ama evlilik... o daha da önemlidir. Evlilikle birlikte yeminler gelir. Yeminler ise bir tür anlaşma olduğu için periler için bozulması imkansızdır.

"Onu kur yapmanı istiyorum," diyor Nyxia, sesinde çaresizlik var. "En azından *denemeni* istiyorum. Denediğini göster bana. İnsanlara denediğini göster. Sosyete sezonunda Prenses Maisie'ye alenen kur yap. Onunla kol kola görün. Ayın sonunda onu iğrenç bulursan, ben başkası bulurum. Ama lanet olsun, Franco. *Dene*. Söz ver bana."

"Deneyeceğim, Nyxia," diyorum sonunda.

Omuzları gevşedi ve minnettarlığı beni boğucu bir battaniye gibi sardı. Bir adım öne çıktı, ciddi ifadesi yerini göz kamaştırıcı bir gülümsemeye bıraktı. "Teşekkür ederim, Franco. Maisie'yi seveceğini umuyorum, ama doğru kararı vereceğine güveniyorum."

Suçluluk duygusu içime yerleşir, ama Nyxia bunu ve bunun nedenini hissetmeden önce onu uzaklaştırmaya çalışırım. Sözümü tutmaya ve prensesi tavlamaya kararlıyım, ama aramızda bir şey olacağını ummuyorum. Romantik ge mi im bana bu ihtimalin çok düşük olduğunu söylemiştir. Ama Nyxia'nın  abalarımın samimi olduğunu *düşünmesi* için ne gerekiyorsa yapacağım.

Er ya da geç, vazgeçip bir e  bulmam gerekeceğini biliyorum. Kız karde imi ve Lorelei'yi seviyorum. Onların mutlu olmasını istiyorum. Ama şimdilik, her şey değişmeden önce biraz daha zaman istiyorum. Her zaman güvenebileceğim tek kişinin gitmeden önce. Asla takmayacağımı düşündüğüm bir tacın getirdiği inceleme ve baskının altında kral olmak zorunda kalmadan önce.

Bu düşünceleri bir kenara itip, kibirli bir maskenin arkasına saklıyorum. Dik durarak, "Biliyor musun, her zaman o tahtta senden daha iyi g r neceğimi d   nm   md r," diyorum.

Onun duygusal ruh hali bir anda değişir, benimkine uyum sağlar, gurur ve yaramazlık karışımı bir g l msemi yayılır yüzünde. "  te bu ruh, küçük kardeş." Gözleri giysilerime kayar, dudaklarında alaycı bir g l msemi belirir. "Ama benim yerime geçmek istiyorsan, daha iyi giyinmeyi öğrenmelisin."

O uzaklaşırken gülümserim, ama o gider gitmez gülümsemem kaybolur. Omuzlarım   ker. Onun ardından sadece boşluk hissederim.



EMBER

Ertesi gün baloya kadar geçen saatlerde, üvey ailemle daha fazla tartışmamak için kendimi ev işlerine verip, olabildiğince küçük ve göze çarpmayan biri olmaya çalışıyorum. Mümkün olduğunca az konuşmak, tartışmamak ve söylenenleri yapmak kendime görev edindim. Görevlerime odaklanarak, üvey kız kardeşlerimin gün boyu dedikodu yapıp bu geceki kutlamaların nasıl geçeceğini tahmin ettiklerini dinlemeye cesaret edemiyorum. Onlara bakmaya bile cesaret edemiyorum.

Bunun yerine, ovuyorum. Tamir ediyorum. Parlatıyorum. Yemek yapıyorum. Ovuyorum. Tamir ediyorum. Yemek yapıyorum.

Bunu atlatabilirim. Tek bir balo. Üvey ailemin beni ve arkadaşımın cömertliğini kendi çıkarları için kullanacağı tek bir gece. Pes etmekten ne kadar nefret etsem de, çünkü kavgayı, Clara'nın sözlerinin uyandırdığı anıları veya Bayan Coleman'ın talebinin yarattığı acıyı yeniden alevlendiremiyorum.

İki hafta daha.

Sonra özgür
olacağım.

Ovalama. Tamir etme. Yemek pişirme. Ovalama.

Öğleden sonra karanlık çökmeye başladığında ve Bayan Coleman balo için hazırlanma zamanının geldiğini duyurduğunda ellerim kızarmış ve kanamış durumda. Üvey kız kardeşlerim sevinç çığlıkları atarak ortak yatak odalarına koşuyorlar. Kapı arkalarından kapanır kapanmaz üvey annem bakışlarını bana çeviriyor. Çünkü tartışmadan beri ilk kez bana bakıyor.

Ne yapmam gerektiğini söylemelerini beklemeden, tavan merdivenlerine koşarak odama gidip hazırlanmaya başlıyorum. Tavan katındaki odamda elektrik yok, bu yüzden yatak başındaki lambayı yakıyorum. Sonra yatağımın üzerindeki tek pencerenin kepenklerini açarak, batmakta olan güneşin puslu ışığını içeri alıyorum. İçimde her şey dışarı çıkıp çatıya tırmanarak güneşin batışını izlemek için kıpır kıpır ediyor. Ama hayır. Yeni Ay Maskeli Balosu bekliyor.

Keşke üvey ailem kadar heyecanlı olabilseydim. Sonuçta bu benim ilk balom. Heyecanlanmam gerekirdi. Başka bir durumda, aldatma ve zorlama ile davet edilmediğim bir durumda, heyecanlanırdım herhalde. Hiç öğrenmeme izin verilmeyen kısıtlı insan danslarını ya da bu tür resmi davetlerde beklenen gergin sosyal formaliteleri umursamadığımdan değil; her zaman özlem duyduğum şey müzikti. Üvey kız kardeşlerimin eve getirmelerini hep istediğim müzik. Yıllar önce, üvey ailem dansa gittikten sonra yataktan gizlice çıkardım. Dans ayakkabılarını bulur, kulaklarıma dayayıp, tabanlarında yazan müzik notalarını duyabilmeyi umardım.

Sonra Imogen beni yakaladı.

Aptal Ember, ayakkabı dinliyorsun! Ne vahşi bir peri yarattığı. On beş yaşında mısın, çocuk musun? Seni bizimle dışarı çıkarmadığımız için şanslısın. Ölümüne alay edildin!

Pencereden uzaklaşıp daracık odama dönüyorum. Duvarlar sandık ve kutularla dolu, yerler dağınık, odanın en ucunda küçük yatağım ve giyinme alanım için zar zor yer kalmış. Lavaboya doğru ilerleyip ellerimi, kollarımı ve yüzümü günün kirinden temizlemeye başlıyorum. Daha önce yaşadığımız daha lüks şehir evlerinin aksine, dairemizde düzgün bir küvet veya banyo yok. Bu da, temizlik ve en güzel iç çamaşırları ile petticoatları giymeyi bitirdiğimde, güzel bir elbise giymenin hala bir suç gibi hissettirdiği anlamına geliyor.

Gemma'nın hediyesi, giyinme perdesinin arkasında, akortu bozuk bir piyano tuşu gibi yerinden sırtıyor. Ancak bu durumda, elbise odadaki tek akortlu nesne ve diğer her şey onunla uyumsuzluk içinde.

Ben de dahil.

Elbiseyi cam gibi tutarak başımın üzerinden geçiriyorum ve herhangi bir kısmı tozlu duvarlara ve mobilyalara değdiğinde irkiliyorum. Elbiseyi giydikten sonra, elbisenin güzelliğinin yanı sıra Gemma'nın öngörüsünü de daha çok takdir ediyorum. Çoğu balo elbisesinin aksine, bu elbiseyi giymek için kimsenin yardımı gerekmiyor. Sırtı, uzanabileceğim kadar alçaktı ve güzel danteller yerine kancalarla kapatılıyordu. Omuzlarımı ve kollarımı örten kabarık kollu, sırtın alçaklığının verdiği mütevazılığı telafi ediyordu.

Giyinme perdesinin arkasından, kutuların arasında duran çatlak aynaya doğru adım atıyorum ve gördüğüm manzaraya şaşıyorum.

Zarafet.

Yansımamı incelerken elim madalyonuma kayıyor. Bu anda anneme ne kadar benzediğime seviniyorum. Onun sivri kulakları yok belki – sadece tam bir peri olanlarda bu özellik vardır – ama saçları, gözleri ve gülümsemesi bende var, bu elbise de bunları hiç olmadığı kadar ortaya çıkarıyor. Madalyonumu açıp anne babamın portrelerini çıkarıyorum. Onlara bakarken boğazıma bir yumru geliyor. Gözlerim babamın resmine takıldığında kalbim sıkışıyor ve ona uzun süre bakamıyorum. Çok acıtıyor. Midemi suçluluk duygusuyla dolduruyor. Anneme baktığımda, sesini, zarif yürüyüşünü, dans ederkenki yumuşak hareketlerini neredeyse hatırlayabiliyorum...

Düşüncelerimi kafamdan silip madalyonu kapatıyorum. Görünüşüme odaklanıyorum ve saçımın çok da iyi olmadığını fark ediyorum. Boneden kurtulan turkuaz saçlarım omuzlarımda karışık dalgalar halinde sarkıyor. Fırçayı alıyorum, ama resmi davetler için saçımı toplayacak becerim olmadığını fark ediyorum. Ama yine de... Bayan Coleman bir geceliğine bile olsa boneden vazgeçmeme izin verir mi? Baloya yırtık pırtık bir bonede gitmek

turkuaz saçlarımdan çok daha fazla dikkat çekecektir. Sonuçta balo bir peri prensi tarafından veriliyor...

Bu düşünceyle yüzümün kanı çekiliyor.

Kahretsin, neden şimdiye kadar bununla yüzleşmedim? Hem hakaret ettiğim hem de alay konusu olduğum çok asil bir peri tarafından verilen baloya katılmak üzereyim. Yanlış niyetim hakkında yaptığı müstehcen önerileri hatırlayınca yüzüm kızarıyor. Onun tarafından tanınmaktan mı, yoksa onu görmek zorunda kalmaktan mı daha çok korkmalıyım, emin değilim. Üstelik, sanki tüm kadınları aptal kızlar olarak gören onun gözünde, ona saygı göstermem beklenecek.

Dişlerimi sıkıp saçlarımı daha sert fırçalıyorum, sanki onun kibirli yüzüymüş gibi saçlarımın karışık kısımlarına saldırıyorum.

En azından bir tesellim var.

Beni tanımayacaktır.

Dün bone takmıştım. Paçavra gibi giyinmiştim. Üstelik, kendini beğenmiş küçük beyninde, ona aşık olduğunu sandığı bir kızı hatırlayacak kadar yer olduğunu sanmıyorum.

Yatak odama çıkan merdivenlerden gelen ayak sesleri beni ürküttü. Fırçayı indirdim ve dönüp üvey annemin eşikte durduğunu gördüm. Odanın hemen içinde durdu ve gözlerini kısarak beni inceledi. "Elbise uygun." Sözleri kesik kesik çıktı.

Yaklaşıyor ve ben kendimi hazırlıyorum, her adımında kaslarım geriliyor. Gözleri fırçaya takılıyor. Elini uzatıyor, avucunu bana doğru açıyor.

Fırçayı ona veriyorum ve o bana dönmemi işaret ediyor. Nefesimi tutarak, onun istediğini yapıyorum ve ona sırtımı dönüyorum. Fırça kafama yaklaşıyor. Kılların kafa derime batmasını bekleyerek irkiliyorum, ama o sadece fırçayı saçlarımın uzunluğu boyunca aşağı doğru sürüyor. Bu yakınlık, alışılmadık nazik hareketi karşısında kalbim gırtlığıma çıkıyor. O daha önce hiç saçımı taramamıştı, bir annenin kızına yapacağı hiçbir şeyi yapmamıştı.

Benden başka saçımı tarayan son kişi gerçek annemdi.

Gözlerime dolan gözyaşlarını nefesimle uzaklaştırıp, saçlarımın arasından geçen fırçanın hissine odaklanıyorum, hareketlerin sertleşip cezalandırıcı hale gelmesini bekliyorum.

"Bu geceki davranışların hakkında konuşmalıyız," diyor ve sesinin yakınlığı beni titretir. "Adımı lekelemek için hiçbir şey söylemeyecek ve yapmayacaksın. Kendini göstermeyecek ve dikkatleri üzerine çekmeyeceksin."

Bu sözlere çok sinirleniyorum. Bunca yıl geçmesine rağmen, hala benim onun gözünde *gösteriş* yapmamı bekliyor. Hiçbir zaman dikkatleri üzerime çekmek istemedim, kızlarını gölgede bırakmak gibi bir niyetim de olmadı. Babam hayattayken başarılarımla daha fazla ilgi görmem benim suçum değil. Ben bunu istemedim. Tek istediğim piyano çalmak ve şarkı söylemekti.

Ve şarkı söylemek.

Bayan Coleman şarkı söylememi nefret ediyordu. Babamı öldüren şarkı söylememdi.

Bayan Coleman fırçayı indirip bana geri verir, ama ona dönmeye çalıştığımda omzumu sıkarak beni yerinde tutar. Tırnaklarından biri şişmiş kolumun üstündeki çıplak ete batınca yüzümü buruştururum. Sonra, tek kelime etmeden, bana birkaç saç tokası uzatır. Sade olanlardan, kendisi ve üvey kız kardeşlerimin takmayı sevdiği mücevherli ve süslü olanlardan değil. Onları ondan alıyorum.

"Ulaşabileceğim bir yerde sakla," diyor.

Tokaları omzuma yakın tutuyorum ve saçlarımı boynumdan topladığını hissediyorum. Yine acıya hazırlıyorum kendimi, ama acı gelmiyor. Sinirlerimi yatıştırmak için boş elimi sıkıca sıkıyorum.

Bayan Coleman parmaklarımdan bir toka alır ve saç derime kaydırır. Bir tane daha alır ve yine sessiz, ürpertici bir ses tonuyla konuşur. "Baban öldükten sonra neden kendim ve kızlarım için kızlık soyadımı geri aldığımı biliyor musun?"

Başımı sallamaya cesaret edemiyorum, onun işini bölmeye cesaret edemiyorum. Cevabım fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyor. "Hayır."

"Çünkü kızlarımın senin gibilerle ilişkilendirilmesini istemedim."

Bunun cevabının bu olduğunu zaten tahmin etmiştim, ama bunun arkasındaki nedeni hiç anlamamıştım. Üvey annem, insan toplumu içindeyken kendini perilerden üstün görür, periler hayvanlardan farksızmış gibi konuşur. Sonra perilerin yanındayken, onları ne kadar iyi anladığını övünür, tanıdığı önemli periler hakkında durmadan böbürlenir, tüm sözde peri tanıdıklarını ve bağlantılarını sayar. Sürekli onların ilgisini çekmeye çalışıyor, sanki daha büyük bir hedef yokmuş gibi kraliyet ailesinden koca arıyor. Ama bana karşı... Bana karşı, sanki ben pislikten betermişim gibi davranıyor. Gözlerimden bir damla yaş süzülerek yanağıma düşüyor. Neyse ki makyajım bozulmadı.

Dudaklarımdan istemeden bir kelime dökülüyor. "Neden?"

Saçıma bir iğne daha takıyor ve bu seferki kafa derime batıyor, beni ağlatıyor. "Ne yaptığını biliyorsun. Babanın ölümünün sebebi sensin."

Onun sözleri ile ciğerlerim sıkışır, boğazım kurur. Yanağımdan bir damla daha gözyaşı akar. O haklı. Benim hatamdı. Hepsi benim hatamdı.

Beni sertçe itti ve ben sendeleyip dengemi bulmaya çalıştım. "Sen bizim evliliğimizin dikenlerindin, şimdi de her gün benim dikenlerimsin."

Titreyerek ona döndüm, boynumda soğuk ter damlaları oluşmuştu.

“Fırsatım varken seni yetimhaneye bırakmalıydım. Böylece üç yıl boyunca acı çekmekten kurtulurdum.”

Hareketsiz kalıyorum. Sözleri canımı yakıyor diye değil, yalanlarla dolu olduğu için. Onlara odaklanıyorum, öfkemin utancımı ve üzüntümü bastırması için bir kasırga yaratıyorum. "Sen beni yanında kalmaya zorladın," diyorum dişlerimin arasından. "Yalvardın."

Gözleri fal taşı gibi açılır.

"Yalvarmadım." "Manipüle etmek daha uygun bir kelime mi?"

“Nankör, sefil kız. Son üç yıldır benimle kalmasaydın şimdi nerede olurdun?”

Kafamı sallayıp cevabımı içime atıyorum. Beni kalmam için manipüle etmeseydi, beni bir pazarlıkçının önüne sürükleyip yasal olarak bağlayıcı bir anlaşma imzalamaya ikna etmeseydi, tam da olmak istediğim yerde olurdum. Üvey ailemden uzakta. Özgür. Her şey bittiğinde yapmayı planladığım gibi, bir müzik grubuyla turneye çıkmış olurdum.

Keşke o kadar kör olmasaydım. O kadar savunmasız olmasaydım. Sözleri samimi görünüyordu ve ben de aptalca onlara inandım.

Baban sana bakacağıma söz verdim. Bu sözümü tutabilmemin tek yolu, benimle kalmak için bir anlaşma yapman. Sözümü tutabilmem için bana bu huzuru ver. Onun ölümü senin suçun, Ember. Yaptığın onca şeyden, bizden aldıklarından sonra, en azından bunu yapabilirsin. Sen kötü bir kızsın. Tehlikelisin. Bunu biliyorsun. Sana rehberlik edecek birine ihtiyacın var. İtaat edeceğin birine.

Söylediklerinin yarısı doğrudu — babamın ölümünden suçluyum, kötüyüm ve tehlikeliyim — ama niyeti yalandı. Ama o kazandı. Anlaşmamız kesinleşmeden önce neredeyse hiç düşünmedim.

On dokuz yaşına gelene kadar benim bakımında kalacak ve benim çatım altında yaşayacaksın.

Ve bana itaat edeceksin. Bu anlaşmayı kabul ediyor musun?

Evet.

Üvey annem bir adım yaklaşır, dudakları hırçın bir gülümsemeyle kıvrılır. "Üç yıldır sana bakıyorum, seni besliyorum. Sana bir çatı sağladım, o iğrenç müziğini çalmana izin verdim. Peki sen bana ne ile karşılığını veriyorsun?"

Karanlık bir kahkaha dudaklarımdan kaçır. "Bilmediğimi mi sanıyorsun?" Göğsü inip kalkar. "Neyi bilmiyorum?"

"Beni kendine bakabilmek için bir anlaşma ile kandırmadın. Bunu para için yaptın. Babamın vasiyeti yüzünden yaptın. Hiç öğrenemeyeceğimi mi sandın?" Öfke damarlarımdan akarken vücudum titriyor. Kollarımı yanlarıma sıkıca yapıştırarak sakinleşmeye çalışıyorum.

Bayan Coleman ellerini belinde birleştirir, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirir. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Aylık maaşın. *Benim* sayemde her ay aldığın iki bin aytaşı parçası," diyorum. Babamın vasiyetine göre, o, ben on dokuz yaşına gelene kadar benim bakımım için cömert bir maaş alıyor — tabii o zamana kadar onun bakımında kalırsam. Ondan sonra, onunla yaşasam da yaşamam da mirasımı alacağım ve ona ödeme yapmaya devam edip etmeme kararı bana kalacak. Ancak o, planımı henüz öğrenmedi. Mirasımı hayır kurumuna bağışladıktan sonra, ne o ne de ben o parayı bir daha göremeyeceğiz.

Utanmış gibi davranmıyor. Aslında, daha çok eğlenmiş gibi görünüyor. "Nasıl öğrendin?"

"Kolayca unutulmanın da faydaları var," diyorum. "Imogen'a dertlerini anlatırken kulak misafiri oldum."

Cevabım üzerine yanakları kızardı. Bakışlarını kaçırarak, gümüş maskemin durduğu komodinin yanına gitti. Maskeyi eline alıp, "Kızlarıma bakmak için gerekli olanı yapmak zorundaydım," dedi.

"Bana sorabilirdin." Sesim zorlukla titriyor. Tek istediğim bağışlamak. "Benden kalmamı ve sana bakmamı *isteyebilirdin*. Bana aileden biri gibi davranabilirdin..."

Bakışlarını tekrar bana çevirip, tehditkar bir adımla yaklaşıyor. "Sen ailemden değilsin. Ve sakın bana sormadın deme."

"Beni bir anlaşma yapmaya zorlamak istemek değildir."

"Manipüle etmek mi, pah!" Aramızdaki mesafeyi kapatmak için birkaç yavaş adım atar ve burnunun ucuyla bana bakar. "Hayatın zor olduğunu sanabilirsin, ama acıyı bilmezsin. Zorlukları bilmezsin."

Şu anki durumum aksini söylüyor ama tartışmamak için dudaklarımı sıkıyorum. Ona nefesimi harcamaya değmez. Kendi alçaklığını asla göremeyecek. Her zaman onun nefretini hak edeceğim, her zaman onun hikayesinde kötü adam olacağım. Ve bunu kocasını öldürdüğüm için değil. O öldükten sonra, onun hayatının değil, servetinin yasını tuttuğunu açıkça belli etti.

Birkaç saniye boyunca bana öfkeyle bakarak beni yakıyor, sonra maskemizi uzatıyor. Diğer ucunu tutuyorum ama o bırakmıyor. Daha sert çekiyorum ama bu onu rahatsız edici bir şekilde yaklaşıyor. "Babanın mirasını aldığı anda bize tek bir aytaşı parçası bile vermeyeceksin, değil mi?"

Yalan söyleyebilirdim. Düşüneceğimi söyleyebilirdim, belki de onun beni manipüle ettiği gibi onu manipüle edebilirdim. Ama bunu yapamazdım. Şimdi yapamazdım. Bu kadar yorgun ve özgürlüğe *bu kadar* yakınken yapamazdım.

Gözlerini sabit tutarak gerçeği söylüyorum. "Hayır. Hayatın boyunca babamın servetinden bir parça bile göremeyeceksin."

"Seni zorlayabilirim. Şu anda onu bana vermeni emredebilirim."

Omuz silkiyorum. "Bu boşuna bir emir olur. Ne itaat edebilirim ne de itaatsizlik edebilirim, çünkü henüz o paraya hakkım yok. Ve hakkım olduğunda, anlaşmamız

yerine getirilmiş olacak ve sen benim üzerimde hiçbir kontrolün kalmayacak."

Yüzü karardı, sesi demir gibi sertleşti. "Baban sana nazik olmayı öğretmeliydi."

"Öğretti," diye fısıldadım. Üvey aileme karşı birazcık bile nazik davranmamın tek nedeni oydu. Babam, Bayan Coleman'da iyilik gördü, sevgisine ve desteğine ihtiyaç duyan parçalanmış bir aile gördü. Bana kötü davrandıklarını söylediğimde bile, nazik davranırsam bana asla gerçekten zarar vermeyeceklerini söyledi.

Ancak, zulüm karşısında sürekli iyilik yapmak benim doğamda yok. Damarlarımda annemin kanı akarken olmaz. Onun son isteği kalbimde yankılanırken olmaz.

Her zaman vahşi ol. Bana söz ver.

Üvey annem acımasız bir kahkaha atar, sonra sonunda maskesini çıkarır ve yanımdan geçer. Kapıma geldiğinde durur.

"Baloya vardığımızda uslu dur. İtaat edeceksin ve kızlarımın gölgesinde kalmayacaksın."

Çenemi kaldırıp dik duruyorum, bunu sadece onun ensesinden görebilmesine rağmen. "Dün söylediğin gibi. Böyle bir elbiseyle, görünmez olsam da olur."



FRANCO

Yeni Ay Maskeli Balosu henüz başlamamıştı, ama taht odası şimdiden insanların çaresizliğiyle kokuyordu. Elimde bir kadeh şarapla kapının eşiğinde durmuş, odanın çevresini çevreleyen düzgünce dizilmiş masalara ve sandalyelere burun kıvırıyordum. Masalardan birinde tek bir çeşit peri şarabı bulunan ikramlar sergileniyordu ve bu şarap kesinlikle eğlenceli türden değildi. Odanın geri kalanını gözden geçirip, bakışlarımı kürsüye çeviriyorum. Kürsünün üzerinde, bu gece aristokratları karşılamak ve önüme çıkarılan uygun kızlara gülümsemek için sergileneceğim kız kardeşimin obsidyen tahtı duruyor.

Neden birisi, bu kadar aşağılık bir şöhrete sahip bir prense kızını satmaya çalışır, anlamıyorum. Birkaç yıl boyunca, bu durum beni umutlu aşıkların ilgisinden kurtarmaya yetti. Zaman geçtikçe, şöhretim bir şekilde açık bir davete dönüştü ve hem erkekleri hem de kadınları beni tavlamaya cesaretlendirdi. Başlangıçta eğlenceliydi. Hatta zevkliydi. Ta ki artık öyle olmaktan çıkana kadar. Şimdi ise sadece aşağılayıcı.

Tanrıya şükür, bu gece dans etmek zorunda kalmayacağım. Yıllar önce, unutmak istediğim nedenlerden dolayı salon danslarını bıraktım. Tabii ki, bu geleneksel bir yeni ay kutlaması olsaydı ve insan balosu olmasaydı, dans etmekten büyük mutluluk duyardım. Öyle olsaydı, açık gökyüzünün altında, sınırsız bir sefahat gecesine hazırlanıyor olurdu. Midnight Blush gibi, insanı normalde hissedebileceğinden çok daha mutlu eden iyi şaraplar içerdik. Davullar ve çılgın, öngörülemez müzikler olurdu. Danslar kaotik ve şehvetli olurdu ve... bu gece tanık olacağım sıradan, kış sıkma kurallarına hiç benzemezdi.

Şarap kadehini dudaklarıma götürüp, acı-tatlı sıvıyı büyük bir yudumla içiyorum. Midnight Blush değil, ama umarım gece bitmeden beni en azından yarı baygın bir hale getirir.

"Şimdiden içmeye başladınız mı, Majesteleri?" diye soran tiz bir ses duyulur.

Yaklaşan adama dönüp yapmacık bir gülümseme atarım. "Marus kardeş, dans etmeyi sevdiğini bilmiyordum."

"Sevmem," der, odayı neredeyse benim hissettiğim kadar küçümseyerek süzer. "Ama insanın arzularını tatmin etmek için bazı ihtiyaçları vardır. Benim de bir eşe ihtiyacım var."

"Ve bunu yapmak için ilçe panayırından daha iyi bir yer olamaz... Oh, affedin beni. Orada hayvanlar satılıyor. Gerçi, sizin gibilerin gelin seçiminde farklı davrandığını sanmıyorum." Son cümleyi fısıldayarak söylerim ve şarabımdan bir yudum daha alırım. Ancak Marus kardeş, boş bir bakışla bana bakarken hiç eğleniyor gibi görünmüyor. Adam yakışıklıdır, koyu renk saçları ve gözleri ile hala gençliğinin baharındadır

saçları ve gözleriyle yakışıklı bir adamdı. Ama Saint Lazaro Kilisesi'nin rahiplerinden başka bir şey beklemiyordum.

Bana bir adım yaklaşıyor, elleri arkasında. "Spekülasyonlar var, prensim."

"Eminim çok olmuştur, ancak bunların varlığını ilginç bir konuşma konusu olarak görmedim. Düşünen zihinlerin ortaya çıkmasından beri vardılar. Çünkü düşünebilen biri, spekülasyon da yapabilir." Kardeş Marus, taş suratlı piç, kaşlarını bile kıpırdatmıyor. "İlginç *olan* ne biliyor musun? *Piç* kelimesi ve insanlığın bunun bir hakaret olduğunu iddia etmesi. Senin halkının gerçekten harika küfürleri var."

En azından bu, gözümü seğirtir. Marus boğazını temizler. "Kraliçe Nyxia'nın bu yılki sezonda yokluğunun bir nedeni olduğu söyleniyor. Ayrıca, yakında tahta geçebileceğin de söyleniyor."

"*Kim* ve neden benim hakkımda konuşuyor? Ne cüret, gerçekten." Bir yudum daha şarap içmeye çalışıyorum ama kadehim boş. İç çekerek, yeniden doldurmak için ikram masasına yöneliyorum.

Maalesef Marus hemen peşimden geliyor. "Majesteleri, Saint Lazaro Kilisesi'nin kız kardeşinizin bize verdiği desteği ne kadar takdir ettiğini söylemek istedim..."

"Seni öldürmemek desteklemekle aynı şey değil, ama devam et."

"—bizi mahkemede temsil ederek. Tek istediğimiz, birincil insan dini olarak tanınmak ve inancımızı özgürce yaşayabilmek." Duraksıyor ve bir an için, onun sesini son kez duyduğumu düşünüyorum. Ancak şarabımı dökerken onun yavaşça yaklaştığını hissediyorum, enerjisi bulanık bir lağım akıntısı gibi etrafımda dolanıyor. "Prens Franco, umarım kız kardeşinizin tahtını devraldığınızda, şu anki barışı sürdürebiliriz. Bu, ikimizin de yararına olacaktır."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Enerjisi sakindi, ama sözlerinde gizli bir tehdit olup olmadığını merak etmeden edemedim. Sonuçta, on bir yıl önce isyanları başlatan Saint Lazaro Kilisesi'ydi. Çatışmaların, kilise genelinde değil, radikal bir grup tarafından kışkırtıldığı iddia ediliyordu, ama isyanlar bastırıldıktan ve radikaller ortadan kaldırıldıktan sonra imzalanan barış antlaşmalarına rağmen, kardeşlikten kimseye güvenmiyorum. Kız kardeşimin, kardeşlikten bir adamın sarayda ikamet etmesine izin vermesi beni öfkeliyor. Nyxia, onların dinine gereken önemi vermenin tarihin tekrür etmesini engelleyeceğini defalarca söyledi ve ben onun haklı olduğuna inanmak zorundayım. Ama neden kardeşlik Marus'u seçti ki? Onları temsil edecek daha az... tahammül edilemez birini seçemezler miydi?

"O gün gelirse, eminim konuşuruz," diyorum zoraki bir gülümsemeyle. Ağzını açmak üzere ama kapının yanındaki dört ayaklı bir peri beni kurtarıyor. "Çok güzeldi ama büyükelçimle konuşmam gerek. Balının tadını çıkar."

İçkimi tek yudumda içip boş bardağı masaya vuruyorum. Marus'un yanından geçip Ay Sarayı büyükelçisi Augie'nin yanına geldiğimde gülümsemem kayboluyor. Kuyruğu kabarık siyah ve gri rakun, arkamdaki adama sarı gözlerini dikip rahatsız edici bir tıslama çıkarıyor. "Onu sevmedim," diyor. "Bir kokusu var..."

"Yolsuzluk, dizginlenemeyen hırs ve on yıldan fazla bir süredir toplum içinde osramayan bir adamın özel kokusu gibi mi? Biliyorum. Kıçını sıkınlara, bu insanların hepsi öyle."

"Öldüğünde onu yiyebilir miyim?" Augie, taht odasından çıkıp koridorda yürürken sorar.

"Şey," diyorum, kelimeyi uzatarak, "bu muhtemelen iyi olmaz. Birincisi, insanlar onu gömmek, ağıt yakmak ve ağlamak için cesedini isteyeceklerdir. İkincisi, sen bir elçisin. Seelie olmayan elçiler bile seelie duyarlılığına sahip olmalı, insan eti yemeyi sevmemelidir."

"Seelie olabilirim," diyor. Sonra titreyerek iki ayağı üzerinde yükseliyor, kabarık rakun vücudu insanımsı seelie formuna dönüşüyor. Kısa kesilmiş saçlarına uyan koyu kömür rengi kaşlarını oynatıyor. Gözleri artık sarı değil, daha çok koyu kehribar renginde. Seelie formunda en çok göze çarpan şey kulakları. Çoğu seelie fae'nin hafif sivri uçlu kulaklarının aksine, onun kulakları tüylü ve üçgen şeklinde, başının üstünde, seelie olmayan formundaki kulaklarına çok benziyor. "Böyle daha mı iyi?"

Gülerek genç faenin kaburgalarına dirsek attım. Seelie formumuzda yaklaşık aynı yaşta görünsek de, o benden iki yüz yaş daha genç. Muhtemelen bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyoruz. Eski nesil faeler, insanlar kadar sıkıcı olabilirler. "Bana ne haberler var, Augie? İlginç biri geldi mi, yoksa hayatımızın en sıkıcı gecesini mi geçireceğiz?"

"Madame Flora geldi. Bir gece kalmak için oda tuttu."

Bu sözler beni neşelendirdi. "Sonunda gelmeye karar vermiş. Harika. Madam Flora demişken... Bu hafta başında glamourist dükkânına gideceğimi kimseye söyledin mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Kasten değil."

"Augie." Adını homurdanarak uzatarak söyledim.

"Şey, görüştüğüm bir kadın var. Bir hizmetçi. Ve o... şey, balo hakkında konuşuyorduk ve ona neden onunla dans edemeyeceğimi söylemek zorunda kaldım."

"Lanet olsun, Augie, benim özel meselelerimi herkese anlatmaman gerektiğini bilirsin."

Ne yaptığının farkında mısın? Dışarıda bana atlamak için bekleyen bir sürü kadın vardı

dışarıda bekliyordu."

"Sana... zarar vermek için mi?"

"Hayır, beni incitmek için değil. Eminim vals yapmak istediler. Yatay olarak. Ardından evlilik teklifi.

Augie, sanki ben övünüyor gibi, en korkunç şeyleri anlatmıyormuşum gibi sırtıyor. Parmağımı ona doğrultuyorum. "Ciddiyim. Özel seyahatlerimi kimseye anlatamazsın. Özellikle de insan şehrine gittiğimde."

O da boyun eğerek başını salladı. "Özür dilerim. Bir daha olmaz."

"Peki. Kız kardeşime söylemediğim için şanslısın. Çoğu zaman, benim tavsiyemi dinleyip seni işe aldığına pişman olduğunu düşünüyorum. Neyse, Madam Flora nerede kalıyor? Saygılarımı sunmak isterim."

"Dawnstar kanadında, selkie prensesinin odasının koridorunda kalıyor. Bu arada, ona saygılarını sunman gerekmez mi? Henüz tanışmadın mı?"

"Yemin ederim denedim, ama birkaç kez kapıyı çaldığımda, kapıda bir erkek sesi onun iyi olmadığını söyledi. Kur yapmam gereken kadının yatak odasında bir erkek olması beni endişelendirmeli mi?"

"O ses onun sesi olabilir, biliyorsun. Ayrıca, kendini iyi hissetmemesi daha çok endişelenmen gereken bir şey değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Daha çok endişelenmediğim için endişeleniyorum."

Augie gözlerini devirdi. "Şey, sanırım şimdi çok daha iyi hissediyor, çünkü komşularını ziyaret ettiğini duydum. Hatta, az önce Madame Flora'nın odasından çıkarken gördüm."

"Bir dakika, benden önce mi gördün? Bu hiç adil değil." İçimde bir parça öfke uyanıyor, ama sonra umursamadığımı hatırlıyorum. Yine de... benimle karşılaşmamak için hasta numarası yapmış olabilir mi? Benim kadar bizim flörtümüzden korktuğunu hiç düşünmemiştim. "En azından baloya gelip gelmeyeceğini teyit etmeliyim, ama Madam Flora'yı görmeye gittiğine göre, bu gece için bir büyü yaptırmak için gitmiştir herhalde. Ama bütün gece onu kolumda gezdirmek zorunda kalmazsam, gecemiz planlandığı gibi devam eder. Anlaştık mı?"

Dudakları sinsî bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Anlaştık."



Derin bir nefes alıp Prens Maisie'nin yatak odasının kapısını çaldım. "Kim o?" diye aynı erkek sesi duyuldu.

"Prens Franco," diyorum. "Tekrar."

Odanın içinden bir sürtünme sesi gelir, ardından ritmik bir tıkırtı. Son birkaç seferin aksine, kimse bana gitmemi ve daha sonra gelmemi söylemez. Sonunda kapı gıcırdayarak açılır. Odaya girerim, ama kimse yoktur.

"Dışarıda," diyor erkek sesi. O yöne dönerken, kapı kolundan düşen karanlık bir şekil görürüm. Yere düştüğünde, mantarlarla kaplı bir kabuklu hayvan olduğunu anlarım. Kaşlarımı çatıyorum. Bu, alışılmadık bir tür peri değil. Karanlık, nemli ve sıcak iklimleri seven bu tür periler, Faerwyvae'nin birçok sarayında bulunur. Ancak bu, bana tanıdık gelmiyor. Kesinlikle sarayda hizmetçi değil. "Sen kimsin?"

"Podaxis," diyor sıkılmış bir sesle, sonra kıskaçlarını odanın diğer ucuna doğru uzatıyor. Yanlara doğru sürünerek, pençeleri mermer zemine vurarak - duyduğum tıkırtı sesinin kaynağı - beni kapalı bir balkon kapısına götürüyor.

"Sen prensesin hizmetçisi misin?"

Podaxis durur ve iki boncuk gibi gözünü bana diker. "Uşak mı? Lütfen. Arkadaş diye bir şey duymadınız mı, Majesteleri?" Pençelerini kapıya vurur.

"İçeri gel," diyor karşıdan kadınsı bir ses.

Odayı terk edip balkona çıktığım için "*içeri girin*" demenin yanlış olduğunu söylemek üzereydim, ama kendimi durdurdum. Ona söyleyeceğim ilk sözler can sıkıcı bir yorumdan başka bir şey olmalıydı. Karanlıklaştıran gökyüzünü selamlamak için balkon kapısını açtım. İnsan biçiminde bir dişi peri, balkonun uzak ucundaki bir sandalyede oturmuş, batan güneşin son renk çizgilerini çizdiği ufka bakıyor. Ten rengi bronz, yanakları pembe bir renk almış. Saçları soluk pembe, kusursuz bir topuz yapılmış, yüzünü çerçeveleyen kıvrımlı bukleler bırakılmış. Gözlerinin rengini ayırt edemiyorum, ama mavi ya da gri olabilirler.

"Merhaba, Prenses Maisie," diyorum en çekici gülümsememle. "Ben Prens Franco."

Bana kısa bir bakış attı ama gözlerime bakmadı. "Memnun oldum," dedi, sesinde hiçbir duygu yoktu. Podaxis balkonun zemininde koşturdu ve bacaklarının üzerine örtülmüş battaniyeye tırmandı. Bir tur döndükten sonra, kucağına yerleşti. Maisie onu okşadı, sonra battaniyeyi kalçalarının etrafına daha sıkı bir şekilde ayarladı. Bir anlık panik hissettim ve onu bu kadar telaşlandıran şeyin ne olabileceğini merak ettim. Battaniyeyi, alt kısmını tamamen örtmek için düzeltmesi, giyiminden utanıyor olabileceğini düşündürdü. Battaniyenin altından görünen zarif ayakkabılar dışında belinden aşağısı görünmüyordu. Ayakkabılar, minik incilerle süslenmiş soluk mavi ipekten yapılmıştı.

Bir adım daha yaklaşıyorum ama gidecek yerim olmadığını fark ediyorum. Burada başka sandalye yok ve o da benimle konuşmak için ayağa kalkmak istemiyor gibi görünüyor.

. Yukarıda durup ona bakarak konuşmak tuhaf olur, bu yüzden balkonun korkuluğuna yaslanıyorum.

Ve. Hiçbir şey. Söylemedim.

O da öyle. Sadece gergin mi, yoksa beni rahatsız etmek için mi böyle davranıyor, anlayamıyorum. Normalde, istenmeyen yaklaşımları reddeden taraf benim. Durumun tersine dönmesi garip geliyor. En azından kirpiklerini kırpıyor ve net servetimi hesaplamıyor.

Boğazımı temizledim. "Ay Sarayı'nı nasıl buldun? Beğendin mi?"

"Biraz sıkıcı."

"Evet, deniz perileri için karadaki herhangi bir saray öyle gelir herhalde." Yüzüne bakarak gülümsemeyi deneyecek mi diye merak ediyorum ama... hiçbir şey olmuyor. Nefes alıp onun duygularını hissediyorum ve bir karışık duygu hissediyorum: sinirlilik ve çılgın bir enerji. Benden uzaklaşmak için can atıyor gibi görünüyor. "Peki... seni buraya ne getirdi?"

Sonunda, keskin bir bakışla gözlerime baktı. "Eminim biliyorsunuzdur, Majesteleri. Biz buraya evlenmeye geldik. Babam, ay sonuna kadar evlenmemizi istiyor." Sesinde acı yoktu, ama sıcaklık da yoktu. Daha çok... endişe gibi geliyordu. Ama neden?

"Prenses Maisie, buraya kendi isteğinle gelmediysen, kalmanı zorlamayacağım." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, rahatlama ve hayal kırıklığı arasında kalıyorum. Eğer giderse, ona kur yapma görevinden kurtulacağım. Ama bu aynı zamanda, daha başlamadan kız kardeşimin beklentilerini boşa çıkarmış olacağım anlamına da geliyor. İç çekiyorum. "Gitmek istiyorsan, ben..."

"Hayır, lütfen," diyor, daha dik oturarak. Enerjisi, çaresizliğin izleriyle kararmış. "Burada kalmak istiyorum. Ben... burada kalmam gerek. Kabalığım için beni affet. Deniz Sarayı'nın dışında hiç yaşamadım. Sen... bu bedene hapsedilmenin, sıcak ve yağlı bir ortamdan, iki bacağıyla yürüyen ve derinden nefes alan bir yaratığa dönüşmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin."

Bir şey sakladığını hissediyorum, ama en azından onu konuşturmayı başardım.

Benim büyük rahatsızlığıma rağmen, o çekiciliğime değil, samimiyetime tepki veriyor gibi görünüyor. Yabancılarla bu kadar ciddi konuşmaya alışkın değilim. Ona duyması gereken sözleri söylerken, yerinde duramamak için kendimi zor tutuyorum.

"Senin sandığından çok daha fazlasını anlıyorum. Ben de şekil değiştiriyorum.

Kuzgun olarak çevikim, ama bu beden çok farklı. Şekil değiştirmeyi ilk öğrendiğimde, iki formum arasında geçiş yapmaya alışmam gerekti."

Kız başını salladı ve ilk kez gülümseme benzeri bir ifade gösterdi. "Anladığımı söylediğin için teşekkür ederim."

Sözleri, istediği şeyden çok, söylemesi gerektiğini *düşündüğü* şey gibi gelse de, yine de bir şey. Ve şimdi onu konuşturduğuma göre,

devam etmem gerektiğini hissediyorum. "Peki... buraya gelmeden önce sık sık seelie formuna girmiyor muydun?"

Kafasını salladı. "Selkie derimi nadiren çıkarırdım. Kuzenlerim gibi gün batımından sonra dans etmeyi pek sevmezdim, kardeşlerimle geceleri sahil barlarına gitmeyi de sevmezdim."

Bunu bir an düşündüm. Selkiler, seelie ve unseelie formları arasında isteyerek geçiş yapamayan birkaç fae türünden biridir. Bunun yerine, fok derilerini çıkarıp altındaki insan formunu ortaya çıkarırlar. Bu büyüleyici, neredeyse keyifli bir şekilde morbid bir şey. Ona bu konu hakkında daha fazla soru sormak üzereydim ki, enerjisinin tekrar değiştiğini, bu sefer daraldığını hissettim. İlgisini kaybetmişim.

"Neden bizimle evlenmeyi kabul ettin?" diye soruyorum, merakım içten.

"Babam karada bir kraliyet mensubuyla evlenmemi istiyor," diyor, ama sözlerinin altında daha derin bir gerçek olduğunu hissediyorum.

Göz kırpıyorum. "Seni kendine layık görmedi mi?" O bana boş boş bakıyor, hiç eğlenmiyor.

Boğazımı temizleyip ciddi tavrımı geri kazanıyorum. "Her neyse, burada olduğun için memnunum. Bu akşam baloda görüşür müyüz?"

"Bilmiyorum. Dediğim gibi, dans etmek hiç bana göre değil."

Kaşlarımı çatıyorum. Baloya katılmayı planlamamışsa, neden Madam Flora'yı ziyaret etti? Şimdiye kadarki konuşmamıza bakılırsa, sırf nezaketen yabancılara uğrayacak kadar samimi birine benzemiyor. Yoksa soğuk tavırları sadece bana mı yönelik? Her ne olursa olsun, gelmek istememesine üzülüyorum, çünkü çok daha eğlenceli alternatif planlarım var...

Korkuluktan ayrılıp ona bir reverans yapıyorum. "Baloya gelerseniz, sizi görmekten onur duyarım. Aksi takdirde, sabah sizi ziyaret ederim."

O başını sallar ve ben odasına geri dönerim. Sarayın koridorlarına geri döndüğümde, içimden patlamak üzere olan kahkahayı zorlukla bastırırım. Maisie, şimdiye kadar kur yaptığım en kötü kadın değil, ama birbirimize hiç uymuyoruz. Bir ay boyunca onunla vakit geçireceğimi düşününce midemde bir korku hissi oluşur. O benim cazibemi sevmeyi ve samimiyetimi zar zor tolere etti. Lobotomi yapsam daha çok hoşuma giderdi diye düşünmeye başlıyorum.

Ama yine de, durumumuz ideal değil mi? Bana bu kadar açıkça uygun olmayan, ilgisizliğini açıkça gösteren biriyle, ilişki bittiğinde hayal kırıklığına uğrayacak kimse yok.

Ne ben, ne o.

En azından bu şekilde kimse incinmez.



EMBER

Selene Sarayı'na giden araba yolculuğu gergin geçiyor, üvey ailem her zamankinden çok daha huysuz davranıyor. Kiraladığımız arabanın durumunu fark edene kadar hepsi neşe içindeydiler. Gray Quarter'da bu kadar kısa sürede dört kişilik bir araba bulmak zor olduğundan, tekerlekleri gıcırdayan, koltukları dar ve küflü, paslı eski bir araca binmek zorunda kaldık.

"Çürümüş bir balkabağının içinde gidiyoruz sanki," diye sızlanıyor Clara yanımdaki koltuğundan, içini bile bozan pas lekelerine bakarak.

"Ember'ı suçla," dedi Bayan Coleman. "Arkadaşı davetiyeleri daha erken getirseydik, hazırlanmak için daha fazla zamanımız olurdu."

Cevabımı içime atıp, gözlerimi pencereden dışarıdaki manzaraya dikiyorum. Taksi bu kadar güzel bir kır manzarası sunarken, onun kötü durumuna kızmak zor. Bana çocukluğumun geçtiği yerleri hatırlatıyor. Gözlerim manzarada olsa da, üvey annemin bakışlarının beni deldiğini hissedebiliyorum. Saç tokasıyla çizdiği yer hala acıyor. Saçımı da düzeltmeyi bitirmemişti, ben de kendim düzeltmek zorunda kaldım. Bu da üvey kız kardeşlerime hakaret etmek için bolca malzeme verdi. Sanki daha fazlasına ihtiyaçları varmış gibi. Parmaklarımı uyluklarımın üzerine vurarak piyano tuşları olmasını diliyorum.

"Eldivenlerin lekelenmiş," diyor Clara. Cevap vermediğimde, omzunu omzuma çarparak tekrar söylüyor.

Bakışlarımı pencereden ayırıp avuç içlerimi çeviriyorum ve beyaz ipeklerin griye döndüğünü görüyorum. Bunların sahip olduğum tek resmi eldivenler olduğunu düşünürsek, bu beni şaşırtmıyor. Onları en son geçen yıl Kış Kralı'nın balosunda piyano çalarken giymiştim. Katıldığım tek balo da oydu. O zaman da konuk olarak değil, müzisyen olarak hizmet etmiştim.

"Benimkinden farklı," diyor ve Madame Flora'nın dükkanından aldığı tertemiz ipek eldivenleri incelemek için ellerini uzatıyor. Eldivenlerin büyü, onu tavus kuşu tüyleriyle kaplı lüks bir zümrüt elbiseye bürümüş, yüzü altın tozu ile parlıyor, kirpikleri kıvrımlı yeşil tüylerden oluşuyor. Her şey çok gerçekçi görünüyor. Eteği benimkine değdiğinde veya tüyleri kolumu gıdıkladığında, büyü'nün de gerçek olduğunu fark edince şaşıyorum.

"Dalga geçme," diyor Imogen. Onun büyü, siyah tüylü bir saç tokasına dokunmuş, saçları da aynı renge boyanmış ve başının üstüne yüksek bir topuz yapılmış. Büyülü elbisesi gece mavisi ve göğsü kuzgun tüyleriyle süslenmiş. Kaşlarını kalın bir çizgiyle çizdiği gözleri benimkilere kilitleniyor ve sesi acımasızlaşıyor. "Bu kadar büyüleyiciyken, o sade elbiseyle kendini yeterince çirkin hissediyor

. Üstelik bu geceki daveti sevgili üvey kız kardeşimize borçluyuz."

"Ember, minnettar olması gereken kişinin *kendisi* olduğunu biliyor," diyor Bayan Coleman. Yakut kolyeye bağlı cazibesi, yüzünün üst yarısını hareketli galaksilerle dönen siyah bir maskeyle kaplıyor. Büyüyle yaratılmış elbise, yüksek yakalı, uzun ve dalgalı kollu, siyah ve gümüş rengine.

Ve sonra ben varım. Sade, güzel bir elbise. Sihirli olmayan sade bir maske. "Minnettarım," diyorum, ama aslında çok endişeliyim. Üvey annemle tartıştığımдан beri kendimi giderek daha tedirgin hissediyorum, içimde ağır bir his var. Buna karşın, saraya yaklaştıkça kalbim daha hızlı atıyor. Belki de sonunda daha önce özlediğim heyecanı hissediyorum. Yoksa korku mu?

"Minnettar olmalısın," diyor Clara sertçe. "Kraliyet balosuna gitmenin ne büyük bir onur olduğunu biliyor musun?"

"Umarım balo medeni geçer," diyor Imogen. "Glamour giymek zaten yeterince kaba bir şey."

Gülmemek için yanağımın içini ısııyorum. Imogen glamour'un kaba olduğunu düşünüyorsa, ev sahibimizle tanışana kadar beklesin.

"Prens, baloyu insan toplumu için veriyor," diyor Bayan Coleman. "Bir prensin balo ile şenlik arasındaki farkı bildiğine inanıyorum. Her ne kadar o, sefil krallığın prensi olsa da."

Clara koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "Prens *gerçekten* vampir değil, değil mi?"

Imogen omuz silker. "Duyduğuma göre o bir duygusal vampirmiş, her ne demekse. Kan içmediğinden eminim. Prens Franco en yakışıklı kraliyet mensuplarından biri olarak bilinir. Akıllı başında hiç kimse bir kan emici için böyle bir şey söylemez."

Onun için kullanılabilecek birkaç eşit derecede doğru sıfat varken, akıllı başında hiç kimse prensi yakışıklı olarak nitelendirmez herhalde. Tabii bunu yüksek sesle söylemiyorum.

"Ama dövmelemleri olduğunu duydum," diyor Clara. "Bu da kaba değil mi?"

Üvey annem elini sallayarak önemsemediğini gösterir. "Boş ver bunları. Prens Franco uygun bir prens ve bizim için önemli olan tek şey bu. Balonun çok güzel geçeceğinden eminim."



TAKSİMİZ SARAYA YAKLAŞIR ve çok daha zarif dört atlı arabaların oluşturduğu uzun bir kuyruğun arkasına park eder. Sarayı ilk kez görürüm, aytaşı sütunlar ve opal ve obsidiyen duvarlarla

ve opal ve obsidiyen duvarları olan abartılı bir yapı.

"Çıkın, çabuk," diye emrediyor Bayan Coleman.

Clara'nın ağzı açık kalır. "Ama daha oraya varmadık bile."

"Umurumda değil. Geri kalan yolu yürürüz. Kimse geldiğimizi fark etmeden arabadan in."

Üçümüz itaat ederek aceleyle arabadan ineriz. Üvey annem, arabacının açık avucuna ücreti bırakır, sonra sanki onu yakacakmış gibi uzaklaşır. Sonra kalan yolu geniş yoldan yürürüz. Saray görünce, hayranlığım daha da artar. Hiç saraya gitmemiştim, hele ki görkemli bir baloya hiç. Ön merdivenlere yaklaşıırken, arabalardan inen konukların arasına karıştık. Her birinin görünüşü bir öncekinden daha fantastikti. Onlarla birlikte merdivenleri çıkmaya başladığımızda ağzımı açık bırakmamaya çalışıyorum. Ancak her zamanki gibi üvey ailemin arkasında yürüyorum. Bu sayede her adımı dikkatli atıp eteğimi çok yukarı kaldırmamayı başarabiliyorum. Üvey kız kardeşlerimin giydiği dans ayakkabılarım olmadığı için, eteğimin altında gizli olan sade, yıpranmış ayakkabılarımın görünmemesi için kararlıyım.

Merdivenlerin yarısına geldiğimde, sarayın içinden gelen ilk müzik seslerini duydum. Sesler kulaklarıma çarptığında, neredeyse nefesim kesildi. Melodi canlı ve neşeliydi, müzisyenler ustaca bir şarkı dokuyorlardı ve bu şarkı beni dans etmeye canlandırdı. Parmaklarım, eşlik etmek için sabırsızlanarak titredi. Heyecanın uğultusu ile sakinlik birbirine karışıyordu, sanki ayaklarımın hafiflemesine ve kalbimin hafiflemesine neden olan eğlenceli bir rüzgar gibi.

Belki de bu, mutsuz bir gece olmayacak. Yabancılarla dans etmek ya da evlilik için ağ atmakla ilgilenmiyor olabilirim, ama bu, beni bekleyen şeyden korkmam gerektiği anlamına gelmez. Hatta bu gecenin potansiyel olarak... cesaretimi toplayıp, eğlenceli olabileceğini bile kabul edebilirim.

En üst kata ulaştık ve ana salona açılan kapıya yaklaştık. Üvey annem, kusursuz giyimli bir peri uşağa davetiyelerimizi uzattı. Kulakları sivri, saçları insanlarda nadir görülen bir kırmızı tonundaydı. Burnunun altında, aynı canlı kırmızı renkte, gülünç derecede uzun, kıvrımlı bir bıyığı vardı. Peri dört kartı incelerken Bayan Coleman'ın omuzları kaskatı kesildi. Gözleri büyüdü ve ben de ellerine baktım. Üvey annemin adının yazılı olduğu davetiye üzerinde buz kristalleri oluşuyordu.

"Ember!" diye tıslar ve parmaklarını bana doğru şıklatır.

Bir an için, kinimden dolayı olduğum yerde kalmayı düşünürüm. Hareket etmezsem buz büyümeye devam eder mi? Kartları parçalar mı? Üvey annemin planlarını bozma düşüncesi, ayaklarımı yere çivileyecek kadar cazip gelir.

Ama şimdi müziği duyduğuma göre...

Üvey kız kardeşlerimin yanından hızla geçip uşakların önüne geçtim. Bayan Coleman bir adım geri çekildi ve çenesindeki sertlikten, bunu yapmak zorunda kaldığı için çok öfkeli olduğunu anlayabiliyordum.

Uşak, üçü buzla kaplanmış davetiyelere ve sonra bana bakıyor. Ona gülümsüyorum ve gözlerimiz dört kartın üzerine düştüğünde, hepsi buzlanmamış, mükemmel durumda.

Uşak gülerek bıyığını oynatır. "Güçlü büyü." Sonra başını sallayarak bizi içeri alır.

Girişi geçer geçmez üvey ailem yanımdan geçerek beni arkalarındaki yerime itti. Üvey annemin omzunun üzerinden attığı bir uyarıcı bakış, gece boyunca onlarla ilişki kurmamam gerektiğini söyledi. Bu beni hiç rahatsız etmedi. Onların zulmünden ve kontrolünden kurtulmak anlamına geldiği için. Her adımda müziğin sesi yükseldiği için.

Onlardan daha fazla uzaklaşmak için adımlarımı yavaşlatıyorum, yabancıların kalabalığının beni yutmasına izin veriyorum, onların çarpıcı cazibesi arasında görünmez oluyorum. Konukların akıntısını takip ederek salonun içinden balo salonuna doğru ilerlerken nereye bakacağımı bilemiyorum. Aytaşı duvarlarından yüksekteki obsidiyen kırıtlara kadar her şey nefes kesici.

Sonunda açık bir kapıya ulaşıyoruz ve içeri giriyoruz. Müzik beni sarıyor, damarlarımdan akıyor, kanımda dans ediyor. Her yerde, balo salonunu ve kalbimi şarkısıyla dolduruyor. Odanın ortasına doğru ilerliyorum, orada büyük bir dansçı grubu kadril dansı yapıyor. Birkaç dakika izliyorum ama katılmam istenirse diye cesaret edemiyorum. Dansı tanıyorum ama adımlarını hiç öğrenmedim, denemedim de. Tabii, bu kadar güzel büyücüler varken, maskeli bir kıza kim dans etmeyi teklif eder ki?

Dans pistinin etrafında dolaşırken bu göz alıcı kadınları inceliyorum, bazılarının yaratıcılığına hayran kalıyorum. Prensi onurlandırmak için oldukça bariz bir şekilde zarif gagalar ve kuzgun tüyleri kullanılmış birçok glamour varken, bir çift fil dişi, bir aslan yelesi, Clara'nın kostümünden bile daha abartılı iki tavus kuşu ve şekil ve renklerin tuhaf bir karışımı olan bir dizi glamour da görüyorum. Birkaç konuk, benim gibi basit resmi kıyafetler ve maskeler tercih etmiş, ancak bunlar çoğunlukla erkekler.

Dans pistinin en ucuna ulaştım ve gözlerimi tavana çevirdim. devasa bir cam kubbe yükseliyor. Binlerce yıldız, siyah gökyüzünü beneklendiriyor, daha önce hiç görmediğim kadar parlak ve net. Ay görünmüyor, bu da mantıklı, çünkü bu bir Yeni Ay Maskeli Balosu. Gözlerimi kubbeye dikip odanın çevresine bakıyorum. O anda yıldız ışığının ana aydınlatma kaynağı olduğunu fark ediyorum. Aytaşı ve opal duvarlar yıldız ışığını yansıtarak dansçılara göz kamaştırıcı, loş bir ışıltı veriyor. Buna ek olarak, tavanda müzikle birlikte dans eden mavi ışık küreleri, yani wisps, varlığını hissettiriyor.

Müzik!

Orkestranın sesine doğru dönerken, merdivende neredeyse takılıp düşüyordum. Dengemi sağlayıp, önümde müzisyenlerin bulunduğu bir platform görüyorum. Bu topluluk, piyano, arp, flüt, keman ve kornodan oluşan, şimdiye kadar çalma şerefine nail olduğum en büyük topluluk. Parmaklarım piyanonun tuşlarına dokunmak için sabırsızlanıyor ve kalçalarımın sallanmaya başladığını hissediyorum. Müzisyenlerin yüzleri parlak, çaldıkları müzik o kadar canlı ve coşkulu ki gözlerim doluyor.

Bakışlarım kemancıya takıldı ve kulaklarının sivri olduğunu fark edince şaşırdım. Onun dışında insan gibi görünüyordu. Genç yüzü ve çalarken gülümsemesi, bir zamanlar tanışma şerefine nail olduğum başka bir kemancıyı hatırlattı. O yarı periydi ve bana özgürlüğün gerçek anlamını ve özgürlüğün yolunda nasıl bulunabileceğini öğreten ilk kişiydi. Bu, üvey annem karanlık basana kadar dışarı çıkmamı yasaklamadan önceki yıl olmuştu. Spring Court'ta bir konakta kalıyorduk ve neredeyse her gece pencereden tırmanıp şehir merkezindeki müzik salonuna gidiyordum. Üvey ailemin sık sık gittiği resmi balo salonları ve opera evlerinden farklı olarak, müzik salonu gezgin müzisyenlerin uğrak yeri idi, sahneden tanıdık olmayan melodiler yükseliyor ve şarkılara genellikle göz kamaştırıcı vokalistler eşlik ediyordu.

O zaman ziyaret eden bir grubun kemancısıyla tanıştım. Adını bile bilmediğim, yarı peri yarı insan bir çocuktı. Birlikte sahne arkasında bir çatı katında geceyi geçirdikten sonra bile adını öğrenemedim. Bayan Coleman'ın kaybolduğumu fark etmeden eve dönmek için sabırsızlanıyordum, güneş doğmadan ayrıldım, veda bile etmedim. Ertesi gece, önceki grubun yerini yeni bir grup almıştı ve onu bir daha göremeyeceğimi düşündüm. Ama şaşırtıcı bir şekilde, hayal kırıklığı değil, rahatlık hissettim.

Onu bir sonraki görüşümde, Yaz Sarayı'nın sosyal sezonu başlamıştı. Yine yerel müzik salonunu aradım ve onu orada buldum. Beni hatırlarsa bana kızacağını düşünmüştüm. Ama beni hemen tanıdı ve eski bir dost gibi selamladı. Bir sevgili gibi. Hem sevilen hem de yabancı gibi. O gece hala adını öğrenemedim, ama onun gibi bir hayat istiyorsam nereye gitmem gerektiğini söyledi: tüm müzik severlerin ait olduğu ve neredeyse her müzisyenin kariyerine başlayabildiği Lumenas şehri.

O zaman karar verdim, on dokuz yaşına girer girmez Bayan Coleman'la yaptığım anlaşmadan kurtulur kurtulmaz, Star Court'a gidip beni kabul eden herhangi bir gruba katılacağım ve yolun üzerinde bir yuva kuracağım. Farklı olmama rağmen, sonunda ait olabileceğim tek yer orası. Çok insan. Çok peri. Yolda bir hayatla, istediğim herkes olabilirim. Yeni bir isim alabilirim. Müziğim benim için konuşsun. Bağlanmayacağım. Bağ kurmayacağım.

Özgürlük. Sadece özgürlük.

Keman sanatçısı bakışlarımı yakalar ve göz kırpar. Onun ilgisinden şaşırarak bir an donakalırım. Başımı omzuma doğru çevirip onun başka birine mi baktığını kontrol ederim

ama arkamda herkes ya dans ediyor ya da başka biriyle konuşuyor gibi görünüyor. Eski sevgilimin anısı cesaretimi kırıyor, dudaklarıma bir gülümseme takınıyorum ve bakışlarımı kemancıya çeviriyorum... ama önceki görüşüm yeni bir figür tarafından engelleniyor, bu figür podyumun üzerinden obsidyen tahtın doğru yavaşça yürüyor.

Çenemi sıkıyorum, önceki tüm neşe bir anda içimden akıp gidiyor. Bu prens.



EMBER

Prens Franco, eğri bir gümüş taç, göğsünün yarısını açığa çıkaran dantelli pembe bir gömlek ve bir çift topuklu çizme giyiyor. Boynunda siyah ve beyaz boncuklardan oluşan bir kolye asılı ve omuzlarında tüylü bir pelerin var. Dün sırtında gördüğüm kanatlar yok, bu da onları istediği zaman ortaya çıkarabileceği ve yok edebileceği anlamına geliyor. Dengesiz yürüyüşüne ve elindeki devasa altın kadehe bakılırsa, çoktan sarhoş olmuş.

Dün bana söylediği her kibirli söz kafamda yankılanıyor ve az önce hissettiğim tüm huzuru bozuyor. Bir parçam podyumun altından geri çekilip kalabalığın içinde kaybolmak istiyor, ama isyan beni yerinde tutuyor. Çenemi meydan okurcasına kaldırıyorum, beni fark etmesini bekliyorum.

Prens Franco tahtın önünde durunca müzik duruyor. Dansçılar da duruyor ve tüm gözler ona çevriliyor. Konuklar eğiliyor, bazıları yere kadar diz çöküyor. Ben ise reveransımı hafif tutuyorum. Ayağa kalktığımızda, alkışlar kalabalığın üzerinde sessizce yayılıyor, etrafımı saran peri lüksü ve vahşi ihtişama rağmen, buranın bir insan balosu olduğunu, bir şenlik olmadığını hatırlatıyor.

Kollarını uzatıp ellerini hafifçe kaldırır, sanki bir orkestra şefi tempoyu artırıyor gibi. "Prensinizi görüyorsunuz ve tek yapabildiğiniz alkışlamak mı?" Sözleri biraz peltek, sesi dünkü kadar yüksek değil. Sarhoş olduğunun bir başka kanıtı.

Kalabalık tekrar alkışlıyor, bu sefer biraz daha yüksek sesle, ama bu sefer başımızın üstünde bir uğultu duyuluyor, görünmeyen baykuşlar ötüyor ve müzisyenler bir nota çalıyor. Franco ellerini tekrar kaldırıyor ve bir alkış ve ısıkl dalgası daha geliyor, orkestra bir nota daha çalıyor ve kalabalıktan birkaç coşkulu çığlık ve haykırış duyuluyor.

Sırıtarak, gözleri odayı bir uçtan diğerine tarar. Bakışları kısa bir an bana takıldığında nefesimi tutarım, ama bakışı hiç olmadığı kadar çabuk kaybolur. Dudaklarımda sersem bir gülümseme belirir. Beni tanımıyor. Hiç bile.

Prens, onun değerlendirmesinden etkilenmez, alaycı bir şekilde gülümser ve omuzlarını silker. "Yeni Ay Maskeli Balosunun tadını çıkarın." Orkestraya küçümseyici bir hareketle elini sallayınca, müzisyenler çalmaya başlar ve birkaç kaotik vuruştan sonra dansçılar tekrar kadril dansına başlar. Franco tahtına çökmüş, bir bacağını kolunun üzerine atmış, sırtını diğer koluna yaslamıştır. Sonra, sanki biz aşağılık insanlar onun zamanını harcamaya değmezmişiz gibi, tüm dikkatini kadehine çevirir ve bir yudumda içer. Parmaklarını şıklatınca, kelebek kanatlı ve benden bile daha minyon bir peri, kadehini doldurmak için uçarak gelir.

Aralarında geçen ateşli bakışları, kadının parmağının onun koluna dokunuşunu, onun buna karşılık dudaklarını ısırışını ve kadının uçarken gözlerinin onun sırtında kalmasını kaçırmadım.

Tiksintiyle başımı sallayarak, kürsüden ve pişmanlıkla müzisyenlerden uzaklaşıyorum. O iğrenç prensi bir saniye daha görmek zorunda kalırsam, kusabilirim.



Sonraki birkaç şarkıyı balo salonunda dolaşarak, dansçıları izleyerek ve hatta bir kadeh şarap içerek geçiriyorum. Kimse benimle tanışmak istemiyor, kimse bana dans etmeyi teklif etmiyor, ki bu tam da istediğim şey. Güzel balo elbisem amacına mükemmel bir şekilde hizmet ediyor, kalabalığa karışmamı sağlarken beni hoş bir şekilde görünmez kılıyor. Bana hiç dikkat eden tek varlıklar, peri hizmetkarlar ve ateş böcekleri. Prensın gözünü diktiği kelebek perisi de dahil olmak üzere hizmetkarlar, beni sadece ikram masasına yaklaştığımda fark ediyorlar. Ancak ateş böcekleri benimle etkileşime girmeye çok daha hevesliler. Zaman zaman başımın üzerinde uçarak, küçük yaramaz sesleriyle beni cezbedip alay ediyorlar.

"Müziğe göre sallan."

"Bizimle uç."

"Podyumda dans et!"

Dikkatlerini üzerimde tutmak istemediğim için, onları görmezden gelmeye ve çok uzun süre bir araya geldiklerinde kalabalığın arasına karışmaya çalışıyorum. Wisplerin taciz ettiği çok az kişi olduğunu fark edince, neden ben diye merak ediyorum. Dans etmediğim için mi? Sallanmak, hareket etmek ve oynamak istediğimi hissediyorlar mı? Yoksa rüzgârın soyundan geldiğim için mi? Wispler hem hava hem de ateşin yaratıkları olduğu için, kanımızda aynı element var.

Bu takipçilerden oluşan oldukça ısrarcı bir gruptan kaçmaya çalışırken üvey annemin sesi kulağıma ulaşır. "Ember, canım. Ah, işte orada."

Onun ses tonu kalbimi ağzıma getirir. Bayan Coleman bana hiç "*canım*" dememişti ve bu akşam tesadüfen karşılaşırsak beni gördüğüne sevindiğini söyleyeceğini hiç beklemiyordum. Şimdiye kadar, Clara ve Imogen'dan uzak durma çabalarım başarılı olmuştu.

Durup sesin geldiği yere dönerek, sohbet eden bir çiftin arkasında onun cazibesini gördüm. Peşimdeki hayaletler bana yetişt i, ama başımın üzerinde bir tur attıktan sonra

çıgılık atarak geri çekildiler. Akıllıca. Ben de Bayan Coleman'ın beni aramasının nedenini merak ediyorum.

"Ember," diyor, konukların arasından geçerek bana ulaşıyor. Ulaştığında, sanki beni sahiplenmek istercesine elini omzuma koyuyor. Sanki, ilişkimizde ilk kez, aramızdaki bağı göstermek için can atıyor. Gülümsemesi geniş ve ilk düşüncem, bir peri yarattığı tarafından kandırıldığı, büyü veya zorlama altında olduğu. Ya da belki kötü bir peri şarabı içmiştir. Sonra gülümsemesinin gözlerine kadar ulaşmadığını fark ettim. Ve yalnız değildi.

Bir adam kadının yanında duruyor. Saçları koyu renk, omuzlarına kadar uzanıyor ve kıyafetleri, özellikle bir maskeli balo için oldukça mütevazı. Tamamen siyah giyinmiş, pantolonları iyi dikilmiş, ceketini boynuna kadar iliklenmiş, gömlek veya kravat izi yok. Ceketinin tarzından, onun bir din adamı olduğunu anlıyorum. Yüzünün üst kısmı basit siyah bir domino maskesi ile örtülü olduğundan yaşını tahmin etmek zor. Sakalsız çenesi ve dudaklarının etrafında kırıksıklık olmaması, yirmi dört yaşından büyük olmadığını gösteriyor.

Elbette, Faerwyvae'de yaş aldatıcı olabilir. Yirmi bir yıl önce insanları ve perileri ayıran duvar yıkıldığında, peri büyüğü tüm adaya yayıldı. Büyü sadece periler tarafından kullanılabilse de, insanların günlük yaşamını gözle görülür şekilde etkiliyor: toprağa nüfuz ederek her saraya farklı iklim ve arazi özellikleri kazandırıyor, ley hatları ağı aracılığıyla elektriğimizi sağlıyor. Buna ek olarak, büyüünün insan yaşamını etkileyebileceği birçok gizli yol vardır. En son keşfedilen, yaşlanmanın yavaşlamasıdır. Tüm insanlar bundan etkilenmiş gibi görünmüyor, ancak kanıtlar, perilere en yakın olanların, özellikle de onlarla sevgi dolu, samimi ilişkiler içinde olanların daha yavaş yaşlanmaya başladığını gösteriyor. Bunun bu insanlar için ölümsüzlük mü yoksa sadece uzun bir ömür mü anlamına geldiğini ancak zaman gösterecek.

Yarı fae olarak, yaşlanmayı durdurmaya başladığımı düşünüyorum. Ama önümdeki yabancı, bildiğim kadarıyla yirmi dört ya da kırk dört yaşında olabilir.

Elini hala omzumda tutan üvey annem, adama dönerek, "Marus kardeş, bu Ember Montgomery, üvey kızım. O yarı fae."

"Memnun oldum," diyor başını sallayarak.

Ben de geç kalarak selamını karşıladım. Aklım yavaş çalışıyordu, sadece Bayan Coleman tarafından tanınmakla kalmamış, aynı zamanda yarı peri olduğum açıkça söylenmişti. O, benim turkuaz saçlarımı göstermemi ya da kökenimden bahsetmemi hiç istememişti. Neden bu Kardeş Marus'a karşı bu kadar açık davranıyordu? Onu benimle tanıştırmak için bu kadar hevesli olan bu adam hangi kiliseden geliyordu?

Sonra anladım. Yaka iğnesindeki küçük amblem: siyah bir alevin üzerinde çapraz iki kılıç.

Marus kardeş Saint Lazaro'dan. İsyanı başlatan kilise. Annemi öldüren isyan.

Bir adım geri çekilmeye çalışıyorum ama Bayan Coleman omzumu sıkıca tutup beni yerinde tutuyor. Kardeş Marus'un maskesi altındaki alnı kırışıyor, üvey annem de onun endişeli ifadesini fark ediyor.

"Onu affedin," diyor Bayan Coleman, bana sert bir bakış atarak. "Kaba olmak istemedi."

Bana sıkı bir gülümsemeyle bakıyor. "Alınmadım ve endişesini anlıyorum, ama Saint Lazaro eskisi gibi değil. Artık aramızda, peri hükümdarlarımıza karşı isyan etmek isteyen radikal kişiler yok ve şefkatli krallarımız ve kraliçelerimiz bunu kamuoyuna da açıkladılar. Kilisenin saray temsilcisi olarak, kraliçenin güvenini kazandım, sarayda odalarım var ve sarayda büyük nüfuzum var. Beni oldukça medeni bulacaksınız."

"Oh, ne güzel," diyor Bayan Coleman hüzünlü bir sıcaklıkla, ama sözleri beni hiç yatıştırmıyor. On bir yıllık itaat ve birkaç kraliyet ayrıcalığı, Saint Lazaro'nun yaptıklarını değiştirmez. Dahası, faelerin insan değil, iblislerin soyundan geldiği iddiasıyla şiddeti teşvik edenlerin sadece radikaller olduğuna inanmak zor. Bu inanç uğruna birçok kişi öldü. Hem insanlar hem de faeler.

Annem de o perilerden biriydi.

Onun son günlerini hala hatırlıyorum. Demir zehirinin siyah damarları vücudunu kaplayıp her bir mavi santimetreyi örtene kadar, hayatının ondan akıp gittiğini hatırlıyorum. Onu kucaklayamadım, dokunamadım bile, çünkü karnına saplanan demir merminin acısı, onun seelie formuna dönmesini imkansız hale getirmişti. Bunun yerine, seelie olmayan bedeninde, sylph formunda, mavi ve bedensiz, içinde demir mermiyle sıkışıp kalmıştı. Cerrahların ameliyat etmesi imkansızdı.

Acı çekmeye

mahkumdu.

Ölmeye

mahkumdu.

Her zaman vahşi ol. Bana söz ver.

Üvey annemin tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum, ama tırnakları derime batıyor. "Kıpırdama," diye fısıldıyor, ve ben, anlaşılmamızı kullanarak emri uygulayacağından korkarak onunla daha fazla mücadele etmeye cesaret edemiyorum.

Marus kardeş yaklaşır ve gözleri yavaşça üzerimde dolaşır, bakışları bıçaklar gibi etimi keser. "Bu onun gerçek hali mi, yoksa bir büyü mü?"

"Göz boyama yok," diyor Bayan Coleman.

Elini yüzüme doğru uzatır ve ben geri çekilirim. Sırtışı genişler. Gözlerini benimkilerden ayırmadan, parmaklarıyla saçımdan bir tutam alır. Korkum onu çekeceğini söylüyor ama o yerine parmağının ucunda saçımı döndürür. "Mavi," diye fısıldar, "gözlerinin rengi gibi."

Panik, öfke ve tiksinti içimi kaplar. Nazik ses tonuna, gülümsemesine ve bakışlarındaki zevke rağmen, ona annemi görmeden bakamıyorum.

On bir yıl önce Saint Lazaro'nun fanatiklerinin yaptıklarını görmeden. Onu öfkeyle yakarak bakıyorum, göğsüm bastırılmış öfkeyle inliyor.

Saçımı bırakıp hafifçe gülerek üvey anneme dönüyor. "Tam da tarif ettiğin gibi."

"Evet," diyor üvey annem zoraki bir gülümsemeyle, ama sesinde hiç eğlence yok, "oldukça vahşi bir yaratık."

Onun sözleri içimi isyan ettiriyor. *Vahşi yaratık*. Tıpkı Saint Lazaro'nun tüm fae türünü gördüğü gibi. Beni Marus Kardeş ile tanıştırması tesadüf değil. Annemin nasıl öldüğünü biliyor. Marus'un kardeşliği hakkında ne hissettiğimi biliyor. Bu sadece başka bir acımasız ceza, bana karşı hislerini hatırlatan başka bir hatırlatma.

Pişman olacağım bir şey söylememek için yanağımın içini ısıyorum.

İki hafta daha. Hepsi bu. Sadece formaliteleri yerine getir ve itaat et.

Sonunda elini çekiyor ve tekrar nefes alabiliyorum. Marus Kardeş bana dönüyor. "Bayan Montgomery, izin verir misiniz..."

Üvey annemin ulaşamayacağı kadar geri çekilirim ve şarap şişesi taşıyan bir hizmetçiyle neredeyse çarpışırım. "İyi değilim," derim Marus'a. Bayan Coleman adımı fısıldar, ama ben yakınlarda sohbet eden konukların arasına dalar ve onun söyleyeceği şeyi duymadan balo salonunun diğer tarafına kaçarım.

Hareket etmeye devam ediyorum, sadece eşiği geçip salona ulaştığımda duruyorum. O zaman gidecek hiçbir yerim, yalnız kalacak hiçbir yerim olmadığını fark ediyorum. Salon boş değil, balo salonuna, yemek salonuna veya çizim odasına gelen giden insanlarla dolup taşıyor. Saraydan çıkarsam ne olacak? Evanston'a kadar yürüyerek mi gideceğim? En az bir saat sürer. Üvey annemin az önce yaptıklarından sonra onunla takside oturma düşüncesi tüylerimi diken diken etse de, ondan daha kötüsünü de yaşamıştım. Belki de hissettiğim kadar sarsılmış gibi davranırsam, beni daha fazla cezalandırmaz.

Şu anda sadece biraz huzur, kendimi toparlamak, nefes almak, kimsenin gözü önünde balo elbisesinin içinde perişan halimi fark etmeden yanaklarımdan süzölmeye başlayan gözyaşlarını silmek için bir dakikaya ihtiyacım var.

Mavi ışıklar başımın üzerinde parıldıyor ve donuk gözlerimi üzerimde dönen başka bir ışık kümesi üzerine çeviriyorum.

"O uçmak istiyor."

"O şarkı söylemek istiyor."

"Gel bizimle dans et."

Sesleri, diğerlerinin seslerine çok benziyor, ama dün sabah beni bacamdan uçurmaya çalışan üçüne şüphe uyandıracak kadar benzer. Çenemi sıkıyorum, titrek ellerim yumruk haline geliyor. "Eğer yardım etmek istiyorsanız, şimdi fırsatınız var."

"Yardımcı olmak mı? Biz her zaman yardımcı oluruz," diyor kadınlardan biri.

"Kirişlerin üzerine tırman," dedi erkek, başımın üzerindeki obsidiyen kirişleri işaret ederek, "sonra atla. Biz de sana katılacağız. Sonra uçacağız."

"Saklanacak bir yere ihtiyacım var," diyorum dişlerimin arasından, kimse benim bu yaratıklarla konuşmamı izlemek istemediğine seviniyorum. "Yalnız kalabileceğim bir yer. Bu koridorları yeterince iyi biliyor musunuz, bana böyle bir yer bulabilir misiniz?"

"Oh, biz tüm yerleri çok iyi biliriz," diyor diğer kadın.

Bu, wisplerin bilinen özelliklerinin tam tersi, ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Zor zamanlarda çaresiz ittifaklar gerekir. "Lütfen, istediğim yere götürün beni. Beni yanlış yere götürmeyeceğinize söz verin."

Erkek, küreye benzeyen vücudunun üzerinde minik kollarını kavuşturur. "Karşılığında ne söz verirsin?"

"Uçar mısın?"

"Şarkı söyler misin?"

Gözlerimi sıkıca kapatıp reddetmek üzereyim, ama kemiklerimi dolduran bir acı, kurtulmak için yalvarıyor. Bu noktada, içimi kaplayan öfke ve korkuyu serbest bırakabildiğim sürece ne yapığımın bir önemi yok. "Tamam, şarkı söyleyeceğim," diyorum aceleyle. "Sen beni tam istediğim yere götürürsen, senin için şarkı söyleyeceğime söz veriyorum. Sarayın içinde, özel, güvenli ve başımın belaya girmeyeceği bir yere."

Işıkları heyecanla birbirlerine bakıştılar, sonra da bir daire çizerek dönmeye başladılar. "Anlaştık," dediler hep bir ağızdan, sonra da koridordan aşağı doğru uçtular. Onları takip ederek yemek odası ve oturma odasını geçtim, sonra da açık bir kapıyla biten kısa bir koridora girdim. Onlar içeri uçtular, ama ben eşikte durup beni bekleyen şeyi incelemeye başladım. Yıldız ışığıyla parıldayan yüksek pencereleri olan büyük bir salon gibi görünüyordu. Işıkları odanın içinde dönerek cıvıldıyorlardı. Neyse ki, boş görünüyor. Tereddütlü adımlarla içeri giriyorum, bir takım sandalye, bir kanep ve bir çay masasıyla zarif bir şekilde döşenmiş oturma alanını inceliyorum. Gözlerim odanın geri kalanını tarıyor ve bir masa, duvarları kaplayan zarif tablolar, başka bir oturma alanı, bir kart masası ve...

Rüzgârın aşkına.

Kalbim göğsümde çarpıyor, ama korkudan değil. Özleminden. Çünkü odanın uzak köşesinde, her şeyden çok istediğim şey var.

Bir piyano.



EMBER

Aklım yetişmeden ayaklarım hareket ediyor, siyah ve beyaz tuşlara doğru çekiliyor. Grand piyano, yıldız ışığı altında yanardöner bir parlaklıkla beyaz renkte ışıltıyor. Piyano taburesi, üzerine oturup dinlenmek için yalvaran yumuşacık siyah bir minderle kaplı.

Sığınak. Güvenlik. Ev.

Odayı geçip bankın üzerine otururken ne yaptığımı zar zor fark ediyorum. Üç parça ışık başımın üzerinde dönüyor, sonra klavyeyi kaldırıp tuşları ortaya çıkardığımda ellerimin üzerinde asılı kalıyor. Parmaklarım heyecandan karıncalanıyor, ama hemen çalmaya başlamam gerektiğini biliyorum. Bir müzik aleti bir araçtan daha fazlasıdır. Bir ortaktır. Bir dosttur. Bir sevgili kadar ilgiyi hak eden bir şeydir.

Eldivenli parmak uçlarımı tuşların yüzeyine hafifçe dokunarak hiçbir tuşa basmadan, dokunsal deneyime alışmaya çalışıyorum. Bunu bir taraftan diğer tarafa yapıp, sonra parmaklarımı bir akorun üzerine yerleştiriyorum.

Sonra hafifçe basıyorum.

Ses kemiklerimde yankılanır, içimde biriken gerginliği gevşetir. Kardeş Marus'un yüzü zihnimde belirir ve gözlerimi kapatırım. Sonra yakasındaki Saint Lazaro rozetini görürüm.

Tekrar basarım, biraz daha sert, akor içimde gümbür gümbür yankılanır.

Sonra üvey annemin kendini beğenmiş sırıtışını, üvey kız kardeşlerimin alaylarını, prensin sokakta yaptığı müstehcen teklifleri hatırlıyorum. Her şey bir anda ortaya çıkıyor, hafızamdan dökülüyor ve kollarımdan, parmaklarımdan yayılan bir öfkeye dönüşüyor.

Çalışıyorum. Gözlerim kapalı, parmaklarım uçuyor. Nota kağıdına ihtiyacım yok, çünkü mevcut bir şarkıyı çalmıyorum, sadece öfkemin söylemek istediklerini ve parmak uçlarımdan söylemek istediklerini takip ediyorum. Ortaya çıkan şarkı etrafımı dolduruyor, öfkemi, Bayan Coleman piyanomu sattığından beri hissetmediğim bir rahatlama ile değiştiriyor. Müzik içimden akmaya devam ediyor ve bir süre sonra gözlerimi açıyorum.

Üç hayalet, nota kağıtlarının olması gereken rafta duruyor, yüzlerinde huzurlu bir ifade var.

"Şarkı söyleyeceğine söz vermiştin," diye fısıldıyor kadınlardan biri. Bir kez olsun alay ya da dalga geçme yok.

İçimde bir endişe kıvılcımı parlar, çaldığım akorda da yansır. O haklı. Kaçmak için aceleyle, üç yıldan fazla bir süredir yapmadığım bir şeyi yapacağıma söz verdim. O günden beri...

O zamandan beri...

Şarkım kaotik bir hal alıyor, boğazım yanıyor, boğazımda bir yumru oluşuyor. Yutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Fae'lerin sözleri, pazarlık kadar bağlayıcıdır. Sözümü tutmalıyım.

Şarkı söylemeliyim.

Bas notalarım daha yüksek, daha derin hale geliyor, tizler ise ona eşlik etmek için aşağıya doğru akıyor.

Boğazımda bir gürültü oluşur ve bununla birlikte çaresiz bir özlem uyandırır. Üç yıldır, kendimi bu kadar kaptırdığım tek şey budur. Bir uğultu. Ve bu asla yeterli olmamıştır. Asla.

Mırıldanma, gürültüden bir tona dönüşüyor — hala kapalı dudaklarımın altında hapsolmuş bir ton. Gözümün köşesinden bir damla yaş süzülüyor ve ciğerlerimi bir yanma hissi dolduruyor. Sonunda dudaklarımı aralıyorum.

Parmaklarımı hareketsiz tutarak bas akorları çalışıyorum. Sesim iki oktav daha yüksekte, basit ve sessiz *bir ah* ile ona eşlik ediyor.

Az önce hissettiğim rahatlama, şu anda hissettiğimle karşılaştırıldığında önemsiz kalıyor, gerginliğim eriyip gidiyor, öfkenin her izi sanki bir rüzgar esintisiyle silinip gidiyor. Parmaklarım tuşların üzerinde hafifçe dans ediyor, *ah* sesimin oktavına ulaşmak için yavaşça ilerliyor. Notalar birleşiyor, piyano ve sesim, ve çok daha yumuşak bir şarkı ortaya çıkıyor. Tuşların müziğiyle uyum sağlamak için sözsüz bir melodi uyduruyorum ve bu kombinasyon o kadar mutluluk verici ki ağlayabilirim.

Yine tüyleri gözlerimden kaçırmadan baktığımda, üçü de olduğu yerde donmuş, başlarını öne eğmiş, gözlerini benden ayırmadan bana bakıyorlar. Şarkıyı kesip onlara gülümsüyorum. Onlar da gülümsüyorlar ve ben isimlerini sormak üzereyken, birdenbire başlarını kaldırıyorlar. Çığlık atarak piyanodan fırlayıp gözden kayboluyorlar.

Ani çıkışlarına şaşırarak parmaklarım tuşların üzerinde donar.

O anda hissediyorum. Yalnız olmadığımı.

Piyano taburesinde dönüp arkamda uçan bir kuzgun görüyorum.



ALARM ÇAĞRISINI YUTARAK, ayağa kalkıp geriye sendelerken, tuşlara tutunurken uyumsuz bir akor çınlar. Zavallı piyanoya bu kadar kaba davrandığım için pişman olsam da, kendimi piyanodan uzaklaştıramam. Kuzgun da benim gibi donmuş bir şekilde bana bakıyor. Ve bu *sadece bir* kuzgun değil. Yani, bunun bir kuzgun olduğundan bile emin değilim, daha çok insan gibi, insan gibi kolları tamamen sıkı siyah eldivenlerle kaplı ve koyu renk tüylerle örtülü, bacakları turuncu

hose ile süslenmiş ve oldukça inandırıcı pençeye benzeyen ayakları var. Boynunda siyah bir kravat var ve onun üzerinde kuzgun yüzü duruyor, aşırı büyük ve ifadesiz, canlı bir vücutta var olan bir şeyden çok, doldurulmuş ve monte edilmiş bir şeye benziyor. Bakışlarım kuzgunun geniş gövdesine düşüyor.

Yaratık hareket etti, önce bir adım geri çekildi, sonra karnına baktı. Bana geri döndüğünde, "Ben şişman bir kuzgunum" dedi. Sesi erkek, genç ve eğlenceli bir tondaydı.

"Anlıyorum." Nefesimi düzenleyerek, piyanodan yavaşça uzaklaşıp kendimi düzeltirim.

"Seni korkutmak istemedim. Bu bir illüzyon."

Gözlerimi birkaç kez kırpıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

Kuzgun başını eğip sonra salladı. "Ah. Aslında ben habersizce sana yaklaşmışım. Bunun için özür dilerim."

"Gitmeliyim," derim, kuzgunun yanından geçerek.

Önüme geçerek yolumu keser. "Bekle, lütfen gitme. Şarkını böldüğüm için çok üzgünüm. Sadece... kendimi çekildim. Kendimi tanıtmak centilmence bir davranış olurdu, eminim. Seni rahat bırakmak daha da centilmence olurdu, ama daha yakından dinlemeye dayanamadım."

Onun telaşlı sesine kulak verip duraksıyorum. O saçma sapan, büyülü kuzgun kafasına bakarken, sesinde beni rahatsız eden bir şey var. Tanıdık gelmesi mi? Nezaketi mi? Tuhaflığı mı? Her neyse, korkum yavaş yavaş yatışmaya başlıyor.

Kollarını uzatır. "Ee... cazibemi beğendin mi?"

Onu bir kez daha süzdüm, sade tüylerini, pençeli ayaklarını, komik derecede büyük karnını inceledim. İznim olmadan dudaklarımın köşeleri yukarı kıvrılmaya başladı.

"Beğendin. Sanırım bunu beğenen ilk kişisin."

"Şey, Bay Raven," diyorum sessizce, "diğer herkes prensi daha ince yollarla onurlandırıyor gibi görünüyor. Bilirsiniz, zarif gagalar ve tüylü başlıklar."

"Oysa ben burada tüm ihtişamımla duruyorum ve kimse umursamıyor. Tam vücut glamour giyen çok az kişiden biriyim. Daha fazla kişi olacağına emindim. Kısmen glamour giyilmiş bir balonun ne anlamı var? Amaç tanınmamak değil mi?"

"Prensi sorman gerek." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, geri almak istedim. Kesinlikle, sözlerimdeki alaycı tonu duymuştu.

Prens, alaycı bir kakhaha attı. "Prens Franco'yu sevmiyor musun?"

"Öyle bir şey demedim." Gözlerimi kapıya dikip onu tekrar atlatmaya çalışıyorum, ama yine kuzgun önüme çıkıyor.

"Anlat bakalım. Prens hakkında dedikodu duymayı severim. Onunla tanıştın mı?"

Kollarımı kavuşturmak üzereyim ama vazgeçiyorum. Saklanıyor olabilirim ama hala resmi bir balodayım. Bunun yerine ellerimi belimde düzgünce birleştiriyorum. "Prensle sadece bir kez tanıştım ve bu konuda söyleyecek bir şeyim yok."

"Hadi ama. Bir şeyler paylaşmalısın."

Çenemi kaldırıyorum. "Bunu fazla abartıyorsun. Sen, göz alıcı baloların tanınmamak için düzenlenen etkinlikler olduğunu söyledin, ben de buna yanıt olarak prensi örnek verdim."

Elini cesaret verici bir hareketle salladı. "Çünkü..." "Çünkü baloda büyülenmemiş tek kişi o."

Kuzgun parmaklarını şıklatıp beni işaret etti. "Aynen öyle! Bunu fark eden tek kişi sensin. Bu balo katılımcılarının aptallığına hayret ediyorum."

"Sen baloya gitmiyor musun?"

Omuzlarını silker. "Ben köşelerde gizlenip, şarapla sarhoş olup insanlarla dalga geçmeyi tercih ederim. Onlardan saklanmadığım zamanlarda tabii."

"O zaman burada da bunu mü yapıyorsun?"

Aşırı büyük gagasının altını çenesininmiş gibi okşadı. "Aynı soruyu sana da sorabilirim."

Ona küçük bir gülümseme atıyorum. "Hatırlayacak olursan, ben tam çıkıyordum." Onun etrafından dolanıyorum ve bu sefer beni durdurmaya çalışmıyor. Ta ki kapıya ulaşana kadar.

"Bekle." Durup ona dönerek, onun harika derecede çirkin kostümünü bir kez daha incelerken gülmemeye çalışıyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, sesi birden titriyor. "Ya sen? Sen de büyü mü kullanıyorsun? Yoksa maskenin arkasında gerçek yüzün mü bu?"

Hiçbir şey söylemedim, birdenbire bir yabancının, tanımadığım, adını ve görünüşünü bilmediğim bir adamın yakınında olduğumu fark ettim. Bu beni tedirgin etmeliydi. Bilinmeyen bir erkekle bir odada yalnız kalmak bana kaba gelmeli, namusum için endişelenmeliyim. Ama öyle değil. Uygunsuzluk ve gizem, kemancı sevgilimi, geçici ve anlamsız kaçamaklarımızı o kadar çok hatırlatıyor ki, bunun yerine içimde bir heyecan dalgası uyandırıyor.

Kuzgun, cam gibi, görmeyen gözleriyle beni inceliyor, ama büyüünün ardında yanan gerçek bakışlarını hissedebiliyorum. Görülmek, fark edilmek ve incelenmek nadir bir şey. Benim görüntümün zevk alınması ise daha da nadir. Bu o kadar nadir olur ki, gerçekleştiğinde nasıl bir his olduğunu kolayca anlayabiliyorum. Tıpkı şu anki gibi.

Elini yüzüme doğru kaldırıyor, eldivenli parmakları Marus'un yaptığı gibi gevşek bir saç teline dokunuyor. Ama Marus'tan tiksindirirken, kuzgun karşısında cesur hissediyorum. Ayaklarım yere sabitlenmiş, o parmağını saç teline dokunmadan gezdirirken, sonra yavaşça elini indirirken dik duruyorum.

"Bu gerçek rengi mi?" diye soruyor, sesi öncekinden çok daha sessiz. "Bilmek istemez misin?"

"Öğrenmek isterim," diyor ve bakışlarının beni içimi içtiğini hala hissedebiliyorum. "Kim olduğunu bilmek istiyorum. Gerçek yüzünü. Adını."

Bir adım geri çekildim. "Bu amacın tersine gider, Bay Raven. Büyülü balonun amacı tanınmamak değil mi?"

"Yani seni görsem kim olduğunu anlarım mı? Ünlü biri misin?"

Omuz silkiyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Sonra omzumun üzerinden gülümsemeyle bakıp, "Sanırım asla bilemeyeceksin," diyorum.

Bununla birlikte, yüzümde sırtkan bir gülümsemeyle salona giriyorum.



FRANCO

Mavi balo elbisesiyle salondan yürüyen kızın arkasından bakakalıyorum. Keyifli sohbetimizin ardından beni hayran bırakarak uzaklaşıyor. Uzun zamandır, hatta belki de hayatımda hiç, bir yabancıyla bu kadar samimi bir sohbet etmemiştim. Sanırım bu, tamamen kılık değiştirmenin bir avantajı. Kızın kendini göstermeye, gergin davranmaya ya da beni etkilemeye çalışmasına gerek yoktu. Başlangıçta çok çekingen davranmış olsa da, adını öğrenmek istediğimi söylediğimde, hoş bir alaycılık tonuna büründü. *Benimle* flört etti, prens olarak değil, şişman bir kuzgun olarak. Bunu gerçek kimliğimi tahmin etmesine bağlayamazdım, çünkü *prende* karşı gösterdiği anlık küçümseme samimiydi. Ne kadar inkar etmeye çalışsa da, nefretini dilimde acı limon gibi hissedebiliyordum.

Ama *bana* öyle davranmadı.

Ve yine de bunların hiçbirisi, ona gizlice yaklaşmamın asıl nedeni kadar şaşırtıcı değil: şarkısı. O unutulmaz, tutkulu melodi. Duymadan çok önce hissedebiliyordum. Yemek salonunda dolaşp kostümümle alay edenlerin tiksinti dolu bakışlarından keyif alırken, kemiklerimi titreten o melodi, huzur ve kederin tuhaf bir karışımı, beni kendine çekti. Beni ona çeken bu melodi, bir sirenin şarkısını hatırlattı. O bir siren mi? Gizemli konuğum bir siren mi? Bu geceki baloya, insanlara açık bir etkinlik olmasına rağmen çok az peri konuk katılmıştı ve onun kulakları kesinlikle yuvarlandı. Yarı peri olabilir mi? Ya da insan kılığına girmiş bir siren? Baloya deniz perileri davet edilmemişti, ama...

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

O, bir şekilde... Prenses Maisie olabilir mi? Selkiler sirenlerin şarkılarının gücüne sahip değildir, ama babasının -ahem- erkekliğinden duyduklarına göre, annesi herhangi biri olabilir. Ve pek de iyi geçmeyen ilk karşılaşmamızdan sonra, benim gerçek kimliğimi sevmemesi mantıklı olurdu. Ama daha önce karşılaştığımızda, baloya gelmek istemiyor gibi görünüyordu. Hatta ayakta durmak bile istemiyordu. Fikrini değiştirmiş olabilir mi? Augie, onu Madam Flora'yı ziyaret ederken gördüğünü söylemişti...

Ve eğer o Maisie değilse, kim o zaman?

Ayaklarım yerden kesildi ve onu takip ederek salona girdim, damarlarımdan heyecan verici bir uğultu geçiyordu. Büyülü balo olsun ya da olmasın, onun kim olduğunu öğrenmeliyim. Çok merak ediyorum.

Ben oraya varmadan birkaç saniye önce taht odasına girer. İçeri girdiğimde müzik, dansçılar ve sohbet eden konuklar duyularımı ele geçirir. Oda enerji akıntısıyla dolup taşar, beni boğar. Belirli bir enerjiye ulaşmaya çalışırım, ama gizemli kız beni o kadar büyülemiştir ki,

. Daha çok kendi duygusal tepkilerimin farkındaydım.

Çevreyi gözetleyerek, sağa sola bakıyorum, ama balo onu çoktan yutmuş gibi görünüyor. O halde bu bir meydan okuma. Sırtarak dans pistine doğru ilerliyorum.

"Çok zekice, Majesteleri."

Madame Flora bana yaklaşırken durdum. Siyah gece elbisesi ve porselen maskesi ile uzun boylu seelie formundaydı. Uzun saçları resmi bir tarzda toplanmıştı, ama göze çarpan bir cazibesi yoktu. Peri cazibecisinin herkesten daha muhteşem bir cazibesi olacağını düşünürdüm.

Kaba olmak istemediğimden, önceki düşüncelerimi kafamdan silip attım. "Madam Flora, büyükelçim geleceğinizi söyledi. Buraya geldiğinize sevindim."

"Çalışmamla ne yapacağını görmek zorundaydım, değil mi? Ancak sana iki cazibe sattığımda, kendi partinden saklanmana yardım eden bir suç ortağı olacağımı hiç beklemiyordum."

"Saklanmıyorum," dedim. "Gölgelerden izliyorum."

O gülümser. "Öyle mi? Peki şimdiye kadar neyi izledin?"

Kız ve şarkısını hatırlayarak iç çekiyorum. "Oldukça hoş bir gizem."

"Kayıp diğer yarınla bir ilgisi var mı?"

Kaşlarımla çatarak, neyi kastettiğini merak ediyorum. Eğer bilinmeyen bir kadın yüzünden dikkatimin dağıldığını fark ettiyse, onu benim *diğer yarım* olarak nitelendirmesi garip.

Kafamın karıştığını fark eden kadın, eldivenli eliyle kürsüye doğru işaret ediyor. "İkinci büyüü takan kişi."

Tahtaya bir bakıyorum ve onu... boş buluyorum. O ana kadar fark etmemiştim ama odadaki enerjinin gecenin başından beri değiştiğini anlıyorum. *Prensleri* ortalarda yok. "Lanet olsun, Augie!" diye mırıldanıyorum.

"Hmm," diyor ve enerjisi alaycı bir hal alıyor. "Demek seni buraya getiren o değildi."

"Şimdi öyle," dedim, odada büyükelçinin izini ararken. "Her şeyi mahvetmeden onu bulmalıyım."

O başını sallar ama reverans yapmaz, bunun için minnettarım. Büyüm, kimse gerçek kimliğimden şüphelenmediği sürece etkilidir. "Ne yapman gerekiyorsa yap, prensim, ama eğlenmeye de çalış."

Sırtttım. "Bu cazibenin amacı da bu. Pekala, sanırım asi *diğer yarımı* avlamalıyım. Bu gece geldiğin için teşekkürler."

"Tabii ki," diyor ve kalabalığın arasına karışıyor.

Birkaç dakika önce geldiğim yoldan geri koşarak salona çıkıyorum ve boş bir koridora giriyorum, büyükelçinin enerjisini arıyorum. Gizemli piyanistim Augie'nin

piyanistin aksine, Augie'nin imzasını takip edecek kadar iyi tanıyorum. Yakın ve başka bir şeyin tadı var... *Ah, anladım.*

Omuzlarımda tüylü ellerimle manzarayı seyrediyorum. Omuzlarımda duran devasa, büyülü kuzgun kafasına rağmen, sanki orada yokmuş gibi her şeyi net bir şekilde görebiliyorum. Ve gördüğüm şey... ben... ya da en azından büyülü halim... dudaklarım bir kelebek perisiyle kenetlenmiş. Omuzlarına kadar uzanan siyah saçları ve kocaman siyah gözleri var. Onu saray hizmetçisi olarak tanıyorum, ama adını bilmiyorum. Ellerinin pantolonumun önündeki konumuna bakılırsa, bizi iyi tanıdığını düşünüyor.

"Augie! Bu ne oluyor?"

İkisi birden irkilir ve ayrılırlar. Augie şaşırması gibi davranır, ama perisi, devasa bir kuzgun tarafından prensi öperken yakalanmış olmasına hiç aldırmaz. Augie bana döner, ama bir kolunu perinin beline dolamış halde durur. Perinin elleri ise, Augie'nin büyülü göğsüne, pembe dantelli gömleğinin altına, dövmelelerinin üzerine kayar... Hayır, *benim* dövmelelerimin üzerine.

"Üzgünüm, Franco," diyor Augie çarpık bir gülümsemeyle. "Bu Seri. Seri, prensi tanıyorsun."

Bana gülümser ve bir şekilde ellerini elçimden çekmeden reverans yapar. "Majesteleri."

Gözlerim kapanır. "Bekle, yani onun gerçek prens olmadığını biliyor musun?"

Ve benim

benim olduğumu bilmiyor musun?"

O başını sallar ve Augie'nin çenesine baştan çıkarıcı bir öpücük kondurur.

"Augie-boy bana her şeyi anlatır," der çocukça bir sesle.

Kaşlarımı çatıyorum. "Augie-boy mu?"

"Biz bu tür şeyleri seviyoruz," diyor Augie kızarak.

"Bu tür şeylere *mi meraklısınız?* Yani ikiniz bir aradasınız mı? Ne zamandır?"

Augie omuz silker. "Biriyle görüşmeye başladığımı söylemiştim. Birlikteyiz... belki bir aydır?"

Seri, sahte bir nefes alarak göğsüne vurur. "İki aydır, seni pis zampara."

"İki aydır," der, dudaklarında utangaç bir gülümseme belirir.

Elimi sallayarak onu başımdan savarım. "Daha önce söylemeliydin. Tebrik ederdim."

"Teşekkürler, Majesteleri. Bu arada, bu cazibeyi bir gece daha kullanabilir miyim?"

Gözlerimi kısarak bakarım. "Gece daha bitmedi Augie. Neden anlaştığımız gibi baloda tahtımda değilsin?"

Bana yalvaran bir bakış attı. "Çok üzgünüm, ama içerisi çok sıkıcı. Sıkıcı adamlar kızlarını ve yeğenlerini tanıştırmak için getirmeye başladılar. Ben de sürekli Seri'ye bakıyordum." Yüzünde duygusal bir ifadeyle

, benim yüzümde hiç görülmemiş bir ifadeyle, çekici olsun ya da olmasın. "Şarap servis ederken çok tatlı görünüyordu. Ona uzun süre direnemedim."

Gözlerimi deviriyorum. "Benim vücudumu giyerken ortalıkta insanları öpemezsin ve baloya geri dönmen gerek. Benim için o tanıştırmaları katlanmak zorundasın. Anlaşmamız böyleydi. İnsanlar prenslerini istiyor ve ben bu gece kendim olmadan çok eğleniyorum. Ayrıca, bir günlüğüne prens olmak istediğini sen söylemiştin."

"Haklısın. Özür dilerim." Augie, Seri'nin elini tutup onu öne doğru çeker. Önümde dururlar ve Augie sesini alçaltır. "Ee, ne dersin? Seri ve ben bu gece cazibeni ödünç alabilir miyiz?"

Seri mırıldanır ve ellerini Augie'nin göğsünde gezdirir, kelebek kanatları heyecandan vızıldar. Sonra gözleri bana kayar. "Eğer seni engelleyen buysa, sen de katılabilirsin."

Gözlerim Augie'ye, bana düşer ve kendimi baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle göz kırparak izlerim. Başımı yana eğiyorum. "Bundan tahrik olmam garip mi?"

"Sadece sen garip yaparsan garip olur," diyor Augie, alt dudağını ısırarak. Bunu asla yapmadığımdan eminim.

"Kesinlikle tuhaf," diyorum gülerek ve bir adım geri çekiliyorum. "İşini bitir, Augie. Eğer ikiniz balonun geri kalanında birbirinizden uzak durabilirsiniz, o zaman size... benim cazibemle istediğinizi yapmanıza izin veririm."

Seri sevinçle çılgık atar, Augie ise onu bir öpücükle susturur.

"Durun, ikiniz, iğrenç. Şimdi baloya dönün." Kıkırdayarak koridordan koşarak uzaklaşıyorlar. "Ayrı ayrı, lütfen."

Seri omzunun üzerinden dudaklarını bükerek Augie'nin elini bırakır ve onun arkasına düşer. Ben daha yavaş bir tempoda onları takip ederim, taht odasına vardığımızda ikisinin de yerlerine dönmelerini sağlarım. Augie tahtına oturur oturmaz, odanın enerjisi eskisi gibi olur: heyecan, çaresizlik ve bolca arzu karışımı.

Bu sırada ben gölgelere dönüp gizemli kızı aramaya devam ediyorum.



EMBER

Piyano çalmak beni o kadar rahatlattı ki, korkmadan baloya geri döndüm. Ruh halimdeki değişikliği kuzgunla yaptığım sohbeta bağlayabilirim, ama önceden içinde biriken öfkemden kurtulmasaydım, bir yabancıyla flört etmeye cesaret edemezdim. Şimdi tek yapmam gereken ondan kaçmak, üvey ailemden saklanmak ve gecenin geri kalanını nefretle geçirmemeye çalışmak.

Ara sıra kuzgunu görüyorum ve beni arıyor mu diye merak ediyorum. İçimden bir parça onun beni bulmasını ve sohbetimizi yeniden başlatmasını, belki de o eksantrik cazibenin altında kim olduğunu görmeyi istiyor. Ama çoğunluğum olan bitenlerden memnun. Bilmemek daha iyi. Her iki tarafta da umut ya da çekim gibi duygular uyanmadan ortadan kaybolmak daha iyi.

Birkaç şarkı geçer ve ben yine müziğin içinde kaybolurum. Üvey kız kardeşlerimden birini gördüğümde, onlar beni fark etmeden dikkatlice yönümü değiştiririm. Aynı şey Bay Raven için de geçerli. Garip bir şekilde üvey annem ortalarda yok, Marus da yok. Yemeğe gittiklerini tahmin edebiliyorum, ikisi de iyi ki yoklar. Tabii ki Bayan Coleman'dan kurtulmam geçici, balo biter bitmez onunla birlikte daracık taksimde sıkışıp kalacağım, sonra da Gray Quarter'a döneceğim.

Ondan sonra, bu balo sadece bir rüya olacak. Bir anı.

Orkestraya bir kez daha bakmak için podyuma doğru ilerlerken, kısa bir süre önce baloya geri dönme nezaketini gösteren ve şimdi tekrar tahtında çökmüş bir şekilde oturan Prens Franco'dan gözlerimi ayırmamaya çalışıyorum. Onun kısa süreli yokluğunda oldukça eğlendim, ama istediğimi alamamaya alışkınım.

Müzisyenleri izlerken içimde yine bir özlem uyanıyor. Piyano başında geçirdiğim zamana rağmen, hiç doyamayacağım gibi görünüyor. Şu anda bile, eldivenli parmak uçlarımda piyano tuşlarının hissi hâlâ taze iken, tek istediğim kürsüye çıkıp piyanistin yanındaki koltuğa oturmak. O kadar büyülenmişim ki, tanıdık sarı saçların kenarımdan geçmesini neredeyse kaçırıyordum. Bir saniye geç kaldım, yana baktığımda Clara'nın bana doğru geldiğini gördüm. Hızla podyumdan döndüm ama beş adım bile atmadan eldivenli eli kolumu tuttu.

"Beni görmemiş gibi davranma, Ember," diyor, ben ona dönünce. "Bütün balo salonunda peşinden gelmemi mi istiyorsun?"

Müzik cesaretimi kırdı ve çenemi kaldırdım. "Sadece yoluna çıkmamak için kaçırıyordum. Öyle olmasını istemiyor musun?"

Clara, zarif cazibesıyla hiç uyuşmayan bir ifadeyle alaycı bir şekilde gülümser. "Çok sinir bozucusun. Annem seni bulmamı söylemeseydi, seninle hiç konuşmazdım."

Mideme bir ağırlık çöküyor. "Neden beni görmek istiyor?"

"Bilmiyorum," der Clara alaycı bir şekilde. "Sanırım gidiyoruz."

"Gidiyor musun? Ama balo henüz bitmedi." Erken ayrılmaya karşı değilim ama üvey annem, önemli kişilerden biri bile kalmayana kadar sosyal etkinliklerden ayrılmak gibi bir alışkanlığı yoktur. Saat ondan geç olmamalı.

"Bana sorma. Ona sor." Bunun üzerine uzaklaşır, ama hemen dönüp "Hadi!" der.

Üvey kız kardeşimin peşinden koşarım ve o bizi balo salonundan geçerek salona çıkarır. Orada Bayan Coleman ve Imogen'ı bulurum.

Üvey annem yaklaşınca sinirli bir nefes verir. "Çok geç kaldınız. Haydi gidelim."

Clara ve Imogen, Bayan Coleman'ın yanına geçerek koridora doğru ilerlerken, ben de birkaç adım geriden onları takip ediyorum. Üvey annem yan koridora saptığında, ona şaşkın bakışlar atan tek kişi ben değilim.

"Anne, nereye gidiyoruz?" diye sorar Imogen. "Neden taksiye gitmiyoruz?"

Bayan Coleman'ın dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeye büründü. "O paslı eski taksiye dönmüyoruz. Sezonun geri kalanı için sarayda odalarımız var."

Neredeyse tökezliyorum, Imogen ve Clara ise şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyorlar. "Nasıl yaptın?" diye soruyor Clara.

"Siz kızlar bana ne zaman güvenmeyi öğreneceksiniz? Benim yöntemlerim var, biliyorsunuz." "Anne, saraydaki odalar herkese verilmez," diyor Imogen.

"Özellikle bir ay boyunca. Ne yaptın?"

Bayan Coleman kızına gülümser, sonra bakışlarını bana kaydırır. Yüzündeki ifade, anlamadığım bir şeye dönüşür ve midem bir anda düğümlenir. "Görürsün."



Üvey annem bizi koridordan geçip, süslü bir merdivenden yukarı çıkardıktan sonra sessiz bir koridordan geçerek bir dizi kapının önünde durdu. Kapıyı bir kez çaldı, sonra göz alıcı eteğini düzeltti. Kızları da onu taklit ederek saçlarını düzelttiler ve eldivenlerini düzelttiler. Bayan Coleman bana o tuhaf bakışını attığından beri omurgamda dolaşan tedirginliği bastırmak için elimden gelen tek şey bu. Ne planladiysa, iyi bir şey olamaz.

Odanın içinden adım sesleri geliyor ve Bayan Coleman bana dönüp, "Maskeni çıkar" diye tıslar.

Ne dediğini soracak kadar kafam karışık, söyleneni yapıyorum ve gümüş maskeyi yüzüme sabitleyen kurdeleyi çözüyorum. Maskeyi çıkarır çıkarmaz kapılar açılıyor ve bir erkek figürü ortaya çıkıyor.

Kalbim göğsümde deli gibi atıyor.

Bu Marus kardeş.

Maske yoktu, yüzünü net olarak görebiliyordum. İlk gördüğümde tahmin ettiğim kadar genç görünüyordu, ama karanlık gözlerinde hiç sıcaklık yoktu. Ve o nefret dolu iğne hala yakasında duruyordu, midemi bulandırıyor.

Marus üvey annemle nazikçe selamlaştıktan sonra bakışları bana takıldı. "Geldiğinize çok sevindim," dedi, sözleri Bayan Coleman'a yönelik olmasına rağmen gözleri benimkilerde çok uzun süre kaldı.

"Hayır, asıl siz çok nazıksınız, Marus kardeş," diyor. Bir adım yana çekiliyor, kızlarına da aynısını yapmaları için eliyle işaret ediyor ve böylece beni daha iyi görebiliyorlar. "Üvey kızım Ember Montgomery ile tanıştınız."

"Seni tekrar gördüğüme çok sevindim," diyor gülümseyerek. Vücudumu saran iğrenme dalgaları olmasaydı, bu gülümseme onu yakışıklı yapardı.

Tek istediğim tekrar kaçmakken, bir şekilde başımı sallamayı başardım.

"Ve bunlar da kızlarım," diyor Bayan Coleman, adamın dikkatini kendine çekerek, "Imogen ve Clara Coleman."

Onlara gülümsemesi daha ölçülü. "Memnun oldum. Lütfen, içeri gelin." Kolunu uzatarak yana çekilir ve bizi kapıdan içeri davet eder.

Üvey ailem önce içeri girer ve nedenini anlayamadan onların hayret dolu nefeslerini duyarım. Onları takip ederek içeri girdiğimde, bir peri kraliyet ailesinden beklenecek lüks bir salonla karşılaşırım: aytaşı duvarlar, opal zeminler, oniks masalar ve sandalyeler. Aplikler, ayı andıran soluk ışık küreleriyle parıldamaktadır. Salondan birkaç kapı ayrılır, burayı tek bir odadan daha fazlası olduğunu gösterir.

"Bu daireler kraliçe tarafından bana hediye edildi," diyor Marus kardeş. "Bu kadar büyük bir yere ihtiyacım yok, bu yüzden fazladan odaları kullanmaktan çok memnunum."

Bayan Coleman'ın yüzü açgözlülükle parlıyor. "Ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Durun," diyor Clara, ağzı açık bir şekilde salonu incelerken duruyor. "Burada mı kalacağız?"

Imogen, kardeşinin düşüncesizce patlamasına dirsek atar, ama Marus kardeş gülerek, "Evet. Annen ve ben bir anlaşmaya vardık," der.

Imogen onu sanki ilk kez görüyormuş gibi süzer. "Ne tür bir anlaşma?"

Bakışları bana kayar ve yüzümün kanı çekilir. Yüzündeki sıcaklık, mütevazı elbiseme rağmen birden çıplak hissetmeme neden olur. Maskeyi tekrar takma isteği duyarım, ama kollarımı kaldıramam. "Büyük bir evlilik mutluluğu."

Bir adım geri atıyorum, ama bacaklarım sanki sudan yapılmış gibi hissediyorum. Hayır. Hayır.

Bu olamaz.

Imogen'ın gözleri sertleşir, dudakları sıkı bir şekilde büzülür, farkına varmış gibi görünür. Annesine doğru dönerek öfkeyle fısıldar, "Ciddi olamazsın."

Bayan Coleman onu görmezden gelir ve bana doğru yürür. Marus'un karşısına çıktığım son seferki gibi, elini omzuma koyar. Sahiplenir. Tehdit eder.

Dokunuşu beni sersemliğimden uyandırır ve ona dönerek bağırırım. "Onunla evlenmeyeceğim."

Güzelliğinin ardında kızıl bir kızarıklık belirir ve Marus'a özür diler bir gülümseme atar. "Öyle demek istemedi. Şok oldu..."

"Şok değil," diyorum, onun elinden kurtulup. "Yapmayacağım."

Bayan Coleman tartışmak için ağzını açar, ama Marus kardeş önce konuşur. "Aşırıya kaçtıysam özür dilerim, Bayan Montgomery. Niyetimi açıklamak için yalnız kalana kadar beklemeliydim."

"Cevabım aynı olurdu," diyorum dişlerimin arasından, gözlerimi üvey annemden ayırmadan.

Marus alçak bir kahkaha atar. "Sizi yalnız bırakayım." Selam vererek, salonun diğer ucundaki odalardan birine doğru yürür.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz, Bayan Coleman ileri atılır ve iki eliyle omuzlarımı kavrar. "Nankör, sefil kız."

Gözlerim yaşlarla doldu, boğazımda bir düğüm oluştu. "Nasıl yaparsın? Onunla evleneceğimi nasıl *düşünebilirsin*? Onun neyi temsil ettiğini biliyorsun. Kardeşlerinin anneme yaptıklarını biliyorsun."

"Çocuk gibi davranma," der, omuzlarımı sarsarak. "Marus kardeşinle evleneceksin."

Başımı sallarım. "Evlenmeyeceğim. Beni zorlayamazsın."

Gözlerini kısar, acımasız bir gülümseme yüzünü korkunç bir şeye dönüştürür. Onun her zaman böyle olduğunu biliyorum. "Yapamaz mıyım?"

Sözleri doğru olduğu için göğsüm sıkışır. Anlaşmamızdan kurtulana kadar, bana itaat etmemi, istediği her şeyi yapmamı zorlayabilir. Tek savunmam, reddetmemin getireceği acıyı çekmek olur. İki hafta boyunca böyle bir işkenceye dayanabilir miyim? Yoksa önce ben ölür müyüm? Tamamen peri olsaydım, kesinlikle ölürdüm.

"Anne, bu adil değil," diyor Imogen ve bir an için, beni savunmaya geldiğini sanıyorum. "Ember, benden ya da Clara'dan önce evlenmemeliydi."

Bayan Coleman omuzlarımı sıkıca tutarken başını kızlarına doğru çevirir. "Adil değil mi? Ne adil değil? Sarayda bir daire mi? Bir ay boyunca sarayda görev mi?"

Imogen'in göğsü inip kalkıyor, ama ağzını sıkıca kapatıyor.

Clara'nın sesi kısık çıkıyor. "Onunla bizden birini evlendiremez miydin?"

Bayan Coleman'ın bakışları bana döner, acı öfkeyle doludur. "Hayır. O *onu* istedi."

Bir mide bulantısı dalgası daha beni vurur. Peri düşmanı bir kilisenin adamı neden benimle evlenmek *istesin* ki? Bunun gizli anlamları çok kötü, vücudumun her yerine panik yayılıyor. Sözlerim boğuk bir hıçkırıkla çıkar. "Yapamam."

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Omuzlarımı son bir kez sıkıştırdıktan sonra üvey annem beni iterek, dengemi kaybetmeden önce sendelememe neden olur. Parmağını bana doğrultarak, sesi hırıltı gibi çıkar. "*Yapacaksın*. Aksi takdirde, yaşayamazsın." "Pişman olacak kadar uzun süre."

Acı bir his içimi kaplar, ama bunun pazarlığımızın ağırlığından mı, yoksa Bayan Coleman'ın az önce hayatımı tehdit ettiğinin farkına varmamdan mı kaynaklandığını bilmiyorum. Dilim tutulur, tek yapabildiğim bakmak, ellerim o kadar titriyor ki yumruk bile yapamıyorum.

Sonunda üvey annem bakışlarını başka yöne çevirip kızlarına döner. Saçlarını okşayarak, "Gelin kızlar. Baloya geri dönelim. Ember nişanlısıyla burada kalacak" der.

Üvey kız kardeşlerim annelerinin yanına gider. Imogen'in duruşu gergin, Clara'nınki ise yenilmiş.

Dengesiz bir adım atarım. "Bensiz baloya gidemezsiniz," derim aceleyle. "Davetiyeler..."

"Davetiyeler kabul edildi," diyor Bayan Coleman. "Büyü, sadece senin geride kalmamanı gerektiriyordu. Lüks bir saray dairesinde kısa bir mola vermeni *geride kalmak* olarak görmüyorum." Bunun üzerine kapıları açıyor ve üçü salona çıkıyor.

Onların peşinden hızla giderim, ama Bayan Coleman, ben ona yetişene kadar kapıları kapatmıştır. Marus ile bu odada kalmamak için bir şeyler, herhangi bir şey bulmak için kafamda düşünceler döner. "Beni onunla bırakamazsınız. Bu uygun değil. İtibarımız, *sizin* itibarınız söz konusu."

Kapıları kapatır, soğuk, acımasız sırtışının sadece bir kısmı görünür. "O zaman onu kocan yap."

Kapılar yüzüme çarparak kapanır. Olduğum yerde kalırım, kalbim o kadar hızlı atıyor ki tüm vücudum titriyor. Kulağımı kapıya dayayıp üvey ailemin uzaklaşan ayak seslerini duymaya çalışırım, sayarım, kapının diğer ucuna ulaşana kadar kaç adım atacaklarını hayal ederim. Köşeyi döndüklerinde gizlice dışarı çıkarsam...

Arkamda kapının yumuşak bir şekilde açılma sesi, Marus ağabeyimin salona geri döndüğünü haber veriyor.

Kalbim yerinden
çıkacak gibi atıyor.
Hızla ona dönüp
bakıyorum.



EMBER

Marus kardeş, salonun eşiğinde durur. Çıktığı oda yatak odası gibi görünüyor.

"Benden korkmana gerek yok," diyor nazik bir sesle. Ama sesinde bir keskinlik var.

Nereden geldiğini anlayamıyorum.

Kaçmayı düşünüyorum ama onun nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Beni bırakır mı? Yoksa yakalar mı? Muhafızları çağırır mı? Cesaretimi toplayarak, meydan okurcasına onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Yalnız kalmamalıyız."

Marus bana doğru birkaç yavaş adım atıyor. Neyse ki salon yeterince geniş, aramızda hala geniş bir boşluk var. Yine de, arkamdaki kapıya olabildiğince yaklaşıyorum. "Bu uygunsuz bir şey değil," diyor. "Ben bir rahipim."

"Benim kilisem değil."

Adımlarını durdurdu, ama sadece bir anlığına. Sonra yaklaşmaya başladı. Daha da yaklaştı. Gözlerinin arkasında bir eğlence ışıltısı dans ediyordu. "Üvey annen seni vahşi olarak tanımlamıştı. Bu doğru mu?"

Normalde, "*evcilleştirilmemiş*" bir hakaret gibi gelirdi. Ama şu anda, bir zırh gibi hissettiriyor. Dişlerimi göstererek "Evet" diyorum.

Kanepeye ulaşır ve üzerine oturur. "Gel," der, çay masasının etrafına dizilmiş sandalyelere doğru kolunu uzatarak. "Yanıma otur. Tek istediğim konuşmak."

Tekrar kaçmayı düşünüyorum. Oturuyor olması bana avantaj sağlayabilir. O kalkmadan kapıdan dışarı fırlayabilirim.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyor, sanki gözlerimdeki paniği okuyabiliyormuş gibi. "Saint Lazaro hakkında duyduğun tüm o kötü şeyler, sana temin ederim ki doğru değil. Artık değil. Ben fae'lere karşı hiçbir nefret beslemiyorum. Yoksa neden fae kanı taşıyan bir kadınla evlenmek isteyeyim ki?"

"Asıl soru bu," diye karşılık verdim.

"Otur, tüm sorularını cevaplayacağım," diyor sakın bir şekilde, sabırlı bir örnek gibi. Tehdit oluşturmadığını göstermek istercesine, daha rahat bir pozisyona geçiyor, vücudunu yana doğru çevirip kolunu kanepenin arkasına atıyor. Hâlâ gergin görünüyor, ama beni rahatlatmak için çaba sarf ettiği açık. "İstediğin yere otur."

Onu birkaç saniye sessizce izlerken, bana küçük bir gülümseme atıyor. Bu ifade, stoik sakinliğiyle birleşince, kendimi sorgulamaya başlıyorum. Abartıyor muyum? Sırf bir dine mensup diye bir adamı kötü adam muamelesi mi yapıyorum?

Tiksiniyor muyum? Yoksa ona ve yakasındaki rozete baktığımda tüylerimin diken diken olması normal mi?

Bakışlarımı ondan ayırıp sandalyeleri ve kanepeleri inceliyorum. Sonunda kapıdan uzaklaşıp Marus'tan en uzak koltuğa oturuyorum. Koltuğun kenarına oturup titrememeleri için parmaklarımı bacaklarımın üzerinde sıkıştırıyorum.

"Bana ne sormak istersin?" diyor.

Aklım karışık, ama tek bir soru bile soramıyorum. Sadece bu konuşmanın bitmesini istiyorum.

"O zaman siz anlatın, Bayan Montgomery. Saint Lazaro'dan neden nefret ediyorsunuz?"

Sakin bir şekilde konuşabilmek için birkaç nefes almam gerekiyor ve yine de sesim titriyor. "Annem on bir yıl önce isyanda öldü. Senin kardeşlerinden biri onu vurdu. Kardeşlerinin Faerwyvae'ye kaçırdığı demir mermilerle öldü."

"Nasıl?" diye sordu, sesi tarafsızdı. "Asker miydi? Yoksa bir görgü tanığı mı?"

"Askerdi." Her an beni saracak olan kederi unutmak için yanağımın içini ısıyorum. Ama keder gelmiyor. Onun yerine, rahatlama hissediyorum — Bayan Coleman'ın beni susturmadan ya da kendi hikâyesini zorla anlatmadan annem hakkında konuşabildiğim için rahatlama. Bir kez olsun, babamın her zaman anlattığı gibi hikâyeyi anlatabiliyorum. "Ben doğmadan çok önce, annem Rüzgâr Sarayı'nın kraliyet muhafızlarından biriydi ve Kraliçe Minuette'in gözdesi. Bir insan olan babamla evlenmeye karar verdiğinde görevinden alındı. Babamla birlikte buraya, Lunar'a taşındılar ve ben doğdum. Burada mutluyduk. Ama isyanlar başladığında annem, en azından yardım etmeden Rüzgar Sarayı'nı terk etmeyi reddetti. Rüzgar Sarayı ilk saldırıya uğrayan ve çok sayıda kayıp veren saray olduğu için kraliçe onu geri kabul etti. Annem eski silah arkadaşlarıyla birlikte savaştı ve kardeşlerinizi yenmelerine yardım etti, ama bunun bedelini çok ağır ödedi."

Bilmiş bir şekilde başını salladı ve hafifçe öne eğildi. "Özür dilediğimde bana inandığını umuyorum. Öncüllerimin yaptığı şey yanlıştı. Dini özgürlük için savaşmış olabilirler, ama bunu yanlış bir şekilde yaptılar. İsyanlar sırasında ben daha çocuktum, sadece on dört yaşındaydım. Olanlarda hiçbir rolüm olmadı. Fae hükümdarlarımız tarafından ayaklanmalar bastırıldıktan sonra, kilisenin hiç olmadığı kadar iyi bir yere dönüştüğünü gördüm. Radikallerimiz idam edildi ve onların davasına sempati duyduğu kanıtlanan tüm kardeşlerimiz kilisenin üst kademelerinden uzaklaştırıldı ve yerlerine barışsever adamlar getirildi. Ben de onların izinden gitmeye karar verdim."

Ona inanmak istiyorum. Güvende olduğuma, beni yok edilmesi gereken bir şeytan olarak görmediğine inanmak istiyorum. Bu tür iğrenç öğretiler, fanatiklerin ayaklanmayı tam bir isyana dönüştürmelerinin nedeniydi. İyi insanların zihinlerini zehirlediler, yoksul ve ezilen

vatandaşların kalplerini sertleştirdiler — özellikle de önceki savaşta yerlerinden edilmiş, ada birleştirildiğinde evlerini ve işlerini kaybetmiş olanlar. Savaşlarını finanse etmek için aristokratların açgözlülüğünü kullandılar, ama onlarla savaşanlar fakirlerdi. Radikaller fonlarını ve savaşçıları topladıktan sonra, perisi —fae'ler üzerinde ölümcül etkisi olduğu için yasaklanmış bir metal—kaçak olarak soktular ve üç saraya saldırdılar. Rüzgar, Ay ve Bahar.

"Annen ne tür bir peri idi?" diye sorar Marus. "Bir sylph."

"Nasıl biriydi?"

Gözlerim odaklanamaz, annemin anıları zihnimi doldurur. "Hem seelie hem de unseelie formunda çok güzeldi. Seelie formunda bana çok benziyordu. Belki bir iki santim daha uzundu ve cildi mavimsiydi. Unseelie formunda ise bedensel değildi. Bazı insan benzeri özellikleri vardı. Yüzü, kolları ve bacakları vardı. Ama en güzel mavi tonundaydı. Gökyüzü kadar parlak, ama şeffaftı. Uçabilir, süzülebilir, bir balerin kadar zarif dans edebilirdi."

"Onu sevmiştin."

Başımı salladım, yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü.

"Peki sen... annen gibi şekil değiştirebiliyor musun? Peri büyüsünü koruyabiliyor musun?"

Annem hakkında konuşurken hissettiğim tüm kederle karışık sıcaklık yok olur ve yerine bir soğukluk kalır. "Hayır," derim, sesimde bir keskinlik vardır. Sakladığım şeyi okuyabiliyor mu acaba? Cevabım yalan değil. En azından sorusunun ilk kısmı doğru, çünkü ben şekil değiştiremiyorum. Çoğu insan-peri melezi bunu yapabilir, ama ben... ben hiç öğrenemedim. Annem hayatta olup bana öğretilmediği için, öğrenebileceğimi de sanmıyorum. Peri büyüsüne gelince, o çok daha karmaşık bir soru. "Peri büyüsü kullanmıyorum."

Marus, büyük bir rahatlama hissi veren derin bir nefes aldı. Öne eğildi, ön kollarını uyluklarına dayadı ve ellerini birleştirdi. "Sana iyi davranacağım, Bayan Montgomery. Beni kabul edersen, seni çok seveceğim."

Üvey annem bana onu kabul edip etmeme seçeneği tanımayacaktı, ama bunu yüksek sesle söylemedim. Söylediğim şey şuydu: "Neden ben? Neredeyse hiç konuşmadık ve rahatsızlığımı açıkça gösterdim. Üvey kız kardeşlerimi çok daha kolay tavlayabilecekken neden benim elimi istedin?"

Birkaç saniye hiçbir şey söylemedi, sonra yavaşça ayağa kalktı. Kendimi hazırladım, ama yaklaşmadı. Bunun yerine, dik durdu. "Senin türünü kurtarmak benim kişisel görevim. Şiddetle değil. İsyanla değil. Örnek olmak, nezaket ve öğütlerle."

"Kurtuluş," diye tekrarlıyorum, kanım donuyor. "Sen benim kurtuluşa ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun." "Tüm periler kurtuluşa ihtiyaç duyar," diyor, bana bakmadan. "Aziz Lazaro ayakta duruyor

Şiddete karşıyız. Biz barışçıl insanlarız. Benim görevim, elimden gelenin en azıyla bu adayı günden arındırmak. Bu yüzden bir peri ile evlenmeye karar verdim. *Seninle.*

Seni seveceğim ve sana günah ve büyüden uzak, iyi ve dürüst bir hayat vereceğim. Zaten büyüyle hiçbir bağlantın olmadığı için, neredeyse günahsızsın. Evlendiğimizde, başkalarına örnek olacağız. Birlikte, Faerwyvae'ye iyilik getireceğiz."

Ayağa kalkıyorum, kanımda öfke fırtınası esiyor. "Senin kurtarışına ihtiyacım yok, istemiyorum da. Peri soyum beni günahkar yapmaz."

Bana dönüyor, gözleri parlıyor. "İşte o vahşi doğan. Sana yardım edebileceğim yer orası. Seni kurtarabileceğim yer."

"Hayır, kurtaramazsın." Başımı dik tutarak kapıya doğru yürüdüm.

Birkaç uzun adımda önüme dikilir, çıkışımı engeller. Özenle oluşturduğu maskesinin çatlağından, nefret dolu bir ifade belirir, ama hemen nötr bir ifadeye bürünür. "Benimle kalacaksın. Yarın evleneceğiz ve o zamana kadar bu odalardan çıkmayacaksın."

Ağzım açık kalır. "Yarın mı? Ciddi olamazsın. Seninle evlenmeyeceğim!"

"Karar verildi bile. Üvey annen ve ben, ikimizin de yararına olacak bir anlaşma yaptık. Ailenin herkesinin yararına olacak. Onları sevdiğin kadar seviyorsan, bu anlaşmayı tartışmadan kabul edeceksin. Kendin için değilse, onların iyiliği için."

Birkaç kez gözlerimi kırıştırdım, ne söyleyeceğimi bilemedim. Az önce söylediği her şey o kadar yanlış ki, nereden başlayacağımı, neyi ele alacağımı bilemedim. Sonunda dudaklarımdan soğuk bir kahkaha patladı. "Sen ne dediğinin farkında değilsin. Üvey ailem benim ilgimi hiç hak etmiyor."

Bakışları sertleşir. "Üvey annen seni zor bir kız olarak tanımlamıştı. Bencil ve sadece kendini düşünen bir kız olduğunu söylemişti. İlk başta sana güvenemedim, çok çekingen görünüyordun. Yabancı olduğunu biliyordum, ama bu kadar duygusuz olduğunu hiç tahmin etmemiştim. Şimdi anlıyorum. Neden benden söz vermemi istediğini şimdi anlıyorum. Sandığımdan çok daha fazla günahın var."

Sözleri midemi bulandırıyor ve ona öfkeyle bağırmak istiyorum. Ama aklımın bir köşesinde bir soru takılıp kalıyor. "Üvey anneme benim elim karşılığında ne söz verdin?"

"Özel odalarımı kullanma hakkı. Kız kardeşlerin için sarayda görevler." Bir an durur ve dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirir. "Ailenin geçimi için aylık bir harçlık."

"Harçlık mı?"

"Mirasından. Senin iyiliğin ve iyi niyetinden verilmesi gereken bir şey, ama şimdi benim tarafımdan dağıtılacak."

"Mirasım mı?" Dişlerimin arasında sözcükleri ezerek söylüyorum. "Senin mirasım üzerinde hiçbir hakkın yok, onun da yok!"

"Evlendikten sonra, mirasın benim kontrolüme geçecek."

Başımı sallıyorum. "Hayır, olmayacak. Henüz benim kontrolümde bile değil. Ben onu talep etmiyorum, ta ki..."

"On dokuz yaşına gelene kadar. Evet, bana öyle söylendi. Ancak evlilik bu kuralı geçersiz kılar."

İçimde bir alarm çalar. O haklı. Üvey annemin Imogen'a anlaşılmamızı itiraf ederken söylediği sözleri hatırlarım.

O sefil kız benim bakımında olduğu sürece, maaşım ödenecek. On dokuz yaşına girdiğinde, ödemelerin devam edip etmemesi onun tercihin kalacak. Ve eğer evlenirse... Hayır. Evlenemez. Artık geçerli bir bakmakla yükümlü kişi olmayacak ve kocası her şeyin kontrolünü ele geçirecek.

"Mirasımı çalacaksın," diyorum.

"Hırsızlık falan olmayacak. Senin kocan olarak bu benim hakkım." "İnsan kanunlarına göre olabilir, ama ben yarı periyim! Aynı kurallar benim için geçerli değil."

"Bu argümanla kraliçeye dilekçe verebilirsin," diyor, "ama onun gözdesi olduğumu düşünürsek, bilinmeyen yarı insan bir kızın dertlerini umursamayacaktır. Ayrıca, yarın evlendiğimizde dilekçe verecek bir şey kalmayacak. Prens bizzat evlilik cüzdanımızın imzalanmasını denetleyecek ve her şey hallolacak."

Kaşlarımı çattım. "Prens mi?"

Marus başını sallar. "Kraliçe Nyxia yokken, Prens Franco onun yerine hüküm sürüyor. Saint Lazaro Katedrali'nde evlenebilirdik, ama hem üvey annen hem de ben, acele etmenin daha akıllıca olacağını düşündük."

"Yapmayacağım," dedim ve ondan bir adım geri çekildim.

"Prens çoktan kabul etti. Yarın onunla randevumuz var." "Beni tekmeleyip bağırarak götürmeyi mi düşünüyorsun?" Çünkü öyle olacak. Üvey annem, yaptığımız anlaşmanın gücüyle bana istediği kadar acı çektirebilir. Artık Bayan Coleman'ın planının derinliğini ve Marus'un nezaketinin ardındaki karanlığı bildiğim için, kimse beni buna zorlayamaz.

"Tekmelerek ve bağırarak," diyor yavaşça, sanki sözlerinin ağırlığını dudaklarında tartıyormuş gibi. Sonra başını sallıyor. "Gerekirse."

Ağzımı açtım, dilimde binlerce argüman yanıyordu. Ama ne diyebilirdim ki? İlk içgüdüm, prensin bu kadar açıkça zorla yapılan bir evliliği asla kabul etmeyeceğini iddia etmektir, ama Madam Flora'nın dükkanının arkasında Prens Franco ile yaşadığım sinir bozucu konuşma ve balodaki dikkatsiz, kibirli tavırları göz önüne alındığında... bunun doğru olduğundan pek emin değildim.

Ona sert bir bakışla bakarak bir adım daha geri çekildim, dudaklarım hırçın bir şekilde kıvrılmıştı. "Ölmeyi tercih ederim."

Çenesini kaldırıp burnunun ucuyla bana baktı. "Kurtuluşun için dua edeceğim." Sonra bir hamle ile beni kollarına aldı.



EMBER

Kollarını bana doladığında ıgık atıp debeleniyorum ama nafile. Bir rahip için tahmin ettiğimden çok daha güçlü. Gz açıp kapayınca kadar sırtımı ggsne dayamış, kollarımı yanlarıma sıkıştırılmış. Ayağına tekme atmaya çalışıyorum ama beni yerden kaldırıp salonun diğerk tarafına sürüklüyor, dua gibi bir şey mırıldanıyor.

"Aziz Lazaro, En Kutsal..."

Bir kükremeyle ayağıma onun bacağına vuruyorum, ama o bana aldırış etmiyor ve kapalı bir kapıya doğru ilerliyor. Kapıya ulaşıyor ve onu iterek açıyor. Salonun ışığı bir yatak odasını aydınlatıyor, ama o kapıyı arkamızdan kapatınca karanlık hızla beni sarıyor. O beni odanın içinden taşıırken, onun elinden kurtulmak için çabalamaya devam ediyorum. Sonra beni bırakıyor ve benden uzaklaştırıyor. Yumuşak bir şeye çarpıyorum ve bunun yatak olduğunu anlıyorum. Daha kötü şeyler olacağından korkarak, diğerk tarafa doğru sürünerek yuvarlanıp sert zemine düşüyorum. Donup kalıyorum, karanlığa gözlerimi kırıştırarak alışmaya çalışıyorum. Sağımda bir ışık parıldııyor ve Marus'un silueti kapıdan çıkarken görüyorum. Kapıyı çarpıyor ve beni tekrar karanlıkta bırakıyor. Kilitte anahtarın döndüğü sesi duyuluyor.

Ona doğru koşuyorum, yerde tökezleyerek, son gördüğüm ışığın geldiği yere doğru ilerlerken görünmeyen yatak odası mobilyalarına tekrar tekrar çarpıyorum —kapının altından hafifçe sızan ışığa doğru. Sonunda oraya ulaşıyorum ve kapı kolunu deniyorum, ama kapı açılmıyor. "ıkarın beni!" diye bağırıyorum, yumruklarımı kapıya vurarak. Durup kulağıma tahtaya dayıyorum, Marus'un nerede olduğuna dair bir ipucu duymaya çalışıyorum.

"Sizi seveceğim, Bayan Montgomery," diye seslenir, beni korkutur. O tekrar konuşurken bir adım geri atarım. "Size nazik davranacağım. Ama önce benimle savaşmamalısınız. İçinizdeki iyi tarafı bulmalı ve gnahtan uzaklaşıp iyiliğe yneltmelisiniz."

Ggsm inip kalkıyor. "Cehenneme git."

Beni taşıırken yaptığı gibi, bir dua mırıldanmaya başlar. "Aziz Lazaro, Yüce Kutsal, bu yaratığın günahlarını sil ve onu kötülüklerinden arındır. Elini durdur ve onu adil ateşinle arındır..."

Devam ediyor, ama ben bir kelime daha duymak istemiyorum. Kapıdan uzaklaşıp odayı arıyorum. Gözlerim karanlığa alıştıkça, yatağın şeklini, oturma alanı olmalı bir mobilya grubunu ve... orada! Uzak duvarda başka bir ışık parıldııyor. Perdeler. Onlara doğru koşuyorum ve perdeleri çekiyorum. Yıldız ışığı yatak odasına akıyor, gözlerimi

gözlerimi gökyüzüne çeker. Kafamdaki düşünceler bu manzarada durur, balo salonundaki kubbe tavandan gördüğüm manzarayı hatırlatır. Bu gece korkunç bir şekilde ters gitmeden önceki halini.

Göğsüm ağrıyor. Bir saat önce özgürlüğe çok yakındım. Sadece müziğin ve balonun neşeli atmosferi yüzünden değil, üvey annemin zulmüne karşı koyabileceğimi düşünecek kadar saf olduğum için. Mirasımı elinden almaya çalışmaktan vazgeçmeyeceğini biliyordum, ama bunu bu şekilde yapacağını hiç tahmin etmemiştim. Bu yeni planının başarıya bu kadar yakın olduğunu şimdi anlıyorum, daha önce denemediğine şaşıyorum. Onu engelleyen tek şey gururu olmalı. Kızlarını benden önce evlendirmek istemesi, paraya olan açlığıyla eşdeğeri.

Bu son numara her şeyi mahvediyor. Tüm planlarımı. Gelecekle ilgili tüm hayallerimi. Boğazımdaki yumruyu yutarak korsemın içine uzanıp küçük bir mendil çıkarıyorum. Mendili açıyorum ve gizli hazinem ortaya çıkıyor: Yıldız Mahkemesi'ne giden tren biletim. İlk başta, onu görmek bana sadece acı ve özlem veriyor. Sonra içimde bir şey değişir, ateşli bir öfke. Bu öfke, hafif bir esintiden fırtınaya dönüşür ve bunun benim için burada bitmeyeceğini bilirim. İki hafta sonra

Bayan Coleman'ın Marus'a söylediği gibi, ben evcilleştirilmemiş bir yaratığım. Ve bu kafesten çıkacağım, bu son nefesim olsa bile.



Tren bileti korseye geri koyup kapıyı kontrol ediyorum, Marus'un yakınlarda olup olmadığını anlamak için kapının altından bakıyorum. Tek gördüğüm, salondan gelen kesintisiz ışık huzmesi, bu da onun görev yerinden ayrıldığını ve ruhum için yaptığı boşuna duaları bıraktığını gösteriyor. Pencereye geri sürünerek yaklaşıyorum, kapakları ve kilit mekanizmalarını inceliyorum. Bunlar, tavan odamdaki pencereden çok daha kaliteli yapım ama işlevleri aynı. Yavaş ve dikkatli hareketlerle mandalı çevirip pencere camına hafifçe bastırıyorum. Menteşesinde sessizce dönerek açılıyor ve taze gece havasını içeri alıyor. Sonra pencere pervazına eğilip etrafımı inceliyorum.

Üçüncü katta gibi görünüyorum, yer çok aşağıda. Buradan aşağıya atlayamam. Daha güvenli bir çıkıntıya manevra yapmam gerekecek. Neyse ki, ben usta bir tırmanıcıyım.

Dış duvarı incelerken, sağa sola bakarak nabzım hızlanıyor. Duvar, pürüzsüz aytaşı gibi bir malzemedен yapılmış ve kumtaşı tuğla gibi kolay tutunabileceğim bir yüzey sunmuyor.

kullanabileceğim çok az yer bırakıyor, kumtaşı tuğla gibi kolay tutunabileceğim bir şey yok. Pencere pervazının birkaç metre altında, cephe boyunca bir korniş uzanıyor. Tutunacak yer olmaması sorun olmaya devam ediyor, ama korniş birkaç metre aralıklarla dekoratif opal pilasterlerin etrafından dolanıyor ve her sütun vücudumdan biraz daha geniş. Bunu geçmek için gerekli hareketleri şimdiden gözümde canlandırabiliyorum: tutun, hızlı adım, hızlı adım, tutun. Tekrar. Ama sonra ne olacak? İkinci kattaki bir pencere pervazına veya balkona atlayabilirsem, yaralanma riski daha az olacak şekilde yere atlayabilirim.

Pervazın üzerine daha fazla eğilerek, sağdaki ikinci katın balkonlarını inceliyorum ve çoğu pencereden ışık sızdığını görüyorum, bu da oranın gizlice geçmek için güvenli bir yer *olmadığını* gösteriyor. Sol taraftaki pencerelerin çoğu da aynı durumda... birkaç oda ötedeki pencereler hariç. Orada iki karanlık pencere ve aralarında bir balkon buluyorum. Gördüğüm kadarıyla boşlar. En kötü ihtimalle, odanın sakini uyuyordur. Ama balo gecesi kim uyur ki?

Yatak odasının kapısına ve altındaki ışık şeridine bakıyorum. Hala Marus'tan bir iz yok, ama bu beni pek rahatlatmıyor. Ne zaman dönecek kim bilir? Kararlılığımı pekiştirmek için çenemi sıkıyorum, eldivenlerimi çıkarıp korsemim içine sokuyorum ve bacağımı pencere pervazına atıyorum. Marus'la mücadelemden dolayı birçok yama bulunan eski çoraplarım zaten yeni yırtılmış gibi görünüyor. Diğer bacağımı da pencere pervazına atıp eteğimin kıvrımlarını toplarken, elbiseyi çıkarıp iç çamaşırlarımla tırmanmalı mıyım diye düşünüyorum. Ama odadan çıktığımda sorunlarım daha yeni başlıyor. Korse ve petticoatlarla ortalıkta sürünmenin ek zorluğuna ihtiyacım yok. En azından baloda birçok hanımefendinin giydiği gibi hantal krinolin giymiyorum.

Mümkün olduğunca dikkatli ve sessiz hareketlerle vücudumu pencere pervazına yasladım. Sonra, pervazı kavrayarak vücudumu aşağı indirdim, aytaşı duvarında ayakkabılarımın tabanları kayarak iniş yerimi aradı. Bu gece ilk kez, zarif topuklu ayakkabılar veya dans ayakkabıları giymediğim için minnettar oldum.

Sonunda ayak parmaklarım kornişe dokunur ve her iki ayağımı çıkıntıya sabitledikten sonra, ellerim hala pencere pervazına tutunmuş halde, ilk pilasteri kavrayana kadar sürünmeye başlarım. Yavaş hareketlerle, tutunmaya devam ederken mümkün olduğunca uzağa adım atarım. Burada bir an duruyorum, ama sadece yönümü bulmak ve kendimi sıkıca bastırmak için. Sonra sütunu bırakıyorum. Kalbim boğazıma kadar çıkıyor, çıkıntı boyunca hızlı adımlarla ilerliyorum, vücudum duvara yapışık, sonra bir sonraki pilasteri tutuyorum. Birkaç dakika böyle devam ediyorum.

Tutun. Hızlı adım, hızlı adım. Tutun. Hızlı adım, hızlı adım. Tutun.

Her pencereye ulaştığımda, pencere pervazını kavrar ve içeride kimse olup olmadığını kontrol ettikten sonra yavaşça geçerim. Arada sırada, geldiğim yöne bakarım,

Marus'un beni aramak için pencereden dışarı eğildiğini görmekten korkuyorum. Bu düşünce kalbimin daha da hızlı atmasına neden oluyor. Kalbim kulaklarımda çınlarken, alnımdan ve boynumdan ter damlaları akıyor.

Dur. Hızlı adım, hızlı adım. Dur. Hızlı adım, hızlı adım. Dur.

İlk varış noktama, yani aşağıya inmem gereken katın bir üstündeki balkona vardığımda nefes nefese kalmıştım. Korkuluğa birkaç adım uzaklıkta duran sütuna sarılarak derin bir nefes alıyorum ve bir sonraki adımlarımı hassas bir şekilde planlıyorum. Sonra korkuluğu tutmadan önce bir dizi hızlı adım atıyorum. Ayaklarım kayıyor, çünkü balkonun alt kenarına tutunmaya çalışırken başarısız oluyorum. Ayaklarım tekrar tutunur tutunmaz, dişlerimi sıkarak çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Güvenli bir şekilde durduktan sonra, nabzımın biraz daha sakinleşmesini bekliyorum. Sonra bir elimi korkuluktan aşağıdaki sütunlara geçiriyorum. Ellerim sağlam bir şekilde tutunmuş halde, bu sefer kasten ayaklarımdan bırakıyorum ve bir alt kattaki balkona sarkıyorum.

Ellerim tabana ulaşana kadar korkulukları aşağı doğru kaymaya devam ettim. Kollarım protesto edercesine ağrıyordu, tutunmaya çalışırken kaslarım titriyordu. Ayaklarıma bir göz attım, ayak parmaklarım korkuluğa değene kadar ne kadar yolum kaldığını hesapladım. Ne yazık ki, mesafe uzaktan tahmin ettiğimden çok daha fazlaydı.

Kısa boyumun laneti.

Bunun yerine kendimi balkonun zeminine sallanarak atmam gerekecek.

Oda içinde uyuyan birini uyandırma ihtimali daha yüksek, ama dengemi kaybetmeden yapabileceğimin en iyisi bu.

Ellerimi korkuluklardan alt çıkıntıya taşıyorum, kaslarımın titremesi ve ağrması yüzümü buruşturuyor, bırakmak için yalvarıyor. *Henüz değil. Henüz değil. Neredeyse vardım.*

Dizlerimi kaldırıp bacaklarımı öne doğru sallıyorum. Sonra geriye. Tekrar öne doğru sallanırken çıkıntıdan bırakıyorum.

İniş sırasında dengemi sağlamaya çalışıyorum, ama bunun yerine balkonun sert zemini kalçama çarpıyor. En azından düşüşüm fazla ses çıkarmadı. Yine de, yanımdaki ağrıyı görmezden gelerek, olabildiğince çabuk ayağa kalkıyorum. Ellerimi korkuluğa dayayıp, atladıktan sonra nereye koşacağımı planlayarak etrafa bakınıyorum.

Önemli değil, diyorum kendime. Buradan, Marus'tan, Bayan Coleman'dan uzaklaşabildiğim sürece...

Keskin bir acı karnımı deliyor. İki büküm oluyorum ve çenemi korkuluğa çarpmaktan kıl payı kurtuluyorum. Ağlamamak için dudağımı ısıırıyorum ama acı dayanılmaz.

Kahretsin. *Kahretsin!* Bu anlaşma yüzünden. O aptal, uçarı, lanet olası anlaşma yüzünden.

Bir an için kendimi balkondan atıp acıya rağmen devam etmeyi düşündüm devam etmeyi düşündüm, ama daha önce olduğundan daha güçlü bir dalga beni vurdu.

Eğer aşağıya tırmanabilirsem bile çok uzağa gidemeyeceğimi biliyorum.

Anlaşmamızın yankısı kafamda yankılanıyor ve beraberinde keskin bir acı getiriyor.

Sen on dokuz yaşına gelene kadar benim bakımında kalacak ve benim çatım altında yaşayacaksın.

Ve bana itaat edeceksin.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, patlayacak diye korkuyorum. Nefes nefese, korkuluktan uzaklaşıyorum ve sırtım balkon kapısına çarpıyor. *Uymaya çalışıyorum, uymaya çalışıyorum*, diyorum kendi kendime, ama acı azalmıyor.

Neden Bayan Coleman'ı düşünmek zorunda kaldım? Onun adını düşünmenin anlaşmanın cezasını tetiklemesinin nedeni çok açık; kişisel niyetle bu kadar sıkı bir şekilde iç içe geçmiş bir büyüde, benim tarafımdan bir anlık suçluluk duygusu yeterliydi. Keşke farkına varmadan saray bahçesinden çıkabilseydim. Keşke Bayan Coleman'ın beni bulamayacağı bir yere gidebilseydim.

Midem bulantıyla dolarken zihnim dönmeye başlıyor. Her gözenekten soğuk ter çıkıyor. Sırtım hala kapıya yaslı, balkonun zeminine çöküyorum.

İtaat ediyorum. İtaat ediyorum. Ama işe yaramıyor. Bu sözlerin doğru olmadığını biliyorum.

Acı artıyor ve gözlerim kapanmaya başlıyor. Bilincimin kaybolduğunu hissedebiliyorum. Aniden, arkamdaki kapı açılıyor ve geriye düşüyorum. Kafam yere çarpmadan önce son düşündüğüm şey, *"Yine sizin çatınız altındayım Bayan Coleman. İtaat ediyorum."* oluyor.



FRANCO

Gizemli kızım balodan ayrıldı, eminim. Bu geceye olan sabrım da öyle. Taht odasının uzak duvarına yaslanıp, tek arkadaşım olan ağzına kadar dolu şarap kadehi ile müzik kulaklarımda çınlamaya devam ediyor. Konuklarım, aynı saf dans figürlerini tekrar tekrar yapma takıntısıyla yorulmak bilmiyorlar. Quadrille. Cotillion. Waltz. Gallopade. Hepsini tanıyorum, çünkü bir zamanlar felaketle sonuçlanan bir sosyete sezonunda ben de bu saçmalığa katılmışım. Bu anı midemi burkuyor...

Şarabımın kalanını tek yudumda içiyorum, sıvının göğsümü ısıtması ve zihnimde uğultu yapmasından zevk alıyorum. Bir şişe coşkulu Midnight Blush için neler vermezdim. Ya da Autumn Court'un halüsinasyon yapan bal şarabı bile olurdu. Şu anda güzel bir halüsinasyon görebilirdim.

Kabul etmek istemem ama, şu anki sıkıntımın çoğu, gizemli kızı bulamadığım için. Onu bulamamam, o büyüleyici piyanisti hiç tanımamış ya da onun unutulmaz şarkısını hiç duymamış olsam bile, çok daha çabuk sıkılmama neden oldu. Başta beni bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu bile anlayamıyorum. Bana sıradan bir insan gibi davrandığı için mi? Müziği mi? Yoksa nasıl bir kız olduğunu bilmediğim için mi?

Bunu merak etmenin anlamsız olduğunu biliyorum. Onu son gördüğümünden bu yana bir saatten fazla zaman geçti ve muhtemelen bir daha asla görmeyeceğim. Görsem bile, *onun* olduğunu bilmeyeceğim ve o da *benim* olduğumu bilmeyecek.

Tabii ilk teorim doğru değilse. O,

Prenses Maisie.

Bu çılgın bir tahmin, ama düşünmeye değer. Maisie denizden geliyor ve bir sirenle akraba olabilir. Bir siren böyle büyüleyici bir müzik yapabilir. Garip ilk izlenimimizin ardında, prenses parlak bir kişiliği saklıyor olabilir.

Aklımda bir fikir oluşuyor, daha fazla araştırılması gereken bir fikir. Ve daha da iyisi, bu cehennem gibi odadan kurtulmak. Tahtaya bakıyorum, Augie üzerinde oturmuş işini yapıyor. Aslında *gerçek* işi değil. Bir elçi olarak, kız kardeşimle Lunar'ın Seelie Kralı arasında irtibat görevlisi olarak çalışması ve sarayımızın insan temsilcisiyle iletişim kurması gerekiyor, ama bu gece ikisini de yapmıyor. Ancak arkadaşım olarak görevini oldukça iyi yerine getiriyor gibi görünüyor. Onu odanın diğer ucunda Seri'ye özlemle bakarken sadece birkaç yüz kez yakaladım. Bu kadar acınası ve umutsuzca aşık bir erkek için küçük bir suç sayılır.

Boş bardağımı yakındaki bir masaya bırakıp taht odasından çıkıyorum. Dawnstar kanadına doğru koridora girer girmez, huzurlu bir boşluk hissi beni sarıyor. Bu kadar uzaklarda, hareketliliğin olmadığı koridorlar ıssız ve başkalarının duygularını hissetmekten bir an olsun uzaklaşmamı sağlıyor. Ama Maisie'nin odasına giden koridora yaklaşırken, aniden şiddetli bir acı hissediyorum. Fiziksel bir acı değil ve benim acım da değil. Bu, çenemi sıkarak kararlılıkla karşı koyduğum keder ve acı verici bir umutsuzluk.

Maisie'nin odasından geliyor.

Yine koşmaya başlıyorum, bu sefer yavaşça. Her santimetre yaklaşmamla duygularım daha da güçleniyor ve bunun sadece prensesin odasının geldiği yönden gelmediğini, odanın *içinden* geldiğini düşünmeye başlıyorum. Kapıya ulaştığımda duygularım aniden yatışıyor.

Yumruğumu kapıya götürüp vuruyorum. Cevap yok. Tekrar vuruyorum. Daha sert.

Hala cevap yok.

"Prenses Maisie," diyorum. "Her şey yolunda mı?"

Diğer taraftan bir hışırtı sesi duyuyorum, ardından fısıltı sesleri geliyor. Sonra Podaxis'in pençelerinin mermer zemine vurduğu ses geliyor. "Kim arıyor?" diye soruyor.

Cevap belliyken ellerimi havaya kaldırdım. Prensesi çağırmak için yaptığım birçok başarısız denemeden sonra, kabuklu hayvan benim sesimi çok iyi tanımalıydı. "Ben Prens Franco. Prenses Maisie'yi hemen görmem gerekiyor."

Pençelerin tıkırdaması devam eder. Duyulmayan fısıltılar. "Bir dakika," der Podaxis

der.

Tüylü kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum — Oh, lanet olsun.

Giyindiğim cazibeyi hatırlayarak, siyah kravatımı boynumdan çıkarıyorum.

Boynuma uzanıp kravatımı çekiyorum. Düzgün giyindiğimden emin olmak için kendime bakıyorum ve siyah pantolon ve beyaz gömlek giydiğimi görünce rahatlıyorum. Glamour'umun altına pantolon giydiğim için şükrediyorum. Kravatı pantolonumun cebine tikiştirip otoriter bir duruş sergiliyorum. Hayır, bu tamamen yanlış. Buraya sorgulamaya gelmedim, buraya... araştırmaya geldim. Nazik görünmeliyim. Rahat.

Ayak sesleri yaklaşırken, kapı kolunun döndüğünü duyarak yaklaşık on kez daha yer değiştiriyorum. Kapı sadece on beş santim açılıyor ve Maisie ortaya çıkıyor... en azından görebildiğim kadarıyla. Koridorun loş ışığına gözlerini kırıştırıyor, arkasındaki oda karanlık. Saçları ilk gördüğümdeki kadar zarif, bu yüzden onu uyandırmadığımı anlıyorum. Gizemli kızımın turkuaz rengi büyüsünün altında pembe saçları mı saklanıyordu acaba? Bluşunun yüksek yakasına bakıyorum, krem rengi, beklediğim soluk mavi değil. Yine de elbisenin de büyülenmiş olma ihtimali var.

"Majesteleri," diyor Maisie, ama kapıyı daha fazla açmıyor. Gözlerime bakmıyor, bakışlarını boynuma veya çeneme dikmiş durumda. "İçeride her şey yolunda mı?"

Cevap vermeden önce tereddüt ediyor. "Neden olmasın ki?" "Ben... şey, odanızdan bir şey hissettim."

"Anlamadım?" Yüzü bembeyaz oldu, gözleri bir anlığına benimkilere kaydı.

"Ben bir psi vampirim," diyorum, bunun yeterli bir açıklama olmasını umarak.

Yüzündeki ifade gevşiyor, sonra kafasını sanki zihnini boşaltmak istercesine sallıyor. "Ah, evet, bana bundan bahsetmişlerdi."

"Seni o şekilde gözetlemek gibi bir niyetim yoktu." Yalan söylemeden bazı gerçekleri atlamam gerektiği için, söyleyeceklerimi dikkatlice seçiyorum. "Seni kontrol etmeye gelmiştim, sonra hissettim."

"Anlıyorum."

Daha fazla konuşmasını bekledim ama konuşmadı. "Peki... her şey yolunda mı?" "Ben iyiyim," dedi yavaşça, dikkatlice ve bana yapmacık bir gülümseme gösterdi.

Onun duygularını içime çekiyorum, ilk tanışmamızda edindiğim izlenimlerle karşılaştırıyorum. Dıştaki endişe tabakasının altında, onun enerjik imzası olmalı olan tanıdık bir vızıltı hissediyorum. Keşke gizemli piyanistin enerjisini okuyup karşılaştırabilseydim. Eğer o aradığım kızsaa, bu onun endişesini açıklayabilir. Balo'ya gelmeyeceğini söyledikten sonra, benim haberim olmadan baloya gittiğini saklamak istemiş olabilir. Ama yine de, kapısına varmadan çok önce onun endişesini hissetmiştim.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Hissettiğim duygu senden geliyordu, değil mi?"

"Bir an için korktum," diyor rahat bir şekilde. Fazla rahat. "Duyduğum bir sesle irkildim, ama gerçekten korkutucu bir şey değildi."

"Şimdi iyisin, değil mi?"

Çenesini kaldırıyor. "Az önce söyledim."

Gözlerimi kısıyorum. Kesinlikle bir şey saklıyor. "Bu gece baloya geldin mi?"

"Hayır, Majesteleri, gelmedim. Bütün akşam odamdaydım."

Cevabı beni hayal kırıklığına uğrattı, hayal kırıklığım tahmin ettiğimden çok daha büyüktü. Demek o gizemli kız o değilmiş.

"Beni kontrol ettiğiniz için teşekkür ederim, ama geç oldu," diyor düz bir sesle.

"Uyumam gerek."

"Tamam," diyorum, hayal kırıklığımı omuzlarımdan silkelerek.

"İyi geceler, Majesteleri." Sözleri kesik kesik, tavırları sert, kapıyı yüzüme kapatıyor.

Birkaç saniye öylece duruyorum, gözlerim odaklanamıyor, kafamdaki kaoslu düşünceleri sıralamaya çalışıyorum. Kapının çarpma sesi hala kulaklarımda yankılanırken ve havada rahatsız edici bir karanlık enerji dolaşırken, prensesin benden ne kadar

prensesin benden ne kadar nefret ettiği acı bir şekilde ortada. Hiç en azından arzu taklidi bile yapmayan birine kur yapmamıştım. Ama bu sabah konuştuğumuzda, gidebileceğini söylediğimde üzölmüş gibiydi. Peki, burada neler oluyor? Bu kadar soğuk davranmaya devam edersek, kimse bizim gerçekten kur yaptığımıza inanmaz. Ne insanlar, ne periler, ne de kardeşim. Kardeşime çabaladığımı ikna etmeliyim... çabalıyor olmasam bile.

Maisie'nin odasından uzaklaşırken başımı sallıyorum. Bu istenmeyen eşleşmeden yararlanmak istiyorsam, prensesin gözüne girmem lazım. En azından benden nefret etmemesi için onu ikna etmeliyim. Sarayın merkezine doğru ilerlerken aklıma bir fikir geliyor. Onu benim yanımda daha rahat hissettirmek için ne yapabileceğimi biliyorum...

Yarın her şeyi yoluna koyacağım.

Yeni fikrimin beni rahatlatmasını bekliyorum, ama koridorlarda ilerledikçe, içimde derinlerde yankılanan ezici bir hissi atamıyorum. Maisie'nin soğukluğuna mı kızgınım? Hayır, o değil. Onun nefretini hak edecek ne yaptığımı bilmiyorum, ama dürüstlüğü takdir ediyorum ve sahte saygıdan açıkça gösterilen küçümsemeyi tercih ederim.

O zaman beni bu kadar üzgün yapan ne?

Mavi bir elbise ve gümüş bir maske hafızamda parılıyor ve içimde bir pişmanlık dalgası daha uyandırıyor. O. Gizemli kız. Şimdiye kadar Maisie'nin piyanist olmasını bu kadar istediğimi fark etmemiştim. Ama neden? Onunla düşündüğümde daha uyumlu olduğumuzu keşfetmeyi mi umuyordum? Öyleyse neden umursamalıyım ki?

Belki de sadece dikkatimi dağıtmak istiyorum. Gizemli kızla sohbetim eğlenceliydi ve onunla konuşmak kesinlikle kolaydı, ama bu sadece kim olduğumu bilmediği içindi. Gerçek kimliğimi bilseydi, durum farklı olurdu. Ben farklı olurum.

Bu hayranlığımın daha ileri gitmesine izin veremem. Daha ileri gitmesine izin vermemeliyim.

Ayrıca, şimdiye kadar çoktan gitmiştir. Onu bulmak isteseydim, çoktan bulmuştum.

Aptallığıma gülerek, boş salonun ortasında durup gözlerimi kapatıyorum. Tüm düşüncelerimi bir kenara bırakıp, cildime dokunan havanın hissine, beni sessiz bir sükûnet kozasına saran havanın hissine odaklanıyorum. Titreyerek vücudum kasılır, içe doğru çekilir, etlerim tüyler haline gelir, yüzüm uzayarak bir gaga haline gelir. Zihnim durur, hayvani içgüdülerim devreye girer ve ben, seelie formumdan çıkıp bir kuzgun haline dönüşürüm. Salonun ortasından uçarak en yakın pencereden dışarı çıkarım. Augie balonun geri kalanıyla kendi başının çaresine bakabilir. Şu anda tek ihtiyacım olan, geniş açık gökyüzünün bana biraz akıl vermesi.

Kanatlarımla orman ağaçlarının üzerinde uçarken, toprak ve gece çiçek açan yasemin kokuları rüzgârla karışıyor. Soğuk kurlar ve kraliyet tahtı ile ilgili tüm endişelerim uçup gidiyor, kalbim yükselen hava akımında kuzgun bedenim kadar hafif hissediyor.

Ve yine de...

Zihnimin en derinlerinde bir melodi çalmaya devam ediyor.



EMBER

Kendime geldiğimde, kendimi karanlık bir odada, serin mermer zeminde yan yatarken buluyorum. Tek ışık, dışarıdan yıldız ışığını içeri alan kısmen açık bir perdeden geliyor. İlk tepkim, hayatımın son birkaç dakikasının bir rüyadan ibaret olduğu, Marus'un beni kilitlediği yatak odasından kaçamadığım için kemiklerimi sarsan bir korku. Kalbim çarparken, oturmak için kalkıyorum. O anda ilk başta fark etmediğim bir şey fark ediyorum: sürünme sesi. Sonra odada aceleyle hareket eden gölgeli bir siluet. Çevrem netleştikçe, Marus'un odasında olmadığımı daha da emin oluyorum.

"Kimsiniz?" diye sesleniyorum. "Neredeyim?"

Cevap veren ses bir kadına aitti, ses tonunda telaşlı bir alt ton vardı. "Çok uygunsuz bir zamanda geldin. Neden balkonuma tırmandığını ve neden burada olduğunu kimseye söylemememi istediğini bilmiyorum."

"Ben... seninle konuştum mu?" Böyle bir şey yaptığımı hatırlayamayınca kaşlarımı çatıttım.

"Evet, ve sen benim hakkımda sessiz kalırsan, ben de senin için aynısını yaparım." Odanın uzak köşesinden yatağa doğru ilerledi. Oda o kadar karanlıktı ki, onun neye benzediğini anlayamıyordum, sadece telaşlı hareketlerini görebiliyordum. "Sanırım odandan kilitli kaldın ve saraya geri dönmek için çok zorlandın."

Yutkunuyorum. "Öyle bir şey."

Şekil yataktan kalkar ve elini uzatarak bana yaklaşır. "Gel. Sana kapıyı göstereyim, sonra yoluna devam edebilirsin."

Ondan uzaklaşıp geri çekildim. "Hayır, hayır, saraya geri dönemem. Buradan çıkmam lazım..."

Sözlerim, içimde patlayan keskin bir acı ile boğulur. Bununla birlikte anılar geri gelir.

Balkonda durmuş, koşmaya hazır.

Anlaşmamın acısı alevleniyor.

Balkon kapısına düşerken, bilincim kayıyor. Arkamdaki kapı açılıyor, korkulu bir çığlık duyuluyor.

Sonra sesim, yardım istiyor, kimse burada olduğumu bilmemesi için yalvarıyor.

Acıyı nefes alarak bastırıyorum. Söylüyorum, sihre itaat ediyorum. Kaçmıyorum.

"İyi misiniz?" Gözlerimi açtığımda kızın önümde çömelmiş olduğunu görüyorum. Tek görebildiğim, dağınık saçlarla çevrili hoş bir yüz. "Hanımefendi, sakın olmalısınız. Histerik davranışlarınızla prensi geri çekemezsiniz."

Bir alarm hissi içimi kaplıyor. "Prens mi? Prens ne demek?"

Homurdanarak ayağa kalkar ve tek açık perdeye doğru yürür, perdeyi kapatır. Odanın diğer tarafına geçerken hareket eden bir gölgeden ibarettir. Bir saniye sonra, birkaç şamdanın üstünden loş bir ışık yayılır. "Sakin ol." Sözleri rahatsızlık dolu. "Bunu mahvedemezsin."

Şimdi aydınlanmış odaya göz gezdiriyorum. Kaçtığım odadan daha büyük, ama Marus'un geniş dairesinin tamamı kadar abartılı değil. Yakın bir tehlike olmadığına emin olduktan sonra, dikkatimi kıza çeviriyorum. Yaşımla aynı gibi görünüyor, ama sivri kulakları onun tam bir peri olduğunu gösteriyor. Cildi koyu altın renginde, vahşi saçları şeker pamuğu renginde. Koyu renk bir pantolon, krem rengi bir gömlek ve düğmeleri açık kahverengi bir yelek giyiyor. Kıyafetleri bana Gri Mahalle'deki erkeklerin giydiklerini hatırlatıyor. Sonra gözlerim yatağa kayıyor ve yanında küçük bir seyahat çantası ve açık bir sandık görüyorum. Çantadan kalın gri bir kürk yarı dışarı sarkıyor. "Kimsin sen?"

Kollarını kavuşturur. "Ne kadar az bilersen o kadar iyi."

"O haklı." Erkek sesine neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Ayağa kalkarak sesin kaynağını aradım. Sonra bir hareket, iki kırmızı kıskaçın takırdaması, bakışlarımı balkon kapısının yanındaki yere çekti. O... bir tür kabuklu hayvan, üzerinde tuhaf şekilli, çok renkli mantarlar vardı. "Parmaklarını kesip seni korkuluktan aşağı itmediğim için şanslısın."

"Biz kimsenin parmağını kesmiyoruz, Podaxis," diyor kız. "Korkuluktan aşağı atlamak konusunda ise... gitmem gerek. Panik yapmayı bitirdin mi? Artık gidebilir miyim?" Yatağa geri dönüyor ve seyahat çantasına kürkü doldurmayı bitiriyor, sonra kahverengi bir şapka takıyor ve karışık pembe saçlarını şapkanın altına sokuyor. Sonra çantayı kollarının arasına alır ve şöyle der: "Odama biraz daha kalmak istersen, sorun değil. Hiçbir soru sormayacağım. Ama giderken dikkatli ol. Biri sorarsa, beni görmedin. Konuşmadık. Yalan söyleyebilirsin, değil mi? Sen insansın, değil mi?"

"Yarı insan, ama..." Çantasını, kıyafetlerini, aceleci konuşma tarzını gözümle tararım. "Bekle, kaçıyor musun?"

Podaxis adlı kabuklu hayvan tekrar kıskaçlarını şaklatır. "Prensesin dediklerini duymadın mı? Ne kadar az bilersen o kadar iyi."

Bakışlarımı tekrar kıza çevirdim. "Prenses mi?"

Arkadaşına bıçak gibi bir bakış attı. "Lanet olsun, Podaxis. Saklamaya çalıştığımız bilgiyi ona verdin."

"Ah, çok özür dilerim, Majesteleri." Pençelerini birleştirme şekli, ellerini ovuşturarak birini hatırlatıyor. "Dilini keseyim mi?"

"Kesme," diyorum aynı anda kız, *prenses*, "Sessiz kalabilirse kesme."

Kollarındaki çantaya tekrar bakıyorum ve aciliyet ayaklarımın onu doğru sürüklemesine neden oluyor. "Beni de yanına al." İçimde yine keskin bir acı hissediyorum ama nefes alıp vererek dayanmaya çalışıyorum. "Buradan çıkmalıyım. Lütfen, kaçırıyorsan beni de götür." Bir önceki dalgadan daha şiddetli bir acı dalgası beni ikiye katlar. Alnımda ter damlaları belirir, sözlerimi söylemek gittikçe zorlaşır. "Beni zorla seninle gelmem için *zorla*. Acıdan bağırısam bile. Gerekirse sürükle beni. Yeterince uzaklaştığımızda, beni ıssız bir yere bırakabilirsin."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Delirdin mi? Yürüyerek gideceğim. Seni de taşımam mı gerekiyor?"

"Bir araba bulabiliriz," diyorum, yarı konuşur gibi, yarı fısıldar gibi. "Bir taksi *tutabiliriz*. Balo için çok var. Kalabalıkta bir tane kaybolabilir. Üstelik zahmetin için sana para veririm. İki hafta sonra buraya dönüp mirasımı alabilirim. Hepsini sana veririm. O zamana kadar beni saraydan çıkar."

"Senin paran istemiyorum."

Bir başka acı dalgası beni dizlerimin üzerine çökertir, yanaklarımdan sıcak gözyaşları akar. "Lütfen."

Prenses birkaç saniye sessiz kalır ve beni itip bırakacağından korkarım. Sonra, bir dizi küfür mırıldanarak yanıma diz çöker. Sesi yumuşar ve sorar: "Ne tür bir belaya bulaştın?"

Başım dönüyor ve tüm irademi kullanarak şimdiki ana odaklanmaya çalışıyorum.

Şu anda. *Ben itaat ediyorum. Kaçmadım. Kaçmıyorum. Bunlar sadece sözler. Hepsi bu.* Acı azalıyor ve sesimi tekrar bulabiliyorum. "Üvey annemle yaptığım bir anlaşmaya mahkumum. On dokuz yaşına gelene kadar onun çatısı altında yaşamaya ve emirlerine itaat etmeye yemin ettim. O gün iki hafta sonra Pazar günü. Ondan sonra özgür olacağım. Ama o zamana kadar kalamam. Anlaşmamızı kullanarak beni tehlikeli bir adamla evlenmeye zorluyor. Ben... bunu yapamam." Bir başka acı dalgası. Keskin bir nefes alma.

Elini uzattı ve omzuma dokundu, beni teselli etmek için beceriksizce bir girişimde bulundu. Ancak sözleri çok daha samimi geliyordu. "İstenmeyen evlilikler hakkında bir iki şey bilirim. Benimki tehlikeli biriyle değil, daha çok sevimsiz biriyle.

"Lütfen yardım et. Her şeyi yaparım. Anlaşma yaparım."

"Önceki anlaşmanı bozmak zorunda kalacaksan anlaşmanın ne faydası var? Yol boyunca büyümlü bir cezaya maruz kalacaksan seni yanıma alamam. Beni yavaşlatırsın." Sesinde pişmanlık duyduğuma şaşıyorum. "Yolculuğum hız ve gizlilik gerektirir."

"Bir yolunu bulabiliriz," dedim, onu ikna etmek için bir şeyler bulmaya çalışarak. "Anlaşmamda, on dokuz yaşına bastığım gün geri döneceğime söz veririm. Yolculuğumuz... kısa bir seyahat olarak kabul edilecek. Bayan Coleman tüm ay boyunca sarayda kalacağı için kendimi hala onun çatısı altında yaşıyor sayacağım. Sadece önümüzdeki iki hafta boyunca fiziksel olarak orada olmayacağım." Acı daha da azalır ama tamamen geçmez.

Prens parmağını çenesine götürür ve hafifçe vurur. Birkaç saniye boyunca, yarı kapalı gözlerle bana bakar. Sonra geniş bir gülümsemeyle şöyle der: "Hayır, daha iyi bir fikrim var. Bir anlaşma yapacağız, ama sen benimle gelmeyeceksin."

"Prens Maisie," diye mırıldanır Podaxis, bize yaklaşarak. "Bu serserinin kendini soktuğu skandala karışmanın akıllıca olduğuna emin misiniz?"

Maisie onu susturur ve ben de başımı sallar. "Burada kalamam. Üvey annem beni bulursa, beni Marus'un yanına geri götürür. Yarın evlenmemi istiyorlar ve prens düğünümüzü yönetmeyi kabul etti. Karşı koymaya çalışsam bile, prensin benim için müdahale etme ihtimali çok düşük."

Ayağa kalkar ve önümde volta atar. "Prensi iyi tanımıyorum, ama kuru yosun kadar kişiliği var."

"O bencil ve kibirli," diyorum dişlerimin arasından. "Dilekçemi dinleyeceğini bile sanmıyorum."

Yürüyüşünü durdurur ve bana gülümser. "Onun hakkında böyle hissettiğine sevindim." Sonra topuklarını döndürerek bir yığın sandığın yanına gider ve en üsttekiyi açar. İçinden zarif bir çift ayakkabı çıkarır ve bana geri döner. "Al, bunları giy."

Kaşlarımı çatarak ayağa kalkıp ayakkabıları ondan alıyorum. Ayakkabılar, minik incilerle süslenmiş soluk mavi ipekten yapılmış. Aynı renkteki topukları alçak, pürüzsüz ve şeffaf... "Topukları camdan mı yapılmış?"

"Deniz camından," diyor sanki bu çok normalmiş gibi. "Oldukça sağlamdır, endişelenme. Ancak dikkatsiz davranırsan kırılabilirler, o yüzden onlara iyi bak. Dans etmek için tasarlanmışlar."

"Dans etmek için mi?"

"Ben bir selkieyim," diyor kız, biraz sinirli bir tavırla. "Bizim türümüz gün batımından sonra selkie şekline girip kıyıda dans eder. Ben hiç yapmadım ama babam, prensi etkilemek için yapmam gereken danslar için güzel bir hediye olacağını düşündü."

"Sen... prensi tavlıyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Prensi tavlıyordum. Ama yapamayacağıma karar verdim. Onu sevmiş gibi davranmaya devam edemem, üstelik psi vampir güçlerini gördükten sonra, uyumsuz olduğumuzu anlaması an meselesi. Beni evime geri göndermeden önce buradan ayrılmam şart."

Bana anlattığı her şeyi, öğrendiğim her şeyi gözden geçiriyorum. O bir selkie. Bir prenses. Ve Podaxis ona Prenses Maisie diyordu. Bu ismi daha önce duymuştum. "Sen, Deniz Sarayı'nın Seelie Kralı Ronan'ın en küçük kızısın."

O başını salladı.

"Prensle evlenmek istemiyorsan ve evine geri gönderilmek istemiyorsan, nereye gideceksin?"

"Çok fazla soru!" diye bağıyor Podaxis, kısıkaçlarını şaklatarak.

"O haklı," diyor kız. "Benden bu kadar yeter. Aynanın önüne geç ve ayakkabıları giy."

"Neden? Onların ne önemi var?" Bir çift süslü ayakkabının benim durumuma nasıl yardımcı olacağını anlayamıyorum.

"Yap şunu." Beni giyinme perdesinin yanına yerleştirilmiş boy aynasına doğru hafifçe iter. Yansımanı görürüm ve gördüğüm şey karşısında şaşkına dönerim. Güzel balo elbisesini giydiğimi neredeyse unutmuşumdur ve pencereden dışarı çıkarken elbisenin üzerine bulaşan lekeleri ve yırtıkları görünce pişmanlık duyarım. Bakışlarım elbiseden yüzüme kayar ve gözlerimin kızardığını, yanaklarımın kızardığını, saçlarımın prensesin pembe saçları kadar dağınık olduğunu ve başlığının altından dökülmeye başladığını fark ederim. Yanıma gelir, kollarını kavuşturur ve kaşlarını kaldırır. "Ayakkabılar. Ayakkabıları giy. Bütün gece bekleyemem."

Sesi kaba olmasa da, beni harekete geçirir. Zarif topuklu terlikleri önüme koyar ve ayakkabılarımı çıkarırım. Sonra yeni terlikleri ayağıma geçiririm.

"Uyuyor mu?" diye sorar.

Ağırlığımı bir yandan diğer yana veriyorum. "Biraz bol ama çok kötü değil." Gözlerimi kaldırıp aynada onun memnuniyetle gülümsediğini görmek istiyorum ama kendi yansımanı görünce geri çekiliyorum. Turkuaz saçlarım, solgun tenim yok. Hâlâ balo elbisemi giyiyorum, ama tenim sıcak bir bronzlukta, saçlarım soluk pembe ve düzgün bir topuzda toplanmış. Kulaklarım sivri ve incilerle süslenmiş. Yanaklarım hafifçe allıkla renklendirilmiş, kirpiklerim uzun ve siyah.

Ayakkabılar... Büyüleyici bir çekiciliği var.

Elimi büyüleyici saçlarıma götürdüm ve tam olarak kendi saçlarım gibi hissettiğimde şaşırdım. Saçlarımı okşayarak, omuzlarımda dağınık bir şekilde yayılmış olması gereken gerçek saçlarımdan hiçbir iz bulamadım. Yüzümü yana çevirip, kendime ait olmayan açları inceliyorum, yuvarlak çenemi, sivri kulağımı dokunuyorum. Büyünün her şeyi gerçek gibi hissediliyor. Gözlerimi kırpiyorum ve gözlerim itaat ediyor. Zorla gülümsüyorum ve dudaklarım yukarı kıvrılıyor. Alnımdan mükemmel kıvrılmış pembe bir saç teli çekiyorum ve sanki kendi saçımış gibi tepki veriyor.

Prensesin yanına dönerek, "Neden tam olarak sana benzeyen bir cazibeye sahipsin?" diyorum.

"Tıpkı bana mı?" diye alaycı bir şekilde soruyor. "Bir daha bak."

Bakışlarımı aynaya çeviriyorum. Giydim glamour kesinlikle yanımdaki kızı taklit etmek için tasarlanmış. Tek farklar, onun yoğun çilli cildini örtmek için hafif makyaj, yuvarlak çene, inci küpeler ve mükemmel saç modeli. Oh, ve belki boyumuz. O en az beş santim daha uzun. Daha yakından bakınca gözlerimiz de farklı. Benimkiler cesur turkuaz rengini korurken, onunkiler parlak mavi. Görünüşe göre büyü sadece cildimi ve saçımı etkiliyor.

Şapkasını çıkarıp baştan ayağa vücudunu işaret ediyor. "Ben böyle görünüyorum. Yani, normalde kardeşlerimden çaldığım kıyafetleri giymem, ama bu halimle kibirli Prens Franco'yu etkileyebileceğimi gerçekten düşünüyor musun? O, alıştığı güzel kadınlar gibi değilim. İlk başta bu cazibenin yeterli olacağını düşünmüştüm ve şimdiden iki kez işime yaradı. İlk seferinde ayakkabıları giydim ama pantolon giydiğimi unuttum. O görmeden önce kendimi bir battaniyeyle örtmek zorunda kaldım. Şükürler olsun ki, az önce kapıya geldiğinde önceden giymişim."

Ona dönerek soruyorum. "Prens kapıda mıydı?"

"Evet, sen benim kapımdan düştüğünde kapıyı çalan oydu." "Beni gördü mü? Anladı mı?"

"Hayır," dedi. "Yalan söylemeden seni korudum, ama o kısa konuşma benim burada kalamayacağıma ikna etti. Muhtemelen ziyaretimi kısaltmak için bahaneler aramaya başlamıştır bile."

"Yani... kalmak istiyorsun, ama kalmak istemiyorsun."

"Karmaşık bir durum," diye tersledi. "Bunun hakkında konuşamam. Sadece denizden olabildiğince uzaklaşmam gerektiğini bil. İşte burada devreye giriyorsun. Bana yardım edeceksin."

"Nasıl?"

Ayakkabıları işaret etti. "Sen benim yerime geçeceksin, bu da bana ortadan kaybolmak için ihtiyacım olan avantajı sağlayacak."

Sözleri göğsümü boş bir korkuyla doldurur. Gözlerimi kısıyorum. "Neden tehlikede olduğunu hissediyorum?"

O da bana bakarak hiçbir şey söylemedi.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Eğer öyleyse, aynı tehlikeyi kendime de davet etmiş olacağım, değil mi?"

"Prensin gözünde değerinizi olduğu sürece güvende olursunuz," diyor, ama bu pek de rahatlatıcı değil. "Tek yapmanız gereken benim yerime ona kur yapmaya devam etmek. Yalan söyleyebiliyorsanız, benim yapamadığım şeyi yapabilirsiniz: onu sevdiğinize ve ilgisini çekmeye devam edeceğinize ikna edebilirsiniz. Anlaşmamız yerine getirilir getirilmez, istediğinizi yapabilir ve benim ani ortadan kayboluşumu bir sır olarak bırakabilirsiniz."

"Neden bunu kabul edeyim ki? Bu delilik. Yakalanırsam alacağım cezayı hayal bile edemiyorum."

Omuzlarını silkti. "Alternatifinden daha kötü olabilir mi?"

Dudaklarımın köşesini ısırırım. Haklı. Marus gibi bir adamla evlenmekten daha kötü bir ceza düşünemiyorum.

"Bu anlaşma sana da yarar sağlar," dedi. "Kim seni *burada* arar ki? Kraliyet ziyaretinde bir prensesi kim şüphelenir? Bunu benim için yaparsan, üvey annenle olan anlaşmanın bitmesini beklemek için mükemmel bir bahane elde edersin. Anlaşmanın gerektirdiği gibi onun çatısı altında kalırsın. Anlaşmamızı, ona itaat edeceğin şekilde de düzenleyebiliriz."

Onun sözlerini düşünürken kalbim hızla atıyor. Planı pervasız ve ikimiz için de tehlikeli.

Ama aynı zamanda tek umudüm. Dişlerimi sıkıp, parmaklarımı yanlara doğru çekiyorum. Keşke bir piyanom ve tüm bunları şarkılarla çözmek için zamanım olsaydı. Ama tek sahip olduğum şey zihnim. "Anlaşmamız ne kadar sürmeli?"

"Üvey annenle olan anlaşma yerine getirilene kadar. Tek istediğim bu. Biraz zaman kazanmak, böylece kimse kayb olduğumu fark ettiğinde, takip edilecek yeni bir iz kalmaz."

"Bu gece bir yem bırakmadan gitsen de aynı sorun olmaz mıydı?"

Bana gergin bir gülümseme attı. "Evet. Bu da demek oluyor ki, birbirimizle karşılaştığımız için ikimiz de şanslıyız. Ne dersin? Anlaştık mı?"

Parmaklarımla uyluklarımı tıklatıyorum. "Şartlarını söyle."



EMBER

Maisie yatak odasının bir ucundan diğer ucuna gidip geliyor, kendi kendine mırıldanıyor. Yatakta otururken onu izlerken midem bulanıyor. Ayakkabılarımı çıkardım, aynanın yanındaki yere bıraktım. Onlara bakmaya dayanamıyorum. Yakında beni bir daha asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şeye bağlayacaklar: başka bir anlaşma.

"Tamam," dedi Maisie, bana dönerek. "Anladım."

Onun sözlerini beklerken kalbim göğsümde çarpıyor, ağzım acı bir şekilde kurur.

"Anlaşmamıza göre, sen..." Durur, dudakları kıvrılır

"Adını bilmiyorum."

"Ember Montgomery," diyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek.

O başını sallar. "Sen, Ember Montgomery, benim kimliğimi üstleneceksin. Üvey annenle yaptığın anlaşma yerine gelene kadar benim yerime prensi tavlayacaksın. O zamana kadar, halka açık yerlerde büyülü ayakkabıları giymeli ve kimse seni büyünün etkisi altında görmemeli. Kaçtığımı kimseye söylemeyeceksin. Bu süre boyunca, şu anda üvey annenin ikametgahı olarak kabul edilen sarayda kalacaksın."

Bana memnun bir gülümseme attı, ama ben karşılık veremedim. Aklım onun sözlerinde dolanıp duruyor, zayıf noktalar, daha fazla araştırılması gereken alanlar arıyordu. Sarayın üvey annemin şu anki ikametgahı olduğu maddesi, neredeyse bozulan anlaşmamdan kaynaklanan acıyı büyük ölçüde hafifletmişti, ama ya ailem önümüzdeki iki hafta içinde saraydan kovulursa ne olacaktı? Marus, ben kaybolduktan sonra Bayan Coleman ile yaptığı anlaşmayı reddedebilirdi. Mirasımı çalmanın cazibesi, geri döneceğimi veya bulunacağımı umması için yeterli olur mu? Marus ve üvey annem, üvey kız kardeşlerimin bu ay sarayda görev aldıklarını söylemişti. Eğer bu çoktan kararlaştırılmışsa, onları burada tutmak için yeterli olur mu?

Onların Gri Mahalle'ye geri dönmek zorunda kalacaklarını düşündüğümde yüzümden kan çekiliyor ve iki pazarlık arasında sıkışıp kalıyorum: biri beni takip etmeye, diğeri kalmaya zorluyor.

Yutkunuyorum. Sonuç acıdan daha fazlası olur. Muhtemelen ölümüm olur.

Ne olursa olsun, üvey ailemin Selene Sarayı'nda kalmasını sağlamalıyım. Umarım prenses gibi ortalıkta dolaşmak, müdahale etmek zorunda kalırsam bana biraz nüfuz sağlar.

"Başka ne ekleyelim?" diye soruyor Maisie.

Korku dolu düşünceleri zihnimden uzaklaştırıp dikkatimi yakında yapacağımız pazarlığın şartlarına veriyorum, bunları Bayan Coleman ile yaptığımız pazarlıkla karşılaştırıyorum. Acı verici bir uğultu içimde yanmaya devam ediyor ve onun emirlerinden hangisine hala uymadığımı bulmaya çalışıyorum. Beni Marus'un yanına bıraktığı son konuşmamızı hatırlıyorum.

Marus kardeşinle evleneceksin.

Bir acı bıçak gibi saplanıyor ve nefes alarak acıyı bastırıyorum. Sözlerim zorlukla çıkar. "Anlaşmamız süresince, Marus Kardeş ile nişanlılığımı geçerli sayacağım. Bunu bozacak hiçbir şey yapmayacağım." Midem gevşer ve ciğerlerimi hava doldurur. İçimde hâlâ derin bir acı var, ama muhtemelen onu bu kadar hafifletebildiğim için. Kalbimin derinliklerinde, gerçek niyetimin ne olduğunu biliyorum. Peri büyüsunü aldatmanın bir sınırı var.

Maisie sözlerimi tekrarlar ve resmi şartlarımıza ekler. Sonra bana doğru büyük adımlarla yaklaşır ve elini uzatır. "Bu anlaşmayı kabul ediyor musun?"

Sorusu kalbimi sıkıştırdı. Bu sözleri en son duyduğumda, pazarlıkçıdan çıkmıştı. O günden beri pişmanlık duyarak yaşadım. Bunu da pişmanlık duyacak mıyım?

Üvey annemi bir kez ve sonsuza kadar yenmeme yardımcı olacaksa, hayır.

Çenemi sıkarak yataktan kalkıp uzattığı elini tutuyorum. "Bu anlaşmayı kabul ediyorum."



Prensesin korkuluktan tırmanıp, bu gece yapmaya çalıştığım ama başaramadığım şeyi yaparken, kendimi uyuşmuş hissediyorum. Prenses, balkondan yere düşerken boğuk *bir ses çıkarır*, sonra olduğu yerde durur. Ayaklarıma büyülenmiş ayakkabılarımı giydikten sonra, korkuluğa yaslanıp sağa sola bakarak muhafızları veya meraklı gözleri arıyorum. Prenses bana bakıyor, saçlarını gizlemek için başlığını yerine takmış, ben de ona başımı sallıyorum. Karanlıkta, bir çiftçi çocuğu veya işçi gibi görünüyor. Prenses gibi değil. Bana son bir kez el salladıktan sonra, Podaxis'i bir kolunun altına alıp çantasını diğer koluna sıkıştırarak çimlerin üzerinden ağaçların olduğu yere doğru koştu. Onun gölgelerin içinde kaybolup özgürlüğüne kavuşmasını izlerken kalbim sıkıştı. Kimsenin onu görmediğinden emin olana kadar birkaç dakika daha sessiz çimleri izledim.

İşte böyle, özgür. Kaçtığı şeyden özgür. Prensle istemediği nişanlılığından özgür.

Özgür, ben ise iki hafta daha hapis hayatına devam edeceğim. İki hafta daha.

Bunu
kaldırabilirim.
Değil mi?



Ertesi gün, aynanın karşısında, prensesler için tasarlanmış bir odada, bana ait olmayan kıyafetler giymiş, kendime ait olmayan bir yüzü izliyorum. Yüksek yakalı beyaz dantelli bluzumu, yeşil ekose eteğimi ve eteğimin altından görünen göz alıcı ayakkabılarımı incelerken, kendimi bir sahtekar gibi hissediyorum. Etek ve bluzun altında temiz bir gecelik ve korse giymişim. Korsenin varlığını görünce şaşırdım. Maisie'nin sandıklarını karıştırmadan önce, içlerinde genellikle korsesiz giyilmek üzere tasarlanmış, ince, dökümlü kumaştan yapılmış, dekolte elbiselerden oluşan peri tarzı giysiler bulmayı bekliyordum. Bunun yerine, iç çamaşırları da dahil olmak üzere, bulduğum her şey insan modasına göre tasarlanmıştı. İlk başta biraz hayal kırıklığına uğradım, çünkü peri modasını her zaman hayranlıkla izlemiştim. Ancak bu tarz bana daha çok yakışıyor. Giydiğim giysiler, vücudumu süsleyen en kaliteli yün, ipek ve dantelden yapılmış olabilir, ama daha çok... bana ait gibi hissettiriyor. Rol yapmam gereken bir şey daha azaldı.

Keşke yeni odamda da bu kadar rahat hissedebilseydim.

Aynadan dönüp etrafıma bakındım. Hayatımda hiç bu kadar lüks bir yerde kalmamıştım. Zemin pürüzsüz, parlak opal, duvarlar soluk aytaşı rengindeydi. Altın çerçeveler, gece gökyüzünün güzel resimlerini çevreliyordu ve mobilyalar soluk huş ağacından ve siyah obsidiyenden oyulmuştu. Odada bir yatak, bir komodin, masa ve sandalyelerden oluşan bir oturma alanı ve tuvalet masası, gardırop ve paravan bulunan bir giyinme alanı vardı. Uyandığımda, odada lavabo ararken dolaştım ve kapalı bir kapının arkasında özel bir banyo keşfettim.

Hiçbirinin bana ait olmadığı gerçeğinin ağır farkındalığıyla tüylerim diken diken oldu. Bunların hiçbiri benim için değil.

Bu düşünce parmaklarımı uyluklarımın üzerine vurmaya başladı. Tanrım, bunu nasıl başaracağım?

Kafamı sallayıp bir kez daha aynaya baktım, gerçek kimliğimin hiçbir ipucunu vermemek için sağa sola döndüm. Büyü sadece yüzümü, saçımı ve ten rengimi etkiliyor olsa da, gözlerimin rengi ve belki de vücut hatlarım dışında gerçek benliğimle benzerlik bulmak zor. Ama kimsenin gözlerimi fark edeceğini sanmıyorum ve vücudum, kimsenin benim giyeceğimi tahmin edemeyeceği zarif kıyafetlerin arkasında gizli.

Bu işe yarayacak, diyorum kendime, sürekli pembe renkteki saçlarımı okşayarak. Güvende olacağım. Bunu yapabilirim.

Aynadan dönmek üzereyim ama altın rengi bir parıltı gözüme çarparak beni durdurur. Parmaklarım madalyonuma uçar. Şimdiye kadar aklıma gelmemiştir ve her zamanki gibi yakama asmıştım. En dikkat çekici mücevherim olmasa da, takma riskini göze alamam. Menteşeli iki parçanın arasına bir bakış, anne ve babamın portrelerini ortaya çıkarır. Prenses Maisie'nin bunun için makul bir açıklaması olamaz. Onu çıkarmak için uzanıyorum ama parmaklarım tokaya dokunduğunda kalbim hüznle doluyor. Madalyon, ailemden geriye kalan tek şey. Yüzüm ve annemin saçları bile yokken, bu hiç bu kadar doğru olmamıştı. Bunun yerine, zinciri bile görünmeyecek şekilde bluzumun yüksek yakasının altına sıkıştırıyorum.

Dikkat etmem gereken tek kanıt bu değil...

Giyinme perdesine bakınca göğsümde bir endişe hissediyorum. Perdenin arkasında, dün gece çıkardığım giysiler bir yığın halinde duruyor. Onları bir yere saklamak dışında ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Odada soba yok, bu yüzden giysilerimi yakmak söz konusu bile olamaz. Ayrıca, güzel elbiseyi yok etme düşüncesi kalbimi acıtıyor. Uygun bir saklama yeri bulmam gerekecek.

Giyinme perdesinin arkasına geçip geceliğimi, iç çamaşırlarımı, ayakkabılarımı ve mendille güvenle sarılmış tren biletimi alıp Maisie'nin sandıklarına götürüyorum. En üstteki sandık, bugünkü kıyafeti bulmak için ayırdığım giysilerle dolup taşıyor. Onu aşağı çekip diğerlerini aramaya başlıyorum. Çoğunlukla giysiler var, aralarında oldukça zarif balo elbiseleri de var, ama bir nakış seti, boş bir eskiz defteri ve insan davranış kuralları hakkında bir kitap da buluyorum. Maisie'yi iyi tanımıyor olsam da, onun oturup nakış işleyip nazik davranışlarda bulunduğunu hayal etmek zor.

Panik içimi kaplıyor. Onun gibi davranırken her gün yapmam gereken şey bu mu? Dikiş dikmek, resim yapmak ve asil bir hanımefendi gibi kitap okumak mı? Hayatımın her anını kaplayan sürekli ev işlerinden uzaklaşmak ne kadar güzel olsa da, uzun süre boş boş oturmak işkence gibi geliyor.

Sandıkları karıştırmaya devam ediyorum, çoğu eşyayı çıkarıp yeniden düzenliyorum, böylece hangisinin eşyalarımı saklayacağına karar verebileceğim. Açtığım son sandıkta sadece şapka kutuları var, ama kutuları açtığımda içlerinde şapka yok. Bunun yerine, biri deniz kabuklarıyla, diğeri paslanmış gümüş çatal bıçak takımıyla, üçüncüsü ise çeşitli kırık porselen tabaklarla dolu.

Demek bir şeyler toplamayı seviyor, diye düşünüyorum. Not aldım.

Şapka kutularını, ihtiyacım olmayacağını bildiğim eşyalarla birlikte bir sandığa yerleştirmeye hazırlanırken, kapı çalındı. Kalbim gırtlığıma kadar çıktı. Korku beni sardı, hareket edemedim olduğum yerde donakaldım.

Bir kez daha kapı çalıyor.

Yutkunarak kendimi ayağa kaldırıyorum. *Yapabilirim.*

Kapıya doğru ilerlerken, sandıklara neden bu kadar takıldığımı hatırladım. Eşyalarım! Titreyen parmaklarla elbise, eski ayakkabılar ve iç çamaşırlarını toplayıp boş bir sandığa tikiştirdim. Sonra tren biletini elbisenin kıvrımına sıkıştırıp her şeyin üzerine bir pelerin attım ve sandığın kapağını kapattım.

Derin bir nefes alıp kapıya doğru yürüdüm. Kendimi toplamak için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı. Maisie kapıyı nasıl açacaktı? Kraliyet mensupları gibi başı dik mi? Hayır, bu hiç ona göre değildi. Gülümsemeyle mi? Kaşlarını çatarak mı? Hafif bir merakla kapıyı açtım.

Karşımda üvey kız kardeşlerim duruyor.



EMBER

Yüzümden kan çekildi ve tüm umutlarım da onunla birlikte yok oldu. Beni bu kadar çabuk nasıl buldular? Maisie yeterince uzaklaşmadan yakalandı mı? Midem bulanıyor, boynumda ter damlaları beliriyor. Her şey bitti. Her şey bitti.

"Majesteleri," diyor iki kız, bana hiç duyduğum bir ses tonuyla aynı anda. Reverans yapıp, kalkarken kirpiklerini kırıştırıyorlar.

Birkaç saniye boyunca şaşkınlıktan sessiz kalıyorum. Benim olduğumu bilmiyorlar.

Onlar benim gerçekten Maisie olduğumu sanıyorlar.

O zaman bu eserin ne halt ediyorlar burada?

Üvey kız kardeşlerimin yüzlerinde yapmacık gülümsemeler var, ben ise onlara bakmaya devam ediyorum. Hâlâ konuşamayınca Imogen diyor ki, "Biz sizin yeni hizmetçilerinizi, Majesteleri. Ben Imogen Coleman, bu da kardeşim Clara Coleman."

"Anlıyorum," diyorum sonunda, sesimi normalden biraz daha yüksek tutmaya çalışarak. Umarım sesimdeki hafif titremeyi duymazlar.

Imogen kaşlarını kaldırıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Doğru. Bu seferlik üvey kız kardeşim bana boyun eğmek zorunda. Aklım her şeyi anlamaya çalışıyor. Demek Marus, üvey kız kardeşlerime benimle evlenmeleri karşılığında bu pozisyonu vaat etmiş. Onların sarayda kalabilmeleri için bu pozisyonu korumaları gerekiyor. Bu acımasız ironiyi düşünerek dişlerimi sıkıyorum.

"Giyindin galiba," diyor Imogen. "Seni kahvaltıya götürelim mi? Yoksa odana bir tabak getirelim mi?"

"Odama," diye aceleyle söylüyorum. "Evet, lütfen kahvaltımı buraya getirin."

Imogen başını eğdi. "Nasıl isterseniz, Majesteleri. Ben gidip Clara'yı sizinle bırakayım."

"Hayır, ikiniz de gidin, ben de taze bir sürahi su istiyorum. Ve... ve ballı çay."

"Evet, Majesteleri," kızlar sıcak gülümsemelerle cevaplar.

Onlar daha dönmeden kapıyı kapatıyorum. Sonra, göğsüm hıçkırarak, sırtımı duvara yaslıyorum.

Bu kötü. Bu çok, çok kötü.

Gizlediğim giysilerle bagaja geri dönüp, pelerinin üzerine birkaç parça daha ekledim. Sonra, anahtarı bulmak için yarattığım dağınıklığın içinde karıştırmaya başladım. Sonunda, bluz yığınının altında bir dizi anahtarın olduğu pirinç bir halka buluyorum. Ellerimin titremesinin de yardımıyla, doğru anahtarı bulmak için uğraşıyorum ve sonunda yerine kolayca giren anahtarı buluyorum. Sonra, bir dönüşle, gerçek kimliğimin tek kanıtını kilitliyorum.

Rahatlama hissi beni kaplar, ama başım dönmeye devam eder. Anahtarları eteğimin cebine sokar ve kilitli sandığın üzerine çöküyorum. Yavaş ve ağır nefesler alarak, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Eh, başlangıç berbat oldu.

Neredeyse kendimi toparlayamadan kapıda başka bir vuruş duyuyorum. Ayağa kalkıp eteğimi düzeltiyorum ve yan dönerek aynada kendi yansımamı görüyorum. Hâlâ Maisie. Hâlâ mükemmel bir kılık değiştirmiş. Ve hâlâ üvey kız kardeşlerimi görmeye hiç hazır değil.

Yüzümü ifadesiz tutarak kapıyı açtım. Ama karşımda üvey kız kardeşlerim yoktu.

Prens Franco.

Bir kolunu kapı çerçevesine dayamış, diğerini beline koymuş beline dayayarak, rahat bir şekilde öne eğildi. Sonra gözlerini bana kaldırdı ve sanki bunu yüz farklı kadına yüzlerce kez yapmış gibi bana sıırttı... ve benim de aynı şekilde bayılmamı bekliyordu.

Bu, sokakta karşılaştığımız anı hatırlatıyor ve o zaman hissettiğim tüm öfke şimdi geri geliyor. Şu anki ifadesi, o zamanki sıkılmış, kibirli yüz ifadesiyle tam bir tezat oluştursa da, yine de kanımda öfke seli yaratıyor. Çenemi sıkıyorum, o aptal gülümsemeyi yüzünden silmekten başka bir şey istemiyorum, ama omzunun üzerinden daha da hoş olmayan bir manzara görüyorum: Imogen ve Clara, çay ve kahvaltı tepsileriyle geri dönüyorlar.

Kalbim göğsüme çarpıyor, bacaklarım yerden kesilip düşecek gibi. Üvey kız kardeşlerimle tekrar yüzleşmeye hazır değilim. Henüz değil. Aklımı toplayıp onların yanında nasıl davranacağımı bulana kadar değil.

Hiç düşünmeden prence, "Yürüyüşe çıkalım mı?" diyorum. Cevap vermesine fırsat vermeden kolunun altından geçip kapıyı kapatıyorum. Ben diğer tarafına ulaştığımda, o hala aynı pozisyonda, kapalı kapıya kaşlarını çatmış duruyor.

Kapı çerçevesinden iterek bana dönüyor ve bir an için telaşlı görünüyor. Gözlerim onun üzerinde dolaşıyor, dar siyah pantolonunu ve mavi ipek gömleğini fark ediyorum. Yakası göğsünün ortasına kadar açık ve boynunda uzun siyah boncuklar var. Kravat, yelek veya ceket giymemiş. Şu anda insan toplumu içinde olsaydık, uygunsuz kıyafeti nedeniyle çıplak sayılabilirdi. "Doğru mu duydum?" diye sordu, bana dönerek. "Az önce benimle yürüyüşe çıkmamı mı istedin?"

"Bu bir sorun mu?" Gözlerimi, uygunsuz bir şekilde daracık pantolonundan gözlerine çevirdim. Sözlerimin ne kadar keskin çıktığını fark edince neredeyse yüzümü buruşturuyordum. Önümüzdeki iki hafta boyunca, güvenliğim prensin lütfuna bağlıydı. Başımı eğip ses tonumu değiştirerek, alçakgönüllü bir tavır takındım. "Sizin beni yürüyüşe davet etmenizi beklemeli miydim, Majesteleri?"

Ağzını açıyor ama doğru kelimeleri bulamıyor gibi görünüyor. "Şey, evet... Yani, hayır. Yani... Ben buraya seni gezmeye davet etmek için geldim."

Yan tarafa bakıyorum ve üvey kız kardeşlerimi görüyorum. Birkaç metre ötede durmuşlar ve yüzlerinde acımasız bir kıskançlık belirliyor. Prensın sözlerini duyduklarına şüphe yok. Maisie ve Franco henüz ilişkilerini açıklamadıkları için, bunu gören ilk kişiler onlar olabilir.

"Bir gezintiye," dedim, sesimin ne kadar garip çıktığının farkında olarak. "Evet, hadi gezintiye çıkalım."

Imogen en parlak, en sahte gülümsemesini takınarak öne çıkar ve reverans yapar, Clara da onu hemen taklit eder. "Eşlik edelim mi, Prens?" diye sorar Imogen.

"Hayır, teşekkür ederim," diye mümkün olduğunca sıcak bir şekilde cevap veriyorum. "Tepsileri yatak odama bırakabilirsiniz. Döndüğümde kahvaltımı yaparım." Aklımdan çılgınca sorular geçiyor ve endişe beni neredeyse yerinden oynatıyor. Bagajı kilitlemeden önce bir şey unuttum mu? Açıkta bir ipucu bıraktım mı? Önemli her şeyi sakladığımdan emin miyim? Her hareketimi, sakladığım her şeyi tekrar tekrar gözümün önüne getiriyorum.

Güvendeyim, diyorum kendime. Kim olduğuma dair tüm ipuçları ortadan kaldırıldı.

Bacağımın yanına dokunarak cebimdeki sandık anahtarlarının ağırlığını hissediyorum.

Kızların yüzleri düşer, sanki prensin onlar adına araya girmesini beklermişçesine gözleri prene çevrilir. Tabii ki prens hiçbir şey söylemez. Hatta kızlara bakmaz bile, gözleri bana dikilmiştir. Üvey kız kardeşlerim ciddiyetle "Evet, Majesteleri" derler, sonra yanımızdan geçerek başlarını birbirine yaklaştırıp fısıldaşmaya başlarlar.

Franco'ya bakıyorum, o da beni rahatsız edici bir merakla izlemeye devam ediyor.

Yoksa şüphe mi? Boğazımı yutarım. "Gidelim mi?"

"Memnuniyetle," diyor ve kolunu bana uzatıyor. Dişlerimi sıkarak, elimi dirseğinin kıvrımına yerleştiriyorum. Elim, prensin pürüzsüz ipek gömleğine değdiğinde kalbim hızla atıyor. Prensi dokunmak beni heyecanlandırdığı için değil. Kesinlikle öyle olamaz.

Bir erkeğe bu kadar yaklaşmayalı çok uzun zaman oldu, hepsi bu.

Yürüdükçe, birbirimize olan rahatsız edici yakınlığımızın farkı daha da artıyor, ama dikkatimi yanımızdan geçen insanlara vermeye çalışıyorum. Koridorlar neredeyse boş, bunun için minnettarım. Yine de, Bayan Coleman veya Kardeş Marus ile karşılaşacağımızdan korkuyorum.

"Birbirimizi daha yakından tanımamızın faydalı olacağını düşündüm," diyor prens. Sesinde bir tereddüt var. "Bilirsin, nişanımızı açıklamadan önce. Hala... istekli misin? Hala burada kalmak ve... birbirimize kur yapmak istiyor musun?"

"Tabii ki," diyorum çabucak. Belki de çok çabucak. "Nereye gidiyoruz, Majesteleri? Beni gezmeye götüreceğinizi söylemişsiniz."

"Öncelikle, *Majesteleri'ni* bırak. Eğer flört edecek ve birlikte önemli zaman geçirecekseniz, bana Franco de."

Birlikte önemli zaman geçirmek. Oh, kendimi neye bulaştırdım? Kalbim daha hızlı atıyor. Duyabiliyor mu? Zorlukla yutkunuyorum. "Peki."

"Sana ne diye hitap etmemi istersin?"

"Ben mi?" En ufak bir tereddütle onun gözlerine baktım, bunu gizlemeye çalışsam da sorudan rahatsız olmuşum. "Adımı biliyorsunuz, Majesteleri... Franco." Son kelime dilimde tehlikeli bir tınıyla yankılandı. Yasak.

"Peki o zaman, Maisie."

Adımı duymak beni daha da tedirgin etti. *Maisie* olarak adlandırılmanın beni bu kadar suçlu hissettireceğine hazırlıklı değildim. En azından *Majesteleri olarak* adlandırılmak, aldatma değil de çocukça bir oyun gibi geliyordu.

Franco durur ve bana bakar, kaşları çatık. "Bunu sevmedin, değil mi?" "Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, nabzım hızlanırken kolunu bırakıp ondan bir adım uzaklaşırken.

Beni birkaç saniye sessizce izliyor. Konuştuğunda, sesinde beklenmedik bir yumuşaklık var. "Sana gücümü kullanmak istemiyorum, Prenses. Bu benim doğal bir davranışım. Ve adını söylediğimde, bundan hoşlanmadığını hissettim. Eğer çok ileri gidersem özür dilerim. Eğer rahatsız oluyorsan, birbirimize ilk isimlerimizle hitap etmemize gerek yok."

Onun ani samimiyeti beni şaşırttı. Sokakta gösterdiği kibir ya da baloda tahtında sergilediği sıkılmış küçümsemeyle hiç alakası yoktu. Ama daha da şaşırtıcı olan, gücüyle ilgili söyledikleriydi. Duygularımı hissedebiliyordu. Bu, Maisie'nin onun hakkında söylediklerinin doğru olduğu anlamına geliyordu; o güçlü bir psi vampir. Onun yanında çok, *çok* dikkatli olmalıyım. Ve şu ana kadar, çok kötü bir başlangıç yaptım.

"Öyle değil," diyorum yavaşça, yeni bir yalan uydururken kendimi toparlayarak. "Sadece... ailemi özledim. Senin benim adımı öyle kullanmanı duymak... kardeşlerimi ve onları ne kadar özlediğimi düşündürüyor."

Başını eğiyor ve beni okuduğunu, yalanımı çözmeye çalıştığını hissediyorum. Bir an için yanlış bir şey söylemiş olabileceğimden korkuyorum. Maisie'nin kardeşleri var, değil mi? Erkek kardeşlerinden erkek kıyafetleri çaldığından bahsetmemiş miydi? Paniklemeden önce bana gülümsüyor. "Sana başka bir isim versem nasıl olur? Sadece bana özel bir isim."

Rahatlarım ve zorla gülümserim. "Tamam."

Bana tekrar kolunu uzatır ve yürümeye devam ederiz. Serbest eliyle çenesine dokunur. "Peki... May? Zee? Zizi? Em?"

"Em?" diye tekrarlıyorum, elim otomatik olarak gizlediğim madalyonun üzerindeki şişkinliğe gidiyor. Babam hayattayken kimse bana Em dememişti.

Franco başını sallar. "Adının ilk harfi. *M*."

Rahatlatıcı bir sıcaklık içimi kaplar. *M*. Maisie'nin adının ilk harfi. Ya da *Em*. Ember'ın kısaltması. Başkasının yüzünü takarken saklayacağım gerçek benliğimin bir parçası. Maisie ile yaptığım anlaşmayı biraz olsun daha kolay katlanabilir hale getirecekse, kabul ederim. "Beğendim. *Em*. Adın bu olsun."

"Nasıl istersen, *Em*," diyor ve ismi abartarak omzuyla omzuma şakacı bir şekilde çarpıyor.

Dudaklarımın köşelerinin yukarı kıvrılmasına engel olamıyorum. *Aptal, salak dudaklar. Onun cazibesine kapılma*. Bana bir anlık empati gösterdi diye ne olmuş? Sadece benim yüzeysel duygularımı okuyabildiği için. Ayrıca, o hala bir ara sokakta onunla randevuya çıkmak isteyip istemediğimi soran aynı iğrenç prens.

Bu düşünce beni sakinleştiriyor ve ifademi tekrar nötr hale getiriyorum.

Tanıdığım bir salona açılan merdivenlerden aşağı iniyoruz: balo salonunun yanındaki büyük salon. Pencerelerden içeri süzülen puslu gün ışığı ve etrafımızdaki sessiz boşluk, buranın dün gece bulduğum yer olduğunu hayal etmeyi zorlaştırıyor.

Dün gece.

Böylesine büyümlü başlayan bir şey, böylesine korkunç bir şekilde sona ermişti. Anılar mideyi bulandırıyor. Sonra, prensin şu anda muhtemelen duygularımı okuduğunu hatırlayarak, kendimi balonun daha iyi yanlarına odaklamaya çalışıyorum. Dans. Müzik. Şişman kuzgunla kısa karşılaşmam. Bu, içime bir rahatlık dalgası yayıyor ve hatta bir özlem duygusu uyandırıyor. Bir yabancıyı düşünmenin anlamsız olduğunu biliyorum. O herhangi biri olabilirdi. Bir hizmetçi ya da bir aristokrat. Bir insan ya da bir peri. Çirkin ya da yakışıklı. Tabii ki bunların hiçbir önemi yok, çünkü sohbetimizden her halükarda keyif aldım. Ve sesi... Sesinin tonunu hatırlamıyorum, sadece genç olduğunu hatırlıyorum. Sıcak.

Boşuna bir hazine, ama belki de saklamaya değer... Kendi yüzümü takarken yaşadığım son keyifli an.

Kim bilir, belki bu anı işime yarar. Bir dahaki sefere prensi boğazlamak istediğimde duygularımı değiştirmek için kullanabilirim. Ki bu her an olabilir.



FRANCO

Bugün her şey mükemmel gitmeli. Kız kardeşime prensesle olan çabalarımın samimi olduğuna ikna etmek için Maisie'nin, ya *da Em'in*, ona böyle seslenmem konusunda anlaştığımız gibi, benden nefret etmemesi gerekiyor. Bana aşık olmasını istemem ama en azından bizim flörtümüzü tolere ediyormuş gibi davranması şart. Şu ana kadar her şey beklediğimden çok daha iyi gidiyor. Bugün nazık davranıyor. Ara sıra gülümsüyor. Sıkıcı davranmaya çalışmadığımda bile tamamen kapılarını kapatmıyor.

Sarayın dışında, tam da umduğumu görüyorum: en iyi koçlarımdan biri, sarayın merdivenlerinin dibinde durmuş, önüne iki ay kırsrağı koşmuş. Prensese ve ben merdivenlerden iniyoruz ve neredeyse aşağıya varmışız ki, prensese aniden olduğu yerde donup kalıyor.

"Onlar ne?" diye soruyor Em, sesinde titreme var. Eli kolumdan kayıyor. kolumdan kayıyor.

Korkusunun kaynağını anlamam biraz zaman aldı. Bir bakış attım Ay kırsrakları, sonra bakışlarımı ona çevirdim. "Donna ve Dominus mu? Onlar benim bebeklerim."

"Senin *bebeklerin* mi? Onlar... onlar..."

"Güzel mi?" diye gülerek sordum.

"Korkunç demek istedim," diye mırıldandı.

Yaratıklara tekrar baktım. Ben sadece şimdiye kadar doğmuş en sevimli iki tay görüyor olsam da, başkalarının onları korkutucu bulmasını anlayabiliyordum. Ay kırsrakları ince ve iskelet gibidir, kemikli vücutlarını ince, soluk, kadifemsi bir deri kaplar. Gözleri yakut kırmızısıdır ve dudakları yoktur, dişleri sürekli görünür durumdadır. Yeleleri yerine, boyunlarının arkasında bir sıra diken vardır. "Görünüşlerinden korkma. Puca kadar zararsızdırlar, ya da belki kelpie daha iyi bir karşılaştırma olur."

"Bu pek rahatlatıcı değil."

Kaşlarımı kaldırdım. "Kendi arabalarınızda puca kullanmıyor musunuz?"

"Oh... evet, tabii ki kullanıyoruz," diye aceleyle cevap verdi, gözleri bana doğru parladı, "ama onları idare etmek benim görevim değil."

"Peki, o zaman size ne kadar zararsız olduklarını göstereyim." Gözlerimi ondan ayırmadan, ay kırsraklarına doğru ilerleyip her birinin burnuna birer elimi koydum. Avuç içlerime sürtünerek daha fazla okşanmak için boğazlarından hırıltılı sesler çıkardılar. Yüzlerinin yanlarını okşadım, dudaklarım aptalca bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Donna ve Dominus, tanıyacağınız en tatlı yaratıklar. Henüz iki yaşındalar. Bu, arabalarımızı çektiğimiz ilk yıl. Beni dinliyorlar. Belki

aileleri kadar iyi dinlemiyorlar." Son cümleyi fısıldayarak söylüyorum ve her birinin burnuna bir öpücük konduruyorum.

Em'e bir sonraki bakışında, birkaç adım yaklaşmış olduğunu ve gözlerindeki korkunun bir kısmının kaybolduğunu görüyorum. "Sanırım biraz sevimli sayılırlar," diyor, ama gülümseme girişimi daha çok bir yüz buruşturmaya benziyor.

Donna ve Dominus'a son birer okşama yapıp Em'e dönüyorum. "Gidelim mi?"

Birkaç saniye daha ayın izlerini izledikten sonra, isteksizce beni takip ederek arabaya biner. Kapıya vardığımızda, ona binmesine yardım eder ve karşısına otururum. Koltuğuna yerleşip eteğinin kıvrımlarını düzeltirken biraz rahatlamış gibi görünüyor. Arkamdaki duvara hafifçe vurup boğazımdan bir tıklama sesi çıkarırım. Araba hareket eder ve Em kollarını genişçe açar. "Bekle. Başka kimse gelmiyor mu? Uşaklar? Muhafızlar? Arabacı nerede?"

"Birincisi, arabayı ben sürüyorum. Kısraklar beni dinler. Bizi nereye götürmem gerektiğini bilirler. İkincisi, kendi başımıza gayet iyi idare ederiz. Sonuçta ben varım." Ona göz kırptım ama o bunu kasten görmezden geldi. Onun üzerinde işe yarayacağını düşünmemiştim zaten. "Ayrıca, refakatçi istemediğini söylemiştin."

Konuşmadan önce ağzı açık kalır. "Bunu sadece... hanımımın hizmetçilerine söyledim. Onların benimle gelmesini istemedim."

"Ah. Yanlış anladığım için affet. Onları nasıl buldun? Hizmetçileri demek istedim. Yeterli olacaklar mı?"

Onu bir heyecan dalgası sarar. "Yeni hizmetçilerin geleceğini hiç beklemiyordum." "Ben de, ama görünüşe göre ben çoktan evet demişim."

"Ne demek 'görünüşe göre'?"

Ben gülerek iç geçirdim. Marus kardeşin iki insan kıza sarayda görev verilmesi talebini onaylayan Augie'ydi. Marus, Augie'nin benim olmadığından habersiz baloda ona yaklaşmış ve Prenses Maisie'nin iki nedimeye ihtiyacı olup olmadığını sormuştu. Büyükelçi bu sabah büyümü geri getirmeye geldiğinde bu konuşmayı bana aktardı. Gece boyunca tanık olduğu karanlık olaylardan sonra o boncuk dizisine dokunmak istememişim. Söylemeye gerek yok, hem kendim hem de krallığının güvenliği için büyüyü hemen yaktım. Birini kraliyet mensubu gibi göstermeye yarayan bir büyü, ortalıkta bırakılmaması gereken tehlikeli bir şeydir.

Em'in hala bir cevap beklediğinin farkındayım, ama bu, glamour'umla ilgili yaptıklarımı itiraf etmemi gerektirir. Bunun yerine, "Kızları eve göndermemi ister misin? Onları işten çıkarabilirim. Sanırım tüm aileleri saraya taşınmış, onları kovmak benim için sorun olmaz." diyorum.

Yüzündeki ifade değişir, kaşları çatılır. "Saraydan ayrılmak zorunda mı kalacaklar? Onlara başka görevler veremez misin?"

"İnsanlara karşı bir zaaf mı hissediyorum?"

Parmaklarını uyluklarının yanlarına vuruyor — endişeli bir hareket. İlk kez değil, bir şey sakladığını hissediyorum. Sözleri yavaşça çıkıyor

yavaş çıkıyor. "Bence sosyal sezon boyunca kalmalarına izin vermelisin." "Nasıl istersen."

Parmaklarıyla tekrar vuruyor. "Ama onlara sunabileceğin başka bir pozisyon yok mu?"

"İnanması zor olsa da, iki boş kafalı insan kız için başka bir işim yok. Onların gibilerini zaten tanıyorum." Bu sözlerime kızgın bir bakış attı ama ben hiç pişmanlık duymadım. Em'in kahvaltı tepsilerini taşıyarak salona girdikleri anda iki kadından yayılan çaresizliği hissetmiştim. Prensesle beni birlikte gördüklerinde, ağızımda nefretle karışık acı bir kıskançlık tadı kaldı. Belki de onlar olmadan daha iyi olur. Ama bildiğim kadarıyla buraya Podaxis'le tek başına gelmişti. Bu da aklıma bir şeyi getirdi...

"Podaxis nasıl? Bu sabah onu görmedim."

Ağzı birkaç saniye açık kalır, sonra çok kayıtsız bir tavırla pencereye dönerek, "O benim kadar karaya alışamadı. Denize dönmeye karar verdi," der.

Koltuğuma yaslanıp, kollarımı koltuğun iki yanına dayadım. Dizlerimi büküp bacaklarımı çaprazladım ve ayak bileğimi uyluğumun üzerine koydum, onun duygularının bulanık tadını içime çekerek. "Öyle mi?"

O başını sallar ama pencereden geçen manzaradan gözlerini ayırmaz.

Otobüs ormanın içinden geçerken sessizliğe bürünüyoruz. Etrafımızdaki manzaradan gerçekten etkilenmiş görünüyor ve onu suçlayamıyorum. Sarayımın güzelliğini, güneşin asla çok parlamamasını, diğer saraylarda sadece güneş tutulmasında görülen o aynı güzel renkle boyanmasını her zaman sevmişimdir. Böyle bir ihtişamı ilk kez gören birini hayal bile edemiyorum, özellikle de denizden nadiren ayrılan birini. Deniz Sarayı'nın beni hayran bırakacak harikalarla dolu olduğundan eminim, ama burada da onu etkileyecek çok şey olduğuna inanıyorum. İşte bu yüzden bugün özel gezimiz için orman yolunu seçtim.

Onun dikkatinin dağılmasından yararlanarak, uzun eteğinden, eteğinin altından görünen boncuklu terliklerine kadar onu sessizce inceliyorum. Bu terlikler, onu balkonunda ilk gördüğümde giydiği terliklerin aynısı. Bakışlarım, yakasının yüksek dantelli yakasına, yüzünü çerçeveleyen pembe saç tellerine kayıyor. Dudaklarının kıvrımlarını, yumuşak, hafif yuvarlak yüzünün hatlarını inceliyorum, sonra gözlerine bakıyorum. Gözlerinin rengini ilk kez fark ettiğimde kalbim hızla atmaya başlıyor.

"Aqua," diyorum, o bana dönene kadar bu kelimeyi yüksek sesle söylediğimin farkında değilim. Tamamen görünür hale geldiklerinde renk daha da çarpıcı hale geliyor. "Gözlerinin rengi."

O da başını sallar ve saçının bir tutamını tutar. "Aynı benim..."

Durur ve başını sallayarak elini indirir. "Annemin gözleri ile aynı renk." Bunun üzerine tekrar pencereye döner. Parmaklarını uyluklarına vururken fark ederim, ama bu sefer onları eteğinin kıvrımlarının arasına toplayarak durdurur.

Onun enerjisini içime çekiyorum, manzaraya dalmışken hissettiğimle karşılaştırıyorum. Sonra, daha önce iki kez karşılaştığımızda hissettiğim tadı hatırlıyorum.

Merak ediyorum. Gerçekten çok merak ediyorum.

"Birbirimizi tanımalıyız, Em," dedim, bana tekrar dönmesini dikkatle izleyerek. "Kaç yaşındasın?"

Enerjisi panik içinde patlar, ama sesi yumuşak çıkar. "İnsanların dediği gibi değil mi? Bir hanımefendi yaşını asla söylemez, bir beyefendi de asla sormaz."

"Oh, Em. İkimiz de benim centilmen olmadığımı biliyoruz." Bu söz üzerine yüzü soldu, gözleri neredeyse fark edilmeyecek kadar kısıldı.

"Kardeşlerin nasıl? Çoğunlukla kız kardeşlerin var, değil mi?"

Uzun bir sessizlik. Bir başka panik anı. "Aslında erkek kardeşlerim var."

"Ah, doğru. En büyük kardeşin. Adı Davy mi?"

Göğsü inip kalkıyor, duyguları o kadar yükseliyor ki, dilimde onların ekşi tadını hissedebiliyorum. "Ailem hakkında konuşmak istemiyorum," diyor yavaşça.

"Onları çok özlüyorum."

"Önemli değil," dedim. "Başka ne hakkında konuşabileceğimizi biliyorum. Önce, bana kim olduğunu anlat."



EMBER

Ciğerlerim çok sıkışmış, nefesim düzensiz ve sığlaşıyor. Her şey bitti. O biliyor. Başından beri biliyor muydu? Bu *sürpriz* gezinin gerçek nedeni bu mu? Tanrım, beni öldürmek için ıssız bir yere götürüyor. Vücudum titremeyle sarsılıyor, ama yüzüme korkumu yansıtmamaya çalışıyorum. Öleceksem, annemin vahşi ruhu gözlerimde parlayarak, damarlarımdan meydan okuma ateşi yanarak öleceğim.

"Bu soru çok mu zordu?" Franco alaycı bir şekilde soruyor. "Şöyle deneyelim. Prenses nerede?"

Hafif bir kahkaha atıyorum. "Neden bahsettiğini anlamıyorum."

Gözlerini kısarak bakıyor. "Senin için işleri çok kötü hale getirebilirim. Sorularımı cevapla, belki merhametli davranırım. Aksi takdirde, kız kardeşim dönene kadar seni zindana atarım. O kadar nazik davranmaz."

Midem burkuluyor. Eğer bir zindana atılırsam, muhteşem ayakkabılarımı çıkarıp bana paçavralar giydireceklerdir. Kılık değiştirmiş halimi koruyamayacağım. Maisie ile yaptığım anlaşma bozulacak. Ve o gerçeği öğrenirse... Her şey mahvolur. Her şey mahvolur. Gözlerimi ne kadar kırpmaya çalışsam da gözyaşları akıyor. Bunu yapmamalıydım, başka bir anlaşma yapmamalıydım...

"Buraya gel," diyor prens, sesi buz gibi. Kaslarım geriliyor, saldırıya hazır. "Neden?"

"Sana bir dizi soru soracağım ve sen yanımda oturup cevaplayacaksın. Seni olabildiğince yakınımda istiyorum, böylece saklamaya çalıştığın her yalanı hissedebileceğim."

"Bana ne yapacaksın?"

"Duruma göre değişir."

"Neye?"

"Çok fazla," dedi keskin bir sesle. "Bak, takas edecek pek bir şeyin yok. Daha önce iki kez tanıştığım kişi olmadığını biliyorum ve prenses olmadığını itiraf ettin sayılır. Ayrıca bu kadar iyi yalan söyleyebildiğine göre en azından kısmen insan olmalısın. Şimdi. Gel. Buraya."

Parmaklarımı yumruk yapıp, bankadan kalkıp ona doğru bir adım attım. Birdenbire, araba sarsıldı. Düşmemek için kollarımı öne uzatarak sendeledim. Tam dizlerimin üzerine çökmek üzereyken, bir çift el omuzlarımı tuttu. Arabası tekrar sarsıldı, beni yana doğru devirdi... ve beni prensin kucağına oturttuk. Gözlerimiz buluştu ve onun gözleri endişeyle büyüdü, ardından bir anlık tiksinti belirdi.

"Çekil üstümden!" diye bağıırır, ben de aynı anda göğsünden iterek uzaklaşıyorum.

Bankın en ucuna doğru koşarak, ona öfkeyle bakıyorum. "Bunun anlamı ne?"

Yanakları kızardı. "Bunu *benim* yaptığımı mı sanıyorsun? Seni tanımıyorum bile. Neden seni kucağıma alayım ki?"

"Kucağına bir yabancıнын oturduğu ilk sefer değil herhalde," diye karşılık verdim. O başka biri olsaydı, böyle bir cevap verdiğime pişman olurdum. Ama bu durumda, aklıma gelen tüm iğneleyici hakaretleri söylemeye hazırdım. Kendi idamım kapıda iken, şimdi neden kendimi tutayım ki?

Bu düşünce başımı döndürüyor ve nabzımı sakinleştirmek için parmaklarımı uyluklarıma vuruyorum.

Franco, düşmemle bozulan gömlek yakasını düzeltir. Sonra öfkeli bakışlarıyla beni sabitleyerek, "Gerçek Prenses Maisie nerede?" der.

Çenemi kaldırıyorum. "Hiçbir fikrim yok." "Söyle."

"Bilmiyorum. Enerjimi oku. Yalan söylüyor muyum?"

Bir an sessiz kalır, gözleri yüzümü tarar. "Ona zarar verdin mi, ya da zorladın mı?"

"Tabii ki hayır."

"Senin onu taklit ettiğini biliyor mu?"

Prensesle yaptığım anlaşmanın şartlarını gözden geçiriyorum ve cevabımın gizli tutmayı kabul ettiğim şeyle çelişmediğinden emin oluyorum. Kaçtığını söyleyemem, ama yine de gerçeğin bir kısmını anlatmak için yeterince alan kalıyor. "Biliyor."

"Hâlâ Selene Sarayı'nda mı?"

"Hayır."

"Kendi isteğiyle mi gitti?" "Evet."

Yüzünde bir anlık acı belirir. "Senden onun yerine geçmeni mi istedi?" "Evet."

Hızla bakışlarını kaçırır, gözleri odaklanamaz. Acı bir gülümsemeyle elini yüzüne götürür. "Gerçekten o kadar iğrenç miydim?" diye mırıldanır. Sorunun retorik olduğunu bildiğim için cevap vermiyorum. Gözlerini bana çevirdiğinde, acı ya da eğlence gibi bir duygu gözlerinde dans ediyor. "Sen onun için kimsin? Neden sana böyle büyük bir yalanı emanet etti? Ve neden bu yalanı söyledi?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama araba tekrar sarsılınca konuşamadım. Bu sefer araba keskin bir şekilde yana döndü ve ben prensin yanına doğru kayarak düştüm. Kollarını bana doladı ama beni korumak mı, yoksa itmek mi istediğini anlayamadım. Muhtemelen ikincisiydi. Anlamaya fırsat bulamadan araba aniden durdu ve ikimiz de yere yuvarlandık.

Franco sırt üstü yere düşer, omuzları karşı koltuğun altına sıkışır, ben ise onun göğsüne yapışırım. Kolları hala sırtımda, yüzümü kaldırdığımda onun yüzünün benimkinden bir santim uzakta olduğunu görürüm. Yasemin ve serin gece esintisinin belirgin kokusu duyularımı doldurur. Birdenbire onun tutuşundan kurtulur ve ondan yuvarlanırım, yanaklarım ateş gibi yanar.

O geri çekilir. "Ne yapmaya çalışıyorsun, sahtekar?"

"Aynı soruyu sana da sorabilirim, pislik."

Dik oturur, dudaklarında bir kelime belirir. Sonra donar.

Aniden etrafımızın çok sessiz olduğunu fark edince ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kuş sesleri yoktu. Ayın kısıp kısıp sesleri yoktu. Sadece bir dalın çatlaması ve yavaş, ritmik ayak sesleri vardı.

"Ne oldu?" diye fısıldadım.

O homurdanan bir iç çekişle cevap verdi. "Haydutlar."



EMBER

"Haydutlar mı?" diye soruyorum, kalbim panik içinde çarpıyor. "Haydutlar da ne demek? Kim kraliyet arabasına saldırmaya cesaret edebilir ki?" Aklıma ilk gelen Saint Lazaro. İsyancılar da böyle başlamıştı, krallıklar arasında seyahat eden elçilere küçük saldırılar düzenlenerek kraliyetin oğulları, kızları, yeğenleri rehin alınmıştı.

"Eğil," diyor Franco. "Her zaman silahla saldırmazlar, ama saldırırlarsa..."

"Bize kim saldırıyor?"

Franco parmağını dudaklarına koyup bana sus işareti yapar. "Konuşmaya devam edersen, seni dışarı atarım." Kafasını yana eğip dinler. Ayak sesleri yaklaşmıştır. Yavaşça ağırlığını yana verip ayağa kalkar, pencerenin kenarında durur. Birkaç saniye daha geçer.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldarım.

Bana karanlık, çarpık bir gülümseme atar, sonra kapıya uzanır. "Bu sana da bir uyarı olsun."

Kapıyı iterek açar. Karşı tarafta kim olduğunu görmüyorum, ama çığlıklarını duyuyorum. Franco yavaşça, ağır ağır koçtan dışarı çıkar, sonra bir adım daha atar, ta ki iki ayağı da orman zeminine basana kadar. Neyle karşılaşacağımdan korkarak, ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek ilerlerim. İlk başta tek gördüğüm Franco'nun sırtı, kaldırılmış kolları ve baştan ayağa kadar kıvrımlı gölgelerin sardığı vücudu. Ama kapıdan uzaklaştıkça, onu çevreleyen figürleri görmeye başlıyorum. Üçü, prenze bağlayan karanlık gölgeli dallarla donmuş halde duruyor. İki kişi daha bıçaklarını ayaklarının dibine atıp geri çekilmeye başlıyor. Birkaç adım atamadan, prens onlara iki dumanlı dal gönderir. Gölgeler kafalarına yapışarak onları ilk üçüyle birlikte donduracak şekilde sabitler.

Gördüğüm şeyi anlamaya çalışırken kafam karışır. Onlara zarar mı veriyor? Onları kontrol mü ediyor? Garip karanlık iplikleri, beş figürün her birinden daha fazla gölge çekiyor gibi görünüyor.

O anda bir şeyin farkına varıyorum. Saldırganlar Aziz Lazaro'nun adamları değil.

Onlar çocuk.

İnsan çocukları.

Her biri şapka ve ağızlarını örten bir bez parçası takmış, ancak bazılarının örtüleri kaymış. Yuvarlak kulaklar, zayıf ve kirli yüzler, pis giysiler görüyorum. En büyüğü benden birkaç yaş küçük, en küçüğü ise on yaşından büyük olamaz

on yaşından büyük olamaz. Kalbim sıkışıyor. Bana Gri Mahalle'nin çocuklarını hatırlatıyorlar. Ya da daha kötüşü, gecekonduları.

Ayağa kalkıp arabadan atlıyorum. Prens ve onun garip gölgelerine çok yaklaşmaktan korkarak, mesafemi koruyup yanına yaklaşıyorum. "Franco, dur! Onlar sadece çocuklar."

Sonra yüzüne baktım. Ve
çığlık attım.

Onun göz kamaştırıcı görünüşü yok olmuş, yerine korkunç bir manzara gelmiş. Derisi ince ve saydam, yüzeyinin altında mor damarlar atıyor. Gözleri tamamen siyah, irislerin çevresinde tek bir beyaz iz bile yok, göz kapakları kırmızı çizgilerle çevrili. Dudakları acımasız bir hırlama şeklinde geri çekilmiş. Eskiden sadece iki tane ince sivri köpek dişi varken, şimdi ağzı kanla lekelenmiş uzun, keskin dişlerle dolu.

Başı bana doğru dönüyor ve ben tekrar çığlık atarak geri çekiliyorum. Sonra, göz açıp kapayıncaya kadar, canavarca yüz kayboluyor. Kurbanlarından ayrılan dallar, gölgeler onu yutuyor ve onlar da kayboluyor. Etrafımızda beş çığlık yükseliyor. Gözlerimi prensden ayırıp, dehşete kapılmış çocukların kaçışını görüyorum.

Prens, benden geri çekilen silüetlere bakar. Gözleri tekrar bana döndüğünde, öfkeyle doludur. "Lanet olsun, sahtekar. Neden dikkatimi dağıttın?"

"Onlara ne yapıyordun?" diyorum, sesim titriyor. "Sana bir açıklama borçlu değilim."

"Eğer insan çocuklarını öldürmeye çalışıyorsan açıklamak zorundasın. Prens olman umurumda değil. Senin hakkın yok..."

"Onları öldürmeye çalışmıyordum," dişlerinin arasından sıkarak söylüyor.

"O zaman yaptığın şey neydi?" Birkaç dakika önce kabus gibi görünen yüzüne elimi salladım.

"O bir büyüydü," dedi. "Beslenirken yaptığım şey." "Ne yaparken?"

Sinirli bir inilti çıkar. "Ben bir psi vampirim. Sadece duyguları tatmakla kalmıyorum. Onlarla besleniyorum. Onlar beni besliyor, tıpkı diğerlerini besleyen yiyecekler gibi. Korkuyu besin olarak seğıyorum çünkü kolay ulaşılabilir. Birinin korkusuyla beslendiğimde, daha fazla korku ortaya çıkıyor. Bir büyü örüyorum, onu görenleri korkutuyorum ve ortaya çıkan korkuyu içiyorum. Korkuyu içirim, daha fazla korku yaratırım ve onu da içirim. Anladın mı?"

Kollarımı kavuşturdum. "Demek o çocukları korkutuyordun. Onları mahvediyordun." "Onlar bizim ulaşım aracımıza saldırdı." Ön tarafı işaret ederek elini salladı.

koçun arkasına. "Donna ve Dominus'u çözdüler ve sonra tekerleklerimizi çalarak gün batmadan satacaklardı."

"Tekerleklerimizi," diye tekrarladım. "Beş aç çocuk, sizin keyifli gezintinizi rahatsız etti ve arabasının tekerleklerini çalmaya çalıştı, ve siz de onları travmatize etmenin akıllıca bir hareket olduğunu düşündünüz."

onları travmatize etmeyi uygun buldunuz."

Ellerini beline koydu. "Bu veletlerin saldırısı ilk değil, artık derslerini almaları gerekiyor. Normalde kraliyet arabalarını hedef alanlar yetişkinlerdir, vergi topladıktan sonra hazinemize el koymayı umarlar. Gençler ise tekerlekleri ve arabadan kolayca söküp taşıyıp satabilecekleri parçaları çalarlar."

Dişlerini sıkıyorum. "Onlar fakir ve aç. Ne bekliyordunuz ki?"

"Yasayı çiğnememelerini ya da en azından prenslerinin önünde bunu yapmamayı bilmesini beklerim. Onları toplayıp zindana atabilirdim, biliyorsun. En azından bu şekilde evlerine, ailelerinin yanına kaçarlardı ve bir dahaki sefere yolcuları soymadan önce iki kez düşünürler."

"Sorunun kök nedenini çözmekle hiç ilgilenmiyorsun, değil mi?"

"Ne kök nedeni?"

"Evsiz olmaları. En iyi ihtimalle gecekonduarda yaşamaları. Yetersiz beslenip aşırı çalıştırılmaları. Muhtemelen yetim olmaları." Son kelimeyle boğazıma bir yumru yükseldi. Yetim olmanın ne demek olduğunu bilirim. Babam öldükten sonra Bayan Coleman tarafından kötü muamele görmüş olsam da, ebeveynlerini kaybetmiş çoğu çocuğa kıyasla lüks bir hayat yaşadım. Yoksul yetimlerin her gün katlanmak zorunda kaldıkları korkunç şeyleri hayal bile edemiyorum.

"Ben bir seelie prensiyim. İnsanları korumak seelie hükümdarlarının görevidir. Ay'ın Seelie Kralı insan şehirlerini korumalı..."

"O işini berbat ediyor," diyorum, sesim öfkeden titriyor. "Onun sarayı güneyde, seninki ise *burada*. Politik olarak seelie olmamana aldırmiyorum. Sen bir prensisin. Sarayın Evanston'a bir taş atımı uzaklıkta, ama sanki halkına karşı hiçbir sorumluluğun yokmuş gibi davranıyorsun."

"Neden seninle tartışıyorum ki? Kim olduğunu bile bilmiyorum. Yasayı çiğneyen *sensin*. Terör estirmem gereken kişi *sensin*. Prenses kılığına girmenin cezasının ne olduğunu biliyor musun?"

"Çok ağırdır, eminim. Yani fikrimi söylemekle kaybedecek hiçbir şeyim yok."

O alaycı bir şekilde güldü. "Öyle mi? Tabii, konuş bakalım. Yüksek atından in de, savunmaya bu kadar hevesli olduğun bu sevimli küçük haydutlar için Lunar'ın Unseelie Prensi'nden tam olarak ne yapmasını beklediğini söyle."

"Şey, aristokrasiyi eğlendirmek yerine, açlık çeken ve yoksulları biraz olsun umursamaya başlayabilirsin. Ya da kendinden başka herkesi, bu konuda."

Başını geriye eğdi. "Aristokrasiyi eğlendirmek mi? Sosyete sezonunu düzenliyorum çünkü bu, elitleri kontrol altında tutuyor. İsyanlar Saint Lazaro ve elit aileler tarafından başlatıldı. İlk harekete şehirlerde ve Unseelie saraylarına en yakın kasabalarda geçtiler.

Sosyal sezonu düzenlemek, onlara seelie'lerin de onları izlediğini hatırlatıyor. Bizim hatırladığımızı. Bizim iyiliğimizi kazanmak için ellerinden geleni yapmaları gerektiğini."

Kafamı sallayıp arkamı dönmeye başlıyorum, ama nereye gideceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, onunla tartışmanın bir anlamı olmadığı. Söyleyeceklerimi söyledim ve onun hiçbirini ciddiye almayacağını biliyorum.

"Bana nasıl başını sallarsın?" diyor, arkamdan gelerek. "Söylediklerin potansiyel olarak vatana ihanet. Sosyete sezonunu düzenlemek Kraliçe Nyxia'nın politikası. Sence o yanlış mı yapıyor? Aristokrasiyi yatıştırmak için bu tek şeyi yaptığı için aptal olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ona dönerek soruyorum. "Bence yanlış kişilere odaklanıyorsun. Evet, Saint Lazaro'nun isyanını elitler finanse etti, ama onu bastırmak için kimi kullandılar sence? Fakirler. Açlar. Zaten kaybedecek hiçbir şeyi olmayanlar. Sonunda en çok kim kaybetti sence? *Hala* kaybeden kim sence?"

Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirir, ama şüpheyle gizler. "Sen kimsin?"

Dudaklarımı sıkıp soğuk bir gülümsemeyle kaldırdım. Sessizce konuştum. "Hiç kimse. Senin dikkatini bile çekmeyecek bir hiçkimse."

Bakışlarımı çok uzun süre tuttu ve ifadesinin incinmiş mi yoksa öfkeli mi olduğunu anlayamadım. Konuşmasını bekledim, ama konuşmadı. Sadece gergin bir anın ardından bir sonraki gergin anı bekledi. Sonunda arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. "Seninle sonra ilgilenirim. Şu anda Donna ve Dominus'u bulmamız lazım. Hadi."

Beni beklemeden yürümeye başlar ama ben birkaç adım gerisinde onu takip ederim. Sessizce yürürken, patlamamın beni daha da zor bir duruma sokup sokmadığını düşünürüm. Üvey annemden öfkemi nasıl bu kadar gizleyebiliyorum da prensin önünde dilimi tutamıyorum? Beni bekleyen sonuçları düşünmemeye çalışır ve yerine toprak yola odaklanırım.

Birkaç dakika sonra Franco durur. Başımı kaldırıp yan tarafta iki büyük tavşanı yiyen ay kısıraklarını görürüm.

"Tabii ki," diyor Franco. "Küçük piçler kısırakların zayıf noktasını bulmuşlar. Onları çiğ etle cezbedersen, ne yapmaları gerektiğini unuturlar."

"Onların seni dinlediklerini söylemiştin." Başka bir tartışma başlatmak istemediğim için sesimi nötr tutuyorum.

"Normalde dinlerler, ama henüz gençler. Yetişkin kısıraklar, bir haydutun kafasını koparır, onu koşum takımlarına yaklaştırmazlar, ama bu taylar..." Yiyip içen yaratıklara başını sallar.

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyorum.

Ağzını açıp konuşmak ister ama hemen kapatır. Hiç kimseyi bu kadar hızlı hareket ederken görmemiştim, bir anda dönüp önüme geçer ve bir koluyla beni sırtına yapıştırır. "Orada olduğunu biliyorum," diye bağırır.

Yavaş ve ağır adımlar yaklaşırken kıpırdamaya cesaret edemiyorum. Bir çocuğun adımları gibi değil. Franco beni tekrar kendine doğru iter ve korku beni gömleğinin arkasına yapıştırır.

"Burada ne var?" diye tehditkar bir erkek sesi duyulur.

Gölgeler görüşümü engelliyor ve Franco'nun tısladığını duyuyorum. Aklım onun korkunç büyüünün anılarıyla doluyor.

Çok uzak olmayan bir yerden alçak bir kahkaha yankılanıyor. "Bu bende işe yaramaz, peri. Glamour'u gördüğümde tanırım."

"Bana *fae* diye hitap etmeye cüret edersin? Kim olduğumu bilmiyor musun?"

"Bir başka hak iddia eden yaratık," dedi adam. "Çocuklar açlıktan ölürken zenginlik içinde yaşayan bir başka *fae* asili."

"Ben senin prensin, insan."

Alaycı bir kahkaha. "Prensimsi mi? Ne zaman *benim* prensim oldun? Seelie kraliyet ailesinden biri ne zaman *benim* oldu? Hiçbir zaman dilekçe vermek veya yardım istemek için kabul edilmedim..."

"Bunun için seelie kralın var."

Adam kahkahayla güldü. "Kuzeydeki insanlara verdiği ilgiye bakılırsa, başka bir sarayda olsa da olur."

Prens arkasına "*Sana söylemiştim*" diye mırıldanmamak için dudaklarımı sıkıyorum.

"Mantıkla konuşamıyorsan," diyor Franco, hafif ve alaycı bir tonla, "seninle başa çıkmanın başka yolları da var." İleri adım atıyor ama yüksek bir tıklama sesiyle donup kalıyor. Franco nefesini tutuyor. "Adada demir yasak."

"Bu çelik. Demir değil. Demir alaşımları yasak değil."

Franco'nun sesi sertleşir. "Silahlar da yasak." "O zaman buraya gel de beni tutukla."

"Tam olarak ne istiyorsun?"

Bir duraklama. "Ceplerini boşaltmanı istiyorum."

Franco gülererek başını geriye attı. "Ceplerim mi? Ben çanta taşımam, aptal. Bir şey istersem yüzüm yeter. Ayrıca, arabamın tekerlekleri yok mu? Hazır başlamışken kapıları da al. Opal paneller sana güzel bir servet eder."

"Kız ne olacak?"

O sertleşir ve bir an için beni adamın ayaklarının dibine iteceğini sanırım. "Kızı alamayacaksın."

"Onun çantasını istiyorum."

"Beş saniye içinde dişlerimi boynuna geçireceğim." "Ve güzel kıyafetlerini mahvedecek misin?"

Franco benden bir adım uzaklaşır. "Yerini unutuyorsun, insan. Ben bir prensim ve sen beni silahla tehdit ediyorsun. Bu seelie formunu giyiyor olabilirim, ama kalbim, binlerce yıl önce senin türünle savaşanları kadar vahşi ve seelie değildir."

Bin yıl önce sizin türünüzle savaşanlarıki kadar vahşi ve seelie'dir. Kan banyosundan çekinmem. Ve seni parça parça etmekten yorulduğumda, kuzgun şekline girip gözlerini oyacağım."

"Beni korkutmuyorsun. Çocuklarım açlıktan ölürken daha korkunç şeyler var."

"Gerçekten bana karşı gelmeye cesaretin var mı?"

"Silahlı olan benim."

Franco'nun sesi kalınlaşır. "Ama içinde mermi var mı ki? Blöfünü anlamaya başlıyorum, insan. Cesur tavırlarının altında gizlenen her duygunda yazıyor." Franco'nun etrafındaki gölgeler koyulaşmaya başlar, daha hızlı kıvrılır. "Yorulmaya başladım..."

"Dur," derim, prensin arkasından çıkarak. Adamın sert bakışları bana kilitlenir ve ellerimi kaldırırm. Yüzünün alt kısmı siyah bir bezle örtülüdür, ama üst kısmında yara izleri ve kirler görünüyor. Giysileri yırtık ve lekeli. Zayıf vücudunun aksine gözlerinde bir vahşilik var. Evanston'un en yoksul mahallelerindeki işçi evlerine girip çıkan tüm erkek ve kadınlara benziyor. "Para istiyorsun, değil mi?"

"Evet. Çantanı alacağım."

"Çantam yok, ama kıyafetlerimi verebilirim." Kaşlarını çatıyor. "Kıyafetlerine ihtiyacım yok."

"Ne yapıyorsun?" Franco öfkeyle fısıldayarak sorar.

Onu görmezden gelerek gözlerimi adamdan ayırmadım. "Ne kadar güzel olduklarını söylemedin mi?"

Adam benden prene bakar. "Evet, ama ne işe yararlar?"

"Beni tanımayabilirsin, ama ben Deniz Sarayı'nın Prensesi Maisie'yim. Eteğim en kaliteli yün tartandan yapılmış. Bluzumun dantelleri ve inci düğmeleri ailenizi aylarca besleyebilir. Bir peri prensesinin giydiğini söylerseniz daha da fazlasını."

Adam beni baştan aşağı süzer. "Öyle mi?" Sesinde inanmazlık vardır, ama gözleri başka bir şey söylüyor. Gözlerinin arkasında hesaplar yapılıyor ve Black Square'deki hangi tezgâhın ona en yüksek parayı vereceğini düşündüğünden hiç şüphem yok. Silahını doğrultup bir adım yaklaşır. "Öyleyse kıyafetlerinizi çıkarın. İkiniz de."

Franco elini beline koyar. "Giysilerimi çıkarmayacağım."

"Gömleğini istiyorum," der adam. "O sallanan kolyeler de."

"Bu gömlek, en kaliteli Autumn Court örümcek ipeğinden yapılmış, Amelie Fairfield'in orijinal tasarımı. İplik sayısını biliyor musun?"

"Onu istemem için daha fazla neden oldu."

Prens gözlerini devirip bana dönüyor. "Arkamda dur ve bırak ben halledeyim. Gözünü bile kırpmadan boynunu kırarım."

"Hayır, Majesteleri," dedim, bluzumun düğmelerini açmaya başlamıştım bile. "O da çocuklar gibi aç. Muhtemelen onların bakıcısıdır."

"Ve bize silah sallıyor. Ne kadar sevimli bir baba figürü. Eminim onları düzgün akademisyenler olarak yetiştirecektir."

Bluzumun son düğmesini de açtım. "Sen kendin blöf yaptığını düşündüğünü söyledin. Ayrıca, onun yerinde olsan sen daha mı iyi davranırdın? Sevdiklerini korumak için ne kadar ileri giderdin?"

Bana birkaç saniye sertçe baktı, sonra başını salladı. "Tamam," diye adamlara seslendi. "Gömleğimi çıkaracağım."

Bluzumu çıkarmak üzereyim ki prens bana dönüp gömleğinin düğmelerini açmaya başlar. "Dön arkana!" diye bağırırım.

Homurdanarak, söyleneni yapar. Sırt sırta soyunuruz. Bluzumu ve eteğimi çıkarırken, adam fark etmeden önce kolyemi çıkarmayı son anda hatırlarım. Hızlı parmaklarımla kolyeyi korseye sıkıştırır ve geceliğimi mümkün olduğunca açıkta kalan yerleri örtmek için düzeltirim. Sonra adama döner ve giysilerimi yere bırakırım. Franco da gömleğini ve boncuklu kolyesini çıkarır.

"Pantolonumu da verirdim," diyor Franco adama, "ama iç çamaşırı giymiyorum. Gerçi, onun için iyi bir fiyat alabilirsin. Gözümde canlandı bile. Pazar meydanında bir tabela. Burada, zonklayan şeye dokunan pantolon yatıyor..."

"Ayakkabıları istiyorum," diyor, eteğimin kenarını işaret ederek.

Kalbim hızla çarpmaya başlar. Ayakkabılarımı çıkarırsam, büyüm de gider. Prens, üzerimde büyü olduğunu çoktan tahmin etmiş olabilir, ama yaptığım anlaşma, kimsenin beni büyü olmadan görmesine izin vermez. "Ayakkabılarımı alamazsın."

"Ayakkabılar, tüm bu giysilerin toplamından daha değerli görünüyor."

"Ayakkabıları alamazsın," diyor Franco sıkılmış bir sesle. "Bu küçük toplantımızdan sağ salim çıkmak istiyorsan, sana cömertçe sunulan şeyi kabul etmeni öneririm."

Adam dişlerini göstererek ileri adım attı, silahını gözlerimin arasına doğrulttu. Silah bana doğrultulmuşken, prensin adamın blöfünü yanlış değerlendirmiş olabileceğini düşünmeye başladım. Kurşunsuz bir silahı elinde tutan biri için çok cesur görünüyordu. Belki de Franco'ya ona yumuşak davranmasını söylememeliydim. "Prensesin ayakkabılarını ver."

Franco kükrer ve gölgeleri geri döner. Birkaç saniye içinde, etrafımızı sis gibi kaplarlar. Çıplak bir kol beni kendine doğru çeker, sonra diğeri bacaklarımdan altından uzanır. Ani hareket midemi bulandırır. Gölgele dağılınca, zeminin altımızda kaybolduğunu ve sadece ağaçların tepeleri görüldüğünü fark ederim. Franco'ya bir bakış, sırtından

uzun kanatların çıktığını gördüm. Kanatlar arkasına uzanarak havayı çırpıyordu. Bana sırtarak bakıyor. "Nazik davranmaya çalıştığımda ne oluyor, gördün mü?" Uçarken dünya bulanıklaşıyor.



EMBER

Soğuk hava etrafımızı sarıyor. Franco'nun boynuna sıkıca sarılıyorum, ağaçların tepesinde uçarken kalbim göğsümde çarpıyor.

Her zaman uçmak istemişimdir. Her zaman annem gibi şekil değiştirip rüzgarla bir olabilmeyi dilemişimdir. Ama gökyüzünde süzöldüğüm tüm hayallerimde, uçan hep bendim. Sinir bozucu bir prens tarafından yüzlerce metre havaya çekilmiyordum.

Başım dönüyor ve gözlerimi kapatıp başımı Franco'nun çenesinin altına sokuyorum. Yanağım onun köprücük kemiğine değiyor. Cildimin onun cildine değmesi gözlerimi açıyor, midem artık baş dönmesinden kaynaklanmayan bir şekilde kasılıyor. Franco'nun dizlerimin altında ve belimde, beni çıplak göğsüne yakın tutan kolunu hissedince nefesim kesildi. Bu yeterince rahatsız edici değilmiş gibi, ikinci bir farkındalık beni sardı: Beni her an düşürebilirdi. Bilerek. Çünkü benim bir yalancı olduğumu biliyordu ve koçun dışında ona söylediğim her şeyden sonra beni hor görmeye hakkı vardı...

Cesaretimi toplayıp geri çekiliyorum. "Beni indir," diyorum, ama sözlerim rüzgârda kayboluyor. Hayatımı riske atarak boynundan kollarımı çekmek istemediğimden, dikkatini çekmek için omzuna parmağımla dokunuyorum. Bana baktığında sesimi yükseltiyorum. "Beni indir!"

Tüylü kanatları hareket eder ve momentumumuz durur. Yerimizde havada asılı kalırız. Franco dik durur, kanatlarını aralıklarla çırparak bizi yerinde tutarken ben ona sarılmaya devam ederim. "Ne dedin?"

Ona öfkeyle bakıyorum. "Bininci kez söylüyorum, beni indir." "Seni saraya geri götürüyorum," diyor, sesi heyecanla dolu. "Seni güvenli bir yere götürüp Donna ve Dominus'u almaya

Seni güvenli bir yere götürüyorum, böylece Donna ve Dominus'u almaya geri dönebileceğim."

Güvende mi? Doğruca zindana mı demek istiyor? "Yürümek istiyorum."

Kaşlarını kaldırdı, dudaklarında eğlenceli bir gülümseme belirdi. "Ne? Topukluyla mı?" "Evet."

Sanki ayakkabılar kendilerinin konuşma konusu olduğunu fark etmiş gibi, birinin ayağımdan kaymaya başladığını hissediyorum. Ayak parmağımı kaldırıp kayan ayakkabıyı görebilecek kadar ayağımı havaya kaldırıyorum ve topuğumdan çıktığını görüyorum. Alnımda ter damlaları belirirken kalbim hızla atıyor. "Majesteleri, beni indirin," diyorum, sesimde panik belirliyor. "*Hemen* indirin beni."

Bana sert bir bakış atar. "Bir prene emir verecek durumda değilsin."

"Lütfen," dedim. "Yalvarıyorum."

"Peki." Bir dizi küfür mırıldanarak, alçalmaya başladık.

Nefesim sakinleşmeye başlar, ama rahatlamam kısa sürer. Aşağı inerken ayakkabım ayağımdan daha da uzaklaşmıştır. Daha iyi bir açığı yakalamak için kıvrılıp kıvrılırım, sonra diğer ayağımı kullanarak gevşek ayakkabıyı geri takmaya çalışırım. Yer hala üç metreden fazla aşağıda, ama ayakkabılarımı yerinde tutabilirsem...

Çabalarımın işe yaradığını düşündüğüm anda, ayakkabım tamamen kayar. Bir çılgılık atarak başımı Franco'nun çenesinin altına çekiyorum, ama bağırıyorum onu ürkütmüş gibi görünüyor ve momentumumuzun durduğunu hissediyorum. "Ne oldu?" Çenesini bana doğru eğiyor.

Ama onu görmesine izin veremem. Ayakkabım giderse, büyü de gider. Bu da anlaşmanın şartlarını ihlal etmek anlamına gelir.

Gözbüyücü ayakkabıları halka açık yerlerde giymeli ve kimse seni gözbüyücü olmadan görmemeli...

Beni gördü mü? Prens yüzüne elimi uzatıp bakmasını engellediğim anda, karnımda bir acı hissettim. Ağlamamak için yanağımın içini ısırırım. Franco, elbette, enerjimdeki değişikliği hissetmiş olmalı ki, yine bana bakmaya çalıştı. "Bırak beni, lanet olası!"

Elime karşı kıvrınarak inişimize devam ediyor, orman zeminine doğru hızla düşerken uçuşu düzensiz. Protestolarına rağmen elimi yüzünde tutuyorum, avucuma karşı attığı boğuk şikayetleri duymazdan geliyorum. Sonunda yere indiğimizde, onun elinden kurtulup, çalılar ve dikenler arasında soluk mavi bir iz arıyorum. Birkaç metre ötede cam bir topuk görürüm ve kırılmamış olmasını umarım. Büyülü bir eşya en ufak bir yırtık bile olsa, büyü bozulur. Franco, benim çılgın hareketlerimden sendeleyerek beni bırakır ve ben de bu fırsatı değerlendirip onu ayakkabının ters yönüne doğru iterim. Dizlerinin üzerine çöker ve ben de çılgınca ayakkabıya doğru koşarım. Birkaç saniye içinde ayakkabıyı ele geçiriyorum ve onunla birlikte büyük bir çalının arkasına dalıyorum.

Tamamen saklandıktan sonra, ayakkabıyı ayağıma takmak için acele ediyorum ve ellerimin bir anda soluk renginden Maisie'nin koyu ten rengine dönüştüğünü fark ediyorum. Rahatlama hissi beni kaplıyor. Anlaşmanın bozulmasının acısı bir anda yok oluyor ve yerine yorgunluk geliyor. Sonra, az önce bir prensi taciz ettiğimin farkına varıyorum.

Beni zaten nefret eden bir prens.

Çok geçmeden, ayak sesleri orman zemininde yankılanmaya başlar.



FRANCO

Ellerimi belime koyarak sahtekarın önünde duruyorum, kanatlarımı genişçe açmış, her kasım heyecandan titriyor. "Bu da neydi böyle?"

Suçlu bir ifadeyle, iç çamaşırlarına yapışan kir, çubuklar ve dikenleri silmeye tenezzül etmeden yavaşça ayağa kalkar. "Özür dilerim," der, gözlerime bakmadan.

"Neyin için? Prens kılığına girdiğin için mi? Prens olarak yetersizliğim hakkında benimle tartıştığın için mi? En iyi gömleğimi bana verdiğin için mi? Yoksa uçuşumun ortasında beni neredeyse kör edip çürümüş mantarların üzerine ittiğin için mi?"

"Mantar olduğunu fark etmedim," diye mırıldanıyor.

Soğuk bir kahkaha atıyorum. "Üzgün olduğun kısım *bu mu?*"

"Her şey için üzgünüm, tamam mı? Hiçbiri böyle olmamalıydı." "Ne olması gerekiyordu?" Dudaklarını sıkıp parmaklarını üst bacaklarına vurur. Onun enerjisini içime çekerek, meydan okuma beklerken, sadece endişe hissedirim. Yorgunluk. Teslimiyet. Ağır bir nefes veririm, omuzlarım kendi kemiklerimi kıracak kadar yorgunluktan çöker. Bu gezi, beklediğimin tam tersi oldu. Prensesi etkilemeli, onu müttefikim yapmalıydım. Gerçek Maisie bilinmeyen bir nedenden sarayı terk edip beni kandırmak için komplo kurduktan sonra, ormanda onun yerine geçen kişiyle tartışmamalıydım. Kanatlarımı sırtıma katlayıp saçlarımı elime alıyorum. Konuştuğumda sesim sakın ve sessiz çıkıyor. "Bana gerçeği söylemelisin. Karşılığında seni adil bir şekilde dinleyeceğime söz veriyorum. Prens Maisie nerede? Neden onun yerine geçtin?"

"Söyleyemem."

Hayal kırıklığı içimi parçaladı ve öfkeyle cevap vermek üzereydim. Bir şekilde, yavaş ve derin bir nefes alarak öfkemi kontrol altına almayı başardım. *Sakin ol. Bu konuda sakın ol.* "Bu son şansın, sahtekar. Sorularımı cevapla."

"Sana söyleyemem ve bu doğru. Fiziksel olarak söyleyemem."

Onun güçlü ve kararlı duygularını içime çekiyorum. Yalan söylemiyor. "Anlaştık." Cevap vermeyen sessizliği haklı olduğumu gösteriyor. "Bana ne söyleyebilirsin?"

Ellerini ovuşturuyor, omuzları gergin. "Fazla bir şey yok."

"Amacın neydi? Beni evlenmem için kandırmak mıydı?" "Hayır."

"Bu oyun bana zarar vermek için miydi? Ronan Kral da bunun arkasında mı?"

"Hayır, bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Benimle hiç alakası yok mu?" alaycı bir şekilde soruyorum. "Kur yapmam gereken prenses sarayından kaçtı ve yerine başka birini bıraktı. Bunu kişisel algılamama izin ver. Reddedilmenin acısı mideme çökene kadar bekliyorum, ama geçici, boş *bir sızıdan* başka bir şey hissetmiyorum. İlk kez, umursamadığım biri tarafından reddedildim. Sanırım bunu aşk hayatımda büyük bir gelişme olarak görebilirim. "Peki, senin için ne vardı?"

Dudaklarının köşesini ısırdı. "Sana söyleyemem."

"Adını söyleyebilir misin? Uydurduğun o cazibeden arınmış halini görebileyim?"

"Hayır."

"Seni zorlayabilirim, biliyorsun." Sesimde öfke yok, sadece yorgun bir gerçeklik var. "Seni zindana götürüp sırlarını dökebilirim, anlaşıma falan umurumda değil. Yapmamam için tek bir iyi neden söyle."

Ayaklarına bakıyor. "Tek söyleyebileceğim, tüm bunların olmasının sebebi çaresizlik."

Kaşlarını çattım. "Kimin çaresizliği? Senin mi, onun mu?" Hiçbir şey söylemedi.

"Otobüste sana sorduğum son soruya cevap vermedin. Prenses Maisie için kimsin sen? Neden sana bu işi emanet etti?"

Cevap vermeden önce tereddüt ediyor. "Bir arkadaş." Onun enerjisini içime çekiyorum, bunun yalan olduğunu gösteren hiçbir şey bulamıyorum.

"Onunla Deniz Sarayı'ndan mı geldin?"

Dudaklarını sıkıştırır.

"Onun hizmetçisi misin? Onunla birlikte başka kimseyi görmedim ama... gecenin aşkına, sen Podaxis misin?"

Ağzı açık kalır. "Tabii ki hayır! Sana kabuklu bir hayvan mı ben benziyorum?"

Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılır. Her şey bu kadar kötü gittiğinden beri ilk kez eğlendiğimi hissediyorum. "Sesin biraz tuhaf geldi de."

İçini çekerek, ifadesi yumuşar. "Ben bir hizmetçiyim," der, duygularında hiçbir dalgalanma göstermez. Demek gerçek bu. "Ben bir hizmetçiyim ve Prenses Maisie'nin müttefikiyim, sana söyleyebileceğim tek şey bu."

"Bu aldatmaca ne kadar sürecekti? Beni evlenmeye kandırmak niyetinde değildiyse, bu iş nasıl sona erecekti?"

Biraz gerginleşir ve birkaç nefes boyunca hiçbir şey söylemez. Konuştuğunda, enerjisi sakindir. "İlişkimiz asla sosyal sezonun ötesine geçmeyecekti." "Ne yani?"

Bir ay boyunca beni kandıracağını ve sonunda dostça ayrılacağımızı, gerçek prensesin neredeyse hiç buraya gelmediğini bilmeden kalacağımı mı sandın?" prensesin neredeyse hiç buraya gelmediğini bilmeden mi?"

Cevap yok, sadece parmaklarıyla uyluklarına hafifçe vuruyor, hafif bir endişe hissediliyor. Bu, gerçeğe yaklaştığım anlamına mı geliyor?

Onun sözlerini düşünürken, bana söylediği her şeyi gözden geçirip hissettiğim her duygusal değişimi analiz ediyorum. Elde ettiğim gerçekler şunlar: Prenses Maisie, bir tür çaresizlik nedeniyle Selene Sarayı'ndan gizlice ayrıldı ve arkadaşı ve müttefiki olan hizmetçisini, bana kur yapmaya devam etmesi ama benimle evlenmemesi için büyülenmiş bir yem olarak geride bıraktı.

Aklım bunu anlamaya çalışırken dönüyor. Bir prensesi bu kadar çaresizce böyle bir şey yapmaya iten ne olabilir?

Sonra bir açıklama aklıma geldi. Neden gittiğini biliyorum. Gerçek Prenses Maisie'nin neden bu kadar soğuk ve ilgisiz olduğunu biliyorum.

"Kaçtı, değil mi?"

Sahtekarın vücudu donar, şaşkınlık duygusu onu sarar. Doğrulamak ya da yalanlamak için hiçbir şey söylemez.

"Haklıyım, değil mi? Babasının onaylamadığı, hoş olmayan birine aşık oldu ve gerçekte yaptığını saklamak için bu sahte flört ilişkisine ihtiyaç duydu. Şanslı adam kim?"

"Bilmiyorum," der sessizce.

Ellerimi belime koydum, sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim. Aldatıldığım gerçeği değişmiyor, ama en azından artık büyük bir komplo olmadığına neredeyse emin olabilirim. İç çekerek başımı salladım. "Keşke bana gerçeği söyleseydi. Beklediğinden çok daha istekli bir müttefik bulmuş olacaktı."

Kız dudağını ısırdı. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi ne olacak, gerçekten." Ona yeni bir bakışla baktım ve çenemin altını parmaklarımla okşadım. Benim bakışlarım altında titredi, duyguları korkuyla karardı. Elimizi uzattım. "Gel. Seni saraya geri götüreyim."

"Neden? Beni zindana atmak için mi?"

"Seni odana geri götürmek için. Yani, Maisie'nin odasına." "Beni cezalandırmayacaksın, değil mi?"

"Oh, seni cezalandıracağım." Dudaklarım bir köşesinden kıvrıldı. "Ama senin düşündüğün şekilde değil."

Bir adım geri çekildi. "Bu hiç de rahatlatıcı değil."

"Suç işlemek rahatlatıcı olmamalı. Ve senin bu oyununa devam etmene izin vereceksem, karşılığında bir şey istiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunu sonra konuşuruz," derim göz kırparak. "Şimdi gel. Ya da kaçmayı deneyebilirsin. O zaman seni yakalamam gerekecek. Saklanabilirsin, ama enerjinin izini takip ederek seni bulurum. Her halükarda benimle saraya geri döneceksin."

Bakışları çıplak göğsüme düşer ve enerjisi hoş bir panik tonuna bürünür. Gözleri tekrar bana dönünce, "Tekrar uçmak istemiyorum," der.

"Neden? Yüsekten mi korkuyorsun?" diye alaycı bir sesle soruyorum.

"Hiç de değil." Çenesini kaldırır ve sözlerinin doğru olduğunu anlayabilirim. "O zaman sorun ne?"

Çenesi bir yandan diğer yana kayar, gözleri bir anlığına göğsüme kayar. Yüzüne soluk bir kızarıklık yayılır, daha doğrusu, giydiği büyüünün altında. Şaşkınmış gibi davranmaya çalışır. "Ayakkabılarımı tekrar kaybetmek istemiyorum."

Ayaklarına ve onları süsleyen soluk mavi ipeğe bakıyorum. Anlamak biraz zaman alıyor. "Onlar büyü gücünü saklıyor, değil mi?" Şimdi Augie'nin Maisie'yi Madame Flora'nın odasından çıkarken görmesinin nedeni anlaşılıyor. Dostça bir ziyaret ya da balo için giyecek bir şey almaya gitmemişti, hizmetçisini gizlemek için bir büyü gücü satın almaya gitmişti.

"Bunları her zaman takmam gerekiyor."

"Her zaman mı? Uyurken değil herhalde." Önünde diz çöküp eteğinin kenarını tutuyorum.

"Hayır, uyurken değil. Bekle..." Benden uzaklaşır. "Ne yapıyorsun?"

Ona bakıyorum. "Ayakkabılarını tekrar kaybetmemek için." "Onları çıkarmayacaksın."

"Çıkarmayacağım," diyorum dişlerimin arasından. "Camisenden bir şerit kumaş koparıp ayakkabılarını ayağına sabitleyeceğim."

"Camisemi mahvediyorsun?"

"Prenses sana başka gecelikler bırakmıştır." Sonra abartılı bir hareketle ellerimi açarak ekledim, "Yapabilir miyim?"

Bana, sonra eteğine bakar, sonra yaklaşıp. "Peki."

Eteklerini, chemise'nin kenarını parmaklarımla tutacak kadar kaldırıyorum. Onu yırtarken, o bir çığlık atıyor ve ben kendimi gülümsemekten alıkoyuyorum. İki uzun şerit elde edince, birini alıp ayakkabısının kemerinin altına geçirip ayağının üstüne bağlıyorum. Aynısını diğerine de yapıyorum. İşimi bitirince ayağa kalkıyorum ve ayakkabılarının tutunup tutmadığını kontrol etmesini izliyorum.

"Şimdi seni saraya geri uçurabilir miyim?" diye sorarak elimi uzattım.

Cevap olarak avucunu avucuma koyar. Parmaklarımı onun parmaklarının etrafına dolayarak onu kendime çekerim. Göğsü benimkine değince şaşkın bir çığlık atar. Onu rahatsız ettiğini anlayabildiğim için bakışlarını kaçırمام. Sonra elini bırakıp onu ayaklarından kaldırırım, bir kolumu bacaklarının altına, diğerini beline dolarım. Beni gökyüzüne fırlatırken kolları boynuma dolanır. Yükseldikçe tutuşu sıkılaşır ve serin hava endişelerimi silip süpürür. Kısa sürede yeni fikirler onların yerini alır.

Bu düşüncelerin sadece yarısının farkındayım, çünkü diğer yarısı kollarımdaki kıza, rahatsızlık ve coşkuyla dolu garip bir karışımla atan enerjisine, göğsüme çarpan çılgın kalp atışlarına odaklanmış durumda. O bir sahtekar, bir yalancı ve tamamen yabancı biri olabilir. Vahşi, acımasız ve

inanılmaz derecede kaba olabilir. Yine de, onu benim için çok yararlı kılacak planlarım var. Onu kesinlikle öfkeliendirecek, ateş ve fırtına gibi duygular uyandıracak planlar.

İtiraf etmeliyim ki, bu düşünceyi muhtemelen gerekenden çok daha fazla zevk alıyorum.



EMBER

Bizi saraya geri götürürken prensi sıkıca tutuyorum. Çok eğleniyor olmalı. Her profiline bakmaya cesaret ettiğimde, sadece kendini beğenmiş sırıtışını görüyorum ve onu yüzünden silmekten başka bir şey istemiyorum. Eteğimi yırttığına, hatta beni kendine çektiğinde, tepkimden büyük zevk aldığından eminim. Gerçekten de çapkın bir prens. Nefret ettiği bir kadından nefesini kesmekten zevk alıyorsa, söylentilerde anlatıldığından daha da kötüdür.

Uçuş uzadıkça düşüncelerim kararmaya başladı. Saraya vardığımızda prens benimle ne yapmayı planlıyor? Beni cezalandıracağını söyledi, ama aynı zamanda, ne anlama geldiğini bilmediğim bir şekilde, *oyunuma devam etmeme izin vereceğini* de söyledi. Prenses Maisie ile yaptığım anlaşmayı yerine getirmeme izin verilecek mi ve karşılığında üvey annemle olan anlaşmam da tamamlanana kadar güvenli bir şekilde saklanabileceğim mi? Eğer öyleyse, prensin sözde *cezasına* katlanmak buna değer mi?

O çocuklara yaptıklarını hatırlıyorum, korkunç büyüsünü nasıl kullandığını ve kurbanlarından beslenmek için kanlarını nasıl emdiğini. Onun merhametine gerçekten güvenebilir miyim?

Eğer bu, Marus kardeşle evlenmekten kurtulmak anlamına geliyorsa, o zaman bu riski almam gerekir.



SARAY GÖRÜNÜR ve ilk başta, bizi ön tarafa götüreceğini sanırım. O anda giysilerimin durumunu hatırlarım. Daha doğrusu, giysilerimin olmadığını. Yanaklarım kızarır ve Franco'nun çıplak göğsüne olan farkındalığım eskisinden daha güçlü bir şekilde geri gelir.

"Sakin ol," diyor, rüzgârın uğultusu arasında. "Seni balkona götürüyorum."

"Enerjimi okumayı kesersen sevinirim," diyorum dişlerimin arasından. "Ve dipsiz bir bardak Midnight Blush da sevinirim, ama nedense her zaman yetersiz kalıyorum." Vücudunu yana doğru eğiyor ve hızla yana doğru dalıyoruz, alçalışımız gittikçe hızlanıyor. Midem bulanıyor ve gözlerimi kapatıyorum, başımı çenesinin altına sokarak çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Göğsü kahkahalarla sarsılıyor ve onu çimdiklememek için tüm gücümü kullanıyorum. Sonra, tam zamanında, ivmemiz duruyor.

Başımı kaldırıp gözlerimi açtığımda, balkonumun önünde havada asılı durduğumuzu gördüm. Franco, bizi havada tutmak için kanatlarını düzenli bir ritimle çırpıyordu. Sonra,

beklenmedik bir nezaketle beni ayaklarımın üzerine indirir ve balkonun zeminine gelir. Kendimi toparlamak için birkaç nefes almam gerekir ve düşmeden ayakta durmayı başardıktan sonra bile hafif bir dengesizlik hissediyorum.

Franco kanatlarını sırtına yaklaştırır, ama orada kalmak yerine ortadan kaybolurlar. Seelie formuna tamamen geçmeden nasıl kanatlar üretebiliyor?

Merakımı fark etmiş olmalı. "Ne? Kanatlarım mı ilgini çekti?" Sırtını korkuluğa yaslayıp ellerini parmaklıklara dayadı. Duruşu tamamen rahattı, düşük bel pantolonuyla benim tam örtücü iç çamaşırlarımdan çok daha rahat görünüyordu.

Gözlerim mürekkeple kaplı karnında çok uzun süre kalıyor, ama onları çekip sorduğu soruyu hatırlamaya çalışıyorum. Ah, evet. Kanatlar. "Sadece... merak ediyordum," diyorum, sesimin ne kadar garip çıktığından nefret ederek. "Kanatlarınla bunu nasıl yapılabiliyorsun? Bazen varlar, bazen yoklar."

"Kanatlarıma odaklanarak kısmen seelie formuma dönüşebiliyorum." Bunu çok basit bir şeymiş gibi söylüyor, ama bunu yapabilen çok az kişi duydum. Çoğu fae, tüyler, pullar veya boynuzlar gibi bazı seelie özelliklerini koruyan seelie formlarına sahiptir, ama nadiren, hatta hiç, bir fae'nin seelie formunun sadece bir kısmını istediği gibi ortaya çıkarabildiğini gördüm. Dahası, onu hem gömleksiz hem de giyinik halde kanatlarını ortaya çıkarırken gördüm ve kanatları giysilerini etkilemiyordu. Formun tamamen değişmesinin bir faenin giysilerini etkilemediğini biliyorum, bu yüzden kısmi bir değişimin de aynı şekilde işe yarayacağını düşünüyorum. Merak içimi kaplıyor ve beraberinde bir pişmanlık duygusu geliyor.

Annem hayatta olsaydı, fae büyüsü hakkında daha fazla ilk elden bilgi sahibi olurdu.

"Benden bu kadar," diyor, düşüncelerimi keserek. "Senin hakkında konuşalım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, onun bakışları altında çıplak hissediyorum. "Bana ne olacak?"

"Prenses Maisie ile yaptığın anlaşmanın kişisel nitelikte olduğunu, siyasetle hiçbir ilgisi olmadığını ve bana veya krallığıma herhangi bir tehdit oluşturmadığını söz verir misin?"

"Söz veriyorum." En azından benim tarafımdan. Maisie'nin niyetini hiç bilmiyorum.

Gözleri kısıldı ve eminim ki duygularımı okuyor. Nefesimi sabit tutuyorum, enerjimin paniğe kapılmaması için kendimi zorluyorum. Niyetim sözlerimle uyumlu olduğu sürece onun şüphelerinden kaçınabileceğimi fark ettim. Maisie'nin arkadaşı ve hizmetçisi olduğuma inanmasını bu şekilde sağladım. Sonuçta üvey aileme göre ben bir hizmetçiyim. Maisie'yi arkadaşım olmasa da ruh ikizim olarak görüyorum. Sonunda başını salladı ve korkuluktan uzaklaştı. "Peki."

"Çok iyi mi? Bu ne anlama geliyor?"

"Bir gün daha yaşayabileceğin anlamına geliyor. Eğer rolünü iyi oynarsan, daha da fazla."

Bir anlık sinirlilik kaslarımı gerdi. Bu adamla hiçbir şey açık ve net değil mi? "Tekrar soruyorum, bu ne anlama geliyor?"

O göz kırpar. "Sadece yaptığın şeyi yapmaya devam et."

Daha fazla bir şey söylemek üzereyim ki balkon kapıları birden açılır. Üvey kız kardeşlerimin şaşkın yüzleriyle karşılaşınca kalbim ağzıma gelir. Benden prence, prensden bana bakarlar, neredeyse çıplak halimizi görünce yanakları kıpkırmızı olur. "Bizi affet," der Imogen, derin bir reverans yapar. Clara kıpırdamayınca, Imogen eteğini çekerek onu da eğdirir. "Bölmek istemedik." Gözlerini yere indirerek geri çekilmeye başlarlar.

"Endişelenmeyin, ben de tam çıkıyordum," der Franco, göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle. Kanatları sırtından çıkar ve ben onun balkondan atlayacağını sanırım. Ama o bana doğru büyük adımlarla yürür. Farkına bile varmadan, kolları belime dolanır ve beni kendine çeker. Tamamen temas etmemek için ellerimi göğsüne koyuyorum, ama bu hareketin ne kadar samimi olduğunu fark ediyorum. Bana alaycı bir hayranlıkla bakıyor. Sesi alçak ve hüzünlü. "Ama seni nasıl bırakabilirim?"

Ona sertçe bakıyorum. "Kolayca, eminim."

Eğilip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Kalbim deli gibi çarparken geri çekildim. Gözümün ucuyla üvey kız kardeşlerimin ağızlarının açık kaldığını gördüm. Prence dikkatimi geri verdiğimde, bakışları dudaklarıma kaymıştı. İznim olmadan gözlerim de aşağı indi ve o yaklaşıp yaklaşırken dolgun dudaklarını izledim. Kollarında donakaldım, ne yapacağımı, neyin peşinde olduğunu bilemiyordum. Ağızlarımız birbirinden sadece birkaç santim uzaklaşınca, başını yana çevirerek yanaklarımızı birbirine değdirdi. Nefesi saçlarımı okşadı, kulak kepçemi okşadı. "Rolünü oynama," diye fısıldadı, sesini alçaltarak beni daha sıkı kavradı.

Ne demek istediğini anlamam birkaç saniye sürer.

Bunların hepsi gösteriş için. Üvey kız kardeşlerim için.

Maisie ile yaptığım anlaşmayı yerine getirmeme izin veriyor çünkü... benim *bu rolü oynamamı* istiyor. Ona kur yapmaya devam et, ya da en azından öyle yapıyormuş gibi davran.

Bu benim cezam.

Bu sonuca varmam, vücudumun her yerinde dolaşan, karnımın alt kısmında kıvrılan ve kanımı ısıtan gerginliği hiç azaltmıyor. Ne yapacağımı düşünemedim, o uzaklaşıyor, sanki aramızdaki mesafe çok büyükmüş gibi gözlerini aşağıya çeviriyor. O kadar iyi bir oyuncu değil ki ona inanmıyorum, ama Imogen'in bakışları ve Clara'nın baygın hali, onun oyuncululuğuna tamamen inandıklarını gösteriyor. Bana bir öpücük gönderip "Akşam görüşürüz" diyor ve balkondan atlayıp gökyüzüne doğru uçuyor.



Üvey kız kardeşlerimin yüzüne bakmaya ^{dayanamıyorum}, bu yüzden onlardan uzaklaşıp kendimi toplamaya çalışıyorum. Eteklerinin hıştısı yaklaşmakta olduklarını haber veriyor. "Sizin için ne yapabiliriz, Majesteleri?" diye soruyor Imogen, sesi zoraki bir tatlılıkla dolu.

"Neden iç çamaşırlarınla dolaşıyorsun?" diye ekliyor Clara, ama bastırılmış bir homurtu, Imogen'in bu küstah soru için ona tekme attığını söylüyor.

Sinirlerimi yatıştırmak için birkaç derin nefes alıyorum. *Benim olduğumu bilmiyorlar*, diyorum kendime. *Prens ol*. Alt dudağımı titretmeye zorlayarak onlara dönüp bakıyorum. "Oh, korkunçtu," diyorum, sesimin kendiminkine hiç benzememesini umarak. "Prens beni ormanda gezintiye çıkardı ve arabamız haydutlar tarafından saldırıya uğradı. Adam bize kıyafetlerimizi vermemizi söyledi." Son kelimeyi bir cıvıltıdan daha yumuşak bir sesle çıkarırım ve ayaklarımın üzerinde sallanıyormuş gibi yaparken korkuluğa tutunurum.

Imogen elini omzuma koydu ve ben onun dokunuşundan geri çekilmemeye çalıştım. "Ne korkunç, Majesteleri! İçeri gelin, size bakalım."

Başımı sallayarak kızların beni odaya götürmesine izin verdim. İçeri girince beni oturma odasına götürdüler ve bir sandalyeye oturtular. Imogen bir fincan çay doldurup önüme koyarken, Clara bana bir tabak çörek uzattı. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Nefret ettiğim iki üvey kız kardeşim bir kez olsun *bana* hizmet ediyor. Bir ısırık alıyorum ve aniden ne kadar acıktığımı fark ediyorum, sonra sıcak çay ile yutuyorum.

"Banyonuzu hazırlayalım mı, Majesteleri?" diye soruyor Clara. "Lütfen," diyorum cömert bir gülümsemeyle.

Clara tuvalete giderken, Imogen gardıroba doğru ilerler. "Opera için giyecek bir şey seçmemi ister misin?" Sesinde acı bir ton vardır, benden başka kimsenin fark edeceğini sanmıyorum.

"Opera mı?" diye tekrarlarım.

Yüzü rahatsızlık ile bulutlanır, ama hemen yapmacık bir gülümsemeyle gizler. "Prens Hazretleri bu akşam seni göreceğini söyledi," diye açıklar, "ve bu akşam Evanston'da opera var. Prens operaya gideceğini herkes biliyor. Anlaşılan seni de yanında götürecektir."

İçimde heyecan ve panik birbiriyle savaşıyor. Operaya gidiyorum. Opera! Daha önce hiç gitmedim, çocukken bile, ama... operaya gidiyorum... prensle birlikte. Prens olarak. Onun *partneri* olarak.

Imogen gardırop kapaklarını açar ve içindeki kıyafetleri karıştırmaya başlar. Düşüncelerime o kadar dalmışım ki, gardırobun bir özelliğini fark etmem bir dakika sürer.

Bu sabah neredeyse boştu...

Ve şimdi prensesin sandıklarının içinde ve etrafında bulunan eşyalarla doluydu.

Ayağa kalkıyorum, sandıklara bakınca midem bulanıyor. Onları bıraktığım dağınık halden çıkmışlar, şimdi duvara düzgünce dizilmişler. "Eşyalarım ne yaptınız?"

Imogen duraksar ve kaşlarını kaldırarak bana bakar. Yüzündeki ifade yumuşaması birkaç saniye sürer. "Her şeyi sizin için kaldırdık, Majesteleri. Bize büyük bir dağınıklık bıraktınız."

Sandıkları incelerken kalbim hızla atmaya başlar. Eğer elbisemi bulmuşlarsa... Şey, şimdiye kadar bir şey söylerlerdi herhalde. Boğazımı yutarım. "Her şeyi kaldırdınız mı?"

Kıyafet dolabından uzaklaşıp sandık yığınının yaklaşır, sözleri öfkeyle kesik kesik çıkar. "Hayır, Majesteleri, her şeyi değil. Biri kilitliydi." En alttaki sandığı işaret eder. "Anahtar sizde olabilir mi?"

Elim etek cebime uçar, ama etek giymediğimi, sadece gecelik ve iç eteğim olduğunu hatırlarım. Anahtarlar çoktan hırsızın eline geçmiştir. Pişmanlık duyuyorum, ama bu duygu çabucak rahatlamaya dönüşür. Sandığı açamazsam, kimse açamaz. Kaçmadan önce içeri girmenin bir yolunu bulmam gerekecek, en azından tren bileti almak için. Ama bu gelecekte çözülecek bir sorun, şimdi değil. "Hayır, anahtar bende değil. Kayboldu."

"Anlıyorum," diyor Imogen. "Belki bir çilingir bulabilirim..."

"Hayır," diyorum, sesim istediğimden çok daha keskin çıkıyor. Duruşumu rahatlatmaya çalışarak ekliyorum, "Gerek yok."

"İçinde ne var?" Clara banyo kapısından sorar.

Maisie'ye mantıklı gelecek bir açıklama bulmak için birkaç kez gözlerimi kırpiyorum. Bir prenses. Bir selkie. Sonra aklıma geliyor. "Fok derim. Kilit altında tutmam gerekiyor."

"Neden?" diye sorar Clara. Imogen'dan sert bir bakış aldıktan sonra ekler,

"Majesteleri." "Kokuyor," derim ve kızlar solgunlaşır. "Aslında çürümüş balık gibi. İnanın

bana, kimse o sandığı açmak istemez."

"Tekrar ihtiyacınız olmaz mı, Majesteleri?" diye sorar

Imogen. "O şüpheli."

"Prensi tavlamaaya çalıştığın için mi?" Imogen'ın gülümsemesi, bakışlarındaki sertlikle tezat oluşturuyor. Bayan Coleman'ın Imogen'ın prensi tavlamasını istediğini söylediğini hatırlıyorum. O zamanlar, prensesin de rekabet edeceğini

. Üvey kız kardeşimin gözlerinde, beni baştan aşağı değerlendirip, bir şansı olup olmadığını merak ederken yaptığı hesaplamaları görebiliyorum.

"Ah evet, prens," diyorum hayalperest bir iç çekişle ve Imogen'in ifadesinin sertleştiğini izliyorum. Daha nazik bir insan olsaydım, üvey kız kardeşimin endişesinin kaynağı olmaktan bu kadar zevk almazdım. "Oldukça yakışıklı, değil mi?"

"Banyon hazır," diyor Clara. "Saçınızı yıkamamı ister misiniz?"

Bu soru tüm intikamcı eğlencemi kaçırıyor. Bir hanımefendinin hizmetçisinin böyle bir şey yapması normal mi? Sanırım kraliyet hizmetinde olan bir hizmetçiden her şey istenebilir. "Hayır, gerek yok. Yalnız banyo yapmayı seviyorum. Ancak ben banyo yaparken bana temiz iç çamaşırları ve akşam yemeği için giyecek bir şeyler seçebilirsin. Sonra akşam izin alabilirsin."

"Akşam izin al." Imogen sanki ona uçurumdan atlamasını önermişim gibi bakıyor. "Giysilerinizi giymek için yardım etmemizi istemiyor musunuz, Majesteleri? Operaya eşlik edelim?"

"Oh, ben hallederim."

Üvey kız kardeşlerim şaşkın bakışlar atıp boyun eğerek reverans yaparken, Imogen resmen öfkeli görünüyor. Elimden geldiğince zarif bir şekilde yanlarından geçip banyoya giriyorum. Tam içeri girmek üzereyken Clara, "Ayakkabılarınız, Majesteleri," diyor.

Aşağıya bakıyorum, bir şeylerin ters gittiğini merak ederken yüzümü korku kaplıyor. Topuk kırılmış mı? Rahatladım, son gördüğüm gibi görünüyorlar, iki yırtık kumaş parçasıyla ayaklarıma bağlı.

"Onları burada bırak, ben temizletirim," diyor Clara.

Ayakkabının burnunda kir lekeleri var ama başka bir sorun yok. "Önemli değil."

Kaşlarını çatıyor. "Tuvalete ayakkabılarınıla girmene gerek yok herhalde."

Imogen odanın diğer ucundan kaşlarını kaldırıyor. Cevap ararken zihnim boşalıyor.

Bir prensesin hizmetçiye kendini açıklamasına gerek yok, ama onların şüpheleri ihtiyacım olan son

şeydi. Sonra

aklıma geldi.

Yalanlarımın giderek büyüyen koleksiyonunun yanında örülecek bir gerçeklik ağı.

"Aslında, tuvalete giderken ayakkabılarımı giyiyorum. Banyoda da."

"Nedenini sorabilir miyim, Majesteleri?" Imogen açık bir tiksintiyle sorar.

"Şey, bildiğin gibi, ben bir selkie'yim," diyorum, selkie efsaneleri hakkında bildiğim her şeyi hatırlayarak. "Bizim türümüz, fok derilerimizi çıkardığımızda selkie formuna bürünürüz. Gün batımından sonra bu formumuzu koruyabiliriz, ancak gün doğmadan insan kıyafetlerini giymezsek ölürüz." En yakın pencereye elimi sallarım, perdeler açılmış ve gün ışığı içeri giriyor. "Güneş battığı sürece en az bir parça insan kıyafeti giymek zorundayım."

"Ah, tamam, mantıklı," diyor Clara gülümseyerek.

"Ama ayakkabıdan daha az... hantal bir şey yetmez mi?" diye sorar Imogen.

Gözlerimi ona dikip, prenses havası yaratmaya çalışarak yüzümü ciddi bir ifadeye büründüm. Tanıdığım prenses sayısı çok az olduğu için bu pek kolay olmadı. Bunun yerine üvey annemin soğukluğunu taklit etmeye çalıştım. Başımı dik tutarak, "Bana soru mu soruyorsun?" dedim.

Imogen bakışlarımın altında soluyor. "Elbette hayır, Majesteleri."

"İyi." Topuklarımı döndürerek tuvalete girerim ve kapıyı arkamdan kapatırım. Vücudum bir anda çöküyor, yalanlarımın, davranışlarımın, aldatmacamın ağırlığı beni aşağı çekiyor. Oda tuberoze kokusuyla doluyor ve ben bu kokuyu içime çekerek kendimi sakinleştiriyorum. Kapının kilidini çevirip ayakkabılarımı ve iç çamaşırlarımı çıkarıyorum. Korseyi çıkarırken metalik bir ses mermer zemine çarpıyor ve altın rengi bir parıltı gözüme çarpıyor.

Madalyonum.

Onu almak için eğildim, daha önce ortaya çıkmadığı için minnettardım.

Üvey kız kardeşlerim görseydi...

Titriyorum. Bugünkü olaylardan sonra, onu takmaya devam edemeyeceğim açık. Zaten mahvolmuş geceliğimden büyük bir parça koparıp madalyonu içine katlıyorum. Sonra üzerine ince bir kumaş şeridi sarıyorum. Sandığın anahtarı olmadan, onu saklayacak güvenli bir yer bulmam gerekecek.

Ama bu beklemek zorunda.

Şu anda tek istediğim şey banyo yapmak.

Devasa aytaşı küvete girip, ılık, kokulu suyun içine dalıyorum. Hemen gözlerimi kapatıp, burnum hariç tüm vücudumu suya batırıyorum. Sesler, unutulmaz bir sualtı melodisine dönüşüyor ve nerede olduğumu, kim olduğumu ve kim gibi davrandığımı unutmama yardımcı oluyor. Zihnim sakinleşiyor, huzur doluyor ve kulaklarımda sadece kendi kalp atışlarımın sesi yankılanıyor.



EMBER

Banyoda pencere yok, saati gösteren zil yok, küvette uzanırken zamanın nasıl geçtiğini fark etmiyorum. Saatler, yıkanıp uyuklarken geçiyor, tüm düşüncelerim ve endişelerim beni rahatsız etmiyor. Küvet benim sığınağım haline geldi. Dışarıdan bakanların gözlerinden uzak, kendim olabileceğim bir yer. En iyisi de, ne kadar uzun kalırsam kalayım, banyo suyu sanki görünmez bir ısıtıcıyla ısıtılmış gibi mükemmel sıcaklıkta kalıyor. Ya da sihirle. Sanırım bir peri sarayında günlük hayatın en gelişmiş sihirleri vardır.

Banyoda bu kadar uzun kalmamın asıl nedeni üvey kız kardeşlerimden kaçmak. Onlara akşam izin verdim ama ayak sesleri, fısıltılar, kıkırdamalarla hala burada olduklarını hissediyorum. Onların gitmeyeceklerini umudumu kaybetmek üzereyken, Clara banyo kapısında kendini duyurur. Kapı koluna bakınca kalbim hızla çarpar. Kapıyı kilitlediğimi biliyorum, ama içeri gireceğinden korkmaktan kendimi alamıyorum.

"Ne var?" diye soruyorum, sesim titriyor.

"Akşam yemeğinizi getirdim, Majesteleri," diyor Clara. "Kız kardeşimle birlikte odanızdan çıkmadan önce yemeği nereye koymamı istersiniz?"

"Masaya koy," derim sertçe, sesimde hala panik var. Sert cevabımı yumuşatmak için eklerim, "Bugünkü hizmetin için teşekkür ederim."

Sanki daha bir şey söylemek istermiş gibi ayak sesleri duyuyorum. Birkaç saniye sonra, "Rica ederim, Majesteleri. İyi akşamlar," diyor.

Sonraki her sesi, her ayak sesini ve fısıltılı konuşmaları dinlerim, ta ki sonunda yatak odasının kapısının açılıp kapanmasını duyana kadar. Geri dönüp dönmeyeceklerini görmek için birkaç dakika beklerim ve sessizlik devam edince, bu keyifli ve rahatlatıcı sudan çıkmak için cesaretimi toplarım. Duvardaki askıdan yumuşak bir havlu alırken, buharla dolu havadan cildim karıncalanıyor. Havluyu üstüme sarıyorum ve havludan yayılan baş döndürücü gardenya kokusuyla gözlerimi kapatıyorum. Birkaç dakika öylece, sıcaklığın içinde kalıyorum, sonra vücudumu kurulayıp ayakkabılarımı giyiyorum. Son olarak, kumaşla sarılmış madalyonu alıp avucumda sıkıca tutuyorum.

Tuvaletin dışında, yatak odamın batmakta olan güneşin loş ışığına büründüğünü görüyorum. Yemek tepsisinin durduğu masaya doğru doğruca ilerliyorum. Oturmaya tenezzül etmeden, hala sıcak, bol tereyağlı ve yumuşacık ekmeği ısıtıyorum. Midem gurulduyor ve birkaç kaşık çorbayı hızla içiyorum. Dün ve önceki gece yaşananlardan sonra, neredeyse hiç yemek yemediğim için açlıktan ölmek üzereyim. Yemeğimi çabucak bitirip, en acil meseleye geçiyorum.

Prensle operaya gitmek.

Bu gece beni göreceğini söylediğinde gerçekten bunu mu kastetmişti? Beni oraya götürmek için ne gibi bir nedeni olabilir? Prens, Maisie Prens rolünü oynamaya devam etmeme izin vereceğini açıkça belirtmiş olsa da, *bunun* nedenini hala anlayamıyorum. Dahası, neden bizim flört ediyormuş gibi davranmak istesin ki? Maisie'nin saraydan ayrıldığını fark ettiğinde yüzünde beliren incinmiş ifadeyi hatırlıyorum. Baloda o kelebek perisine göz süzerek davrandıktan sonra, potansiyel bir sevgiliyi kaybetmekten üzüleceğini sanmıyorum. Ama yine de, bir prenses tarafından reddedilmesinden zarar gören aşk hayatı değil, egosu olsa gerek.

Çenemi sıkıyorum. Mesele bu mu? Diğerleri reddedildiğini anlamasınlar diye ona kur yapmamı mı istiyor? Sanırım ittifakımız bittiğinde, ilişkimizi sonlandıran kişi olarak görülmek istiyor.

Parmaklarımı yumruk yapıyorum. Yumuşak bir şeyi sıkıldığında, elimde kalan madalyonu hatırlıyorum. Aceleyle odanın her köşesine bakıyorum, onu saklayabileceğim en iyi yeri arıyorum. Diğer eşyaların arasında iyi saklayamayacağım sürece hiçbir çekmece yeterli olmaz. Keşke sandığın anahtarı bende olsaydı, balo elbisesinin yanında saklayabilirdim...

Kapının çalınmasıyla kalbim staccato ritimle çarpmaya başladı.

Göğsümde endişe dalgaları yükseliyor. Üvey kız kardeşlerim, kendi başıma giyinmeme izin vermem emrimi dinlemeyecekler mi? Lanet olsun onlara.

"Bir saniye," diye bağırarak yatağa doğru yürüdüm. Orada üvey kız kardeşlerimin bu gece giymem için hazırladıkları kıyafetleri gördüm. Kıyafetlere, komodine, sonra tekrar yatağa baktım ve madalyonu hızla yatağın altına sakladım. Şimdilik bu kadar yeter.

Bir kez daha kapı çalındı. "Prens... Em." Dehşetle, kapının diğer tarafından Franco'nun boğuk sesi geliyordu.

İçimden çılgılık atmak istiyorum ama sesim bir oktav yükseliyor. "Giysilerim yok." Aceleyle yataktaki giysileri topluyorum ve giyinme perdesinin arkasına koşuyorum.

"İlk adım bunu kabul etmektir," diye alaycı sesi geliyor. "Artık ortak bir şeyimiz var."

"Giysilerim yok."

"Çıplak olmanın müstehcen bir yanı yok. Gerçi operaya en azından *bir şeyler* giyerek gitmek istersin diye düşünmüştüm."

Dişlerimi sıkarak giysileri ayırıyorum. İpek çoraplar, bir gecelik, korse, etekler, bir elbise ve muhtemelen saçlarım için olan bir dizi kurdele buluyorum. "Sadece... bir dakika izin ver."

"İçeride bekleyebilir miyim? Konuşmalıyız."

"*Giysim yok* derken neyi anlamadın?" Yeni geceliğimi başımdan geçirirken vücudumu ateş basıyor. Nasıl olur da

Bir bayan giyinirken onun odasında beklemek uygun mu?

*O bir peri, diye kendime hatırlatıyorum, hem de seelie
hükümdarlığından.*

İnsanlara bakışından, toplumun görgü kurallarına pek aşina olmadığını düşünüyorum. Korseyi belime sarıp bağlarını sıkıyorum. Neyse ki, bağcıkları sadece biraz ayarlamak yeterli oluyor.

Yine kapıyı çaldı.

"Tamam," diyorum dişlerimin arasından. En azından şimdi beni gördüğü kıyafetleri giyiyorum. Bir daha beni bu kadar çıplak görmesine izin vermeyeceğim. Geniş giyinme perdesine şükrediyorum. Kapının açılıp kapanmasını duyuyorum, ardından ayak sesleri geliyor. "Sakın yaklaşma." Sonra, daha iyi düşünerek ekliyorum, "Majesteleri."

Ayak sesleri durur. "Bana hala Franco diyebilirsin."

Eteklerimi giyip, benim için seçilen elbiseyi alıyorum. Deniz kabukları desenli mor ipek damask kumaştan yapılmış bir elbise. Hayatımda hiç bu kadar zarif bir şey giymediğimi görmek için elbiseye bakmama gerek yok. Elbiseyi başımdan geçirirken, koltuk altlarımın terden ıslandığını acı bir şekilde hissediyorum.

"Sana hala Em diyebilir miyim?" diye sorar. "Artık prenses olmadığını bildiğim için sana Maisie diyemem. Senin adın buymuş gibi davranmak yalan söylemek olur."

"Evet, bana Em diyebilirsin." Elbiseyle boğuşurken sesim gergin çıkıyor.

Gemma Bellefleur'un bana hediye ettiği sade elbisenin aksine, bu elbisenin arkasında korsajı sabitlemek için sıkıca bağlanması gereken danteller var. Üvey kız kardeşlerim, yardımlarını reddedince pişman olacağımı bilerek bilerek mi seçtiler acaba? "Bu yüzden ilk kez Maisie diye seslendiğimde enerjin yükseldi, değil mi değil mi?"

"Keskin bir gözlem," diyorum kuru bir şekilde, dantelleri çekmeye çalışırken.

Bunlar, korseye göre çok daha
korseden çok daha az

Birkaç adım yaklaşıyor. "Orada her şey yolunda mı?"

"Yapma!" diye bağıriyorum. "Hâlâ giyiniyorum."

"Daha çok dokuz kuyruklu bir tilkiyle boğuşuyormuşsun gibi geliyor. Hizmetçilerin nerede?"

"Onlara akşam izin verdim."

O homurdanıyor. "Hizmetçilerini kovamazsın, Em. Sen bir prenses olmalısın."

Tartışmak için ağzımı açtım ama yalan söylemeden önce hemen kapattım. Onun beni bir hizmetçi sandığını unutmamam gerekiyordu. "Hizmet edilmeye alışkın değilim. Bu beni çok rahatsız ediyor." En azından bu doğrudu.

"Bundan sonra işlerini yapmalarına izin ver," diyor rahatsız bir ses tonuyla. Sonra sesi yumuşar. "Bu arada, yardımcı olabilir miyim?"

"Yardımaınıza ihtiyacım yok."

"Hayır, yardımımı *istemiyorsun*. Buradan bile hayal kırıklığını hissedebiliyorum. Terlemeye başladın mı?"

"Sinirli olduğum kişinin sen olmadığını nereden biliyorsun?" Ama o haklı. Artık koltuk altlarımın yanı sıra boynum ve alnım da terle kaplanmış durumda ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, elbisenin arkasını sıkılaştırıp göğüs kısmının da düzgün durmasını sağlayamıyorum.

"Ya yardımımı kabul et ya da hizmetçilerini çağırayım."

İki seçenek de hoş değil, ama mücadelemi itiraf ettikten sonra üvey kız kardeşlerimin kendini beğenmiş memnuniyetini görmektense onun yardımını kabul etmeyi tercih ederim. "Tamam. Bana yardım edebilirsin."

Giyinme perdesine yaklaşırken alçak bir kahkaha atar. Kalbim hızlı bir ritimle atıyor, her adımında birkaç kez atıyor, ama nefesimi düzenli tutmaya çalışıyorum. Bunun pek bir faydası olmayacak ama. Eminim benim ne kadar telaşlı olduğumu hissedebiliyordur. O arkamda dururken, ona bakmamak için sırtımı ona dönmüş durumdayım. Adımları durur. "Ne giymişsin sen böyle?"

Yanaklarım kızarır ve etrafımda dönerek göğsüme yakın bir yere tutunurum.

"Ne demek istiyorsun? Hizmetçilerim seçti. Opera için uygun değil mi?"

Gözleri şaşkın ve şaşkın. "Hayır, uygun olduğunu düşünüyorum. Sadece çok... insanca. Prensesin bu kadar karmaşık kıyafetleri olduğunu bilmiyordum."

Arkamı dönüp çenemi bir yandan diğer yana salladım. "Yani, yatak odanın zeminini süsleyen elbiseler kadar basit değil mi demek istiyorsun?"

"Ah, beni incittin," diyor, ama sesi hiç de kırılmış gibi gelmiyor. Elinin elbisenin arkasına dokunduğunu hissediyorum, omurgamda beklenmedik bir titreme hissediyorum, sonra bağcıkları sıkılaşmaya başlarken bir çekme hissediyorum. "Konuşmamız gerektiğini düşündüm."

Kapıma geldiğinde de aynı şeyi söylediğini hatırlıyorum. "Ne hakkında?"

"Anlaşmamız hakkında." Bağcıkları bir kez daha çekti ve sonunda büst kendi kendine yerinde kaldı.

Kollarımı indiriyorum, bir *adamın*, bir prensin beni giydirecek olmasına odaklanmamaya çalışıyorum. Keman çalan sevgilim, gizli buluşmamız sırasında kıyafetlerimi çıkarmama pek yardım etmemişti. Nedense, sıradan bir sohbet sırasında bir gece elbisesi giydirilmek, tahmin ettiğimden çok daha samimi geliyor. "Ne olmuş?" diyorum, sesim biraz nefes nefese çıkıyor.

"Sadece niyetimi açıkça belirtmek istedim. Prensesle olan anlaşman tamamlanana kadar prensesin yerine geçmene izin vereceğim. Daha önce, bu sahte flörtümüzün sosyal sezonun ötesine geçmeyeceğini söylemiştin. Ayın sonunda ayrılacağını varsayabilir miyim?"

"Anlaşma hakkında konuşamam," diye hatırlatıyorum. Ayrıca, gerçeği bilmesini istemiyorum; burada kalışının bir aydan çok daha kısa olacağını.

İki haftadan az. Sonra özgürlük.

Bir kez daha omzumu çekiştirir. "Peki. Her ne olursa olsun, ondan beklendiği gibi davranmanı istiyorum. Bu, hizmetçilerinin görevlerini yapmalarına izin vermek anlamına gelir."

"Evet, Franco, o dersi aldım."

"Bu aynı zamanda, onun yaptığı gibi bana kur yapman gerektiği anlamına da gelir. Ya da onun yaptığı gibi *değil*, çünkü o gitti. Beni, ciddi bir şekilde eşin olmak isteyen biri olarak kur yapmanı istiyorum. Benimle halka açık etkinliklere katılacaksın. Yalan söyleyemediğim için, Maisie'nin adı geçmesi gerektiğinde kendini tanıttacak ve seninle ilgili doğrudan yalan söylemen gereken sorulara cevap vereceksin. Sonra, ayrılmadan önce, Prenses Maisie olarak, ilişkimizin daha ileri gitmemesini isteyen kişinin sen olduğunu halka açık bir şekilde teyit etmelisin."

Birkaç kez gözlerimi kırptım. Onu doğru mu duydum? Birçok kalbi kıran adam, bizim ilişkimizi alenen bitirmemi mi istiyor? Bu, onun niyeti hakkındaki ilk varsayımımın yanlış olduğu anlamına geliyordu. "Anlamıyorum. Beni reddetmemi mi istiyorsun?"

"Evet," diyor. "Ama benim hatam olduğunu gösteren iftira niteliğinde bir neden gösterme. Dostça ayrılmalıyız."

Sözlerini tekrar tekrar düşündüm ve böyle bir sonuca varmak için tek bir neden bulabildim. "İtibarını düzeltmek istiyorsun, değil mi?"

Hemen cevap vermedi. Cevap verdiğinde sesi kısık çıkmıştı. "Bir bakıma, sanırım bu doğru. Ama senin düşündüğün nedenlerden dolayı olduğunu sanmıyorum."

Buna alaycı bir şekilde güldüm.

Franco bağcıkları son kez çeker ve bağlamaya başlar. İşini bitirince ekranın diğer tarafına dönmesini beklerim, ama omzuma bakınca hala orada durduğunu görürüm, parmakları bağcıklarımın ucunda. Bakışlarımız karşılaşır ve o aceleyle bir adım geri atar. Hemen öne dönerim. "Artık gidebilirsin."

Tek kelime etmeden, ben kendimi toparlarken ekranın diğer tarafına geçer. Eteklerimi düzeltirken, kızaran yanaklarımın soğumasını dilerim, umarım bu cazibe kızarıklığı mümkün olduğunca gizler. Biraz daha zaman kazanmak için, yerden saç kurdelelerimi toplar ve onları bağlayacak bir yer arıyormuş gibi yaparım. Elbisenin altından görünen ayakkabılarımı fark edince, aklıma bir fikir gelir — bir önlem. Çömeli, prensin geceliğimden kopardığı şeritleri bağladığı gibi, kurdeleleri ayakkabılarımın etrafına bağlarım. Bildiğim kadarıyla, beni operaya uçurmayı planlıyor. Esintinin aşkına, umarım öyle değildir.

Aklım başıma gelince, paravanın arkasından çıkıyorum. Franco birkaç adım ötede duruyor. O

odaya girdiğinden beri ilk kez tam olarak bakınca, şimdiye kadar gördüğümünden çok daha şık giyindiğini fark ettim. Dikkatsizce düğmeleri açık bir gömlek yerine, ceket, yelek ve kravatlı tam bir akşam kıyafeti giymişti. Hiçbir giysisinde peri masallarının gösterişinden eser yoktu. Ceketini en koyu, en koyu menekşe rengine, brokar yeleği ise birkaç ton daha açık. Pantolonları eskisi gibi dar ve siyah, ama bu sefer kravatıyla uyumlu, yanardöner ipek kumaştan. Zarif akşam elbiseme rağmen, onun yanında kendimi fakir gibi hissediyorum.

Yani, sanırım kendim gibi hissediyorum.

Gözleri vücudumun üzerinde kısa bir süre dolaştıktan sonra benimkilere kilitlendi. Bakışlarımı kaçırıp eldivenleri aramak için gardıroba doğru yürüdüm. Yatakta bir çift gördüğümü hatırlıyordum ama ona bir kez daha sırtımı dönmek için herhangi bir bahaneye ihtiyacım vardı. Neden beni bu kadar telaşlandırıyordu? Kararsızmış gibi davranarak gardırop çekmecelerini karıştırırken, gözlerinin sırtımda yakıcı bir şekilde hissettim.

"Benden neden bu kadar hoşlanmıyorsun?" diyor, sesinde kınama değil merak var. Döndüğümde, üvey kız kardeşlerimin gerçekten de hazırladığı beyaz ipek eldivenlerle oynayarak yatağımın ucunda uzanmış onu görüyorum. Elini uzatıp eldivenleri uzatıyor.

Ona doğru büyük adımlarla yürüdüm ve eldivenleri kaptım. "Ne demek istiyorsun?"

Tembel bir şekilde yana eğilir. "Maisie'nin niyetini doğru anladıysam, onun benden neden hoşlanmadığını anlayabilirim. Senin bahanen ne? Daha önce tanışmadık ki..."

Eldiveni giyerken alaycı bir kahkaha attım.

Gözleri eğlenerek parladı. "Demek tanıştık?" Duruşum sertleşti. "Öyle denemez."

"O zaman ne demek istediğini söyle."

İkinci eldiveni giydim ama hiçbir şey söylemedim, dudaklarımı sıkıca kapattım.

"Hadi ama, prens olarak yeteneklerimi aşağıladın ve kafanı kaybetmedin." Sesi alaycıydı. "Aynı acımasız dürüstlüğü sürdürmeni bekliyorum."

Sonunda gözlerine bakarım. "Neden?"

İfadesi değişir, kaşları bir anlığına çatılır. Sonra omuz silker ve benden uzaklaşır. "Çünkü bunu nadiren duyuyorum." Kayıtsızlık takınmaya çalıştığı belli olsa da, sesinde samimiyet vardır. Kırılmanlık.

Acaba... ona karşı kullandığım korkunç sözleri *saygıyla mı karşılıyor*? Keşke o da benim, sokakta hakaret ettiği kızın aynısı olduğumu bilseydi.

"Söyle hadi," diyor, düşüncelerimden sıyrarak. Kaşlarını oynatıyor, dudakları yana doğru kıvrılıyor, ama gözlerinde ciddiyet var. "Hangi korkunç suçum senin hakkımdaki fikrini bu kadar değiştirdi?"

Parmaklarımla uyluklarımı tıklatma isteğini bastırıp ellerimi belime kavuşturuyorum. Eğer acımasız dürüstlük istiyorsa, sanırım ona bir kısmını verebilirim. Çenemi kaldırıyorum. "Dün gece baloya katıldım."

Başını geriye eğdi. "Ve bunun bir anlamı mı var?" Sözlerim yavaş ve dikkatli çıktı. "Seni kürsüde gördüm."

Yatağından kalkıp bana doğru birkaç adım yaklaşarak sıırttı. "Öyle mi? Yakışıklı ve iyiliksever görünüyorsun, değil mi?"

Bir adım geri çekilip öfkem alevlenir. "Daha çok kibirli, kendini beğenmiş ve düşünceli

Ağzı açık kalır. "Karanlık? *Karanlık*?"

"Evet, karamsar. Ve misafirlerine kaba ve küçümseyici davranıyorsun.

Başkaları hakkında çok endişelenen biri olarak, sıcak bir izlenim bırakmak için hiçbir şey yapmıyorsun. Yine de, neredeyse herkes senin az ilgine sonsuz sabır gösteriyor. İtiraf etmeliyim ki, seni ve sayısız hayranlarını pek anlamıyorum."

Ağzını açıp hemen kapatıyor. Bir an için çok fazla konuştuğumu, sözlerimin çok keskin olduğunu düşünüyorum. Dürüst olmamı istemesine rağmen, onun bir prens olduğunu ve şımartılmaya alışkın olduğunu unutmamam gerekiyor. Her şeyi geri alıp affetmesini isteyeceğim tam o sırada o konuşuyor. "Baloda benim hakkımda böyle mi düşündün? Kürsüdeyken? Kaba ve küçümseyici davrandığımı mı düşündün?"

Ses tonunda yine kınama yok, sadece açık bir merak var. Bu bana doğruyu söyleme cesaretini veriyor. "Evet."

Gözleri bir an için odaklanamadı. Gözleri tekrar bana döndüğünde, ifadesinde tahtta gördüğüm prensin izi yoktu, sokakta tanıştığım adamın kibri de yoktu. "İnan bana, niyetim o değildi. Daha doğrusu, bunun böyle bir tepki alacağını fark etmemiştim. Şaka yapmaya çalışmışım. Bir bilmece. Ben değildim..."

Kaşlarını çattım. Bilmece olması gereken neydi? Kafamı sallayarak, "Prens Franco, sizi hala anlamıyorum," dedim.

Beni birkaç saniye sessizce izliyor ve sanırım daha fazla açıklama yapacak, belki de görmeye başladığım kırılganlığının bir katmanını daha ortaya çıkaracak. Sonra, bir anda, ifadesi çok daha tanıdık, kendini beğenmiş bir neşeyle doluyor. Sözleri hafif ve alaycı çıkıyor. "O zaman şunu anla. Ben kara kara düşünmem. Komik, zeki ve çekiciyim. Çekici insanlar kara kara düşünmez."

Konuyu kaçamak bir şekilde değiştirmesiyle, içimde beklenmedik bir hayal kırıklığı hissettim, ama bu fırsatı ciddi konuşmamızdan kaçmak için kullandım. Aynı alaycı tavırla, "Çekici mi? Sen mi?" dedim.

"Oh, evet, ben oldukça çekiciyim. Herkes öyle diyor."

Alaycı bir reverans yapıyorum. "Benim hatam, Yakışıklı Prens."

"Bana bir daha öyle deme. Ya da söylersen, alaycı bir şekilde söyleme. Sanki gerçekmiş gibi söyle, çünkü öyle."

"Başkalarına ne kadar komik ve zeki olduğunu söylemek zorunda kalan birini hiç tanımadım.

Genelde bu çok daha açık olur. Bilirsin, kişiliklerinden anlaşılır."

"Beni aşağılamak hoşuna mı gidiyor?"

"Öngörülebilir gelecekte senin varlığına katlanmak zorunda kalacaksam, seninle birlikte olmaktan biraz zevk almalıyım." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, onları geri yutmak istiyorum. O haklı, onu aşağılamaktan zevk alıyorum ve her fırsatta kendimi tutamıyorum. Ama durmalıyım. O bir arkadaş ya da sevgili değil, haylaz bir prens ve soğuk bir müttefik. İstersen beni her şekilde yok etme gücüne sahip. Şu anda alay ediyor olabilir, ama onun karanlık gücünü gördüm. "Hadımı aştıysam başışla," diyerek başımı eğiyorum.

"Hadini aştın," diyor, sesi o kadar alçak ki içimi ürpertiyor. Ama gözlerimi ona kaldırdığımda, yüzünde bir gülümseme görüyorum. "Beni işimden ettin, çünkü normalde beni aşağılamak benim görevim. Yine de, bu demek ki *çok iyi* anlaşacağız."

Ona küçük bir gülümseme atıyorum.

"Yolumuz açık," diye tekrarlar ve ben kaşlarımı çatarım. Bir elini kalçasına koyar, diğer elini havaya kaldırır. "Çünkü sen Deniz Sarayı'ndan geliyorsun. En azından, gerçekten prensesin hizmetçisiysen öyle olduğunu varsayıyorum." Son sözlerine tepki vermemek için yüzümde hiçbir ifade yok. Neyse ki, bunu onun korkunç şakasına verdiğim cevap olarak algılıyor gibi görünüyor. Bana parmağını sallıyor. "Eninde sonunda seni güldüreceğim. Gerçekten ve içtenlikle, sadece benim pahasına değil. Şimdi koluma gir, kalpsiz sahtekar. Opera bekliyor."



EMBER

Derin bir nefes alıp Franco'nun koluna girerek odamdan çıkmasına izin veriyorum. Neyse ki salon biraz boş. Ancak sarayın içlerine doğru ilerledikçe, sabah dışarı çıktığımızdan beri salonların daha kalabalık olduğunu görüyorum. Hizmetçiler geçip duruyor. Onlarca göz bize kilitleniyor, koridorda ilerlememizi takip ediyor. Bu anın önemi beni vuruyor. Bu, sevgili çift olarak ilk kez halka açık bir şekilde ortaya çıkışımız. Bu farkındalık başımı döndürüyor. Ya yapamazsam? Ya yanlış bir şey söylersem? Ya...

"Sakin ol," diyor Franco, elini benimkinin üzerine koyarak. O anda kolunu sıkıştığımı fark ediyorum. Bana yaklaşıyor. "Bu gece her şey yolunda gidecek."

Sözleri sinirlerimi yatıştırıyor ve ben rüzgarda sallanan sağlam bir ağaç gibi ona tutunuyorum. "İlk seferinde komik değildi."

"Ama gülümsüyorsun."

"Belki de bu sadece cazibedir. İçimde yavaşça ölürken yüzümde acı bir gülümseme olabilir."

Sanki benim sözlerim en cüretkar flört sözleriymiş gibi gülümsemesi genişledi. "Siz, Bayan Em, çok sivri dillisiniz."

Dil kelimesini söyleme şekli yanaklarımın kızarmasına, içimde garip bir zevk ve rahatsızlık karışımı uyandırmasına neden oluyor. Onun bu kadar kolay beni telaşlandıran ne var? Bir an kendimi tutuyorum, bir an sonra gülümsemeyi bastırıp aptal gibi kızarıyorum.

Sarayın dışında, tıpkı bu sabahki gibi, yolun kenarında park etmiş bir araba bulduk. Ön tarafına baktım, iki iskelet gibi at bağlı duruyordu.

"Onları bulabildin mi? Onlar... ne deniyordu?"

"Ay kısrakları mı?" diyor Franco. "Evet, Donna ve Dominus'u buldum ve o yaramazları eve getirdim. Ama bu ikisi onlar değil." Merdivenlerden inerken atlara daha yakından bakıyorum ve sabah gördüklerinden çok daha büyük olduklarını fark ediyorum. Beni arabanın kapısında bırakıp her iki kısrığa da sevgiyle okşuyor. Boyunlarını okşarken yüzünün çocukça bir sevinçle parladığını görünce hayret ediyorum. Bana baktığını fark edince sinsî bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Bana katılır mısın?"

Bakışlarımı kaçırıyorum. "Hayır, teşekkürler."

Kıkırdarak yanıma dönüp kapıyı açar. Yine ne arabacı ne de uşak vardır ve bana elini uzatır. Elini tutup kendimi içeriye atarım, ama yalnız olmadığımı fark ederim. Bir erkek ve bir kadın iki peri,

kıkırdayarak birbirlerine sokulmuş, benim oturmak istediğim koltuğa oturmuşlar. Benim şaşkın bakışlarım karşısında, birbirlerinden ayrılıp ayağa kalkarak reverans yapıp eğildiler. Bakışlarım kadında takıldı, kısa siyah saçlarını ve kocaman siyah gözlerini tanıdım. Bu, dün gece prensle flört eden kelebek perisiydi.

Açıklayamadığım bir nedenden dolayı, göğsümde öfke patlaması yaşıyorum.

"Prenses Maisie," diyor erkek, dikkatimi kendine çekerek. İnce, genç bir peri, kömür rengi saçları, kabarık üçgen kulakları ve kehribar rengi gözleri var. "Sonunda tanıştığımıza memnun oldum."

Franco arkamdan içeri giriyor. "Neden hepimiz ayakta duruyoruz?"

"Bir prenses için en nazık davranış bu değil mi?" diye sorar erkek. "Hanımefendi oturana kadar ayakta beklemek?"

Prens homurdanarak boş bankta oturur. "Nezaket mi? Ne zamandan beri nezaket yapıyoruz?"

Erkek alaycı bir gülümsemeyle, "En azından onun ne kadar kötü biri olduğunu öğrenmeden önce onu etkilemek istersin diye düşündüm," der. O ve kelebek perisi yerlerine dönerler ve beni tek başına ayakta bırakırlar.

"Koç hareket etmeden önce oturmalısın, Em," diyor Franco. "Yoksa daha önce olanların aynısının olmasını mı istiyorsun?" Kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırıyor, koçumuz saldırıya uğradığında ona iki kez düştüğümü hatırlatıyor.

Sinirimi belli etmemeye çalışarak prensin yanındaki boş koltuğa oturuyorum.

Erkek, Franco'ya ve bana bakıyor. "Em? Em kim?"

"Ben ona öyle sesleniyorum," diyor Franco. "Em, büyükelçim ve arkadaşım Augie ile tanış."

"Görüyorum ki bir günde çok yakınlaşmışsınız," diyor Augie. "Hemen birbirinize takma isimler bulmuşsunuz."

Kelebek perisi arkadaşına dönerek dudaklarını büzüştürür. "Benim neden takma adım yok? Ben sana Augie-boy diyorum."

"Nasıl böyle söyleyebilirsin?" Augie şefkatle sorar. "Sana bir şey demiştim, eminim."

"Sadece yataktayken."

Bunun üzerine Franco, arabanın arka duvarına vurarak tıklama sesi çıkarır. Araba hareket eder ve Franco bana yaklaşır. Perinin işaret ederek fısıldar, "Tahmin etmedin mi, o Augie'nin sevgilisi. Adı Seri. Birlikte korkunçlar."

Kaşlarımı çatarak prensle kavga eden ve şimdi öpüşen çifti izliyorum. Prens gözlerinde kıskançlık kıvılcımları ya da özlem ya da rahatsızlık belirtileri görmeyi bekliyorum, ama tek gördüğüm, onlara başını sallarkenki eğlenceli ifadesi.

Yanılmıyorum, değil mi? Seri, baloda Franco'nun arzuladığını gördüğüm peri.

Daha önce bana, söylediğim gibi davranmak istemediğini söylediği sözleri hatırlıyorum. *Bir bilmece olması gerekiyordu.* Gözlerindeki o bakış kesinlikle sahte olamazdı. Öyleyse neden? Seri bir tür peri fahişesi olabilir mi? Karmaşık bir ilişkinin ortasına mı daldım? Yolculuğumuz devam ederken yolcuları izlemeye devam ediyorum ama prensin Seri'ye bir bakıştan fazlasını attığı bir an bile göremiyorum. Aynı şey, gözlerini büyükelçiden ayırmayan peri için de geçerli. Franco ile arasında hiçbir şey yok. Dün gece gördüklerimi hayal etmediğimi gösteren hiçbir şey yok. Prens'e olan küçümsemem, onun hakkındaki izlenimimi etkilemiş olabilir mi? Onun kibirini gördüm. Kendini beğenmişliğini. Sinir bozucu mizah anlayışını. Ama aynı zamanda o kırılganlık belirtisini de gördüm. Ayakkabılarımı bağlarken gösterdiği düşünceli tavrını. Beni zindana atabilecekken merhametini.

Ne kadar düşünürsem o kadar kafam karışıyor. Onun henüz görmediğim başka yönleri olup olmadığını merak ediyorum.



FRANCO

"Hadi ama Augie," derim büyükelçiye, araba durduğunda. "Sevgilinden kurtul da gecemize devam edelim."

Bir iç çekerek, Selene Sarayı'ndan ayrıldığımızdan beri bana verdiği muhtemelen bininci tutkulu öpücükten çekildi. Dudakları pembe ve şişmiş, çarpık bir gülümsemeyle bükülmüş, ona sarhoş bir adamın belirgin görünümünü veriyor. "Ne dedin?"

"Senin işin Augie. İşini yap. Seni bu gece *eğlenmen* için mi davet ettim sanmıştın?"

senin eğlenmeni sağlamak için mi davet ettim?"

"Oh, tiyatroya geldik." "En az bir dakikadır park halindeyiz," diye Em'e mırıldanıyorum.

"En az bir dakikadır park halindeyiz," diye Em'e mırıldanıyorum, ama o cevap vermiyor. Yol boyunca sessiz ve düşünceli bir ruh hali içinde. Ne dersem diyeyim, onunla sohbeti başlatamıyorum. Ama o da pencereden dışarı bakarken, enerjisinde bir değişiklik hissediyorum. Heyecan ve beklentiyle baş döndürücü bir coşkuyla titremeye başlıyor.

Augie yeleğinin cebinden bir kağıt çıkarır. Kağıda göz gezdirip şöyle der: "Üçüncü katta bulunan kraliyet locasında oturacaksınız."

"Gösteri başladı mı?"

Büyükelçi saatine bakıyor. "İnsanların dediği gibi, şık bir gecikme."

Başımı sallarım. "Mükemmel."

Augie ve Seri önce arabadan iner, sonra ben de inip Em'e yardım ederim. Geç kalmamız nedeniyle tiyatronun önünde bizi karşılayan sadece iki yer gösterici var. Kapıları açtıklarında boş bir lobiyle karşılaşıyoruz ve içimden bir rahatlama hissediyorum. Benim ortaya çıkana kadar bir sirk gösterisi izleyeceğimizi sanmıştım ama görünüşe göre bazı insanlar da nezaketle davranabiliyor. Ya da Augie, geç kalanların içeri alınmaması için tiyatroya önceden talimat vermiştir.

"Neden geç gelmek istedin?" diye sorar Em, yer göstericiler bizi lobiden halı kaplı merdivenlere doğru yönlendirirken fısıltıdan biraz yüksek bir sesle.

"Hakkımda düşündüğünüzün aksine, ilgi odağı olmaktan hoşlanmam."

Kaşlarını kaldırıyor. "*İnsanların* ilgisini mi?" "Eğer kalabalıklar halindeyse, her türlü ilgiyi."

Bu sözler onu şaşırtmış gibi görünüyor ve beni anlamaya çalıştığı izlenimini ediniyorum. Bu çabalar karşılıklı, ancak yeni müttefikim hakkında henüz birkaç şeyden fazlasını öğrenemedim. Bildiklerimin ne kadarının yalan olduğundan bile emin değilim.

Görevliler, loş bir koridora açılan bir çift kapıyı açtı. İçeri girdiğimizde, kulaklarıma müzik sesi gelmeye başladı. Arkadaşımın enerjisi, sadece zevk ya da özlem olarak yorumlayabileceğim bir şekilde aniden yükseldi. Yürümeye devam ederken ona baktım, attığımız her adımda müzik sesi daha da yükseliyordu. Dudakları aralandı, nefesleri hızlandı — garip bir şekilde çekici bir manzaraydı, karnımın alt kısmı gerildi.

Demek müzik sever. İyi bilmek.

Gösteri görevlileri başka bir kapıyı açar ve bizi geçip locaya girmemiz için işaret eder. Locada dört kişilik yer vardır, ben Em'i öne götürürken Augie ve Seri arkadaki koltuklara oturur. Müzik artık daha yüksek sesle duyuluyor, orkestra yavaş ve hüzünlü bir melodi çalıyor. Uzakta, sahneyi inceliyorum, zarif bir şekilde boyanmış dekorları, sahnenin ortasında duran kadını aydınlatan parlak ışıkları. Derin bordo renkli, çok katmanlı bir insan elbisesi giymiş, korsesi geniş göğüslerini ortaya çıkarıyor. Koyu renkli saçları, parlak mücevherlerle süslenmiş bukleler halinde başının üstüne toplanmış. Onun gibi şarkıcıları duymuştum ve Lunar'ın Seelie Kralı'nın bu tür insan sanatçıları yanında çalıştırmayı sevdiğini biliyorum. Ancak, böyle bir müziği ilk kez dinliyorum. İlk başta rahatsız edici, şarkıcının sesi yükselip alçalırken, yükselip alçalırken bana bir banshee'nin feryadını hatırlatıyor. Ama dinledikçe, melodide daha fazla güzellik buluyorum.

Em ise, prodüksiyonu takdir etmek için hiç zamana ihtiyaç duymuyor gibi görünüyor. Dikkatimi sahneden yanımda oturan kıza çeviriyorum. Turkuaz rengi gözleri, boğazına elini götürürken gözyaşlarıyla parıldıyor. Parmakları, sanki orada bir şey bulmayı beklermişçesine birkaç saniye tereddüt ediyor, sonra göğsünün üzerinde hareketsiz kalıyor. Gözlerim istemeden onun mütevazı dekoltesine kayıyor, ama bakışlarımı başka yere çeviriyorum. Onun vücuduna attığım kısa bakışlardan çok hoşlanmış olsam da, onun cazibesinin vücudunu ne kadar değiştirdiğine dair en ufak bir fikrim yok.

Bakışlarımı sahneye geri çevirdiğimde, seyircilerden birkaç hevesli bakış yakaladım. Kafalar yaklaşıp benim locama doğru döndü. Bu, elbette, diğerleri de mümkün olduğunca dikkatli davranarak gizlice bakmaya çalışırken bir dalga etkisi yarattı. Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum, sonra elimi Em'e doğru uzatıyorum. Elimi onun eline aldığımda sığıyor ve elini kucağında tutuyor. Gözlerine bakmadan ona yaklaşıyorum, eldivenli avucunu okşuyorum, ta ki parmaklarımı onun parmaklarının arasına sokmama izin verene kadar. Eli birkaç saniye gergin kalıyor, sonra sonunda gevşiyor. Elim içinde çok küçük geliyor. Ona bir bakış atmaya cesaret ediyorum ama o gözlerime bakmıyor, çenesini sıkarak şarkıcıyı izliyor. Enerjisi dengesizleşmiş, müzikten aldığı zevkle panik karışmış gibi. Benim duygularım da değişmiş, göğsümde bir heyecan dalgası yayılıyor ve ellerimizin birleştiği yerden koluma garip bir karıncalanma yayılıyor.

"Operayı seviyor musun?" diye soruyorum, sesi sadece onun duyabileceği kadar alçak.

Umarım bu, ani endişemi gizler.

"Hoşuma gidiyordu," diye fısıldadı, sözleri hafifçe nefes alırken takıldı. "Neden elimi tutuyorsun?"

"Çünkü bizi izliyorlar." Bana baktığında, seyircileri işaret ettim. Orada daha fazla çift göz gördüm, fısıltıyla dedikodu yapmak için eğilmiş daha fazla kafa.

Em'in boğazı titrer ve göğsüne koyduğu elini indirir. "Şey, dikkatimi dağıtıyor."

Gülümserim, cesur bir sıcaklık sonraki sözlerimi söyler. "Sanırım bu, kur yaptığın bir erkek tarafından tutulduğunda verilecek uygun bir tepki."

Kızarır ve hızla bakışlarını sahneye çevirir. Dakikeler geçtikçe, elimi tutmanın verdiği rahatsızlığı unutmuş gibi görünür ve yeniden müziğin büyüsüne kapılır. Sanki koltuğundan sahneye doğru uçacakmış gibi öne eğilir. Gözleri yeniden parlar ve ondan yeni bir enerji yayıldığını hissederim. Direnç. Neye direndiğini bilmiyorum, ama boğazının tekrar tekrar titrediğini görüyorum. Omurgamdan bir ürperti geçer ve beraberinde tanıdık bir his getirir. Onun enerjisinde bir şey var ki... çok... çok...

"Biraz... serinlemeye gidiyoruz," diyor Augie, başını benim başımın etrafına kolt eğerek.

uğu

mda Gözlerimi devirdim, onun ne demek istediğini çok iyi biliyordum. O ve Seri n.

birbirlerine dokunabilecekleri karanlık bir köşe bulacaklar. Sanırım bunu tiyatro locasında yapmadıkları için minnettar olmalıyım. "Çok uzun sürmesin," diyorum. Gösteride biri benimle konuşmak isterse, önce Augie'nin onu kontrol etmesini tercih ederim.

Seri çığlık atar ve ikisi kutudan çıkıp kapıyı arkalarından kapatırlar. Dikkatimi Em'e geri çeviririm ve elim onun kucağında boşaldığını fark ederim. O ise iki elini boğazına götürmüştür. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir ve yanağından bir damla gözyaşı süzülür. Aniden parmağımı kaldırıp gözyaşını silmek için bir dürtü hissederim. Mantıksız tepkime şaşıarak elimi kucağından çekiyorum. Elim uyluğumun üzerine koyduğumda, ne kadar soğuk olduğuna şaşıyorum. küçük, eldivenli elinin yokluğunu hiss ediyor.

Kapılar arkamda açılır ve ben kaşlarımı çatarak arkayı dönerim. "Çok hızlı oldun." Ama tiyatro locamı karartan kişi, aşk acısı çeken büyükelçim değil, görmek isteyeceğim son kişilerden biri.

Kardeşim Marus.



FRANCO

"Majesteleri." Kardeş Marus eğilir, sonra arkadaşına döner. "Siz de Prenses Maisie olmalısınız."

Em kaskatı kesilir, sandalyesinde dönerek enerjisi endişeyle titrer. Yüzü solgunlaşır. Hiçbir şey söylemez, sadece geniş gözlerle davetsiz misafirimize bakar.

"Ben Marus Kardeş," der ve eğilerek selam verir.

"Memnun oldum," der Em, sonra öne dönerek. Kaşlarımı çatıyorum. Enerjisindeki ani artış aşırı bir tepki gibi görünüyor. Ama Augie ve Seri dışında, pek de korkutucu olmayan iki kişi dışında, Marus onun önünde prenses gibi davranmak zorunda kaldığı ilk kişi.

"Neden buradasınız?" diye soruyorum, koltuğumda kambur oturarak yavaşça konuşuyorum.

Marus, Augie'nin oturduğu sandalyeye oturur. Öne eğilerek, alçak sesle konuşur. "Dün gece sizinle konuştuğumu hatırlıyor musunuz, Majesteleri?"

Dişlerimi gıcırdattım. Sanırım Augie'ye benim olduğumu sanarak söylediği şeyi kastediyordu. "Benden prensesin iki insan kızını hizmetçi olarak atamamı istemiştin, değil mi?"

"Evet, ve onların nişanlını Bayan Montgomery'nin kız kardeşleri olduğunu da söyledim. Ayrıca bugün gerçekleşmesi gereken düğünümüzü kıymanı da istemiştin."

Evlilik mi? Augie, benim *evliliği* kıyacağımı mı söyledi? Bu sabah bundan bahsetmemişti. Ne zamandan beri kardeşlik, prenslerinden bu kadar önemsiz işleri yapmalarını bekliyor? "Üzgünüm," diyorum düz bir sesle, "Bugün çok meşguldüm. Başka bir gün yapalım..."

"O burada değil," diyor. "Bayan Montgomery... sarayı terk etti."

Ben alaycı bir kahkaha attım. "Gitti mi? Seninle evlenmeyi kabul ettikten hemen sonra mı? Ne şaşırtıcı bir gelişme."

Enerjisi karardı ve bana anlatmadığı çok şey olduğunu anladım. Sanırım bunun, şanssız gelininin ayrılmasının bir ilgisi var. "Bu ayın on yedisinde geri dönecek. O gün onun doğum günü. O gün, rahmetli babasının vasiyetinin yerine getirmesi nedeniyle kraliyet tarafından saklanan mirasını alacak."

"Dur tahmin edeyim. Senin Montgomery hanım geri döner dönmez, evinizi nikah etmem için hizmetlerimi garantilemek istiyorsun."

"Evet."

"Peki..."

Em ayağa kalkar ve bana sıkı bir gülümseme atar. "Affedin, Majesteleri, ama hemen tuvaleti bulmam gerek." Cevabımı beklemeden odadan çıkar.

Endişeyle kaşlarımı çatarak arkasından bakıyorum. Marus'un enerjisine o kadar odaklanmışım ki, Em'inkine dikkat etmemiştim. Ama o yokken bile hissedebiliyorum. Korku. Tiksinti. Öfke.

Sandalyeye kalkıp kapıya doğru bir adım atıyorum, ama Marus cesaretini toplayıp iki arka koltuk arasındaki dar koridorda durarak önümü kesiyor. "Senden bir söz istiyorum."

"Benden hiçbir şey istemeye hakkın yok," diyorum dişlerimin arasından, adama sert bir bakışla.

"Kraliçe Nyxia, gelinimi kendim seçeceğime dair bana söz verdi ve ben seçimimi yaptım. Senden istediğim söz, onun sözünün bir uzantısıdır."

"Peki," diyorum homurdanarak. "Prensinden ne söz istiyorsun?" "Sadece Bayan Montgomery, mirasını almak için Selene Sarayı'na döndüğünde mirasını almaya geldiğinde, onu bana teslim etmen."

"Bana teslim etmek mi?" alaycı bir şekilde soruyorum. "Sizin gibiler kadınları gerçekten de mal gibi görüyor." "O benim nişanlım," diyor Marus, öfkeyle dolu bir sesle.

kız kardeşim bana asla karıştırmamamız gerektiğini söyledi. "Sadece onu bana teslim etmeni istiyorum, böylece onunla bir kez daha konuşabilirim. Ona zarar vermeyeceğime söz veriyorum, ama ailesine verdiği sözleri tutmasını sağlayacağım. Evlensek de evlenmesek de, kendi yeminlerini tutması gerekiyor."

Tırnaklarıma tembelce baktım. "Neden beni, karıştığınız aile melodramına dahil etmeyi bu kadar önemli bulduğunuzu hiç anlamıyorum."

Yine bulanık bir öfke bulutu. "Çünkü o benim nişanlım. Kız kardeşin beni reddetmez."

Buna karşı yüzlerce argümanım var, ama önce bunları kız kardeşimle konuşsam iyi olur diye düşünüyorum. Bana göre ona çok fazla özgürlük ve güç vermiş. Çok fazla söz vermiş.

Yine de gerçek şu ki, Nyxia kraliçe. Faerwyvae'nin en iyi kraliçesi. Oysa ben... ben ona hiç benzemiyorum. Ben sadece uygun bir varis gibi giyinip süslenen bir çocuğum. O beni devrim başlatmam için eğitmiyor. Beni, onun yerine geçtiğim anda, onun uğruna emek verdiği her şeyin yanıp kül olmaması için eğitiyor.

İtaatsizliğim yavaş yavaş azalmaya başlıyor, ta ki tamamen sönene kadar.

"Peki," dedim, fısıltımsı sesimde demir gibi bir sertlik vardı. "Montgomery hanım Selene Sarayı'na geri dönerse ve onun geldiğini öğrenirsem, onu size geri getireceğim, böylece onunla konuşabilirsiniz."

Çenesinin bir köşesi seğiriyor ve daha fazla şey söylemek, daha fazlasını talep etmek istediğini anlayabiliyorum. Neyse ki, itirazlarını kendine saklıyor ve bir adım geri atıyor. Düşük bir reveransla, "Teşekkür ederim, prensim," diyor.

O bir kelime daha söylemeden yanından geçip kutudan çıktım.



EMBER

En alt kata ve lobide bulunan salona doğru ilerledim. O anda gidecek bir yerim olmadığını fark ettim. Franco'ya söylediğimin aksine, tuvalete ihtiyacım yoktu, ama tuvaleti ya da başka bir özel yer bulabilirsem, yalnız kalmak için bu fırsatı değerlendirecektim. Marus'tan kaçmak için.

Er ya da geç onunla karşılaşabileceğimi biliyordum, ama prensin özel locasına girip vals yapacağını görmeye hazır değildim. Benim hakkımda konuşacağını da tahmin etmemiştim. Benim geri dönüp mirasımı alacağımı düşündüğünü söyledi. Tabii ki yanılıyor. Mirasımın yetimhaneye bağışlanmak yerine krallığa kalacağını düşünmek bana acı veriyor, ama Marus veya Bayan Coleman ile yüzleşmeyi göze alamam.

Onun kendine güveninin bir avantajı var. Bu, Bayan Coleman ile yaptığı anlaşmaya sadık kalacağı anlamına geliyor, bu da onların sarayda kalmalarını garanti ediyor, en azından o zamana kadar. Yine de, sanki ben onun malıyım, ona aitmişim gibi konuşmasından nefret ediyorum. Neyse ki, benim gerçek kimliğimden şüphelenmediğini gösteren hiçbir işaret vermedi, ama prens... Ondan duygularımı saklayamıyorum. Maisie ile yaptığım anlaşmayı asıl anlaşmadan kaçmak için kullandığımı öğrenirse...

Keskin bir acı karnımı sardı ve yanağımın içini ısırıldı. *İtaat ediyorum*, dedim kendime. *Öyle demek istemedim. Anlaşmadan kaçmıyorum. Hala Bayan Coleman'ın çatısı altında yaşıyorum. Marus'la nişanımı bozmak için hiçbir girişimde bulunmadım.*

Acı hafifleyip sönük bir ağrıya dönüşür, ama yerini endişe alır. Göğsüm panik içinde nefes alıp veriyor, ellerim titriyor, parmaklarım yanımda seğiriyor. Salona bakıyorum, buradan nereye gideceğime karar vermeye çalışıyorum. Dışarıya kaçmayı düşünüyorum ama kapı görevlilerinin veya sokaktan geçenlerin dikkatini çekmek istemiyorum. Koç, geçici bir sığınak olabilir, ama prens olmadan ay kısıraklarına yaklaşma düşüncesi beni korkutuyor.

Hiç düşünmeden sola dönüp, tiyatroya giden kapalı kapılarla çevrili koridora giriyorum. Vokalistin güzel melodisi dikkatimi çekiyor ve ona odaklanarak, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Kapılardan birinden tiyatroya girip arkada bir koltuk kapmak için canım çekiyor, ama fark edilmeyeceğimin garantisi yok. En son ihtiyacım olan şey, seyircilerden birinin Prenses Maisie'yi randevusu olmadan gizlice dolaşırken yakalaması.

Ama müzik! Beni nasıl çağırıyor.

Marus gelip dikkatimi dağıtırken, şarkıya tamamen kapılmıştım. Üzerimde yarattığı etki, zevk ve acıdan eşit oranda oluşuyordu. Zevk, orkestranın ve şarkıcının yetenekli sesinden aldığım büyük keyiften geliyordu. Acı ise ona eşlik edememekten geliyordu. Onunla birlikte mırıldanamıyordum. Bir melodi çıkaramıyordum,

bir nota bile çıkaramıyordum, ya da içimde uyandırdığı duyguları serbest bırakamıyordum. Boğazım, şarkı söyleme ihtiyacımdan dolayı hala yanıyordu, Marus ile olan tatsız karşılaşmamdan sonra daha da şiddetli bir şekilde.

Melodinin çağrısına uymak için tiyatro kapısından değil, koridorun sonuna doğru ilerliyorum. Nereye çıktığını bilmiyorum, sadece müziğin giderek yükseldiğini duyuyorum. Her adımında sinirlerim biraz daha yatışıyor. Adımlarımı hızlandırıyorum, ayaklarım kırmızı halının üzerinde uçuyor. Sonunda, üzerinde hiçbir işaret olmayan sade bir kapıya varıyorum. Kapıyı açmadan önce sadece bir an tereddüt ediyorum.

Diğer tarafta, duvarları kağıtla kaplı, zarif aplikler ve halı kaplı zeminler değil, bir tiyatronun sahne arkası olan rustik bir güzellik buluyorum. Eskiden sık sık gittiğim müzik salonlarının arka tarafındaki antika mekanlardan çok daha görkemli, ama nerede olduğumu ve ne beklemem gerektiğini anlayacak kadar da benzer. Sessizce ilerleyerek, operanın geniş alt katlarına doğru yavaşça ilerliyorum. Yan taraftan sahneyi gördüğümde nefesim kesildi. Muhteşem şarkıcı, orkestra çukurunda müzisyenler çalarken, profilini göstererek seyircilere şarkı söylüyordu. Müzik, ana salonun yapısı tarafından amplifiye edilmediği için benim bulunduğum yerden biraz boğuk geliyordu, ama içinde farklı bir tür sihir barındıran kaba bir gerçekçilik vardı. Parmaklarımı uyluklarıma vurarak kaslarımdaki gerginliğin bir kısmının gevşediğini hissettim. Sayısız an boyunca öylece duruyorum, tanıdık olmayan şarkıya kendimi kaptırıyorum. Her vuruşta nabzım sakinleşiyor. Sinirlerim gevşiyor. Ama göğsümde hala bir acı var, boğazıma kadar yükselen ve serbest bırakılmak için yalvaran bir acı. Bu benim vahşi peri tarafım ve ne istediğini biliyorum.

Şarkı söyle. Söylemek istediğini biliyorum.

Bu alaycı ses içimden geliyor.

Ben *şarkı söylemiyorum*, ona cevap veriyorum. *Bunu biliyorsun. Artık söylemiyorum.*

Sadece mırıldanıyorum. Kimseye zarar vermez. Etrafta kimse yok. Kimse dinlemiyor. Ve kendini daha iyi hissedeceksin.

Nefesim yine düzensizleşiyor. Cazibe çok büyük. Çok ihtiyacım var.

Etrafa bakıyorum, dar koridor boş. Tek hareket, sahne görevlilerinin setleri değiştirmek için halat ve makaralarla uğraştıkları sahneye yakın yerden geliyor, emekleri boyalı tahta dalgaları fırtınalı bir denize dönüştürüyor. Boğazım titriyor ve dudaklarımı sıkarak dürtülerimi bastırmaya çalışıyorum. Marus'un yüzü aklıma geliyor. Alaycı. Talepkar. İçimde öfke kıvılcımları çakıyor, müziğin beni sakinleştirmek için yaptığı tüm işi bozuyor. Ateş göğsümü, boğazımı yakıyor. Parmaklarım uyluklarımin yanlarına daha hızlı vuruyor, piyano tuşlarının yokluğuna öfkeleniyor. Bu çok fazla. Bu çok büyük.

Bu yüzden gözlerimi kapatıp mırıldanıyorum.



FRANCO

Em'in enerjik izlerini koridorlarda takip ediyorum, neden onun peşinden gittiğimi bilmiyorum, sadece gitmem gerektiğini hissediyorum. Bir şeye üzülmüştü ve tuvalete gitmesi gerektiği konusunda yalan söylediğini biliyorum. Peki nereye gitti? Ve Marus kardeş onu neden bu kadar üzdü?

Bu sorular, sanki yanımda gibi hissettiğim, onun ardında bıraktığı duyguları takip ederken beni ileriye itiyor. Bu duygular keskin ve acı, endişeyle karışık. Lobide bulunan merdivenlerin altında duruyorum, buradan nereye gittiğini hissediyorum. Derin nefes alıp, onun izini sola doğru takip ediyorum. Enerjisinin izini takip ederken, bir değişiklik hissediyorum. Burada endişe yatışıyor ve özlemeye dönüşüyor. Koridorda, kapıların sıralandığı kıvrımı takip ederek ilerliyorum.

Sonra beni olduğum yerde durduran bir şeyin tadını alıyorum.

Bu yeni bir duygu karışımı ve bu sefer solan bir izden gelmiyor. Şu anda yaşıyorum.

O. Ve çok yakın.

Yeniden koşmaya başlıyorum, bu sefer daha hızlı, sadece koridorun sonuna ve Em ile aramızdaki kapıya ulaştığımda duruyorum. Enerjisinin yoğunluğu diğer tarafta parlak bir şekilde yanıyor.

Sonra tekrar değişir.

Beni büyüleyen, unutulmaz bir güçle dalgalanıyor. İçime huzur yerleşiyor ve göğsümün ortasında bir titreme hissediyorum. İşte o anda tanıdık bir his uyandırıyor. Bunu daha önce hissetmiştim. Bu çekiciliğin peşinden gitmiştim. Ama ne zaman? Yavaşça kapıyı açarım. İlk başta, sahne arkasına giden karanlık bir koridor görürüm, ama ileride duvara yaslanmış küçük bir silüet gördüğümde, onun Em olduğunu anlarım. Enerjisi güçlenir, etrafında parıltıyan o tanıdık unsur, narenciye, gül ve fırtına rüzgarı kokar. Ona yaklaşıyorum. Daha da yaklaşıyorum. Kendimi uzak tutamıyorum, ama aynı zamanda, yüksek bir adımın şarkısını durdurup onu ürkek bir hayvan gibi kaçıracağından korkuyorum. O zaman geceye karışacak ve onu bir daha asla göremeyeceğim.

Yine.

Onunla daha önce karşılaştığıma eminim, ama şu anki yüzüyle değil. Enerjisi büyüdükçe ve yayıldıkça, basit bir balo elbisesiyle, maskesinin arkasından görünen utangaç bir gülümseme ve göz kamaştırıcı gözleri olan turkuaz saçlı bir kızın görüntüsü canlanıyor.

Sonra duyuyorum. Kemiklerimde yankılanan, kalbimi sızlatan yatıştırıcı bir uğultu. Sahneden gelen melodiye karışıyor, ama onunki onu takip etmiyor. Onu kovalıyor, onunla oynuyor, rüzgarda uçan bir kuş gibi etrafında dolanıyor. Cesaretimi toplayıp daha da yaklaşıyorum ve yüzü görünüyor. Gözleri kapalı, dudakları büzülmüş, parmakları yanlarında titriyor. Tıpkı tiyatro salonundan kaçan o büyüleyici sahtekar gibi görünüyor

ama etrafında yeni bir enerji parlıyor ve evet, şimdi hatırladım. Bu enerjiyi en son takip ettiğim zamanı hatırlıyorum.

Gözlerim ellerine kilitlendiğinde kalbim çarpıyor. Birden fazla kez endişeyle uyluklarına vurduğunu gördüğüm eller. Endişe anlamına geldiğini bildiğim bir hareket, ama ancak şimdi ne olduğunu anlıyorum.

Piyano tuşları. Görünmez piyano tuşlarını çalıyor.

Melodisi beni sarıyor, içime işliyor, en derinlerime kadar nüfuz ediyor. Aniden bir sarsıntı hissediyorum ve içimde bir şey açılıyor, açan bir gül gibi dışa doğru yayılıyor. Yükseliyor ve büyüyor, kalbimden kollarımın ucuna kadar karıncalanıyor, neşe, zevk, arzu ve hayranlık uyandırıyor. Neredeyse beni boğacak kadar güçlü olan bu duygu, gözlerimi yaşlarla dolduruyor. Sanki Faerwyvae'deki tüm halüsinasyon yapıcı meyveleri yemişim gibi hissediyorum ve bunun durmasını mı yoksa sonsuza kadar sürmesini mi istediğimi bilmiyorum. Başım hoş bir şekilde dönmeye başlıyor ve gözlerimi kapatıyorum. Tüm varlığım uğuldamaya devam ederken, sanki yere eriyormuşum gibi hissediyorum. Dizlerim benden ayrılmaya başlıyor ve ellerimi duvara dayıyorum.

Vızıltı sesi kesilir.

Onun yerine boğuk bir çığlık duyulur. Gözlerimi açtığımda, fark ettiğimden çok daha yakınında durduğumu fark ederim, elim onun başının yanındaki duvara yapışmıştır. Yüzü korkuyla doludur, eli dudaklarına yapışmıştır. *Beni* saran duygularla o kadar boğulmuşumdur ki — ilk kez kendi duygularımla — onun duygularını hissedemiyorum, hareket edemiyorum. Sonsuz gibi gelen anlar boyunca tek yapabildiğim nefes almaya çalışmak ve zihnimi boşaltmak. Sonunda kendime gelmeyi başardığımda duvardan itip bir adım geri çekiliyorum. Em'in gözleri kocaman ve korkmuş bir şekilde sessizce beni izliyor. Boğazımı temizliyorum ama sesimi çıkarmak için birkaç deneme yapmam gerekiyor.

"Sen o'sun."

Karşımda titriyor, parmakları bir kez daha seğiriyor. "Kim?"

"Gizemli piyanistim."



EMBER

Birkaç saniye boyunca ona bakakaldım, gözlerimi kırpmadan. Düşünemiyordum. Franco'nun son sözleri beklediğim sözler değildi. Gözlerimi açtığımda Franco'nun karşımda durduğunu gördüğümde, mırıldandığım melodiden aldığım tüm zevk ve rahatlama bir anda kayboldu. Onun, gerçek kimliğini öğrendiğini söylemeye geldiğini sanmışım. Marus'la birlikte benim yokluğumda bunu çözdüklerini sanmışım. Aklımın ucundan bile geçmeyen şey, onun söylediği son sözlerdi.

Gizemli piyanistim.

Neden bana öyle seslendi? Kafamı salladım. Hiç mantıklı gelmiyordu. Hiç mantıklı değildi.

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyorum.

Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyor. "Sen mavi balo elbisesindeki kızsın."

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken şok geçiriyorum. Beni baloda mı görmüş? O zaman neden bana gizemli piyanistim diyor? Baloda piyano çaldığımı gören tek kişiler, periler ve şişman kuzgundu.

Ve... hayır. Bu mümkün değil.

Kafamı sallıyorum. "Bunu bilmen imkansız." "Dün gece çaldın. Salonda."

"Sen orada değildin," diyorum ve duvara kadar geri çekiliyorum. "Sen kürsüdeydin."

"Sana söyledim. Bu bir bilmeceydi." "Bu nasıl bilmece olabilir?"

"Anladığımı sanmışım. *Prens*in büyü yapmadığını fark eden tek kişi senmişsin gibi görünüyordu. Büyülü bir baloda prens büyü yapmazsa, o zaman o prens değildir. Ve o da prens değildi. Kürsüde duran Augie'ydi. Ben..."

"Sen şişman kuzgundun." Kalbim göğsümde çarpıyor. Dün gece konuştuğum, flört ettiğim adam... O başından beri prensmiş. Bunun anlamını fark edince nefesim kesiliyor. Kuzgunun kimliğini keşfettim! Sonra midem bir anda boşaldı, zihnim altüst oldu ve keşfim yeni bir anlam kazandı. *Onun kimliği*. Tanrım, ne kadar aptalmışım! O konuşmanın flörtöz ve samimi olduğunu sanmışım. Ama hayır, o benim arkadaşlığımdan hoşlanan çekici bir yabancı değildi; o prensdi. Glamouristin dükkanının arkasında beni küçük düşüren prens.

"Kızgınsın," diyor.

"Enerjimi okumayı bırak."

"Yüzünden okunuyor," diyor beklenmedik bir samimiyetle. Ya da belki özür diliyor.

Ağzımı açtım ama ne söyleyeceğimi bilemedim. Kızgındım. Utanmıştım ve... çok kafam karıştı.

"Sen nesin?" diye soruyor, büyülenmiş yüzümü incelerken kaşlarını çatıyor. Yavaşça bir adım yaklaşıyor, gözleri benimkileri arıyor. "Gerçekte neye benziyorsun? Dün gece büyülenmiş miydin? Yoksa sadece maske mi takmıştın?"

"Sana söyleyemem," dedim, sert bir tonla. "Ayrıca, neden umurunda ki?" "Ben... bilmiyorum."

Yine, sözleri beklediğim gibi değil. Esprili bir şey, bir şaka bekliyordum, ama şarkım onu altüst etmiş gibi görünüyor. Suçluluk duygusu kalbimi sıkıştırıyor.

Şaşırttı.

Şarkımın yaptığı şey bu.

Çözüyor. Altüst ediyor. Yok ediyor.

"Sadece cevap ver," diyor, sonra ekliyor, "Lütfen."

Lütfen derken gözlerindeki bakış, onun isteğini açıkça reddetmemi engelliyor.

"Ne?"

"Şarkı söylerken sihir kullandığının farkında mısın?" Çenemi kaldırıyorum. "Ben şarkı söylemiyorum."

"Peki ya mırıldandığında?" Cevap vermediğimde ekliyor, "Sen bir siren misin?"

Bu soruya şaşıyorum. Bir an için, hala benim Deniz Sarayı'ndan olduğuma inandığını unutmuşum. Tereddüt ediyorum, bir sonraki sözlerime gerçeği katmaya hazırlanıyorum. "Annemden peri büyüsünü miras aldım."

"Peki baban?"

"İnsan."

Dudakları titriyor, gülümsemek mi yoksa kaşlarını çatmak mı istediğine karar verememiş gibi. "Neden direniyorsun? Şarkı söylemeye, yani?"

Söyleyebileceğim bir başka gerçek. "Tehlikeli."

O başını salladı. "Şarkın bir amplifikatör, değil mi? Şarkı söylediğinde dinleyicilerin duygularını güçlendiriyorsun."

Kalbimi bir acı sapladı. "Evet."

"Akıldan çıkmıyor. Güzel. Ve evet, tehlikeli." Gözlerinde tanımlayamadığım garip bir ifade belirir. İkimiz de ne söyleyeceğimizi bilemiyoruz, bu yüzden sessizliğe bürünürüz. Gözlerimi ondan ayırmak istiyorum ama hareket edemiyorum. Gözleri sorularla doludur, benimkiler ise sormamasını yalvarır. "Em," diye fısıldar, tek hecede titreme vardır.

Ne söyleyeceğini beklerken nefesim hızlanıyor. Alnındaki kırılganlıkları, duruşundaki tedirginliği okumaya çalışsam da, yüzündeki ifadeyi hala çözemiyorum.

Tekrar konuşmak için ağzını açıyor. "Sen..."

"Hey, sen burada ne arıyorsun?" diye bir erkek sesi duyuldu. Franco ve ben irkildik ve salonun uzak ucunda, sahnenin yanında duran sahne görevlisine döndük. Adam bize doğru koşarak geldi. Franco ona dönerek, kravatını düzeltirken dik durdu. Adam prensi tanıdığına durdu. "Affedersiniz, Majesteleri. İstedığınız yere gidebilirsiniz. Size bir tur vereyim mi? Ya da sahnenin yanından daha yakından izlemek ister misiniz? Madam Cecily şu anda son şarkısını söylüyor."

"Hayır, ama teklifiniz için teşekkür ederim," der Franco, sakinliğini büyük ölçüde geri kazanmış gibi görünüyor. "Biz çıkmak üzereydik. Harika gösteri için teşekkür ederiz." Adam cevap veremeden beni elinden tutup, geldiğimiz yöne doğru yönelir. Aceleci adımları her vuruşunda telaşını belli ediyor. Benim yüzümden mi?

Aptalca davranışım için kendime lanet ediyorum. Tabii ki benim yüzümden! Muhtemelen beni tehlikeli büyülerimle tuzağa düşürdüğüm için cezalandırmak için bir yere götürüyor. Bir kraliyet mensubuna izinsiz büyü yapmak suçtur.

Ama kesilmeden önceki bakışları... *Hayır*. O bakışta tiksinti dışında başka bir şey olduğunu düşünmek aptallık olur. Ve eğer yaptığım şey için beni cezalandırmak istiyorsa, bunu hak ediyorum. Daha kötüsünü hak ediyorum. Bir prensi büyülemekten daha kötüsünü *yaptım*. Keşke bilseydi...

Tiyatroya açılan kapıları geçerek koridorda koşarken müzik crescendo'ya ulaşır, tempo nabzımla uyumludur. Koridorun sonuna vardığımızda son nota çalar ve ardından sessizlik hakim olur. Franco adımlarını hızlandırır, ara sıra omzunun üzerinden bakarak arkasına bakar. Elimi daha sıkı tutar, ama tehditkar bir şekilde değil. Daha çok... rahatlatıcı bir şekilde. Belki de onu bu kadar aceleye getiren ben değilimdir.

Lobiye varıyoruz ve iki yer göstericinin durduğu kapılara doğru ilerliyoruz. Dışarıda birkaç adam daha bekliyor, müşterileri arabalarına götürmek için hazır. Franco beni bıraktığımız yerde duran arabamıza doğru çekiyor. Kapıya uzanırken birden duruyor. Neden tereddüt ettiğini anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum. Sonra arabanın hafifçe sallandığını fark ediyorum. Bir an sonra, yumuşak bir kadın inlemesi kulaklarıma ulaşıyor.

Ağzım açık kalır. Yanaklarımdan kızardığının farkında olarak başımı prene çeviririm. "Sence..."

"Evet," diyor prens, sonra bir dizi küfür mırıldanıyor ve sonunda, "Lanet olsun, Augie! Arabada mı? Tutkularını başka yerde yaşayamadın mı?" diyor. Arabada sallantı devam ettiği için sözleri elbette arabanın içindekilere ulaşmıyor. Ay kısraklarına bakıyor. "Bunun olmasına izin mi verdin?"

Aniden arkamızda bir ses dalgası yükseldi ve bir saniye sonra bunun sohbet sesleri olduğunu anladım. Seyirciler tiyatrodan çıkmıştı. Franco yanımda gerginleşti

. Parmaklarımı sıkıca tutması, hala el ele tutuştuğumuzu hatırlatır.

"Majesteleri," diye fısıldayan bir ses duyulur. Daha sonra fısıltılar artarak heyecanlı bir mırıldanmaya dđnüşür. Omzumun üzerinden lobiden sokağa dđkülen kalabalığa bakarım.

Franco elini yüzüne götürdü. Sonra derin bir nefes aldı, bizi dđndürdü ve kalabalığa kazanan bir gülümseme attı. Onun izinden gitmeye çalıştım, her zamanki sakın prenses gibi davranmaya çalıştım, ama eminim ki gülümsemem daha çok bir grimasa benziyordu. Selamlar ve reveranslar izledi. İnsanlar ayağa kalktığında, gözleri prensle benim arasında gidip geldi. Onların dikkatli bakışları altında, birbirine kenetlenmiş ellerimize bakarken utanmamaya çalışıyorum.

Franco boğazını temizledi. "Bu harika eğlence gecesi için teşekkür ederiz. The..." Durdu ve marquee'ye baktı. "The Nightingale Theater bu akşam çok cömert bir ev sahibi oldu. Şimdi hepinize iyi geceler diliyorum." Bana dđndü ve sesini alçaltarak, "Sahneye çıkmaya hazır mısın?" diye sordu.

Kalbim hızla atmaya başlar. "Ne?"

"Ayakkabın nasıl? Sabit mi?"

"İçine kurdeleler bağladım."

"İyi." Bunun üzerine beni kollarının arasına alır ve kalabalığa bir kez daha gülümser. "Çok keyifliydi." Kanatları sırtından çıkar ve cömelir. Sonra yukarı doğru fırlar. Bir çığlık atmamak için kendimi zor tutarım, kolları boynuna dolanmış halde gece gökyüzüne doğru uçarız.



FRANCO

Saraya dönüş uçuşu, arabamız sabote edildikten sonra ormandan ayrıldığımız zamankinden çok farklıydı. O zaman kendime güveniyordum. Neşeliydim. Küstah. Ama şimdi...

Em'in hayalet gibi melodi damarlarımdan akarken, kendimi... garip hissediyorum. Cildimi okşayan hava daha soğuk, daha keskin. Kollarımdaki kız daha sıcak, daha ağır, kalp atışları daha yüksek, boynuma değen nefesi okşamak gibi. Onun varlığını hissetmek ciğerlerimi sıkıştırıyor, midemi kramp giriyor.

Onun büyüünün beni neden böyle hissettirdiğini tam olarak bilmiyorum. Şarkıları duyguları güçlendirme gücüne sahip, ama beni böyle hissettiren duygular hangileri? Hangi duygular bacaklarımı titretti, dilimi düğümledi? Bunun, onun kim olduğunu fark etmenin şokuyla ilgisi olduğunu düşünebiliyorum.

Gizemli piyanistim.

Hâlâ yüzünü ya da adını bilmiyorum, ama duygularımın duyularımı ele geçirmesinden önceki o anda, onun özü beni vurmuştu. Sadece enerjik izi değil, onun ötesinde bir şey. Gül ve narenciye tadı veren o vahşi, parlak kütle.

Uçarken ona bir göz attım. Yolculuğumuzun bir noktasında, başını çenemin altından çekmiş ve şimdi aşağıda bulanık bir şekilde geçen manzaraya bakıyordu. Derin bir nefes alıp onun duygularını yokladım, ama duyguları çok hafifti. Benimkiler hala çok güçlüydü, onu net bir şekilde anlayamıyordum. Ancak bu sefer benimle uçmaktan daha az rahatsız görünüyordu.

Uçuşumuz boyunca tek kelime bile konuşmuyoruz. Konuşursam, yine aptalca bir şey söyleyeceğimden korkuyorum. Dilim sahnede olduğu gibi ağırlaşıyor.

Sonunda saraya varıyoruz. Onu balkona bırakıyorum ve hiç bakmadan kalkmayı düşünüyorum. Ama hayır, bu oldukça tuhaf bir tepki. Kızdan korkmuyorum ki. Korkuyor muyum?

Birkaç kez gözlerimi kırpıyorum, ona baktığımı ve onun da bana baktığını fark ediyorum. Balkon kapısının önünde durmuş, yüzünde acı dolu bir ifade var. Enerjisini tekrar hissetmeye çalışıyorum ve biraz uğraştıktan sonra, karışık bir duygu algılıyorum; belki biraz utanç ya da utanç karışımı bir duygu. Neyden utanacak ki? Aklımı başıma alamayan aptal benim.

Gülümsemeye çalışıp esprili bir şey söylemeye çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Neyim var benim? Her adımda tereddüt ederek, korkuluklara doğru birkaç adım geri çekiliyorum. "Gitmeliyim."

Yüzü düşüyor ve kalbim o kadar derine batıyor ki, açıklayamadığım bir saniye boyunca tek isteğim, o acıyı gidermek için bir şey, herhangi bir şey yapmak. Neden acı çekiyor? Sebebi ben miyim? Gecenin aşkına, neden umursuyorum? O benim gizemli piyanistim olabilir, ama yine de bir yabancı. Bir sahtekar. Gerçek yüzünü bilmediğim bir kadın.

Ve yine de...

O narenciye ve gül kokulu duygusal kokteyl zihnimin derinliklerinde çiçek açıyor. Onun gerçek yüzünü bilmiyor olabilirim, ama başka bir şey gördüm. Tadını aldım. Ve bu, daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi.

Aniden bir adım öne çıkıyor ve sonraki sözleri aceleyle dökülüyor. "Ne diyecektin?"

Kafamı sallayarak zihnimi boşaltıyorum. "Ne? Ne zaman?" Aptal. Tam bir cümle bile kuramıyorum, sadece kesik kelimeler çıkıyor ağzımdan.

"Sahne arkasında. Adımı söyledin. Sonra... başka bir şey söyleyeceksin gibi geldi."

Yanaklarım kızardı ve ayın sadece bir hilal şeklinde olması, yüzümü gölgede bırakmasına şükrettim. Ne demek istediğini çok iyi biliyordum ve ilk tepkim onu başımdan savmak ya da yerine zekice ve sert bir şey söylemekti. Ama gözlerindeki bakış, duygularındaki bulanık sis, beni ayaklarımın üzerinde garip bir şekilde bir o yana bir bu yana kaydırdı. Çok, çok aptalca bir şey söylemek üzereydim.

Boynumun arkasını ovuşturarak bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Sadece... balonun en güzel kısmı sendin."

Onun tepkisini görmemek için kendimden uzaklaşıyorum. Bunun yerine, korkulukların üzerinden atlayıp tamamen kuzgun şekline dönüşüyorum, kanatlarımla havayı yakalayıp saraydan uzaklaşıyorum.



EMBER

Prens gider gitmez odama koşar ve arkamdaki balkon kapılarını kapatırım. Boş odamın sessizliğine gömülür, yatağa gider ve yüzüstü üzerine düşerim. Saklanmak istiyorum. Kimden, emin değilim. Kendimden mi? Tek bildiğim, içimde bir dizi duygunun uyumsuz bir akor oluşturduğu. Aşağılanma ve utanç, düello yapan şefler gibi, diğer tüm duygularımı uyumsuz bir senfoniye yönlendiriyor.

Gözlerimi kapatıyorum ama tek gördüğüm, beni balkonda bırakmadan önce prensin ihtiyatlı ifadesi. Benden yeterince hızlı uzaklaşamadı. Sanki tehlikeliymişim gibi.

Ben tehlikeliyim.

Ve benden çok daha ölümcül bir peri prensi, sanki onun sonunu getirebilirimmişim gibi bana baktı.

Hayal kırıklığıyla içimden bir inilti çıkar.

Neden mırıldandım ki? Artık neler yapabileceğimi biliyor, şimdi ne yapacak? Ne yapacak?

Beni kınayacak hiçbir şey söylemedi, ama bu, anlaşmamızı sonlandırmayacağı anlamına gelmez. Her an kapıma muhafızlar gönderip beni saraydan atabilir. Ya da zindana götürebilir.

Sonra, benden uzaklaşmak için aceleyle korkuluktan düşmeden önce bana söylediği son sözleri hatırladım.

Sen balonun en güzel kısmıydın.

Kalbim hızla atıyor. Hâlâ onun şişman kuzgun olduğuna inanamıyorum. Bu, kürsüdeki adama duyduğum tüm rahatsızlığın Franco'ya yönelik olmadığı anlamına geliyor. Başından beri onun elçisiymiş. Yine de, sokakta davranışları hâlâ aklımda.

Tabii o da o değildi.

Yine inledim, bu sefer yumruğumu yastığa vurdum. Utanç, diğer tüm çelişkili duygularımdan daha üstün geldi, ancak bunun kaynağını anlamam biraz zaman aldı. Sonra anladım.

Ona aşık olmuştum. Aptaldım ve ona aşık olmuştum.

Sokakta karşılaştığımızdan beri prensi nefret etmeye kararlıyım, ama yine de ona aşık oldum. Tabii ki aşk değil, onun cazibesine kapıldım. Ve o harpiya oğlu da muhtemelen bunu biliyor. Nasıl bilmesin ki? Dün gece salonda olduğumuz süre boyunca lanet olası duygularımı okuyabilirdi.

Yanaklarım kızarıyor ve tek istediğim ortadan kaybolup prensi bir daha hiç görmemek.

Sen balonun en güzel kısmıydın.

Bu sözler karşısında kalbimin çarpmasına nefret ediyorum. Bu sözleri bir iltifat olarak değil, pişmanlıkla söylediğini düşününce kalbim sızlıyor. Ya da bir özür olarak.

Tehlikeli büyüm yüzünden beni hapse atmadan önce söylediği veda sözleri...

Duygularım yeniden yükseliyor, korku da katılarak çınlayan zil sesleri gibi çarpışıyor. Özgürlüğe çok yakınım. Beni bekleyen yeni hayatın öncesinde yerine getirmem gereken iki anlaşmayı yerine getirmeye çok yakınım. Şimdi engellenemem. Her şeyim birkaç gün uzaklıkta iken, tüm planlarım ve hayallerim altüst olamaz.

Prensin merhametine kalmak nefret ediyorum. Onu şarkımla tuzağa düşürdüğüm için kendimi üzgün hissetmekten nefret ediyorum. Artık onun ilk başta düşündüğüm gibi gerçekten kibirli bir haydut olup olmadığını sorgulamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Onun hem çözmek hem de kaçmak istediğim karmaşık bir gizem haline gelmesinden nefret ediyorum. Son sözlerinin kulaklarımda yankılanmaya devam etmesinden nefret ediyorum. Zihnimde. Kalbimde.

Bir kez daha inleyerek yorganın altına girip başımı örtüyorum. Hâlâ süslü geceliğimle, öfkeli düşüncelerimi geride bırakarak uykuya dalmaya çalışıyorum.



EMBER

"Prens bugün sizi çağırır mı, Majesteleri?" diye soruyor Imogen. Clara ile whist oynadığı masadan bana bakıyor. Kartını koyarken gözleri benden ayrılmıyor.

"Emin değilim," diyorum hafifçe, ses tonumu normalden biraz daha yüksek tutmaya çalışarak. Opera gecesinden bu yana geçen bir hafta boyunca, ayakkabılarım hakkında söylediklerinin dışında en ufak bir şüphe belirtisi göstermediler. Yine de, onlara beni daha fazla şüphelenmeleri için bir neden vermek istemiyorum. Franco'nun tavsiyesine uyararak, onların hanımımın hizmetçileri olarak görevlerini yapmalarına izin verdim, ama onlardan olabildiğince uzak durdum. Nadiren konuşuyorum. Onların yanında çekingen prenses rolünü oynuyorum. Şu anda bile, yatak odamın karşı ucundaki bir sandalyede oturmuş, ellerim iğne işiyle meşgul.

İğne işi.

Hayatımda hiç yapmayacağımı düşündüğüm şeylerden biri. En azından parmaklarım hareket ediyor ve bir zamanlar günlük işim olan tamirat işlerini hatırlatıyor. Hiç özleyeceğimi düşünmediğim bir şey. Ama özlediğim şey işler değil. Kendimi yararlı hissetmek. Aktif olmak. Hareketsiz bir yaşam tarzı hiç istememişimdir. Özgürlük hayallerimde bile hareket vardır. Müzik. Bir daha asla sıkıcı anlar yaşamamak. Ve şimdi bu rüya gerçekleşmesine sadece bir hafta kaldı.

Tabii başka bir şey ters gitmezse.

Operadan sonraki ilk birkaç gün, tek düşünebildiğim şey bir şeylerin ters gitmesi olasılığıydı. Sinirlerim gerginlikten darmadağın olmuştu. Kapının her çalınışında, kapının arkasında muhafızlar olduğunu düşünüyordum. Ancak hafta geçip de hiçbir olay çıkmayınca, rahatlamaya başladım. Tabii, benim durumumda rahatlanabileceği kadar. Üvey kız kardeşlerimin yanında hala kendimi tutmak zorundaydım.

Ve Franco...

"Bu hafta seni sadece iki kez mi çağırdı?" Imogen, çok iyi bildiğim bir gülümsemeyle sorar. Dudakları köşelerinden yukarı kıvrılırken gözleri keskinleşir. Değerlendirir. Hesaplar. Sabit bakışlarıyla beni izler, görünüşümdeki herhangi bir çatlaktan, kurnaz planlarını gerçekleştirmek için herhangi bir fırsat arar. Ne yazık ki, sandığı kadar zeki değildir.

"Öyle mi?" diyorum düz bir sesle. "Saymadım." Tabii ki saymıştım ve o haklıydı. İnsan ziyaretçiler saray bahçesini gezmeye geldiğinde, iki kez beni dışarıda kısa bir yürüyüşe davet etti. Bu geziler, sadece bir ay süren sosyal sezonla sınırlı bir ayrıcalık ve oldukça kalabalık oluyor gibi görünüyor. Bu kısa geziler sırasında, çoğunlukla kendine güvenen halini geri kazanmış gibi görünüyordu, ancak aramızda daha önce olmayan yeni bir gerginlik hissedebiliyordum

önceden hissetmediğim yeni bir gerginlik hissediyordum, ama bunun üzerinde fazla durmadım. Bunun yerine, hileimizin sağladığı aldatmacaya odaklandım, onun yanında yürüyerek, halkına gösteri yapmak için sadece yüzeysel konulardan bahsettim. Opera gecesinden beri kişisel hiçbir şey konuşmadık. Hava durumu ve birlikte geçirdiğimiz zamanı doldurmaya yarayan diğer konular dışında.

Üvey kız kardeşlerim anlamlı bakışlar alıştırtırken Clara masaya bir kart koydu.

"Belki ona bir mektup gönderirsin," diyor Imogen, kirpiklerini kırıştırarak. "Bir prenses için bu çok küstahça olmaz herhalde."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Tabii ki prensle konuşmak için makul bir bahane bulmak için onu prense mektup götürmemi istiyor. Beklenmedik bir sıcaklık yanaklarıma yayılırken dişlerimi sıkıyorum. "Gerek yok."

"Hayır mı?" Imogen kaşlarını kaldırdı. "Artık kur yapmıyorsunuz, Majesteleri? Yoksa romantik mektuplar sizin bağlanma düzeyinize yakışmıyor mu?"

Imogen ayağıyla Clara'ya dokunduğunda masanın altında bir hareket sezdi. Clara Imogen'e sert bir bakış attı, sonra bana gergin bir gülümseme takındı. "Oh, evet, Majesteleri. Prense mektup yazın ve Imogen'e mektubunuzu iletmesini söyleyin. Çok romantik olur."

Aptallar. Planları benim için çok açık olsa da, gerçek bir prensesin de bu tuzağa düşmeyeceğini söyleyebilirim. Imogen ne olmasını bekliyor ki? Prensın özel odasına gidip mektubumu verecek, sonra içeri davet edilip çay ikram edilecek ve aşkını itiraf edecek mi? Tek bir görevle onun sevgisini kazanacağını mı sanıyor? Öyle düşünüyorsa, aptal ve onu hiç tanımıyor demektir.

Ne diyorum ben? Onu hiç tanımıyorum. Ve tabii ki onun kolay bir av olduğunu düşünüyor. Tam da onun ünü öyle diyor. Yine de, sokakta söylediği keskin sözlerden de anlaşıldığı gibi, kendisine atılan kadınlara karşı çok sabırsız olduğunu kanıtladı.

Imogen'a gözlerimi kısarak, onu prensin yanına göndermem *gerekip* gerekmediğini düşündüm. Açıkça yaptığı baştan çıkarma girişimleri pişmanlık duymadan reddedildiğinde, aşağılanmaktan hoşlanıp hoşlanmayacağını görmek istedim. Sonra gözlerim elbisesinin derin dekoltesine, dudaklarının kibirli kıvrımlarına takıldı. Onun hakkında yanıldığım en ufak bir ihtimal varsa ve Imogen onu baştan çıkarabilirse...

İğne işimi yere fırlatıp odanın diğer ucuna doğru yürüdüm ve doğrudan balkon kapısına yöneldim. Üvey kız kardeşlerime bir kez daha bakmadan balkona çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Kapı tam olarak kapanmadı ama geri dönmeye cesaret edemedim. Onun yerine, korkuluğa doğru ilerleyip ellerimi tırabzana dayadım. Üç tane hayalet bana doğru uçup başımın üzerinde daireler çizdi, ama neyse ki her zamanki alaycı tavırlarını takınmadılar. Şu anda buna tahammül edemezdim. İç çekerek gözlerimi kapattım ve sabah güneşinin yüzümü ısıtmasına izin verirken, esinti hızla atan kalbimi sakinleştirdi. Ne

Bana ne oldu? Imogen'ın prensi baştan çıkardığı düşüncesi neden beni bu kadar rahatsız ediyor? Onun evlilik planları beni her zaman rahatsız etmişti, ama bu... bu farklı. Kişisel.

Fısıltı sesleri kulağıma geliyor. Gözlerimi açıp, hafifçe yana kayarak, aralık bıraktığım kapıdan üvey kız kardeşlerimin konuşmalarını duymaya çalışıyorum. "Gerçekten onun adına bir mektup yazıp ona verecek misin?" Clara'nın sesini duyuyorum. "Ya öğrenirse?"

Imogen onu susturur. "Sesini alçalt, Clara. Yapılması gerekeni yapacağım. Bu sezon başarılı olmak istiyorsak, risk almamız gerek."

"Bu günlerde her şey risk gibi geliyor," diye fısıldıyor Clara. "Ya Ember dönmezse?"

Adımın anılmasıyla kalbim ağzıma gelir. Balodan bu yana ilk kez birinin adımı söylediğini duyuyorum. O gecedan beri, *benim* için "*Majesteleri*" ve "*Prenses Maisie*" deniyordu. Ya da prens tek başına olduğunda, "*Em*".

"Geri dönecek," diye mırıldanıyor Imogen. "Miras hakkı söz konusu."

Cam ayakkabılarımın ses çıkarmamasına dikkat ederek kapıya birkaç adım yavaşça yaklaşıyorum. Işıklar beni takip ediyor, hala başımın üzerinde dönüyorlar, ama ben sessizce onları kovuyorum, ta ki kıkırdayarak uzaklaşana kadar.

"Ya yapmazsa?" diye sordu Clara. "O

zaman yapılması gerekeni yaparım." "Ne demek bu?"

Bir duraklama. Imogen'in sesi daha da alçalır. "Ember'ın neye benzediğini kimse bilmiyor."

Yine kapıya yaklaşıyorum, ta ki diğer tarafa geçene kadar. Neyse ki kızlar ters yöne bakıyorlar.

"Anlamıyorum," diyor Clara.

"Anlaman gerekmiyor. Bana güven. Annene güven."

Clara nefesini tuttu. "Bekle, Ember gibi davranıp mirasını mı alacaksın?"

Nefesimi tutuyorum ama Imogen cevap vermiyor.

"Ben daha gencim," diyor Clara çok yüksek sesle, Imogen'dan bir kez daha susması için işaret alıyor. Sesi tekrar fısıltıya dönüşüyor. "Bunu ben yapmalıyım. Kimse senin on dokuz yaşında olduğuna inanmaz."

"Bu ne demek? Yaşlı görüldüğümü mü söylüyorsun? Ondan sadece bir yaş büyüğüm."

Clara'nın sesi somurtkanlaşır. "Vücudum onunkine daha çok benziyor."

"Benim görünüşümün önemi yok," der Imogen dişlerinin arasından. Sonraki sözleri yavaşça çıkar. "Evanston'daki belli bir büyücünün dükkânına gitmek işimizi görür."

Kanım donar. Tanrım, Imogen bana benzeyecek bir büyü yaptıracak. Beni tanıyan çok az insan olduğu için, inandırıcı olması bile gerekmez. Sarayda benim neye benzediğimi bilen tek kişi Marus kardeş ve onun böyle bir plana aldırış edeceğini sanmıyorum.

Öfke fırtınası damarlarımdan geçiyor, kollarımı titretip dizlerimi titriyor. Babamın servetini almak için her şeyi yapmaya çalışacaklarını hep biliyordum, ama işe yarayacak bir fikir bulacaklarını hiç düşünmemiştim. Ve bunun işe yaramasına izin veremem. Onları durdurmalıyım. Durdurmalıyım. Ama nasıl? Burada bir daha asla gerçek yüzümü gösteremem. Bayan Coleman ile yaptığım anlaşma sona erdikten sonra bile, beni engellemek için bir şey yapma riskini göze alamam. Bana karşı sahte suçlamalar uydurur ya da gerçek suçlarımı, yani yasal olarak bağlayıcı bir anlaşmayı ihlal ettiğimi iddia edebilir.

Keskin bir acı karnımı sardı. Ağlamamak için dudağımı ısırdım. *Ben itaat ediyorum. İtaat ediyorum. Anlaşmamdan kaçmıyorum. Kaçmıyorum.*

"Ember nereye gitti?" diye soruyor Clara. "Annemle yaptığı anlaşma şartlarına göre saraydan çıkması mümkün olmamalı."

Bir başka acı dalgası beni sarar ve gözlerimi kapatırım. *İtaat ediyorum. İtaat ediyorum.*

"Annem onun saraydan hiç çıkmadığını düşünüyor." Imogen'in sözleri içimi buz gibi bir korku kaplıyor.

"O zaman nerede?"

Acı içimi parçalıyor ve kolumu kapıya dayıyorum. "İtaatsiz bir sıçan gibi davranıyor," diyor Imogen.

Kilitli olmayan kapı kolumun altında açılır. Üvey kız kardeşlerim, ben eşikten düşerken gözleri fal taşı gibi bana doğru dönerler. Kendimi toparlamak için sendelerim ve bir an için ayakkabılarımdan kayıp düşeceğimden korkarım. Ama kendimi toparlayıp ayaklarıma bakınca, her sabah bağladığım kurdelelerin onları yerinde tuttuğunu görürüm.

Esintiye şükürler olsun.

İçimde acı devam ediyor, ama onu bastırıyorum, nabzımı dengelemek için derin nefes alıyorum. *İtaat ediyorum. İtaat ediyorum.* Üvey kız kardeşlerimin masadan kalktığını fark etmiyorum ve omzuma bir elin dokunduğunu hissedince yanıma geldiklerini anlıyorum. Imogen'in eli. Onun dokunuşundan çekiliyorum.

"Ne oldu, Majesteleri?" diye soruyor Imogen, gözlerinde sadece hafif bir endişe belirliyor. Clara ise çok şaşkın görünüyor.

"Önemli bir şey yok," diyorum, sesimin üzerindeki kontrolümü ne kadar kaybettiğimin acı farkında olarak. Sesim titriyor, gerçek benliğime çok benziyor. Uysal benliğime. Üvey kız kardeşlerimin çok iyi tanıdığı benliğime. Onlardan uzaklaşarak bir yalan uyduruyorum. "Güneş başımı döndürdü. Sanırım hala karaya alışamadım."

"Oturmalısınız, Majesteleri," diyor Clara, beni masaya doğru çekmeye çalışarak.

Yutkunarak sesimi olabildiğince düzgün çıkarmaya çalışıyorum. "Hayır, yürüyüş yeter." Titreyen bacaklarımla yanlarından geçip kapıya doğru koşuyorum ve koridora çıkıyorum. Zihnim dönmeye devam ediyor, içimde kıpırdayan acıyı nefesimle bastırmaya çalışırken görüşüm bulanıklaşıyor.

"Em." Ses dikkatimi çeker ve prensle çarpışmak üzereyken birkaç kez gözlerimi kırparım. Durup ona bakıyorum, ani hareketimden dolayı topuklarımın üzerine geriye doğru sallanıyorum. Elleri beni dengelemek için üst kollarımı tutuyor, tutuşu sıkı ama nazik, dokunuşu bilincimi ele geçiriyor, endişemi bastırıyor. Anlaşmanın getirdiği keskin acı bile alıştığım sönük bir ağrıya dönüşüyor. Gece esintisinde karışan yasemin kokusu duyularımı dolduruyor, nabzımı hızlandırırken sinirlerimi yatıştırıyor.

Ne oluyor lan? Ne zamandan beri bu koku bana tanıdık geliyor? Ne zamandan beri beni *sakinleştiriyor*?

"Franco," diye fısıldadım, cevapsız soruları zihnimin derinliklerine iterek.

Bana her zamanki gibi rahat bir gülümsemeyle bakıyor. "Artemisa Gölü'nde size eşlik edebilir miyim?"

"Elbette, Majesteleri," diyorum, elimden geldiğince nazik ve ölçülü bir şekilde. Tek istediğim, beni buradan, kız kardeşlerimden ve midemde bir ağırlık gibi duran konuşmadan uzaklaştırması için ona yalvarmak.

"Arabayla mı gideceğiz, yoksa uçacak mıyız?" diye sordu, elini uzattı.

Doğru cevabı biliyorum. Güvenli cevabı. Her kur yapan çiftin, hatta sahte çiftlerin bile koruması gereken mesafeyi koruyan cevabı. Ama şu anda yüzümde rüzgarı hissetmek, saçlarımı okşayan, tenime dokunan rüzgarı hissetmek istiyorum.

Elimi eline koyuyorum. "Uçakla."



EMBER

Uçmanın nasıl bir his olduğunu yavaş yavaş alışmaya başlıyorum. Franco'nun yaptığı dalışlar ve dönüşlerde midem artık eskisi gibi bulanmıyor, ancak tamamen rahatladığımı da söyleyemem. Hâlâ prensin kollarında yatıyor, kollarım onun boynunu sarıyor ve göğsünün sıcaklığı vücudumuzun temas ettiği her yeri ısıtıyor. Yine de bu kadar yakın olmak artık o kadar da korkutucu gelmiyor. Beni tutuşu... güvenli hissettiriyor. Saçlarımı okşayan rüzgar canlandırıcı. Artık uçuşa daha alıştığım için başım da dönmüyor, bu da aşağıda uzanan manzarayı seyredebilirim demek.

Kalbimde bir sıcaklık yayılıyor ve merak ediyorum, annem uçarken de bunu mu görmüştü?

Göl görünmeye başlayıp alçalmaya başladığımızda hayal kırıklığının bu kadar güçlü olmasına şaşıyorum. Göl kenarında yürümek istemediğimden değil. Daha çok uçmayı bitirmek istemediğimden.

Alçalmaya devam ederken varış noktamızı inceliyorum. Göl mavi-yeşil renkte parlıyor ve üzerinde birkaç küçük kayık görüyorum. Gölü çevreleyen yolda sayısız şık giyimli insan dolaşıyor, kadınlar şemsiye taşıırken erkekler en güzel yürüyüş kıyafetlerini giymiş. Kendime bakıyorum ve kıyafetimin nispeten iyi olduğunu görünce rahatlıyorum. Üvey kız kardeşlerimden uzaklaşmakla o kadar meşguldüm ki, çıkmadan önce üstümü değiştirmeyi düşünmemiştim, ama mavi saten eteğim ve ona uyan kısa ceketim yürüyüş için mükemmel.

Franco, o anda boş olan bir yolun üzerine iniş yapıyor. Sanırım burayı bu nedenle seçti. En yakınımızdaki insanlar uzaktan bulanık birer leke gibi görünüyor ve yavaşça virajı dönerek bize doğru geliyorlar. Ayaklarım yere basınca eteğimi silkeledim, bluzumu ve ceketimi düzelttim, kaçarken bir şeyin yerinden oynamadığından emin oldum. Birkaç kez okşayarak saçlarımı da düzelttim. Gerçi aynada gördüğüm görüntümden yola çıkarak, saçlarım ne yaparsam yapayım her zaman mükemmel görünüyordu. Kendimi olabildiğince toparlamış hissederek Franco'ya baktım.

Ve onun bana dik dik baktığını fark ettim.

Bir irkilmeyi bastırıyorum. Ben görünüşümle uğraşırken o da beni izliyor muydu? O sessizce bakmaya devam ederken, saraydan çıktığımızdan beri konuşmadığımızı fark ediyorum.

"Peki, neden buradayız?" diye sorarak sessizliği bozuyorum. "Ve şimdi ne yapacağız?"

Sanki dalgınlığından çıkmış gibi başını salladı. Duruşu gevşedi ve kolunu uzattı. Tanıdık, kazançlı gülümsemesiyle

"En azından gölün etrafında bir tur atmalıyız, leydim. Onlar bunu bekliyor."

Uzatılan kolunu tutup, elimi dirseğine koyuyorum. Her seferinde kalbimi biraz hızlandırmasına rağmen, artık oldukça doğal hale gelen bir hareket. "Onlar kim?"

"Her şeyi gören *onlar*, yargıçlarımız, jürilerimiz ve cellatlarımız," der tembel bir sesle.

Yaklaşan çiftlerin yönünde yürümeye başlıyoruz. "Yargılayan, yargılayan ve infaz edenler kraliyet ailesi değil mi? Yani sizler?"

Kıkırdadı. "Melodramatik olmaya çalışıyorum. Bana bu kadarını yap, olur mu?" Ses tonu beni gülümsetti. Aramızdaki her şey normale dönmüş gibi hissettim.

Tabii, eğer işler hiç *normal* olmuşsa.

İlk grup insanı geçiyoruz, onlar selam vererek reverans ve eğilerek başlarını eğiyorlar. Yola devam edip tekrar sessizliğe büründüğümüzde, hafta başında fark ettiğim o uğultulu gerginlik yeniden oluşmaya başlıyor. Birkaç metre daha ilerleyip başka bir çifte selam verdikten sonra Franco su kenarını ve iskeleye bağlı küçük kayıkları işaret ediyor.

"Yavaşça tekne turu yapalım mı?" diye soruyor.

"Buraya gezintiye çıktığımızı sanıyordum."

Göz kırpar. "Ben prensim. Ne istersem yaparım."

Buna gözlerimi deviriyorum ve rahat hissetmeye başlıyorum. Belki de sessizliğimiz normaldir ve ben fazla düşünüyorsam. Olmayan bir enerjiyi hayal ediyorum.

Onu kayığa kadar takip ediyorum ve önce onun binmesini izliyorum. "Gel," diyor, kollarını uzatarak. "Sana yardım edeyim."

Ona uzanıyorum ama elleri beklediğim gibi benimkileri kavramıyor. Bunun yerine belime geliyor. Beni iskeleden tekneye kolayca kaldırırken nefesim kesiliyor. Beni ayaklarımın üzerine koyduğunda ben onun kadar zarif değilim. Dengesiz ağırlığımla tekne sallanıyor ve neredeyse dengemi kaybediyorum.

"Tutuyorum." Franco gülerek bir elini kaburgalarımın hemen altına koyarken, diğer eliyle kolumu destekliyor. Dudaklarımdan bir kahkaha patlıyor, ama onun yardımıyla ayağımı yere basabiliyorum. Gözlerim onunla buluşuyor ve onu beklediğimden çok daha yakın görüyorum. Yanımdaki eli hafifçe sıkılaşıyor ve yüzündeki ifade okunamaz bir şeye dönüşüyor. Bakışlarımı başka yere çevirmek istiyorum, ama ondan bir santim bile uzaklaşamıyorum. Bu hiç mantıklı değil, çünkü onun aptalca yardımı olmadan denize düşecek değilim ya.

Sesimi bulmak için boğazımı temizliyorum. "Oturmalı mıyız?"

Yine, zihnindeki şaşkınlığı atmaya çalışıyor gibi görünüyor ve bakışlarını benden ayırıyor. "Evet," diyor küçük bir gülümsemeyle ve neredeyse eminim ki

yanaklarında da kızardığını gördüğümünden neredeyse eminim. Ellerimi ellerine alır ve ben bankın üzerine otururken tutar. Çok az bir çabayla karşıdaki bankta oturur.

"Deniz Sarayı'ndan birinin suda daha rahat olacağını düşünürdüm," diyor alaycı bir gülümsemeyle.

"Anlamadım?" Sesime alaycı bir kırgınlık katarak, gerçeği saklayabileceğimi umuyorum. "Daha önce hiç tekneye binmedim. Neden binmiş olayım ki?"

Buna gülümsedi, ama bakışları omzumun üzerinden bir şeyi fark edince sertleşti. "Gecenin aşkına, buradan olabildiğince uzağa gidelim. Çabuk."

Arkamda bir bakış attım ve rıhtımın yakınında küçük bir kalabalık toplandığını gördüm. Umursamıyormuş gibi davranmaya çalışıyorlar, ama prensi gören biri olduğu için geldikleri açık.

Franco rıhtımın kenarına uzanıp teknemizi rıhtımdan uzaklaştırırken ona bakıyorum. "Beni buraya getirmenin amacı başkalarının görmesi değil miydi?"

"Görölmek. Kalabalık olmak değil." Sonra kürekleri tutmasını bekliyorum, ama o bunun yerine kanatlarını açıyor ve genişçe açıyor. Kanatları hafifçe havayı çırpırmaya başlıyor ve teknemiz iskeleden uzaklaşıyor. Birkaç saniye içinde kıyıdan uzaklaşıyoruz.

"Güzel numara," diyorum, kanatlarına başımı sallayarak. "Değil mi?"

Gölün sakin, parıldayan sularını ve yüzeyinde dağılmış diğer tekneleri seyrediyorum. Güneş tepede ama göz kamaştırıcı bir parlaklık yok. Ay Sarayı'nda hiç böyle olmaz, bu da çocukluğumdan beri burada yaşadığım için her zaman takdir ettiğim bir şey. Gündüzleri her şeyi garip, neredeyse mor bir ışığa bürüdüğünü seviyorum. Franco bizi gölün üzerinde yönlendirmeye devam ederken içime huzur çöküyor. Dikkatimi ona geri verdiğimde gözlerimizin buluştuğunu fark ediyorum, ama o hemen gözlerini kaçırıyor.

Sonra yine sessizlik.

Parmaklarımla bankın üzerine vurma isteğine direniyorum. "Bugün hava çok güzel, değil mi?"

"Çok güzel." Gölün etrafına bakıyor, sonra bana keskin bir bakış atıyor. "Şu anda kimse bizi duyamaz, biliyorsun, değil mi?"

Bunu, artık benimle konuşmak istemediği anlamına geldiğini düşünerek dudaklarımı sıkıp başımı sallıyorum.

Franco hayal kırıklığıyla başını geriye atar. Kanatları ve bizim hareketimiz durur. "Lanet olsun, Em. Artık dayanamıyorum," diye mırıldanır.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. Kahretsin. İşte bu. Bu, korktuğum yüzleşme. Neredeyse gerçekleşmeyeceğine inanmaya başladığım yüzleşme. "Neyi artık dayanamıyorsun?"

Duruşu sertleşir. "Bunu. Hava hakkında konuşmayı. Sanki biz dünyadaki en sıkıcı iki insanmışız gibi davranmayı. Beni delirtiyor."

Onun sözlerini sindirirken gözlerimi kapatıyorum. Hiç de böyle bir şey beklemiyordum.

"Bana hakaret et," diyor. "Bana pislik olduğumu söyle. Gözlerini devir ve benim yanımda olmanın ne kadar sıkıcı olduğunu hatırlat."

"Ne? Neden?"

"Yap hadi. Dürüst olmanı seviyorum. Benden korkmadığın zamanları seviyorum. Sen tek kişiydin ki... Boş ver." Ağzını kapatıp başka yere bakar.

Bunu burada bitireceğim. *Bitirmeliyim*. Bitirmezsem, bu konuşmanın nereye varacağını bilmiyorum. Ama işte bu yüzden burada bitiremem. "Dürüst olmanı istiyorsan, sen de bana karşı dürüst ol. Ne demeye çalışıyorsun? Ben tek kişi miyim?"

Ağzını birkaç kez açıp kapattıktan sonra, "Operadan döndüğümüzden beri, etrafımda yumurta kabuğu üzerinde yürüyorsun ve bu beni tedirgin ediyor." dedi.

Gözlerim fal taşı gibi açılır, öfke dalgası yanaklarımı kızartır. "Sen mi konuşuyorsun? Bütün hafta benden kaçtın, sanki ben... sanki ben bir veba gibi davrandın."

Sanki ona tokat atmışım gibi başını geri çekiyor. Sesi kısık çıkıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Binlerce ateşli cevap dilimde yanıyor, ama beni mırıldanırken yakaladıktan sonra bana nasıl baktığını hatırlayınca, isyanım çabucak sönüyor. Anlayamadığım bir ifadeydi, ama ne anlama geldiğini anlamak için fazla düşünmeme gerek yok. Başımı eğiyorum. "Seni suçlamıyorum."

Elini yüzüne götürerek inledi. "Ben de bunu söylüyorum.

Bunu yapma. Sanki önünde korkup sinmem gereken biriymişim gibi davranma."

Gözlerimi kaldırıyorum. "Sen benim önünde eğilmem gereken birisin. Sen benim prensimsin." "Bu şimdiye kadar seni hiç durdurmadı. O geceye kadar... O geceye kadar. Şimdi

ben seni her an celladın önüne gönderecekmişim gibi davranıyorsun." "Sen tam da bunu yapmayacağını söylemedin mi?"

"Artık tehditlerin ötesine geçtik sanıyordum."

"Neden? Birlikte birkaç saat geçirdik diye mi?" Sözlerim istediğimden çok daha keskin çıkıyor ve dudaklarımdan çıkar çıkmaz neden söylediğimi tam olarak anlamıyorum. Tek bildiğim, o anda bir silah gibi hissettikleri.

Yüzünde bir anlık acı belirir, sonra ifadesini sertleştirir. "Prenses kılığına girdiğin için seni cezalandıracak olsaydım, çoktan yapardım."

"Ben bunun için cezalandırılmaktan korkmuyordum."

"O zaman ne?"

"Şarkı söylemem. Ben... Olanlara pişmanım. O gün mırıldanmamalıydım."

Birkaç saniye sessiz kalır, yüzümü inceler. Onun bakışları altında tüm vücudum kızarır. "Neden pişman oluyorsun?" diye sorar.

"Nedenini biliyorsun."

Hafifçe geriye yaslanıyor, ifadesinde ihtiyat var. "Biliyor muyum?"

"O gece kendin söyledin. Ben tehlikeliyim. Seni gücümle tuzağa düşürdüm. Bu, bir kraliyet mensubuna saldırıdan başka bir şey olamaz. Bir suç."

Koltukta rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. Cevabı fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle geliyor. "Senin büyüünün tehlikeli olduğunu söyledüğimde... öyle demek istemedim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istedin?" Hiçbir şey söylemiyor.

"Hangisi, Franco? Dürüst mü olacağız, yoksa birbirimizin etrafında dolanıp duracak mıyız... sanki..."

"Çiftleşen kelebekler gibi mi?" Yan tarafa eğilir, ihtiyatlı ifadesi bir anda sinsî bir gülümsemeye dönüşür.

Çenemi sıkıyorum. "Şimdi de çekiciliğin ve mizahınla sorudan kaçmaya çalışıyorsun."

"Demek itiraf ediyorsun. Ben çekiciyim."

Eğer bir sandalda olmasaydık, şu anda ondan uzaklaşmıştım. Gölün ortasında birbirimize yapışık olduğumuz için, ona sadece öfke dolu bir bakış atabiliyorum. Dürüstlük mü istiyor? Alacak. "Bunu kendini korumak için yaptığını biliyorum. Ciddi konulardan kaçınıyor ve umursamıyormuş gibi davranıyorsun. Kimi kandırdığını sanıyorsun bilmiyorum ama bu bende işe yaramıyor."

Gözleri büyüdü, ifadesi düştü ve yavaşça tembel duruşundan çıktı. Birkaç saniye boyunca aramızda ağır bir sessizlik hakim oldu. Omurgamın arkasında bir karıncalanma hissettim ve içimdeki uysal insan tarafı affedilmeyi dilememi söyledi. Reddettim. Dürüstlük istedi.

"Haklısın," der sonunda. "Benim hakkımda. Operadan beri senden kaçtığım ve sana farklı davrandığım konusunda. Şimdiye kadar bunun farkında değildim. Bütün hafta boyunca senin *bana karşı* davranışlarına odaklanmıştım. Benim de farklı davrandığımı hiç fark etmemiştim. Ama öyle davranmamın sebebi senin düşündüğün gibi değil."

Omuzlarım gevşedi ve farkında olmadan gerdiğim kaslar gevşemeye başladı. "Yani, sana sihrimi kullandığım için bana kızgın değilsin?"

"Kızmadım. Utandım."

"Neden utanacaksın ki?"

Gözleri bana doğru kaydı ama uzun süre bakmadı, bunun yerine omzumun üzerinden bir yere takıldı. "Ondan sonra senin yanında mantıklı bir kelime bile söyleyemedim."

"Bu yüzden suçluluk duydum. Sana öyle davranmak istemedim."

O, hafifçe gülerek başını salladı. "Sanırım ne yaptığının tam olarak farkında değilsin."

"Ne yaptım?"

Gözleri tekrar bana dönüyor ve gülümsüyor. Alaycı ya da sinsî bir gülümseme değil, yumuşak, tereddütlü bir gülümseme. Birkaç saniye sonra yüzü tekrar ciddileşiyor. "Gücünden neden bu kadar korkuyorsun?"

Kalbim göğsümde hızla atıyor, ciğerlerim sıkışıyor. Parmaklarım koltuğuma vurmaya başlıyor, durduramıyorum. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Önemli değil," dedi yavaşça, bakışları titrek parmaklarına düşerken. "Şöyle yapalım mı? Her birimiz bir soru sorup cevaplayalım ve sadece gerçeği söyleyeceğimize söz verelim."

Nefesim hâlâ daralıyor ama parmaklarımın vurmasını durdurmayı başarıyorum. "Senin için kolay."

"Evet, ben yalan söyleyemem. Ama sen bana yalan söylemeyeceğine söz verirsen, ben de kaçamak cevaplar vermeyeceğime ve seni aldatmayacağıma söz veririm."

Teklif cazip. Onun hakkında çözmek istediğim birçok gizem var, ama yine de...

"Sorduğun soruya cevap veremem," diyorum. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Omuzlarını silkiyor. "Sırlarını saklama hakkın var. Sorduğum hiçbir soruya cevap vermek zorunda değilsin. Tek istediğim, cevap verdiğinde bana doğrudan yalan söylememesi. Hatta ilk cevap vermeyi sana bırakacağım. Ne dersin?"

Parmaklarımla bankın üzerine birkaç kez daha vuruyorum. "İstemediğim soruları cevaplamak zorunda değilim, değil mi?"

O başını sallar.

Yutkunuyorum. "Tamam."

Yüzünde yine bir gülümseme belirir. "Çok iyi o zaman. İlk soru sizinkidir."



EMBER

Franco kanatlarını hafifçe hareket ettirerek bizi gölün yüzeyi üzerinde ilerletmeye devam eder. İlk sorumu sormaya karar vermem biraz zaman alır. Sonra aklıma gelir.

Önemli bir şey söylememek için her kelimeyi dikkatlice seçiyorum. "Bana, Yeni Ay Maskeli Balosu sırasında büyükelçinin senin yerine hareket ettiğini söylemiştin. O olay dışında hiç senin yerine hareket etti mi? Başka bir durumda senin gibi büyülenerek senin yerine geçti mi?"

Cevabı hemen geliyor. "Hayır."

Kalbim biraz sıkıştı. Bu, Franco'nun gerçekten de sokakta karşılaştığım kibirli pislik olduğu anlamına geliyordu.

"Sıra bende," diyor. "Baloda büyü altında mıydın?"

Cevabımı düşünmek için duraksıyorum. Ya da cevap vermek isteyip istemediğimi. İstediğim soruyu reddedebileceğimi söylemişti, ama kendimi gerçeği söylemek isterken buluyorum. Ona ne kadar dürüst olursam, o da bana o kadar dürüst olur. Ancak bu, ona tüm gerçeği söylemek zorunda olduğum anlamına gelmez. "O gece maske ve balo elbisesi giymiştim." O yorum yapamadan bir sonraki sorumu soruyorum. "Operadan sonra neden tiyatrodan öyle aceleyle kaçtık?"

O içini çekip suya bakar. Cevabı onu incitmiş gibi görünüyor. "Kalabalıktan hoşlanmadığımı söylediğimde ciddiydim. Bunun birçok nedeni var. Birincisi, psi vampir olmak, başkalarının duygularından, özellikle de yabancıların duygularından etkilenebilmem anlamına geliyor. Onları görmezden gelmek veya kendimi onlardan korumak benim için çok zor. Bu beni savunmasız hissettiriyor. İkincisi, tanımadığım insanların yanında kendimi garip hissediyorum. Hatta utangaç bile diyebilirim."

Cevabı beni şaşırttı. Kaçınmayacağına ve yalan söylemeyeceğine söz vermiş olmasına rağmen, bu kadar savunmasız olduğunu söyleyeceğini beklemiyordum.

"Sıra yine bende," diyor. "Marus kardeş opera locamıza geldiğinde neden üzüldün?"

Parmaklarım koltuğun kenarına kıvrılır ve kanım damarlarımdan donar gibi olur.

Enerjimdeki değişimi hissetmiş olmalı. "Ben de onu sevmiyorum, Em. Onu ortadan kaldırabilseydim, yapardım. Sadece neden bu adama karşı özel bir nefret beslediğini bilmek istiyorum."

Sinirlerimi yatıştırmak için birkaç derin nefes alıyorum. Yine cevap vermeyi reddedebilirim. Ama bu, gerçeği söylemekten çok daha şüpheli olur. "Annem isyanda öldü," diye fısıldıyorum.

Yüzü düşer. "Çok üzüldüm, Em."

Bir kısmım ona daha fazlasını anlatmak istiyor, ama kendimi durduruyorum. Kısa cevabım fazlasıyla yeterli. Ayrıca, sıra yine bende. "Neden sana kur yapmamı istiyorsun? İtibarını düzeltmek istediğini sorduğumda, bunun kısmen doğru olduğunu ama benim düşündüğüm nedenlerden dolayı olmadığını söyleyen belirsiz bir cevap verdin. Gerçek neden ne?"

Kanatları havayı okşadı. Bir kez. İki kez. Teknemiz biraz daha hızlı ilerliyor. "İnsanlara, onların ihtiyaç duyduğu varis olmaya çalıştığımı ve hem insanların hem de perilerin saygısını kazanmam gerektiğini göstermeliyim. Bunu yapmak için ciddi bir kur yapabileceğimi kanıtlamam gerekiyor. Bu da, uygun bir varis yetiştirebilecek iyi bir kral olacağım anlamına geliyor." Son cümleyi elini hafifçe sallayarak söylüyor.

Kaşlarımı çatıp dudaklarımın köşesini ısırarak cevabımı kendimde tutuyorum.

Bana keskin bir bakış atıyor. "Hadi ama. O ifadeyi biliyorum. Çık artık Zaten biliyorum."

"Sadece..." Derin bir nefes alıp cesaretimi topluyorum. "Seni tam olarak anlamıyorum. Ciddi bir ilişki kurabilmeni kanıtlaman gerektiğini söylüyorsun, ama bana karşı rol yapıyorsun. Mahkemesinin ihtiyacı olan varis olmaya çalıştığını söylüyorsun, ama herkese gerçek yüzünü gösterme fırsatın varken, bir bilmece uğruna elçine büyü yapıp baloda senin yerine geçmesini istiyorsun. İnsanların ve perilerin saygısını kazanman gerektiğini söylüyorsun, ama insanlarla etkileşim kurma fırsatın olduğunda onlardan kaçırıyorsun. Ya da beni kalkan olarak kullanıyorsun."

"Bir kalkan," diye tekrarlar, sesinde inanamama hissi vardır.

Çevremizdeki göle, bize doğru bakıp heyecanla gülümseyen insanlarla dolu kayıklara işaret ettim. "Evet, Franco, bir kalkan. Benim varlığımı ve sahte aşkımızı kullanarak başkalarının bize yaklaşmasını engelliyorsun. Buraya tek başına gelip, sezon boyunca misafir etmeyi kabul ettiğin insanlarla konuşmak yerine, onlardan olabildiğince uzak bir yerde duruyorsun."

Çenesi gerildi, kanatları heyecanla titredi. "Senin gözünde ne kadar zavallı bir prens olduğumu çok iyi biliyorum ve inan bana, seni suçlamıyorum."

"Söyleyeceklerin bu kadar mı?"

"Başka ne diyebilirim ki? Yeterli olmadığımı biliyorum. Kız kardeşimin yerini dolduracak niteliklere sahip olmadığımı biliyorum."

"Demek istediğim o değil. Senin gerekli niteliklere sahip olmadığımı düşünmüyorum, ama sen bu *niteliklere sahipsin* ve çaba göstermeyi seçmedin."

"Denemedim değil." Alaycı

bir şekilde gülümsedim.

"Öyle mi?"

"Evet, ama denediğimde... pek iyi gitmedi."

İfadesi savunmamı yumuşattı. Hafifçe öne eğildim. "Ne oldu?"

Onun soruyu geiştirip sıra kendisinde olduğunu hatırlatmasını bekliyorum. Bu yüzden cevap verdiğinde şaşırıyorum. "İsyancılar sona erdikten kısa bir süre sonraydı," diye açıklıyor. "Nyxia, insanlardaki huzursuzluğu bastırmanın en iyi yolunun benimle bir insan aristokratının kızı arasında bir evlilik ittifakı kurmak olduğuna karar verdi. Tanışmamı istediği potansiyel gelinlerin bir listesini hazırladı. Ay Sarayı'nın sosyal sezonunu, kabul edilebilir bir eş bulabileceğim insan şehirlerinde geçirmemi planladık. Dürüst olmak gerekirse, çok heyecanlıydım. Kalabalıklardan ve yabancılardan her zaman çok korkmuş olmama rağmen, yeni bir deneyim için hepsini bir kenara bırakmaya hazırdım. O zamana kadar saraydan nadiren çıkmıştım ve kesinlikle eğlence için insan şehirlerine gitmemiştim. Bu fırsatı kaıramazdım. Popüler insan danslarını öğrendim, en pahalı otellerde oda tuttum ve en güzel insan kıyafetlerini giydim.

Konuşmasını kesip başını salladı. "İlk başta çok şaşırtıcı ama büyüleyiciydi. Erkeklerden ve kadınlardan grdğim hayranlık, diğer fae'lerden grdğim hiçbir şeye benzemiyordu. Ve onların enerjisi. Fae türünden hissettiğimden çok farklı, bu kadar yeni ve çökmüş duyguların arasında olmak, bir psi vampir için oyun bahçesi gibiydi. Onları zevkle izledim. En çok sevdiğim bazılarını tahrik etmek için ne gerektiğini öğrendim. Arzu, çabucak en sevdiğim şey oldu. İşte o zaman işler ters gitmeye başladı."

Midem burkuldu ve onun burada playboy prens olmayı öğrendiğini merak ettim. Bir parçam ona devam etmemesini söylemek istiyordu ama itirafları beni o kadar büyülemişti ki konuşamadım.

Devam ediyor. "Kız kardeşimin tanışmamı istediği kadınlara kur yaptım. Her birinde potansiyel bir gelin adayı olan birkaç farklı şehre sık sık gitmeye başladım. Onları ziyaret ettim, hediyeler getirdim, iltifatlar ettim. Hiçbirine duygusal olarak yakınlashmadım, ama onların arzusunu kazandığımı hissediyordum. Arkadaşlık ve sevginin de yakında geleceğini düşündüm. Kur yapmanın nişandan önceki bir tür seçme olduğunu bildiğim için, kendime en uygun kadını bulmak için doğru şeyleri yaptiğımı düşünüyordum. Baloya baloya gittim, potansiyel gelinlerimle dans ettim, şarkı şarkı şarkı söyledim. Gittikçe rahatladım ve penguen gibi giyinmeyi bırakıp kendimi daha rahat hissettiğim kıyafetler giymeye başladım."

Göğsüne bakıyorum, yine yeleksiz, açık yakalı bir gömlek giymiş. Son zamanlarda giyim tarzına oldukça alıştım, ama ilk gördüğümde ne kadar şok olduğumu hala hatırlıyorum.

"Bunu bilmeliydim," diyor karanlık bir gülümsemeye. "İnsanların görgü kurallarını öğrendim, ama kendi zevkime uymak için bir kulağımdan girip diğerinden ıktı. İnsanların kurallarına ve kısıtlamalarına ne kadar ciddi yaklaştıklarını hafife almışım. Sosyalleşme sezonunun ortasında, kur yaptiğim kadınların tavırlarında bir değişiklik hissetmeye başladım. Benim yanımda hep gülümsüyor ve iltifatlar yağdırıyorlardı, ama glmsemlerinin ardında yeni bir tat vardı.

duygular—kıskançlık, nefret ve çaresizlik. Kimse yüzüme bir şey söylemedi, ama kısa sürede bir ün kazandığımı anladım. Tek bir baloda iki veya üç kereden fazla kadınla dans eden biri olarak. Ve sadece bir kadınla değil, gittiğim her şehirde farklı bir kadınla. Yaptığım şeyin önemini anlamamıştım. Ben potansiyel bir eş adayı tanımaya çalıştığımı sanırken, insanlar gözünde birçok kadını istemediğim bir bağlanma hissine sürüklemiştim. Bu şaşırtıcı gerçeği fark ettikten kısa bir süre sonra, birkaç kadın benimle iletişime geçerek ilişkimizi sonlandırmak için bahaneler uydurdu, diğerleri ise her zamankinden daha agresif hale geldi. Babaları da beni aramaya başladı, kızlarının ilgisini çekmek için rekabet etmeye ve kızlarını bana daha fazla yaklaştırmak için her türlü bahaneyi uydurmaya başladı. Birkaç üstü kapalı sözle, bana evlenme teklif etmem için baskı yaptılar. Bu arada, potansiyel gelinlerimden hiçbirini henüz tanımadığım için şok olmuştum. Gerginlik arttıkça, bu kadınların hiçbirinin beni *kendim için* istemediği anlaşıldı ve ben de oradan ayrıldım. Oradan sonra ünüm daha da arttı ve yokluğumda kırık kalpler ve yerine getirilmemiş sözler hikayeleri kaldı.

"Nyxia'ya döndüğümde her şeyi anlattım. O ise..."

Anladım, benden hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyordum. Bir aydan kısa bir sürede, yatıştırmam gereken insanlarla olan ilişkilerimizi bozmayı başarmıştım. O zaman kız kardeşim işi kendi eline aldı ve bundan sonra yıllık sosyal sezonu Selene Palace'ta düzenleme planını ortaya attı. İlk başta, ortamı kontrol altına aldığı için beni biriyle eşleştirebileceğini umuyordu, ama ben ona aşk hayatıma karışmamasını söyledim. Bir süre öyle yaptı, ta ki benim bir kraliyet mensubu ile evlenmem gerektiğini düşünene kadar. İşte o zaman Prenses Maisie devreye girdi. Ve dolayısıyla sen de."

Nefesimi tutarak, bitirmesini bekledim. Sonra hikayenin bittiğini fark ettim. "Bekle, ününü böyle mi kazandın? Arka arkaya çok fazla dans ederek ve aynı anda çok fazla kadına kur yaparak mı?"

O başını salladı.

Aklım karışıyor. Soyluların kurallarına ne kadar değer verdiklerini bilsem de, prensin bu yüzden haydut olarak bilindiğini hiç düşünmemiştim. O ismi hak etmek için acımasız ve alçakça şeyler yaptığını sanıyordum. "İnsanların senin hakkında ne düşündüğünü biliyor musun? Neden bu yanlış anlaşılmayı hiç açıklığa kavuşturmadın?"

"Hakkımda ne dediklerini biliyorum. Kimseyi düzeltmedim çünkü bunun bir faydası olacağını sanmadım. Toplumun kurallarını çiğnedim. Bilgisizliğim veya niyetim ne olursa olsun, tam olarak yaptıkları gibi davrandım. Ayrıca, çok sayıda sevgilim olduğu doğru ama hiç bir eşim olmadı. İnsanların düşündüğü gibi, hiç ciddi bir ilişkim olmadı. En son ciddi olarak düşündüğüm kişi..." Ağzını sıkıca kapattı.

Daha dik otururum, dikkatim aniden kızaran yanaklarına odaklanır. İçimde merak yanıyor. Ona daha ayrıntılı anlatmasını istiyorum, ama şimdi soru sorma sırası onda.

soru ve konuşursam konuyu tamamen değiştireceğinden korkuyorum. Belki onu cesaretlendirebilirim...

"Son sevgilimin adını hiç öğrenmedim," diyorum aceleyle.

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum ama başka bir şey söylemiyorum.

"Neden adını öğrenmedin?"

"Öyle daha güvenli geliyordu," diyorum omuz silkerek. "İlişkimiz anlamsızdı, ama özgürlük gibi geliyordu. Sanki birbirimizin adını bilmediğimiz sürece istediğim herkes olabilirdim."

Kaşlarını çatıyor. "Seni anlayabiliyorum."

"Peki, son peşinde koştuğun kişi ne oldu?" diye soruyorum, olabildiğince kayıtsız bir şekilde.

"Aslında, soru sorma sırası bende."

"Aslında," onun tonunu taklit ederek söylüyorum, "önceki sevgilimin adını neden öğrenmediğimi zaten sordun."

Ağzı açık kalır. "Beni kandırdın mı?"

"Belki."

Kötü bir gülümseme dudaklarını kıvrır. "Hoşuma gitti. Pekala, sana anlatabilirim. Ama bana acıma, tamam mı? Acınmasından nefret ederim."

Başımı sallayıp, nefesimi tutarak devam etmesini bekledim. Neden onun aşk hayatını bu kadar merak ettiğimi bilmiyordum, ama hem merak hem de korku duyuyordum.

Derin bir nefes aldı. "Son ciddi olarak düşündüğüm kişi... Kraliçe Evelyn'di."

Başımı eğiyorum. "Unseelie Ateş Kraliçesi mi?"

"Aynen öyle." Yanakları yine kızardı. "Kız kardeşim bizim nişanlanmamızı ayarladı. Bu, insanlarla olan felaketten çok önceydi, Nyxia'nın aşk hayatıma karışmasının sıradan bir olay olduğu zamanlardı. Ama bu sefer, onun seçiminden nefret etmedim. Evelyn'i sevmiştim. Kısa sürede arkadaş olduk ve onun yanında kendimi rahat hissetmeye başlamıştım. Ama onun kalbi çoktan başkasına aitti. Onu seçmeden çok önce ona olan aşkını hissedebiliyordum. Onun enerjisini hissetmesem bile, bu aşk ay ışığı kadar parlaktı."

"Kral Aspen'den mi bahsediyorsun?" Faerwyvae'deki herkes Kraliçe Evelyn ve eşi, Sonbahar Sarayı'nın Kralı'nı bilir. Yirmi yıl önce savaşı kazanmada önemli rol oynamışlardı. Bu zafer, Faerwyvae'yi bugünkü haline getirmişti. İnsanların ve perilerin barış içinde yaşadığı bir ada.

O başını salladı. "Evelyn'le hiç şansım olmadı ve nedeni ortada. Kral Aspen'in boynuzlarını gördün mü?" İcini çekti. "Sanırım bir süre ikisine de aşık oldum

bir süre, ama Evelyn benim mutlu olabileceğim biri olduğunu düşünüyordum. Ona aşk gibi bir şey hissetmedim, ama yine de... İtiraf etmeliyim ki, oldukça utanç vericiydi."

"Bir kraliçe tarafından reddedilmek," diyorum yüzümü buruşturarak.

"Artık arkadaşsınız," diyor rahat bir gülümsemeyle. "Yine de, bu bana bir sevgiliye yakınlaşmanın benim için ne kadar zor olduğunu hatırlatıyor. Onların duygularını hissedebiliyorum, bana karşı hislerinin eksik olduğunu anlayabiliyorum. Reddedilmenin bulanık sularını, bunu kendim yaşamadan önce tadabiliyorum. Bir sevgilinin beni sadece tacım için sevdiğini, yalanlarını koklayabiliyorum."

Kalbim sıkışıyor. Ona bakıyorum, sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi hissediyorum. O, sandığım gibi umursamaz bir çapkın değil. Artık ününün ardındaki hikayeyi bildiğim için, onu yargıladığım için utanıyorum. Onunla konuştuğum için utanıyorum. Beni kızdırmak için birçok şey söylemiş ve yapmış olabilir, ama önyargı söz konusu olduğunda, onun ününü yayan insanlardan daha iyi davranmadım. Tıpkı onlar gibi, sorgulamadan inandım. Kanıt olmadan.

"Özür dilerim, Franco."

"Bana acıمامanı söylemiştim."

"Acımıyorum," diyorum. "Bu... şey, ne olduğunu bilmiyorum. Sadece insanların ilk sosyal sezonunda sana karşı gösterdiği tepkiyi sevmedim." Kendi yargılarımdan dolayı suçluluk duymaya hazır değilim, ama umarım özürümde bunun da olduğunu anlar.

O gülümsüyor. "Artık neden insanlarla aynı şekilde ilişki kurmaktan kaçındığımı anladın."

"Yani onlardan kaçmaya devam edeceksin?"

"Başka ne yapabilirim ki?"

Omuz silkiyorum. "Belki de onlara gerçek seni göster. Gerçek sen ol. Belki de insanlarla konuşmaktan kaçınmak için yaratıcı yollar aramadan bu etkinliklere katıl."

Kaşlarını kaldırıyor. "Yabancılarla konuşmamak için yaratıcı yollar bulmak benim gerçek benliğim."

"Sen bundan daha fazlasısın."

Bakışları benimkilere kilitlenir. "Öyle miyim?"

Gümüş rengi gözlerinin altında kalbim hızla atıyor. "Öyle sanırım," diyorum, sesim garip bir şekilde nefes nefese çıkıyor. Birkaç saniye boyunca bakışlarını benden ayırmıyor ve kalbimin her atışı sonsuza kadar uzuyor gibi geliyor. Aramızdaki sessizlik eskisinden farklı. Daha ağır, daha dolu. İlk kez, bunun bitmesini istemiyorum.

O, başını geriye eğerek bir iniltiyle sessizliği bozar. "Lanet olsun, Em, şimdi sana yanıldığını kanıtlamam gerektiğini hissediyorum."

"Ne hakkında?"

Kıyıya doğru eliyle işaret etti. "İnsanlar hakkında. Senin geliştirdiğin bu oldukça sorunlu teori hakkında."

"Onların yanında kendin gibi davranman hakkında mı?"

Yine inliyor. "Bana bunu yaptırdığın için inanamıyorum."

"Sana hiçbir şey yaptırmıyorum."

"Peki, tamam, ama beni zorlama. Gezintimizi bitirelim mi?" Gözlerini abartılı bir şekilde devirerek mırıldanır, "Belki durup birkaç kişiyle sohbet edebiliriz."

Yüzüm aydınlanır, ama çok etkilenmiş görünmemeye çalışırım. "Israr ediyorsan." Bana parmağını sallar. "*Herkesle* sohbet etmeyeceğiz, tamam mı?"

"Breezes, hayır," derim, onun kibirli tavrını taklit ederek. "Soyluları zorlukla tahammül edebilen tek kişi tek kişi değilsin."

Gözlerinin köşeleri kırışacak şekilde gürültülü bir kahkaha atar. Bu, kalbimi hafifleten müzikal bir ses, eğlenceli bir melodi. Ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da, içimdeki çok güçlü bir ses, bu melodiyi tekrar tekrar duymaktan başka bir şey istemiyor.



EMBER

Gölün etrafındaki yolu bir tur dolaşıyoruz, ara sıra durup yoldan geçenlerle sohbet ediyoruz. Franco'nun hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermeden onlarla konuşabilmesine hayranım. Hatta biraz tedirgin görünüyor, duruşu normalde olduğu kadar kendinden emin değil. Uzun sohbetler yapmıyoruz, sadece hoşbeş etmek için yeterli kadar konuşuyoruz. Franco geri dönelim dediğinde dudaklarım gülümsemekten ağrıyor. Beni kollarına alıp gökyüzüne fırlattığında, seve seve kabul ediyorum.

"O kadar da kötü değildi," diyor Franco, sarayın ön tarafına indiğimizde. Bir yanım beni doğrudan balkona götürmesini isterdi, ama ön kapıdan girmesi de çaba gösterdiğinin bir başka kanıtı. Kendini göstermeye izin veriyor, hem de uzaktan değil.

Ona alaycı bir gülümseme atıyorum. "Hayatta kaldığına sevindim. Şimdi, bir sonraki görevimiz ne?"

"Dolunay Eğlencesi, sosyal sezonun bir sonraki halka açık etkinliği."

"Dolunay Eğlencesi," diye tekrarlıyorum.

"Bir başka büyü balo. Ve hayır, bu sefer Augie'yi benim yerime gitmeye zorlamayacağım."

Kafamda birkaç hesap yapıyorum. "Dolunay..."

"Cumartesi."

Doğum günüm ertesi gün. Pazar. On dokuz yaşına girip anlaşılmamdan kurtulacağım gün. Bu, balo gecesinin saraydaki son gecem olacağı anlamına geliyor. Endişe ve heyecan karışımı midemi bulandırıyor.

Yaklaşarak, sesinde alaycı bir tonla sordu. "Bana eşlik eder misin? Sevimli randevum olarak?"

"*Sevimli*" kelimesi kalbimi çarpıtıyor, ama bu duyguyu bastırıyorum ve onun benim nasıl görüldüğümü bilmediğini kendime hatırlatıyorum. Yeni Ay Maskeli Balosunda tanıştığımızda benim büyüünün etkisinde olmadığımı anlamış olsa bile, yüzümün üst yarısını kapatan bir maske takıyordum. Ayrıca, sokakta tanıştığımızda beni sevimli bulmuş gibi görünmemişti.

"Seçme şansım var mı ki?" diye soruyorum. "Tabii ki yok."

Gülümsüyoruz, ama kalbimin sıkıştığını fark edince şaşırıyorum. Baloya bir kez daha katılma şansı için heyecanlanmam gerekirdi. Bu sefer, cazibemin arkasında güvende olacağım için kimseden saklanmam gerekmeyecek. Ama gecenin sonunda her şey bitecek. Özgür olacağım.

Özgür.

Heyecanlanmam gerekirdi. Coşmam gerekirdi. Ve gerçekten de öyleyim. Öyleyse neden aynı zamanda bir hüzün hissediyorum?



Birkaç misafir, hizmetçi ve sakini daha konuşmak için durduktan sonra, odama giden koridora geri dönüyoruz. Kapımdan birkaç metre uzaktayken Franco durup bana dönüyor.

"Bugün çok eğlendim," diyor, "düşündüğümden çok daha fazla." "Seni sosyalleşmeye zorladığım için mi?"

Gülümsüyor ama cevap vermeden önce tereddüt ediyor. "Çünkü dürüsttün. Beni olduğum gibi ve olabileceğim gibi görmeyi başardın. Ve evet, insanlarla kişisel düzeyde konuşmak, şey, fena değildi."

Yanaklarım kızardı. "Ben de bugün çok eğlendim."

Gözleri benimkilere kilitlenir ve bir şey söyleyecekmiş gibi görünür. Yaklaşır.

Kapım açılır ve üvey kız kardeşlerim şaşkınlık numarası yapar. "Ah, Majesteleri," der Imogen, ikisi de reverans yaparken. Kalkarken, Imogen'in gözleri Franco ile benim aramda gidip gelir, bizi büyük bir ilgiyle izler. Az önceki konuşmamız aklıma gelir ve onun, prensle aramızdaki yakınlığı belirlemeye çalıştığını hatırlarım.

Bu, içimde intikamcı bir cesaret uyandırır. Ne yaptığımı düşünmeden Franco'ya doğru adım atar, parmak uçlarına yükselir ve yanağına bir öpücük kondururum. Dudaklarımın hafifçe değmesinden ibaret bir öpücük, ama öpücük biter bitmez midem altüst olur ve kelebekler uçuşur. Nefesim hızlanır ve sığlaşır, onun dudakları şaşkınlıkla açılır. Ne yaptım ben? Geri çekilip yüzünü incelerim, ama tek odaklanabildiğim dudaklarımın az önce değdiği yerdir. Ağzım, onun sıcak teninin hissiyle karıncalanır. Bakışlarımı ona çeviririm ve gözlerinin dudaklarıma kilitlendiğini görürüm.

Breezes, ne yaptım ben?

Yavaşça bir gülümseme yüzünde belirir. "O neydi?"

Mantıklı bir cevap bulmaya çalışırken göğsüm hızla inip kalkıyor. "Seyirciler için," diye fısıldıyorum.

"Tabii." Başını sallar, gülümsemesi kaybolur. Sanki hayal kırıklığına uğramış gibidir. Duruşunu düzeltir ve elimi tutar. Sonra, tam bir beyefendi gibi eğilir ve dudaklarını elimin arkasına bastırır. Öpücüğün sürdüğü o kısa saniye boyunca içim burkulur. Bu öpücük,

ama yine de aynı derecede cesur, cüretkar ve samimi hissettiriyor. Tek kelime etmeden elimi bırakıyor ve arkasını dönüp koridorda hızla uzaklaşıyor. Bu, operadan sonra balkonumdan düşüşünü hatırlatıyor. O gece, tehlikeli şarkım yüzünden benden nefret ettiğine emindim, ama bugün utanç duyduğunu itiraf etti. Bunun nedenini tam olarak açıklamadı. Ve şimdi utanıyorsa, öpücüğüme karşılık vermek zorunda hissettiği için mi? Yoksa başka bir şey mi var?

Sakinleşmeye çalışırken prensi izlemeye devam ediyorum. Nefesim düzelince, tarafsız bir ifade takınıp üvey kız kardeşlerime dönüyorum. O anda Imogen'ın taş gibi bakışlarını görüyorum. Kendini beğenmiş gülümsememi gizlemek için dudaklarımı sıkıyorum.

Prensin yanağına öpmek aptalca bir hareket olabilir. Aceleci bir hareket olabilir. Ama bu Imogen'ı yerine oturtacaksa, o öpücüğün değdiğini düşüneceğim.

Bunun için mi değdi? İçimdeki vahşi taraf alay ediyor. Karşılığında verdiği öpücük için değil mi? Ağzımın hala karıncalanması ya da dudaklarının değdiği yerdeki elimin titremesi için değil mi? Midemin alt üst olması ve kalbimin kelebekler gibi çarpması için değil mi?

Hayır, o sesi hatırlıyorum. Elbette hayır.

Elbette hayır.

Çenemi kaldırıp üvey kız kardeşlerimin yanından geçerek başımı dik tutarak odama girdim.



FRANCO

Em'in odasının köşesini döner dönmez durup duvara yaslanıyorum. Şu anda koridorda başka kimse olmadığı için şükrediyorum, yoksa biri beni bu halde görürdü. Nefesimi düzenliyorum. Aptal gibi davranıyorum.

Elimi yanağıma götürüyorum, dudaklarının hala sıcaklığını hissediyorum. Beni öptüğü anda tüm varlığım dondu, o kadar güçlü bir şaşkınlık dalgası geldi ki, ayaklarımın üstünde duramayacağımı sandım. Onun mırıldandığı melodiyi duyduğumda olduğu gibi, içimde bir sıcaklık yayıldı. Kollarımdan ve bacaklarımdan aşağıya doğru yayıldı, içimdeki hisleri yoğunlaştırdı. Işık daha parlak görünüyordu. Sesler daha yüksek geliyordu.

Opera gecesinden beri bütün hafta böyle geçti.

Normalde başkalarının duygularını hissetmeye kıyasla kendi duygularım daha sönükken, bu hafta o kadar güçlendi ki, başkalarının enerjisini hissetmek zorlaştı. Daha doğrusu, Em'in enerjisini. Çünkü bu sadece onun etrafında oluyor. Gülümsediğinde. Alay ettiğinde. Dudakları yanağıma değdiğinde...

Gece aşkının hatırı için, bana ne oluyor?

Ondan uzak durmanın kafamı toparlamama, onun yanında nasıl davranacağımı belirlememe yardımcı olacağını düşünmüştüm. Ama bu hafta onu her gördüğümde, tıpkı gençken olduğu gibi aptalca ve garip davranıyordum. Başkalarını çekicilik ve mizahla uzak tutmayı öğrenmeden önce. Gerçek beni görmelerini engellemek için. Benim için endişelenmelerini engellemek için. Bana acımalarını engellemek için.

Sonra bugün, konuştuğumuzda, yine bir şey değişti. Kendi garip halimden kurtulmayı başardım ve ona bir sevgiliye bile söylemediğim, hele ki sadece flört ediyormuş gibi davrandığım birine hiç söylemediğim şeyler anlattım. O ilk sosyal dönemimde neler yaşadığımı sadece en yakınlarım biliyor. İtibarım hakkındaki gerçeği çok az kişi biliyor. Yine de ona her şeyi anlattım ve o beni yargılamadı, acımadı. İlk başta acıma sandım, ama daha çok... empati gibi bir şey hissettim. Benim hakkımda düşüncelerini paylaştığında, insanların benim şu anki davranışlarımı nasıl gördüğünü anlattığında... çok şaşırdım. Alçakgönüllü hissettim. Yenilenmiş gibiydim.

O da kendisi hakkında şeyler paylaştı, gizemli kimliğinin dokusuna yeni iplikler ekledi. Onun hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, onu o kadar çok görüyorum. Gözlerimle değil, duyularımla. Onun en derin enerji izini oluşturan, ilk kez mırıldandığında fark ettiğim o narenciye, gül ve rüzgar karışımı. Onun hakkında bilmediğim çok şey var, ama hiç beklemediğim bir şekilde netleşmeye başlıyor.

Duvardan itip yanağıma tekrar ovuşturuyorum, bana ulaşmak için parmak uçlarına çıktığı anı hatırlıyorum. Bir an için düşündüm ki... şey, ne düşündüğümü bilmiyorum

düşündüğümü bilmiyorum, ama yanlış düşündüm.

Ne için yaptım

bunu?

Seyircilerimiz için.

Ona tam olarak bunu yapmasını istedim. Benimle birlikte rol yap.

Elini tutarken verdiğim sert tepkiyi yeniden yaşıyorum. O kısım zorlamaydı, izleyicilerimizin beklediği tepki bu olmalı diye düşünmüştüm. Ama dudaklarım onun cildine değdiğinde, tek istediğim biraz daha uzun süre kalmak, parmak uçlarını biraz daha sıkı tutmak, belki onu biraz daha yakına çekmekti...

Bu hiç de rol yapmaya benzemiyordu.



EMBER

Imogen'ın günün geri kalanında beni izlemeye devam ettiğini fark edemedim edemiyorum. Clara ile dedikodu yaparken bile gözleri bana doğru kayıyor. Değerlendiriyor. Hesaplıyor. Öpücük onu etkisiz hale getirmek içindi, ama ona bana karşı kullanabileceği bir koz vermiş olabileceğimi düşünmeye başladım. Bu düşünce damarlarımdan fırtına gibi esiyor. Franco'nun dikkatini çekmeye çalışabilir. Göl kenarındaki konuşmamızdan sonra, onun planlarına asla kanmayacağına daha da eminim.

Gün akşama döner ve üvey kız kardeşlerimi akşam yemeği tepsilerini almaya gönderirim. Emirimi yerine getirmek için kapıya doğru ilerlerler, ama Imogen kapıya ulaşmadan durur. Bana dönerek, kötü gizlenmiş bir alaycı gülümsemeyle, "Her zaman akşam yemeğini yalnız yemen garip," der.

Odanın diğer ucundan ona bir bakış attım. "Neden tuhaf olsun?"

Masum bir omuz silkmeye cevap verdi. "Prens seni hiç yemeğe davet etmemesi garip."

"Majesteleri kimseyi yemeğe davet etmez." Bunun doğru olduğunu varsayıyorum. Bir veya iki yabancıyla konuşmak bile büyük bir başarıyken, onun lüks akşam yemeği partileri verdiğini hayal edemiyorum.

"Senin için bir istisna yapardı herhalde."

"Elbette yapardı," dedim tatlı bir sesle.

Imogen beni kısık gözlerle izlerken, Clara endişeyle kız kardeşinden bana bakıyor. "Prensesin akşam yemeğini getirelim mi?" Clara küçük bir sesle soruyor.

"Sen git Clara," diyor Imogen ona bakmadan. "Prenses Hazretleri'nden özel olarak konuşmak için izin alabilir miyim?"

Kaslarım gerilir. Imogen'la yalnız kalmak istemiyorum, özellikle de şu anda olduğu gibi bir ruh halindeyken, ama ne söyleyeceği her halükarda ortaya çıkacak gibi hissediyorum. Ne kadar ısrarcı olabileceğini biliyorum. Ne planlıyorsa, ne kadar çabuk engellersem o kadar iyi. *Prenses tonumla*, sakın ve soğukkanlı bir sesle konuşurum. "Peki. Clara, akşam yemeğimi getir. Teşekkür ederim."

"Evet, Majesteleri." Clara reverans yaparak çıkar.

Imogen bana doğru birkaç yavaş adım atarken, ben olabildiğince dik duruyorum. "Benimle özel olarak ne konuşmak istemiştin?"

Birkaç adım ötede durur, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme vardır. Sonra eteğinin cebine uzanır ve küçük, parlak bir şey çıkarır. Altın bir zincir.

Zincirin ucunda, anne ve babamın portrelerinin bulunduğu bir madalyon vardı. Imogen, onu tanıdığımdan beri her gün taktığımı görmüştü.

"Bunu nereden aldınız, Majesteleri?"

"*Majesteleri*" derken sesi demirden bir alay gibi çıkıyordu. O biliyordu.

Biliyor.

Hayır. Henüz öyle bir şey demedi.

Breezes. Maisie ne yapardı?

Nefesimi düzenlemek ve içimde yükselen dehşeti gizlemek için elimden geleni yapıyorum, bunun yerine sahte bir öfkeye dönüştürüyorum. "Hazinem!" diye bağırıyorum ve kolyeyi ondan almaya çalışıyorum.

Imogen ulaşamayacağım bir yere dans ederek uzaklaşır, sırtışı kaybolur. "O senin değil," der. "Nerede buldun?"

Abartılı bir şekilde nefes alıp veriyorum. "Aynı soruyu sana soracağım, Bayan Coleman.

Benim hazinemi nerede buldun? Ve onu benden nasıl çaldın!"

Imogen'in yüzünde belirsizlik belirir. "Ben... ben çalmadım, çünkü o sana ait değil. Üvey kız kardeşim Ember Montgomery'nin." Biraz sakinleşir. "Neden sende? Üvey kız kardeşim nerede, biliyor musun?"

"Ne zamandan beri üvey kız kardeşin var? Onun hakkında hiç bahsetmedin." Bu doğru. Imogen ve Clara benim hizmetimde çalıştıkları süre boyunca, beni sadece bir kez, ben balkonda olduğumda bahsettiklerini duydum ve o zaman duymamış gibi davranmaya kararlıydım.

"Önemli değil," diyor Imogen. "Üvey kız kardeşim kayıp ve onun madalyonu sende. Nedenini ve nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Ellerimin titremesini engellemek için parmaklarımı kısıyorum. Başım dönüyor, her an ayaklarımın yerden kesilecekmış gibi hissediyorum. Ama pes edemem. Ne kadar sarsıldığımı ona gösteremem. Güçlü olmalıyım. Şu anda bir prenses olmalıyım.

Aklıma aniden Franco geliyor ve genç haydutlarla yüzleştğinde ne kadar korkutucu olduğunu, silahlı adama ne kadar kendinden emin bir şekilde konuştuğunu hatırlıyorum. Düşmanlarımın kalbine korku salan büyülü gölgeler yaratmayı bilmiyor olabilirim, ama Franco insanları etkisiz hale getirmek için sadece sihir kullanmıyor.

Çenemi kaldırıp, yüzümü soğuk bir kibir maskesi haline getiriyorum. Sözlerim yüksek ve kibirli çıkıyor. "Bana emir verecek durumda değilsin, insan. Sen *bana* hizmet ediyorsun. Ve sadece benim lütfumla hizmet etmeye devam ediyorsun. Senin yerinde olsam, sözlerime dikkat ederdim."

Imogen'in yüzü soluyor, omuzları boynuna doğru yükseliyor. Kendinden olan güveninin neredeyse tamamen kaybolduğunu görebiliyorum. "Majesteleri," diyor, sesinde hafif bir titremeye

"Sadece üvey kız kardeşimin madalyonunu nerede bulduğunuzu merak ettim. Onu arıyoruz..."

Bir adım öne çıkıp kolyeyi parmaklarından kapar, sonra onu geçip tuvalet masama doğru yürürüm. Orada Maisie'nin deniz kabukları ve diğer çeşitli eşyalarla doldurduğu şapka kutularından birini açarım. Madalyonu, kararmış gümüş eşyaların olduğu kutuya atarım. Ona sırtımı dönerek, "Madalyonu, tüm hazinelerimi bulduğum şekilde buldum. Ve diğerleri gibi, madalyon da artık benim," derim.

Imogen arkamdan yaklaşır. "O benim üvey kız kardeşime ait, Majesteleri. Onun alması gerekir."

Ona dönerek, "Gerçekten üvey kız kardeşin varsa ve o gerçekten madalyonunu kaybetmişse, gelip benden alabilir" diyorum.

Yüzü kıpkırmızı olur, çenesi bir yana bir yana hareket eder. Sonra hareketsiz kalır ve gözleri kısılmaya başlar. "Biliyor musun," der yavaşça, "gözlerin üvey kız kardeşiminkilerle aynı renkte."

"Biliyorsun," diye tekrar ediyorum ve bir adım yaklaşıyorum. Gözlerine bakabilmek için boynumu uzatmam gerekiyor. "Mahkemedeki konumunu kaybetmek üzere olan birinin tam da yüz ifadesine sahipsin."

Göğsü inip kalkıyor, meydan okuyan bakışları benimkilere kilitlenmiş. Gözlerimi kırpmaya bile cesaret edemiyorum, duruşumu korumaya odaklanıyorum. Sonunda gözleri kapanıyor ve yüzünde belirsizlik belirliyor. Bir adım geri çekiliyor ve başını eğiyor. "Affedin beni, Majesteleri. Kayıp üvey kız kardeşim yüzünden çok üzgünüm, hepsi bu. Onu bulmama yardım edebileceğinizi düşündüm."

Yalan. Dişlerimi sıkıp tatlı bir sesle, "Size bu konuda yardımcı olamayacağım için üzgünüm," diyorum.

O başını sallar ve kapıya doğru yönelir. "İzninizle, Clara'yı bulup akşam yemeğinize yardım edeceğim."

"Peki."

Kapıya doğru yürür, parmakları kapı kolunda durur. Birden dönerek, "Hemen dizlerinin üzerine çök. Bu Bayan Coleman'ın emri." der.

Acı içimi yakarak yayılır. İki katına, üç katına çıkar, eğilmemem, hareket etmemem, tepki vermemem nedeniyle daha da şiddetlenir.

Imogen'in gözleri büyüdü. "Bayan Coleman'ın emirlerini size iletiyorum. İtaat edin." Bir başka acı dalgası, içimi erimiş bıçaklar gibi kesiyor. Derin bir Nefesimi düzenleyerek bir adım atıyorum. Sonra bir adım daha. Bir adım daha. Başım patlayacakmış gibi hissediyorum, görüşüm bulanıklaşıyor. Yüzümdeki ifadeyi sabit tutuyorum, hareketlerimi kontrol ediyorum. Imogen'in omuzları çöküyor, ona doğru attığım her adımda yüzü soluyor.

"Affedin beni, Majesteleri," diyor. "Sadece bir testti."

Onun önünde duruyorum. "Ne oyun oynadığını bilmiyorum insan, ama yeter artık. Görevinden alınmışsın. Kız kardeşin benim hizmetimde kalabilir

hizmetinde kalabilir, ama senin yüzünü bir daha görmek istemiyorum."

Üvey kız kardeşim ilk kez gerçekten korkmuş görünüyor. "Affedin beni..." "Hayır. Çık dışarı."

Kapının kolunu çevirip odamdan kaçıyor. Kapıyı arkasında kapatıp banyoya koşuyorum. Bir elimle karnımı tutarken, diğer elimle kapıyı kilitleyip yere çöküyorum. Acı beni aşağı çekiyor. Aşağı. Yanıyor. Boğuluyorum. Kesiliyor.

Soğuk zemine kıvrılırken gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor.

İtaat ediyorum, itaat ediyorum, diye tekrarlıyorum, bir yandan bir yana sallanarak. Imogen üvey annem adına konuşmuyor. Onun sözleri yalandı. İtaat edecek bir şey yok. Beni cezalandıracak bir şey yok.

Acı azalmaya başlıyor, ama alıştığım hafif ağrıya dönüşse bile, hala hareket edemiyorum. Bir süre sonra Clara, akşam yemeğimi getirdiğini söyleyerek banyo kapısını çalıyor. Onu gece için gönderiyorum. Onunla yüzleşmem imkansız. Bu kadar kırık ve dağınıkken olmaz.

Tuvaletin zemininde kalıp, gözyaşlarım kuruyana kadar ağlıyorum.



FRANCO

Kuzgun şekline girip saray bahçesinin üzerinde uçarken, tüylerimi okşayan serin gece esintisini hissediyorum. Bugün geçirdiğim günün ardından tam da ihtiyacım olan şey bu. Önce göl, sonra Em ile soru-cevap oyunu. Sonra öpücük.

Öpücük.

Önemsiz bir öpücük.

Bu anıyı zihnimden silip atıyorum. Hiçbir şey düşünmüyorum, sadece uçuyorum. Özellikle son birkaç saati yaklaşan balo hakkında konuşarak geçirdikten sonra ihtiyacım olan şey bu. Normalde bu tür planları Augie veya Nyxia'nın danışmanlarına bıraktırdım, onlar da her şeyi saray görevlilerine ve tören sorumlusuna devrederdi. Yeni Ay Maskeli Balosu'nda da öyle yapmıştım. Nyxia düzenlememe izin verdi, bu yüzden çok az çaba harcadım. Ama bu sefer farklı olması gerektiğini düşünüyorum. Radikal bir şey değil, sadece... küçük bir değişiklik.

Çimleri birkaç kez dolaştım. Sarayın her yerinde gece perileri canlanmaya başladı. Artemisa Gölü üzerinde ışıklar dans ediyor, tilkiler birbirlerini kovalıyor, kuyruklarında parıldayan alevleri ısıyor, uzaktan banshee'lerin çığlıkları duyuluyor ve kuzeydeki dağların üzerinde bir ay ejderhasının silueti beliriyor.

İçgüdülerim beni ormana çağırıyor, sesler ve kokular beni oraya çekiyor. Onları takip etmek üzereyim ki başka bir şey dikkatimi çekiyor. Bu içgüdüsel bir çekim değil, başka bir şey. Seelie tarafımı çeken bir şey.

Ona doğru uçarım, sarayın yanına kadar onu takip ederim. Yaklaştıkça, hislerim daha da tanıdık gelir. Bu bir enerji. Ve kime ait olduğunu çok iyi biliyorum. Bir figür, balkonunun gölgesinde duruyor, keder, endişe ve yorgunlukla kaplı. Korkuluklara konarım, ama beni görünce irkilmemiştir.

Em bana üzgün bir gülümsemeyle dönüyor. "Sen misin Franco?"

Titreyerek kuzgun şeklinden çıkıp seelie bedenime dönüyorum.

Korkuluğa yaslanarak göz kırpmıyorum. "Merhaba. Neden hâlâ uyanıksın?"

"Uyuyamadım. Sen?"

"Gececi olmayı seviyorum. Ancak, son zamanlardaki gündüz aktivitelerim uyku düzenimi bozdu."

Yarım ağızla gülümsüyor ama gözlerime bakmıyor. Bakışları odaklanmamış, ön kolunu korkuluğa dayamış, korkuluğa bakıyor. Fildişi rengi dantelli geceliğinin üzerine ipek çiçek desenli bir bornoz giymiş. Zarif, göz alıcı ayakkabıları eteğin altından görünüyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne oldu?"

Başını sallıyor. "Sadece yorgunum."

"Ama
uyuyamıyorsun."

"Hayır."

Onu hiç bu kadar umutsuz görmemiştim. Tereddütlü, temkinli ve öfkeli olmuştu ama hiç bu kadar çaresiz görünmemişti. "Bir şey olduysa bana söyleyebilirsin."

Sonunda gözlerime bakıyor. "Hizmetçilerimden birini işten çıkarmak zorunda kaldım, hepsi bu."

"Yapmamı istediğin bir şey var mı?" "Hayır."

Yanına eğilip kollarımı kavuşturarak ona doğru eğildim ve sinsi bir gülümsemeyle sordum. "Emin misin? Düşmanlarını cezalandırmada çok başarılıyım."

Yine zayıf bir kahkaha. "Hayır, sorun değil. Lütfen bunu büyütme.
Kendi başıma hallettim."

"Tamam," diyorum, onun gerçekten merak etmememi istediğini hissederek. Sesim daha ciddi bir tona bürünüyor. "Gitmemi ister misin?"

"Hayır," diyor bana dönerek. "Gitmene gerek yok."

Şu anda yüzünde bir gülümseme olsa da, etrafında dolaşan karanlık enerjiyi hissedebiliyorum. Bugün bir şey oldu ve ilk kez bunun benim yüzümden olmadığını düşünüyorum. Konuşmak istemediğini biliyorum ama...

"Odama gelmek ister misin?"

"Senin odana mı?" diye tekrarlıyor, sanki şimdiye kadar giyinik olmadığını fark etmiş gibi bornozunu daha sıkı sarıyor. "Gecenin bir yarısı ve geceliğimle mi?"

"Evet."

Alaycı bir şekilde güldü. "İtibarını düzeltmeye çalışan biri için oldukça skandal fikirlerin var."

Sesime biraz şakacı bir ton katıyorum. "Hadi ama. Sarayda bunu umursayacak çok az insan misafirimiz var. Ayrıca benim de bir balkonum var. Seni oraya uçururum, kimse fark etmez. Üstelik, zamanını boşa harcamayacağın bir şey var bende."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Yavaşça yaklaşıp sesimi alçaltıyorum. "Şans eseri, senin çalabileceğin harika bir enstrüman var bende."

"Enstrüman mı?"

"Evet. Çok büyük. Hatta devasa. Bir kez gördüğünde, ellerini üzerine koymak için bana yalvaracaksın."

Yüzü sertleşir ve sinirlenmeye başladığını hissedirim. "Ben tamamen ciddiym," derim gülerek.

"Ne..."

"Benim büyük, pürüzsüz..."

"Franco," diyorum dişlerinin
arasından. "...piyanoforte."

Ağız açık kalır, yüzünde heyecan ve şüphe karışımı bir ifade belirir. "Bu hala
imalı mı?"

"Kendin gör." Hiçbir şey söylemeyince gülerek bağırırım. "Yemin ederim,
doğru söylüyorum. Odamda bir piyano var. Yakınında başka yatak odası yok,
istediğin kadar yüksek sesle ve istediğin kadar uzun süre çalabilirsin. Gelir misin?"

Dudakları titrer ve sonra güzel bir gülümsemeye dönüşür. "Evet."



EMBER

Franco'nun dediği gibi, beni balkonumdan alıp, benimkinin üç katı uzunluğundaki balkonuna götürdü. Ortada devasa bir aytaşı kapı duruyordu. İndikten sonra, uçuş için yarattığı kanatları yok etti ve kapıya doğru yürüdü. Her adımında kalbimin hızlandığını hissederek onu takip ettim. Hiç bir erkeğin yatak odasında yalnız kalmamıştım. Yaşadığım birkaç kaçamak, bir erkeğin en mahrem mekanında değil, tarafsız bir yerde, sahne arkasında olmuştu...

Bekle, bu bir flört *değil*. Neden aklıma böyle bir şey geldi ki?

Ben piyano için buradayım. *Piyano*. Hepsi bu. Franco beni buraya bu yüzden getirdi. Açıkça zevk aldığı geçici alaycılığına rağmen, niyetinin beni neşelendirmek olduğunu biliyorum. Ona ruh halimi saklayamamam şaşırtıcı değil. Imogen'la olanlardan sonra, iyiymiş gibi davranacak enerjiyi zor buluyorum. En azından benden açıklama istemedi.

Kapıyı açtı ve içeri girmem için işaret etti.

Yavaş, tereddütlü adımlarla eşiği geçtim ve prensin odasına bir göz attım.

Oda demek yetersiz kalır, çünkü daha çok bir daire gibidir, Marus'un evi gibi. Franco'nun evi elbette iki kat daha büyük ve çok daha zariftir. İçinde durduğumuz ana oda geniş ve lüks, duvarları aytaşından yapılmış ve balo salonundakine benzer devasa bir cam kubbeyle son buluyor. Yukarıda yıldızların parladığını ve dolunaya yaklaşan ayın bir parçasını görebiliyorum. Bakışlarımı indirip odaya geri dönüyorum. Bir ucunda oturma alanı, diğer ucunda yemek alanı ve Franco'nun yatak odası olduğu belli olan devasa bir kapı daha var. Bakışlarımı orada uzun süre tutmuyorum ama söz verdiği piyanoyu göremeyince gözlerim yine oraya dönüyor.

Ellerini ceplerine sokan Franco, doğrudan o açık kapılara yöneldi. "Bu taraftan."

"Yatak odana mı?" diyorum, ama ayaklarım çoktan onu takip etmek için aceleyle hareket ediyor. "Aradığın şey orada."

Onun sırtına öfkeyle bakıyorum, ama kalbim heyecandan dolup taşıyor. Sanki piyanonun tuşları beni çağırıyor gibi hissediyorum.

Franco eşikte durur ve bana girmem için işaret eder. Yanına yaklaşırım ve donakalırim. Ana odanın zarif olduğunu düşünüyorsam, yatak odasını tarif edecek kelimeler bulamam. Zemin ateşli opal, duvarlar pembe aytaşıdır. Mobilyaları jet ve obsidiyendir, yatağı şeffaf beyaz bir kanopi ile çevrilidir. Battaniyeler indigo ipek ve gümüş çiçek desenli kadife

desenli kadife ipliklerle işlenmiş, yastıklar ise yumuşacık ve kocaman. Onun yatağına ne kadar uzun süredir baktığımı fark edince kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. Bakışlarımı odanın diğer tarafına çeviriyorum. İşte o anda en muhteşem manzarayla karşılaşıyorum.

Küçük, yükseltilmiş bir platformun üzerinde bir dizi güzel enstrüman duruyor. Kocaman beyaz bir arp, bir keman ve evet, bir piyanoforte var.

Devasa enstrümanıya dalga geçmesi artık o kadar kaba gelmiyor, çünkü podyumun ortasında gördüğüm şey, hayatımda gördüğüm en büyük ve en güzel piyano. Opal ve obsidiyen kakmalı, altın telkari süslemeli, soluk, parlak bir ahşaptan yapılmış.

"Devam et," diyor hafif bir kahkaha ile, sanki benim arzumun farkında gibi.

Bana gereken tek izin buydu ve birkaç saniye içinde kendimi bankta buldum, çıplak parmak uçlarımla klavye yüzeyini okşuyordum.

"Sana ne demiştin?" Piyanonun yanında duruyor, elleri hala cebinde. "Benim büyük, pürüzsüz enstrümanım."

Ona, hayatımda hiç gülümsemediğim kadar büyük bir gülümsemeyle bakıyorum. "Bunlar neden odanda var? Sık sık müzisyenler misafir edersin?" Garip bir şekilde, bu sözler yüzümü kıskançlıkla kızartıyor ve tek düşünebildiğim, prens için şehvetli bir melodi çalan, podyumda uzanmış üç güzel peri kadını.

Omuzlarını silkiyor. "Bunlar gençken aldığım hediyeler. Benim..." Duruşunu değiştirip boğazını temizliyor ve devam ediyor. "Annem öldükten sonra, müzik beni teselli edebilen birkaç şeyden biriydi."

Onun annesinden hiç bahsettiğini duymamıştım, ama o kısa tereddüitten bir hikaye olduğunu anlayabiliyordum. Acaba "*gitti*" derken annesinin öldüğünü mü kastetti? Tıpkı benim annem gibi. "Peki şimdi?" diye soruyorum. "Onları kim çalışıyor?"

Gülümser. "Sen çalarsın. Odama nadiren kimseyi alırım, bu yüzden hak ettiklerinden çok daha uzun süre kullanılmadılar. Müzik yeteneğim olmadığı için tek yapabileceğim onları sevmek. Ara sıra bir teli çalar ya da bir tuşa dokunurum, sadece onları sevdiğimi bilsinler diye."

Göğsümde sıcak bir his yayılıyor. Enstrümanlardan benimle aynı şekilde bahsediyor. Sanki onlar ilgiyi hak eden canlı varlıklarmış gibi. Saygı.

Kapağı kaldırıyorum. Altında tanıdık fildişi ve abanoz tuşları görüyorum. Her zamanki gibi parmak uçlarımla yüzeye dokunarak tuşların hissini hatırlıyorum. Franco piyanonun yanında sessizce duruyor, sanki donmuş gibi. Parmak uçlarımı bir akorun üzerine koyuyorum, sonra fikrimi değiştirip başka bir akor seçiyorum. Tuşlara basıyorum ve çıkan ses kemiklerimin derinliklerinde yankılanıyor. Tüm endişelerim bir anda uçup gidiyor, tüm acılar sesin titreşimleri altında boğuluyor.

Sonra çalmaya başlıyorum.



EMBER

Sezgisel bir melodi alıyorum, prensin piyanosuyla aramızda bir sohbet gibi, her tuşun sesini, baskı ve ses arasındaki direnci öğreniyorum. Parmaklarım klavyede yukarı aşağı dans ediyor, rahat bir ritim bulana kadar.

"Çok güzel alıyorsun," diyor Franco. Gözlerine bakıyorum ve ifadesinin yumuşak ve açık olduğunu görüyorum. "Şarkının adı ne?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Sadece şu anda hissettiğim şeyi alıyorum." "Her zaman böyle mi alıyorsun?"

"Notalar olmadan çalarken. Mevcut şarkıları almayı seviyorum, ama aynı zamanda sadece... almak da hoşuma gidiyor."

"Bunu nerede öğrendin?"

Ağzımı açıyorum ama cevap vermeden önce tereddüt ediyorum. "Ders aldım," diyorum. Gerçek şu ki, çocukken bol bol ders aldım ama müzikle kurduğum bağ tamamen bana ait. Annem bir rüzgâr perisi olduğu için, hava elementi damarlarımdan akıyor. Havanın tezahürlerinden biri de yaratıcı ifade, özellikle ses, konuşma ve müzik. Piyano çalmak benim için tırmanmak kadar doğal bir şeydi.

Ama şarkı söylemek daha da doğal geldi...

Parmaklarım bas notalara doğru dans ederken şarkımın temposu hızlanır. Kendimi toparlayıp önceki melodime dönmem birkaç saniye sürer. Franco'nun bu anlık değişimi fark edip etmediğini görmek için ona bakmaya cesaret edemiyorum.

"Yine soru-cevap oynayalım mı?" diye sorar.

"Tamam."

Bana dönerek, kolunu piyanonun kenarına dayadı. "Annen isyanda öldü demiştin. Ondan önce çocukluğun nasıldı? O hayattayken?"

Böylesine kişisel bir soru karşısında kalbim hızla çarpmaya başlar, ama annemi düşününce kalbim sızlar. Onun hakkında konuşmam için beni çağırır. Onu onurlandırmam için. Melodim yavaş ama istikrarlı, hem hüzünlü hem neşeli bir melodiye dönüşür. "Harikaydı," derim. "Çocukluğumda, fae'lerle pek etkileşimimiz olmayan kırsalda bir insan malikanesinde yaşıyorduk. Annem benim sihirle, fae tarafımla bağlantımdı. Bana vahşi doğamı keşfetmenin yollarını öğretti."

Çaldığım notalar ağaçlara tırmanmayı, yıldızları incelemek için çatıya çıkmayı, annemle babamın dansını izleyebilmek için piyanoda şarkılar öğrenmeyi anlatıyor. Fırtınaları ve hafif esintileri, yatmadan önce anlatılan hikayeleri ve bitmeyen gülümsemeleri anlatıyor.

Derin bir nefes alır ve benim enerjimi hissedip hissetmediğini merak ederim. "Sıra bende," derim. "Seninki nasıldı? Yani çocukluğun?"

Piyanodan kalkar ve etrafında yavaşça dolaşmaya başlar. Diğer tarafa geldiğinde durur. Cevabı yumuşak bir sesle çıkar. "Yalnız."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. Parmaklarım sesinin tonunu takip ediyor, ifadesindeki değişimi tercüme ediyor. "Neden yalnızdı?"

Yürümeye devam eder, piyanonun etrafında bir tur daha atar. "Kolay arkadaş edinemiyordum. Küçükken, büyülerimi pek kontrol edemiyordum. Güçlerimi bilinçli olarak kullanmayı öğrenmeden önce, beslenirken insanların enerjilerini emiyordum. Enerjileri geri geliyordu ama bu durumun arkadaş edinmemi zorlaştırdığını tahmin edebilirsin."

Onun her sözüne eşlik ederek başımı salladım. Prensın küçük halini neredeyse görebiliyordum, etrafında gölgeler, arkadaşları onun farkında olmadan duygularını emdiği için çığlık atıyorlardı.

"Annem gittikten sonra, sadece ben ve Nyxia kaldık. O zamandan beri en iyi arkadaşım."

"Annen seni terk mi etti?" diye soruyorum nazikçe. Sormak bana düşmez, ama yine de cevap vermesini umuyorum.

Cevap veriyor. "Kız kardeşim gücünü gösterdiğinde, annem Nyxia'nın taht için ona meydan okumasına hazırdı. İnsanlarla ilk savaşı hallettikten sonra, annem siyaseti bırakmaya can atıyordu. Kız kardeşimin mükemmel bir kraliçe olacağını biliyordu, bu yüzden Nyxia tahta çıkar çıkmaz gitti. Sonsuza kadar seelie formunu aldı ve bir daha geri dönmedi."

Sesi, sözlerinden daha fazlasını anlatıyor. Parmaklarım, çok sevdiği biri tarafından terk edilen bir çocuğun hikâyesini anlatan alçak ve boş bir melodi çalıyor.

"Annem gittikten sonra duygularım kararmıştı," diyor acı bir gülümsemeyle. "Gölgelerim kontrolden çıkmış, ben ağlayıp yas tutarken salonları karanlıkla dolduruyordu. Nyxia ne kadar saklamaya çalışsa da, benim üzüntümden rahatsız oluyor, üzüntümü gösterme biçimimden öğreniyordu. Beni üzme istemiyordu, ama... onu üzdüğüm için kendimi çok suçlu hissediyordum. Duygularımın patlamasıyla sakinlerimizi korkuttuğum için. Her gün hizmetçilerimiz sürekli olarak daha iyi olup olmadığımı soruyor, üzülecek bir şey olmadığını söylemeye çalışıyorlardı. O zaman bana bu enstrümanları getirdiler ve beni uyutmak için müzisyenler çağırdılar. Çabalarını takdir ettim, müziği sevdim, ama acıma ve tiksinti duyguları dayanılmazdı. Tek istediğim yalnız kalıp yas tutmaktı, ama herkes benim normale dönmemi istiyordu."

Onun hikayesi boğazımda bir yumru oluşturdu. "Franco, yas tutmanın yanlış olduğu hissine kapılmamalıydın."

"Biz seelie değiliz," diye omuz silkiyor. Piyanonun etrafında bir tur daha atıp tekrar yanına yaslanıyor. "Seelie'nin fiziksel formunu alabiliriz, ama Eski Gelenekleri onurlandırırız. İçgüdülerimize değer veririz. En azından, kız kardeşim hep öyle derdi. Bazen onun da eskisi gibi hissetmediğinden emin olamıyorum."

Son birkaç yılda değişti. Acaba bu yüzden mi tahtımıza bu kadar umutsuzca sarılmak, tahtın soyumuzda kalmasını sağlamak için bu kadar çabalıyor? Belki de bizim savunmasız olduğumuzu biliyor, çünkü çok fazla hissetmeyi öğrendik."

Bununla ne demek istediğini bilmiyorum, ama gözlerindeki bakışı yansıtan bir şarkı çalmaya devam ediyorum.

Kafasını sanki zihnini boşaltmak istercesine salladı. "Her neyse, çok geçmeden tüm o sorgulayıcı bakışları ve acıma dolu gözleri kendimden uzak tutmanın bir yolunu buldum. Ağlayıp isyan etmek yerine, her şey yolundaymış gibi davranmaya başladım, mizah ve iltifatlarla başkalarını rahatlatmaya çalıştım. Sonunda beni rahat bıraktılar. Kimse bakmıyorken, kendi başıma üzüntümü hissedebiliyordum."

Oynamaya devam ederken gözlerimi ondan ayıramıyorum. Onun hakkında pek çok şey şimdi anlam kazanıyor. Ciddi konulardan dikkatleri kaba yorumlar veya hafif esprilerle başka yöne çekme eğiliminde olduğunu zaten biliyordum. Şimdi nedenini anlıyorum.

"Sıra bende," diyor. "Baban hala hayatta mı?"

Ellerim donar, uyumsuz bir akor çalar. Midem büzülür, ağzım aniden kurur. Parmaklarımı boynumun dibine götürür, orada olmayan madalyonu ararım.

Bir adım yaklaşıyor, gözleri endişeyle dolu. "Üzgünüm, Em. Cevap vermek zorunda değilsin."

Gözlerim klavyede kalan elime takılırken göğsüm inip kalkar, parmaklarım tuşların üzerinde sıkıca kapanır. Cevap vermek zorunda değilim. Cevap vermem gerekmediğini biliyorum.

"Önemli değil," diyor Franco yumuşak bir sesle.

Birkaç derin nefes alarak parmaklarımı açıp tuşların üzerine geri koydum. Elimi boğazımdan indirdim ve parmak uçlarımı bir akorun üzerine koydum. Çalmaya başladığımda, şarkı karanlık, derin ve uğursuzdu.

"Babam öldü," diye fısıldadım.

O hareketsiz duruyor, hiçbir şey söylemiyor. Sessizliği, cevabımın yeterli olduğunu söylüyor, eğer istersem. Beni zorlamayacak. İkna etmeye çalışmayacak. Bana, bana gösterdiği samimiyeti göstermemi istemeyecektir.

Belki de bu yüzden ben paylaşıyorum.

"Eskiden şarkı söylerdim," diyorum. Bir an için şarkım yükseliyor, hafifliyor, annemden bahsederken çaldığım gibi neşeli bir ritim alıyor. "Akşam yemeğine gelen misafirlerimiz ve ziyaretçilerimiz bana şarkı söylemem için yalvarırlardı. Büyüdükçe, şarkımın bir gücü olduğu daha da belirgin hale geldi. Annem bunun bir amplifikatör olduğunu açıklardı. İnsanlar dinledikçe zevk alırlardı. Ne kadar çok şarkı söylersem, zevkleri o kadar artardı. O anda daha huzurlu hissederdilerdi. Daha sakin, daha güzel ve daha neşeli olurlar. Bu bir yetenektir. En azından biz öyle düşünürdük."

Şarkım derin ve akıldan çıkmayan melodisine geri döner, ritim kaotik ve düzensiz hale gelir. "Annem öldükten sonra şarkı söylemeye devam ettim. Babam, miras aldığım gücün onu onurlandırdığını söyledi.

bana miras kalan gücü kullanmanın onu onurlandırıldığını söyledi. O sihre sarıldım, en zor zamanlarda, özellikle de babam yeniden evlendikten sonra, onun beni taşımasına izin verdim.”

Şarkım yine alçaldı, sesim yükseldi. Gözlerim yaşlarla doldu.

"En son şarkı söylediğimde babamı öldürdüm." Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. "Bir akşam yemeği partisinden sonraydı ve hepimiz salonda çay içiyorduk. İstek üzerine şarkı söyledim. Şarkı söyledim. Ona baktığımı, çay fincanının üzerinden gözlerine baktığımı hatırlıyorum. Gözleri gururla parlıyordu ve ben de içimde gurur duyduğumu hissettim. Annem ölmüş olmasına rağmen, ona annesinin bir parçasını sunabildiğim için minnettarlıkla dolmuştum. Hala ona böyle bir mutluluk verebiliyordum. Bir an için bakışlarımı kaçırdım."

İki keskin akor.

“Sonra tabakların ve çanakların sesini duydum.” Üç keskin akor.

“Piyanodan atladım ve yanına koştum. Kalbini tutuyordu, gözlerinde hala benim yüzümden akan gözyaşları vardı. Doktor gelmeden öldü.”

Ellerim hareketsiz kalırken göğsüm inip kalkıyor. Gözlerimi dolduran nemden artık bir şey göremiyorum. Yanaklarımdan akan gözyaşları tuşlara damlarken yanyanıyor.

Bankta bir ağırlık kayıyor ve Franco'nun sesi yakından geliyor, çok yumuşak ve gergin. "Senin şarkın onu öldürmedi."

"Ama öldürdü," diyorum, sözlerim duygu dolu. "Daha önce kalp problemi vardı. O kadar çok duygu yaşaması... onu altüst etti. Öldürdü."

"Kim diyor?"

Cevap üvey annem, ama onun haklı olduğunu hep biliyordum. Onun ölümünden sonra defalarca bana "*Daha iyi bilmen gerekirdi*" demişti. "*Sana şarkı söyleme demiştim. Dinlemedin. Her zamanki gibi gösteriş yapman gerekti.*"

Müzikle övünmek için çaldığımı söylemesinden nefret ederdim, ama bir konuda haklıydı. Babamın kalbi o kadar kırılgan bir haldeyken, şarkı söylememeliydim. "Onu öldürdüm."

"Bunu bilemezsin. Gerçekte ne olduğunu asla öğrenemeyebilirsin, ama kendini suçlayamazsın. Annen haklıydı. Şarkın bir armağan. Çok güzel."

Gözlerimden yaşları silip ona döndüm. Yanımdaki bankta oturuyordu. Artık onu net görebiliyordum ve beklediğimden çok daha yakın olduğunu fark ettim. "Ben tehlikeliyim," dedim. "Ölümcül."

O, bakışlarımı hiç kaçırmadan bana bakıyor. "Ben de." Sözleri sert, ama tehditkar değil. Çok daha yumuşak, çok daha güçlü bir şey. Anlayış gibi. Dostluk gibi. İnanç gibi. O bakış, zihnimi sakinleştiriyor, acılı kalbimi yatıştırıyor. Babamın ölümündeki masumiyetime inanmasam da, o beni hiç kimsenin görmediği bir şekilde görüyor.

Yumuşak bir şey elimin yanına değiyor. Aşaağıya bakıyorum ve ellerimizin yan yana olduğunu, küçük parmaklarımızın birbirine değdiğini görüyorum. Gözlerimi kaldırdığımda, onun da bakışlarının ellerimize kaymış olduğunu fark ediyorum. Nefesimi tutuyorum, çekilmesini bekliyorum, ama çekilmiyor. Saniyeler geçiyor ve hala kıpırdamıyor. Sonunda, küçük parmağı seğiriyor ve benimkine dolanıyor. Gözleri tekrar bana dönüyor, sanki bu sefer benim çekilmemi bekleyen oymuş gibi, gözlerinde bir soru var.

Çekilmiyorum. Garip bir nedenden dolayı, küçük parmağının benimkine dolanmış olması, birkaç kez elimi tutmuş olmasından çok daha önemli geliyor. Aramızda eldiven yok. Gösteri yapmak için kimse yok.

Omuzu omzuma değiyor ve beni sakinleştiren bir sıcaklıkla dolduruyor. Neredeyse hissedilmeyecek kadar yavaşça yaklaşıyor. Dudakları o kadar yakın ki, nefesinin yumuşak okşamalarını kendi nefesimle karıştırırken hissedebiliyorum.

Kalbim göğsümde çarparken, onun beni öpeceğinden emin oluyorum. Karnımın altında bir sıcaklık yayılıyor ve içimdeki her şey ona bu mesafeyi kapatması için yalvarıyor. Bu kadar yakinken, gözlerindeki her gümüş rengi tonunu ve onları çevreleyen uzun siyah kirpiklerini görebiliyorum. Burnunun üzerinde çok hafif çiller var ve benimkileri de görebiliyor mu diye merak ediyorum...

Nefesim kesildi, kanım dondu.

Tanrı aşkına, *benim* yok ki. Büyülendim! Beni öpmek istiyor çünkü yanlış yüzümü görüyor.

"Gitmeliyim." Ondan uzaklaşıp ayağa kalkıyorum, yatak odasının kapısına doğru koşarken ona bakmaya bile tenezzül etmiyorum.

"Bekle," diye sesleniyor, sesi telaşlı, "seni balkona uçurmamı istemiyor musun?"

"Hayır," diyorum. Breezes, şu anda kendimi onun göğsüne yapışmış halde bulursam, aptalca bir şey yapmayacağıma söz veremem. Ana odaya ulaşıyorum, etrafa bakınıp yönümü bulmaya çalışıyorum. Onun balkonuna açılan kapıları görüyorum, sonra odanın diğer ucunda bir çift kapı daha.

Franco bana yetişir. "İyi misin?"

"Sadece yürümek istiyorum," diyorum. Sonra, bu gece bana söylediğı her şeyi, bana gösterdiği nezaketi ve samimiyeti hatırlayarak, dudaklarım sıcak bir gülümsemeye bürünüyor. "Gerçekten, iyiyim. Ve bu gece oynamama izin verdiğin için çok minnettarım."

O da gülümser, ama gözlerime bakmaz. "Seni odana kadar geçireyim mi?"

Sessiz koridorlar zihnimi doldurur. Karanlık nişler. O bana yakın. Yürürken ellerimiz birbirine değiyor. Beni duvara doğru çevirip dudaklarını dudaklarıma sertçe bastırıyor...

Titrememi bastırıp hayalimden kurtulmak için gözlerimi kırptım. Sesim nefes nefese çıktı. "Hayır, b e n bulurum. Tekrar teşekkürler. Bu gece

harika geçti." ok harika. Fazla harika. Olması gerekenden fazla. "Ben de çok keyif aldım," diyor, sesi temkinli. Boynunun arkasını ovuşturuyor, sonra kapıları açmak için kapılara doğru koşar.

Hızlı adımlarla eşiği geçtim. Koridora çıkınca ona dönüp baktım, ama ne söyleyeceğimi bilemedim. O da aynı şekilde dilini yutmuş gibi ydi, bu da gözlerimi dudaklarına çekti. Birkaç kez göz kırptım ve garip bir reverans yaptım. "İyi geceler." Ona bakmadan kalktım ve odasından kaçtım, her adımında yankılanan *iyi geceler sözleri* topuklarımı okşuyordu.



EMBER

Üç gün sonra, balkonumda durmuş manzarayı seyrediyorum ama aslında görmüyorum. Bunun yerine, Franco ile piyano bankında paylaştığımız anı tekrar tekrar yaşıyorum. Her düşündüğümde vücudum kızarıyor ve içimde bir sıcaklık hissediyorum. O geceden beri prensi görmedim, bu hem hayal kırıklığı hem de rahatlama verici. Yarısı, ondan öyle kaçtığım için pişmanlık duyuyorum. Belki de öpmesine izin vermeliydim. Belki de sadece zevk için fiziksel yakınlığın tadını çıkarmalıydim.

Sonra kendime bunun hepsi olabileceğini hatırlatıyorum. Zevk. Böyle romantik bir ilişkinin geleceği olamaz. Birincisi, Franco kim olduğumu veya neye benzediğimi bilmiyor. Beni öpmek isteseydi, bu benden hoşlandığı için değil, o anda hissettiği basit bir arzu yüzünden olurdu. Bana karşı hisleri yok, olamaz da. İkincisi, o bir prens. Ben ise... hiç kimseyim. Ben prenses değilim. Bir prensin karısı olabilecek biri değilim.

Ayrıca, bir eş isteseydi, bana kur yapıyormuş gibi davranmazdı.

Beni.

Evlenemeyeceği biri.

Sevemeyeceği biri.

Üstelik, birkaç gün sonra buradan gideceğim. Özgürlük ve bağlanmayacağım bir hayat için trende olacağım. Öyleyse neden Franco ile geçirdiğim o anı düşünmeye devam ediyorum?

Kafamı sallıyorum. Aptal, aptal kız. Tam da istemediğim şey oldu! Onun cazibesine tamamen ve tamamen kapıldım. Onun cazibesinin benim sandığımdan daha derin olduğu kimin umurunda? Yine de ona bu kadar yaklaşmamalıydim.

Çillerini görebilecek kadar yakın.

Nefesini hissedebilecek kadar yakın.

"Majesteleri," diyor Clara balkon kapısından. Ona dönüp bakıyorum. Ellerini ovuştururken ayakları üzerinde rahatsız bir şekilde bir yerden bir yere geçiyor. Imogen'ı kovduğumdan beri Clara özellikle sessiz. Kararsız. En iyisi, sessizdi ve odamı rahatlatıcı bir sessizlikle dolduruyordu. Imogen'la olan olaydan sonraki ilk birkaç gün, üvey annem veya Marus'un gelip üvey kız kardeşimin şüphelerini daha da test etmesini bekledim. Ama kimse gelmedi ve Clara, Imogen'un aramızda olanları başkasına anlattığını gösteren hiçbir şey söylemedi. Clara'nın bana verdiği az sayıdaki ayrıntıya göre, Imogen istemeden beni kızdırdığı için görevinden kovulduğunu iddia etti. Üvey kız kardeşim elbette görevini kaybetmesinin sorumluluğunu üstlenmeyi reddederdi.

Sonuçta, gerçeği söyleyip şüphelerini herkese yaymasından iyidir.

Dört gün daha kaldı, sonra gidebilirim. Esintiye şükürler olsun.

Kalbimin o anda nasıl çöktüğünü görmezden gelerek üvey kız kardeşim için yapmacık bir gülümseme takındım. "Ne oldu?"

Ayaklarını tekrar yerinden oynatıyor. "Sadece... Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı diye merak ediyordum?"

Ona elimi sallayarak reddediyorum ve korkuluğa geri dönüyorum. "Hayır, teşekkür ederim."

"Evet, Majesteleri," diye fısıldadı, ama geri çekildiğini gösteren ayak sesleri duymadım.

Ona dönerek yüzüne bakıyorum. Midemde bir korku hissediyorum. "*Gerçekten ne var?*" Gözlerini yere indirmiş, sesi titriyor.

"Şey... Aslında sormamam gerektiğini biliyorum. Imogen burada olsaydı, söyleyeceğim şey için beni tekmelerdi. O her zaman en iyisini bilir, bu yüzden ben..."

"Kız kardeşin her şeyi en iyi bilmez," derim, sesimi nazik tutarken prenses kimliğimi koruyarak, "bu yüzden o gitti ve sen hala benim hizmetinde çalışıyorsun. Söylemek istediğini söyle."

Derin bir nefes aldı. "Bana bir koca bulabilir misiniz?" Ellerini ovuşturdu ve bana bakarak ekledi, "Majesteleri."

Kaşlarımı çattım. "Bana bir koca bulmamı mı istiyorsun?"

"Düşündüm de... size iyi hizmet edersem, beni güzel bir evlilikle ödüllendirebilirsiniz. Sizi memnun etmek için her şeyi yaparım. Ne yapmam gerektiğini söyleyin."

Clara'yı hiç bu kadar keyifsiz görmemiştim. Hiç yalvardığını ya da yakardığını görmemiştim. Her zaman mızımız ve şımarıktı, her zaman Imogen'in izinden giderdi, her zaman Bayan Coleman'ın dediklerini yapardı.

Bir parçam yüzüne gülmek istiyor, ama çok küçük bir parçam. Bir başka parçam ise bir adım daha yaklaşmamı söylüyor. "Ne oldu, Bayan Coleman?"

Alt dudağı titriyor. "Korkuyorum, Majesteleri, hiç koca bulamayacağımdan."

"Hayatın boyunca koca bulabilirsin."

Kafasını sallar. "Hayır, yok. Ben... size bir sır vermek istiyorum."

"Dinleyeceğim," derim, sesimi sabit tutarak.

Gözleri benden yere kayıyor. "Ailem fakir. Birkaç hafta içinde meteliksiz kalacağız. Şu anda iyi bir adamın cömertliği sayesinde yaşıyoruz, ama işler onun beklediği gibi gitmezse, bize söz verdiği gibi yardım etmeyeceğinden korkuyorum."

Dudaklarımı ısırma isteğine direniyorum. Ne demek istediğini anlamak zor değil. Mirasımı almaya dönüp Marus kardeşle evlenmezsem, o da anlaşmanın kendi kısmını yerine getirmeyecek. Üvey kız kardeşlerim için uygun

evlilikler, sarayda görevler, sarayda odalar olmayacak. Yoksul kalacaklar, iyi toplumdan dışlanacaklar ve gecekonduarda çalışmak zorunda kalacaklar.

On dokuz yaşına girip üvey annemin nafakası kesildiğinde bunun olacağını hep biliyordum. Bir kez bile pişmanlık duymadım. Babam öldükten sonra üvey annem gerçek yüzünü gösterdi. Uygun yas süresini kabul etmedi ve bizi yeni bir mahkemeye taşıyarak, benden ve babamdan uzaklaşmak için kızlık soyadını geri aldı. Babamın parasını umursamadan harcadı, mezarında henüz soğumamış bir adamın saygısını hiçe sayarak yeni sevgililer edindi.

Onu öldüren ben olabilirim, ama Bayan Coleman onun anısını öldürdü.

İkimiz de babamın mirasını hak etmiyoruz. Bundan eminim.

Yine de, Clara'ya karşı daha önce hiç hissetmediğim bir sempati duyuyorum. Her komploda gönüllü bir suç ortağı olabilir ve bana hiç nazik davranmadı. Ama... o annesi değil. Imogen da değil.

Ama yine de...

Üvey kız kardeşlerimin mirasımı çalmak için büyü kullanma konusundaki konuşmalarını hatırlıyorum. Clara bu plana katılmaya çok istekli görünüyordu. Hatta bunu kendisi yapmak istiyor gibiydi.

"Eminim, mevcut planların başarısız olursa başka yolların da vardır. Her zeki kadın, hayatta başarılı olmak için birkaç yol bulmalıdır."

Yine ellerini ovuşturdu. "Başka bir plan vardı ve sanırım ailem hala onu yapmak istiyor, ama ne kadar düşünürsem o kadar hoşuma gitmiyor. Yani, yalnızken. Annem ve kız kardeşimle birlikteyken, onların fikirlerinin harika olduğunu düşünüyorum. Ama çoğu zaman, şu anda olduğu gibi, kendi yolumu bulmak istiyorum."

"Bana seni bir kocayla evlendirmemi isteyerek mi?"

Gözleri benimkilere bakıyor, geniş ve yalvaran bir bakışla. "Bu, mahvolmaktan kurtulmamın tek yolu. Zengin ya da yakışıklı olması gerekmez, zira çeyizim olmayabilir. Beni yoksulluktan kurtarması yeter."

"İstedğin bu mu? Bir yabancıyla evlenmek mi?"

"Genç bir kadın için elde edilebilecek en büyük şey budur. Yapabileceğim başka bir şey yok."

Alay etmemek için tüm gücümü kullanıyorum. "Yapabileceğiniz çok şey var, Bayan Coleman. İş bulabilir, üniversiteye gidebilirsiniz..."

"Yaşayacak bir yerim yokken nasıl iş bulabilirim?" Sesinde histerik bir ton var. "Adıma bir aytaşı bile yokken üniversiteye gitmeyi nasıl hayal edebilirim?"

Dudaklarımı sıkıyorum. Haklı. Daha önce hiç düşünmemiştim. Neden şimdi umursuyorum ki? Üvey ailem hak ettikleri cezayı almalı.

Yine de, aralarında en az suçlu olan varsa, o da Clara'dır. Hiç kendi başına bir plan yapmamış, sadece annesi ve ablasının planlarının tadını çıkarmış Clara. Her taşındığımızda arkadaşlarını kaybetmenin yasını tutmuş Clara.

"Gelin, Bayan Coleman." Ona beni yatak odasına takip etmesini ve masaya oturmasını işaret ettim. Yapmacık bir zarafetle koltuğa oturdum ve "Oturun. Her şeyi yapabilseydiniz ne yapardınız?" dedim.

Masada karşımdaki sandalyeye oturur ve ellerini kucağına koyar. "Bana bakabilecek nazik bir adamla evlenirdim." Cevabı sert, gülümsemesine rağmen duygusuzdur.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hepsi bu mu? Eğer *her şeyi* yapabilseydin, *her şey* olabilseydin, tek isteyeceğin bu mu? Sadece nazik bir koca mı? Arkadaş yok, hobi yok, hayaller yok?"

Dudaklarını ısırır ve avuçlarını dizlerinin üzerinde ovuşturur. "Sorun değil," derim. "Bana söyleyebilirsin."

"Şey," diyor, kelimeleri yavaşça telaffuz ederek, "bu benim asla yapamayacağım bir şey, ama bazen senin dediğin gibi üniversiteye gitmek isterdim. Ateş Mahkemesi'ndeki Maven Üniversitesi'ne giderdim, belki de okurken Marie teyzemin yanında kalırdım. Yeni arkadaşlar edinir, üniversite balolarına katılırdım." Gözleri hayalperest bir ifade alıyor.

"Ne okuyacaktın?"

Omuzlarını silkiyor. "Hiç düşünmedim. Böyle bir şey olamaz."

"Neden?"

Yüzü düştü. "Fakir olmamın yanı sıra, annem asla izin vermez. Beni evlendirmek istiyor. Ailemize zenginlik ve prestij getirebilmem için zengin bir adamla evlenmemi istiyor. Ben tabii ki zenginlik hayallerinden vazgeçtim. Sadece aç kalmak istemiyorum."

Prensın arabasına saldıran aç çocukları, bize silahla tehdit eden çaresiz adamı düşünüyorum. Üvey ailemi bu kadere mi mahkum ediyorum? İçimdeki vahşi peri tarafım utanç duymuyor, ama insan tarafım Clara'ya biraz pişmanlıkla bakıyor.

Imogen ve Bayan Coleman'ın bana ve başkalarına yaptıkları her şeyden sonra, onların kurtuluşuna dair hiçbir umudum yok. Ama Clara... Ya onun değişmesi için bir umut varsa? Ya doğru fırsatlarla daha iyi bir insan olabilirse?

Bunu nasıl mümkün kılabileceğimi anlamak için kafam allak bullak oluyor. Mirasımı almayı riske atmamaya karar verdim, ama her şey bittikten sonra, üvey ailemin ulaşamayacağı bir yere gittikten sonra, belki Franco'ya mektup yazabilirim...

Franco.

Kalbim sıkışıyor.

"Ayrıca," diyor Clara, koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanarak, "Imogen bana, peşinden koşmaya değer hiçbir yeteneğim veya özelliğim olmadığını söyledi, bu yüzden aptalca hayallere değil, evliliğe odaklanmam gerektiğini söyledi. Bana bir koca bulabilir misiniz, Majesteleri?"

Ona nazikçe başımı sallıyorum. "Senin için elimden geleni yaparım."

Clara'nın cevabı geniş ama düzensiz bir gülümseme, çenesi titriyor. Sonra ifadesi bozuluyor. "Teşekkür ederim, Majesteleri. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz. Imogen'ın söyledikleri umurumda değil. Siz en sevimli ve en güzel insansınız, umarım prensle sonsuza kadar mutlu olursunuz." Son sözleri, ellerine gömülerek hıçkırıklarla boğuluyor.

Yerimde donakaldım, ona bakarak gözlerimi kırıştıyorum. Clara'nın öfke nöbeti olmadan ağladığını hiç görmemiştim. Belki de bütün gün Imogen'dan uzak kalmak ona gerçekten iyi geliyor.

Kapı çalınır ve Clara yavaşça ayağa kalkar. Yüzündeki gözyaşlarını silerek, yanakları kızarmış bir gülümsemeyle bana bakar. "Ben açarım."

Kapıya koşar ve kapıyı açtığı anda reverans yapar. "Majesteleri."

Ayağa kalkarken neredeyse ayağım takılıyor, çünkü kapının diğer tarafında kimin olduğunu hemen anlıyorum. Clara kapıyı sonuna kadar açarak Franco'nun içeri girmesine izin veriyor.

Neredeyse öpüşeceğimiz andan beri onu ilk kez gördüğümde ciğerlerim sıkışır, nefesim kesilir. Bana utangaç bir gülümsemeyle bakar, sonra Clara'ya döner. "Hanımefendiyle biraz yalnız kalabilir miyim?"

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Refakatsiz mi? Onun yatak odasında mı?" "Sorun yok," derim.

Clara bana, prene ve tekrar bana bakar. Sonra bana geniş bir gülümseme atar ve dudaklarını kapatır. "Majesteleri nasıl isterse." Bana şimdiye kadar yaptığı en derin reverans yapar ve odadan aceleyle çıkar.

Franco ile baş başa kaldığımda, kalbim göğüs kafesimin içinde çarpıyor.



FRANCO

Gözlerim Em'inkilere kilitlendiğinde nefesim kesildi. Tek düşünebildiğim, son kez baş başa kaldığımızda o turkuaz gözlerin ne kadar yakın olduğu, irislerinde yüzen her tonu nasıl inceleyebildiğimdi. Sonra, aptal gibi, ona öpücük vermek için eğildim. O ana kadar, onun arzusunu kendiminki kadar güçlü hissetmiştim. Kalbim onunkiyle aynı ritimde atan, yükselen, yayılan bir özüydü. Bir an, dudaklarıma yaklaşıyordu, bir an sonra ise bir metre uzaktaydı.

Onu korkutan ne yaptım bilmiyorum, ama bir şey yaptığımı biliyorum. Yine de o gün onda hissettiğim arzusun bir parçası hala orada. Yoksa benim arzumu mu hissediyorum? Her zamanki gibi onun yanında duygularım doruk noktasında, onun enerjik izini ayırt etmekte zorlanıyorum.

"Merhaba," diyor sessizce, dudaklarında titrek bir gülümseme belirliyor.

Ağzımı açtım ama ne söyleyeceğimi bilemedim. Bu gecenin hatırı için, gelmemeli miydim? Elimde tuttuğum yaldızlı siyah kutuyu bakarak, büyük bir hata yapıp yapmadığımı düşündüm.

O da benim bakışımı takip eder ve birkaç adım yaklaşır. "O ne?"

Düşünmeden, kutuyu ona uzattım. "Önemli değil. Sana aldığım bir şey. Ama takmak zorunda değilsin. Muhtemelen balo için bir planın vardır. Ben sadece... Madame Flora'ya kendi makyaj malzemelerimi almaya gitmiştim, bunu gördüm ve hoşuna gider diye düşündüm. Beğenmezsen..."

Ne halt ediyorsun sen? Konuşma. Aptal. Salak. Aptal.

Bana ve kutuya bakarken kaşları çatıldı. "Açayım mı?"

Ellerimi ceplerime sokup topuklarımin üzerine geriye doğru eğildim. "İstersen."

Tuvalet masasına gider ve kutuyu üzerine koyar. Sonra yavaş ve zarif hareketlerle kapağı açar ve kağıt mendili çıkarır. Onu izlerken nefesimi tutarım. Tüm kağıt mendiller katlanınca durur ve kutunun içindekilere bakar.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. "Hoşuna gidecek mi bilmeden senin için bir şey seçmemeliydim."

"Çok güzel," diyor, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. Kutunun içine uzanıp benim için seçtiğim kolyeyi çıkarıyor. İnce siyah turmalin silindirlerle çevrili zarif bir opal hilal. Gümüş bir toka ile kadife bir kurdeleye asılı. Gözleri benimkilere takılıyor. "Bunu benim için mi aldın?"

Omuz silkiyorum. "Bazen boğazının alt kısmına dokunduğunu fark ettim, sanki orada bir kolye varmış gibi. Belki tamamen yanıliyorum, ama her halükarda baloda takmak istersin diye düşündüm."

"Bunu fark ettin mi?" Eli, onu defalarca gördüğüm gibi köprücük kemiğine geliyor.

Başımı sallarken yanaklarım kızardı. "Ayrıca, bir büyü var. Madam Flora, zaten sahip olduğun büyü üzerinde işe yarayacağını söyledi."

"Madame Flora'ya benim büyümden bahsetmedin, değil mi?"

"Hayır, elbette söylemedim. Sadece birkaç yönlendirici soru sordum ve büyüünün amaçlanan amaç için işe yarayıp yaramayacağını teyit ettim. Neden ihtiyacım olduğunu ya da kimin için olduğunu bilmiyor."

Omuzları rahatladı.

"Görmek ister misiniz? Büyüyü? Eğer elbisenizi seçtiyseniz, elbisenize uyacaktır. Sadece rengini ve desenini değiştirecektir."

"Evet, çok isterim," dedi gülümseyerek. Elimi uzattım. "Bakabilir miyim?"

Bir an tereddüt ettikten sonra kolyeyi bana uzattı ve aynaya döndü. Arkasında durdum. Kolyenin ön kısmını köprücük kemiğinin dibine yerleştirirken ellerim hafifçe titriyordu, sonra kolyenin tokasını boynunun arkasında kapattım. Saçları her zamanki gibi büyüleyici bir şekilde toplanmıştı, saçlarını kenara çekmeme gerek yoktu ama yine de yaptım. Titredi, ellerim dondu. Gözlerim onun ince boynuna ve üzerinde kabarcıklar oluşturan cildine kayar. Bu kadar yakın dururken, eğilip dudaklarımı kulağının altına koymak hiç de zor olmaz. Yaparsam ne yapar? İrkılır mı? Başını eğirir mi? Dudaklarını dudaklarıma getirir mi? Bu düşünceyle içimden bir sıcaklık yayılır...

Boğazımı temizlerim ve parmaklarım tekrar hareket etmeye başlar. Kolye yerine oturduğunda, ellerim omuzlarına gelir ve aynada gözlerine bakarım. Omuzlarının inip kalkmasıyla ne kadar derin nefes aldığını hissedebiliyorum. Arzumuzun ikimiz arasında nabız gibi attığını hissediyorum, ama bunun benden mi yoksa ondan mı geldiğini anlayamıyorum. Sanki sonsuz bir döngü gibi, onun arzusu benimkini besliyor, benimki de onunkini besliyor. Büyüyor. Güçleniyor.

Başımı sallayarak ellerimi omuzlarından çekiyorum ve bir adım geriye gidip büyüünün etkisini değerlendiriyorum. O da aynadaki yansımasını inceleyerek aynı şeyi yapıyor. Yanaklarını kaplayan pembeliği görmezden gelmeye çalışarak bakışlarımı eteğine ve bluzuna çeviriyorum. Etek ve bluz, derin bir indigo tonuna bürünmüş, üzerinde takımyıldızlar ve ayın farklı evreleri desenleri var. Ancak en etkileyici tasarım eteğin alt kenarında.

O da aşağıya bakarak daha yakından görmek için eğildi.

"Bu..." "Notalar," dedim.

Eteğini kaldırıp etek ucunu yaklaşıyor, iç çamaşırlarının görünmesini umursamıyor gibi. Üç ayrı nota çizgisinin üzerinde parmaklarını gezdirerek, "Bunlar ne yapıyor?" diyor.

Açıklamamı hazırlarken boğazım düğümlenir. Hoşuna gitmez mi? Aptalca mı bulur? "Bunlar üç tehlikeli periden üç şarkı."

"Ne şarkıları?"

Bir adım yaklaşıp ilk nota çizgisini işaret ettim. "Herkes banshee'lerin ölüm çılgınlıklarını bilir, ama çocuklarının doğumunu kutlamak için söyledikleri melodiden neredeyse kimse bahsetmez. Yeni hayata adanmış bir şarkı."

İkinci nota dizisini parmağımla gösteririm.

"Sirenlerin şarkıları deniz korsanlarını ölüme çekmesiyle bilinir, ama aynı zamanda yolunu kaybetmiş gemileri güvenli limanlara yönlendirmek için de şarkı söylerler. Güvenlik için bir şarkı."

Son nota çizgisine geçiyorum.

"Harpyilerin melodisi, kendilerini terk eden aşıklarına ölüm getirebilir, ama aynı zamanda eşlerini baştan çıkarmak için de şarkı söylerler. Aşk için bir şarkı."

Bir adım geri çekilip, müzik notalarına bakarken yüzündeki ifadeyi inceliyorum. Gözlerini kaldırdığında, gözleri yaşlarla dolmuş. "Bunu benim için mi tasarlattın?"

"Rengi ve Madame Flora'nın eklemesini istediğim şarkıları ben seçtim. Gerisini o yaptı."

"Neden?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden yapmayayım? Cumartesi günkü balo için giyecek bir şeyin olmasın diye..."

"Hayır. Neden bu şarkıları seçtiniz? Neden benim için bir glamour'a eklediniz?" Sesi titriyor.

Hızlanan kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. "Belki tehlikeli olmadığınızı size ikna edemem, ama en azından ne kadar iyi bir arkadaş olduğumu gösterebilirim. Şarkınızın gerçekten bir hediye olduğunu, yetenekli ve... güzel olduğunuzu."

Müziğinin güzel olduğunu söylemek istemiştım, ama kendimi düzeltmek için hiçbir hareket yapmadım. Söylediğim gibi doğruydu. Onun enerjik izinin en derin özünü hissettiğimde, tek gördüğüm güzellikti. Tek hissettiğim. Onun gerçek yüzünü görmeme gerek yoktu, tamamen ve tamamen nefes kesici olduğunu biliyordum.

Titrek dudaklarına elini götürdü ve parmaklarını benimkilerle birleştirmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti.

"Beğendin mi? Beğenmek zorunda değilsin. Takmak, saklamak ya da başka bir şey yapmak zorunda değilsin. Eğer sen..."

"Bayıldım," diyor. "Çok beğendim. Kimse bana daha önce böyle bir şey vermemişti."

Midem altüst olur, göğsümde sıcak, eriyen bir his yayılır. Onu kendime çekmek için can atıyorum ama yapamıyorum. Onu öpmeye çalıştığımda onu korkuttum zaten. Aptal, aptal neredeyse öpücük. "Beğendiğine sevindim," diyorum.

Dudakları aralanıyor ve ne söyleyeceğini merakla bekliyorum. Gözlerimi dudaklarından ayırmamak için tüm gücümü kullanıyorum. Sonunda fısıldıyor: "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," diye aceleyle söylüyorum ve kapıya doğru geri çekilmeye başlıyorum. Onun elini öpmek gibi aptalca bir şey yapmadan gitmem gerek. Ya da dudaklarını. Ya da boynunu. Aptal. Salak. "Cumartesi görüşürüz."



EMBER

Franco, ben başka bir şey söyleyemeden çıkar ve ben dakikalarca kapalı kapıya bakakalırım. İç çekerek aynaya dönerim. O ihtişamı tekrar gördüğümde nefesim kesilir. Her şeyi güzeldir. Rengi, deseni. Kolye başlı başına muhteşem bir mücevherdir. Ama en çarpıcı olanı, alt kısmında uzanan üç satırlık müzik notalarıdır. Sadece bu da değil, bunların ardındaki anlam da.

Gözlerim yaşlarla doluyor, onun anlattığı şarkıları hatırlıyorum.

Yeni bir hayat için

bir şarkı. Güvenlik

için bir şarkı.

Aşk için bir şarkı.

Parmaklarımı boğazıma götürüyorum ve opal hilal ayın üzerine konuyorlar. Keşke bu cazibe isteğimle gizlenebilseydi de kolyeyi çıkarmak zorunda kalmasaydım. İsteksizce kolyeyi çıkarmak için uzanıyorum, ama elim enseme ulaştığında donup kalıyorum, tokayı takmadan önce parmaklarının tenime dokunuşunu hatırlıyorum. Gözlerimi kapatıp o anın tadını çıkararak, onun dokunuşuna yaslanmamak için kendimi zorlarken nasıl titrediğimi, gözlerimin nasıl titrediğini hatırlıyorum. O an hızla piyano bankındaki anla birleşiyor ve keşke...

Hayır. Böyle davranmamam gerek. Çoğunlukla hayalimde yaşayan bu şeyi, aramızdaki bu şeyi tadını çıkaramam. Franco bir prens. Muhtemelen insanlara bir hevesle hediye almaya alışkındır. Benim için anlamı olan şeyin, onun için de aynı anlamı taşıdığına emin olamam. Ve bu sorun değil. Bunun bir yere varacağını hiç düşünmemiştim. Bir yere varmasını da hiç istemedim.

Dört gün sonra trende olacağım.

Dört gün sonra Franco'yu bir daha asla görmeyeceğim.

Kolyeyi çıkarıp kutuya geri koyuyorum. Kadife kurdeleyi okşadıktan sonra kapağı kapatıp, bitmemiş nakış işimi almak için sandalyeme doğru koşuyorum. Clara yakında dönecektir, eminim, ve düşüncelerimden uzak durmak için ellerimi meşgul tutmam gerekiyor. Ancak, her dikişe, her ipliğe, her desene ne kadar odaklansam da, zihnimi başka bir desen dolduruyor. Üç nota çizgisi oluşturan bir desen.

Yeni bir hayat için

bir şarkı. Güvenlik

için bir şarkı.

Aşk için bir şarkı.

Özlem kemiklerimi dolduruyor. O şarkıları ne kadar çok duymak istediğimi itiraf etmek neredeyse acı verici.



FRANCO

Sarayın dışında durmuş, bu geceki kutlamalar için son hazırlıkların yapıldığı avluya bakıyorum. Güneş dağların ardında batmaya başlıyor ve gökyüzünü pembe tonlara boyuyor. Bu gece Dolunay Eğlencesi var ve güneş tamamen battığında büyük etkinlik başlayacak. Her geçen dakika daha da endişeleniyorum. Doğru değişiklikleri yaptım mı? Doğru şeyi mi yapıyorum?

"Belli bir cazibesini yakmış olmayı umutsuzca pişmanlık duyan birinin bakışı var." Augie yanıma yaklaşp avluyu süzer. "Yerine geçmemi istemediğinden emin misin?"

Büyükelçiye yan gözle gülümserim ve terli avuçlarımı pantolonumun önünden silerim. Bu da bana hala giyinmem gerektiğini hatırlatır. "Eminim," derim, tüm ikna gücümü kullanarak. "Eğer bu felaketle sonuçlanırsa, kendimden başka kimseyi suçlayamam."

Augie omuz silkti. "Balo için yaptığın değişikliklerin iyi olacağını düşünüyorum."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Tabii. Sefahat için daha fazla alan bıraktın."

Bu geceki konunun bu olmadığını bilmeme rağmen gülümserim. Konu... başka bir şey. Umarım misafirlerim de benim gibi düşünürler.

Avluya doğru başını sallar. "Neden böyle yapmaya karar verdin? İlk balo gerçekten o kadar sıkıcı mıydı?"

Cevabı düşünürken kaşlarımı çatıyorum. Em ile yaptığım konuşmalar daha samimi olmak istememi sağladı ve bunun için en iyi yer arkadaşlarımdı. Augie'yi arkadaşım olarak görsem de, büyükelçilik görevleri dışında hiç ciddi bir konu hakkında konuşmadık. O zaman bile, genellikle konuyu hafife almanın bir yolunu bulurduk.

O gülerek burnunu çeker. "Bana söylemene gerek yok. O senin prensesin, değil mi?"

Bunu onun için yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır." Bu kelime savunmacı bir tonla çıkar. Onun yüzünden bu geceki baloda değişiklikler yapmaya karar vermiş olabilirim, ama bunu onun için yaptığımı söyleyemem. Bunu kendim için yapıyorum. Halkım için. Yan tarafa eğilerek, elimi kalçama koyarım. "O sadece ilham kaynağımdı."

"Sizin adınıza sevindim, Majesteleri," der ve omzuma vurur. "Sizi potansiyel bir sevgiliyle bu kadar mutlu görmemiştim... yıllardır. Belki de on yıllardır. Sizin için doğru kişi olduğunu düşünüyor musunuz?"

"O mu?" diye tekrar ettim, göğsümde karıncalanma hissi yayıldı.

"Eşin ve gelinin olarak seçeceğin prenses mi?"

Suçluluk duygusu midemi burktu. Augie, Em'in gerçek prenses olmadığını biliyordu. "Ondan çok hoşlanıyorum," dedim önemsiz bir şekilde.

Gözlerini devirdi. "Sevmekten çok daha fazlası. Sizi birlikte gören herkes bunu anlayabilir."

"Oh, bizi kaç kez birlikte gördün? Bir kez mi?"

Parmaklarını tek tek saymaya başlar. "Operaya giderken otobüste. Seri ve ben otobüse dönmeden önce operada. Saray bahçesinde dolaşırken iki kez. Sonra Artemisa Gölü'nde. Kayıkta ne konuşuyordunuz ki? Öpüşecek miydiniz, bağırarak mıydınız, anlayamadım."

Bunu duyunca ağızımın köşesi yukarı kıvrıldı. Onun değerlendirmesi çok da yanlış sayılmazdı, ancak onu öpmek istediğimi daha yeni keşfetmiştim. "O gün orada olduğunuzu bile bilmiyordum. Neredeydiniz? Çalılarda Seri'yi dövüyor muydunuz?"

"Konuyu değiştirmeye çalışma. Sen hakkında konuşuyoruz. Prensес Maisie'den hoşlanıyorsun, bu kadar basit. Bunda utanılacak bir şey yok. Kız kardeşin de bunu istemiyor muydu?"

Yine suçluluk duygusu. *Tam olarak öyle değil.* "Tabii ki öyle."

"O zaman birini bulduğunu anladığında çok gurur duyacak. Hem de sıradan birini değil. Açıkça hoşlandığın birini. Kız kardeşinin senin için istediği gibi birini."

Kız kardeşinin tam olarak istediği...

Boğazım kurudu. Em ile yaptığım şey Nyxia'nın istediğinin tam tersi. Bir prensesi tavlama yerine, bir hizmetçiyle bilmece oynuyorum.

Göğsüm sıkışıyor.

Hayır, o sadece bir hizmetçi değil. O bundan çok daha fazlası.

Çok daha fazlası.

Ve yine de... o bir prenses değil.

Bu düşünceleri kafamdan silip atıyorum. "Bak kendine, romantizmle kafayı bozmuşsun."

"Aşık oldum Franco. Bu gece Seri'ye eşimin olmasını isteyeceğim." O kadar geniş bir gülümseme takınıyor ki, denersem dişlerinin hepsini sayabilirim. Kaşlarını oynatarak ekliyor: "Sen de Prensес Maisie'ye aynısını yapmalısın. Kadınlar şık etkinliklerde aşk ilanlarını severler. Ayrıca, bu gece maskeleri çıkarmak senin fikrindi. Senin sözlerin neydi... gerçek yüzümüzü göstermek için? Aşk kadar gerçek ne var ki?"

"Aşk hepimizi aptal yapar," diyorum omuz silkerek ve saraya doğru dönerek.

"Seni de mi?" Augie arkamdan sesleniyor. "Kabul et. Aşık oldun."

Alaycı bir şekilde güldüm, ama ciğerlerim sanki küçülmüş gibiydi. Göğsümün içinde bir şey kıpırdanıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor gibiydi. Bu yeni ve korkutucu bir duyguydu ve bedenim için çok büyük geliyordu.

Augie'nin kahkahaları peşimden geliyor, ama aklımda kalan onun önceki sözleri.

Aşk kadar gerçek ne olabilir ki?



EMBER

“Saçların her zaman mükemmel görünüyor,” Clara, aynada kendime bakarken yanımda durarak diyor. Bana, dalgalı ipek ve şifon katmanlardan oluşan pembe bir gece elbisesi giydirmiş. “Gerçekten saçını yapmamı istemiyor musun? Hiç başka şekilde yapmıyorsun. Baloya biraz daha cesur bir şey yapalım mı?”

Aynada gözlerine bakıp ikna edici bir gülümseme göstermeye çalışıyorum. “Gerek yok,” diyorum. Glamour'un fiziksel hareketlere uyum sağlayacağından emin olsam da, Clara'nın bu illüzyonun çatlaklarını keşfetme riskini almak istemiyorum. Ayrıca, Clara'nın saç konusunda yetenekli olduğunu hiç görmedim. Bayan Coleman, mali kötü yönetiminden dolayı son hizmetçimizi kovana kadar, üvey ailem her gün bir hizmetçi tarafından saçlarını yaptırıyordu.

Yüzü düşer. “Tamam. Peki, seni daha... şey... ilginç hale getirmek için yapabileceğim başka bir şey var mı?”

Gülmemek için dudaklarımı sıkıyorum. Üvey kardeşim Imogen'ın sürekli müdahalesinden uzak kaldıkça, daha tahammül edilebilir hale geliyor. Ancak, nezaket konusunda pek bir şey öğrenmemiş. Gerçek bir prenses onun sürekli gaflarına nasıl tepki verirdi acaba?

“Lütfen en azından bir caziben var de,” diyor. “Prens, Dolunay Eğlencesi'ni maskeli balo olarak ilan ettiğine göre, cazibe her zamankinden daha önemli. İstersen seninkini giyebilirsin. Ama oldukça sıkıcıdır.” Kendine bakıp burnunu kırıştırdı. Yeni Ay Maskeli Balosu'nda giydiği aynı tavus kuşu büyüsunü giyyordu, bu da üvey annemin bu geceki balo için yeni büyüler alamadığını gösteriyordu. Ya da belki de sadece Clara için alamamıştı.

“Birincisi, Bayan Coleman,” dedim olabildiğince kibirli bir sesle, “sizin glamour'unuz sıkıcı değil. İkincisi, kıyafetime ekleyeceğim bir şey daha var.” Dresör masamın çekmecesini açıp içine sakladığım yaldızlı kutuyu çıkarırken kalbim hızla atıyor. Kutuyu yavaşça açıyorum, kutunun dokunuşunu, kağıt mendili ve içindeki kolyenin narin güzelliğini tadını çıkarıyorum. Clara, kolyeyi kaldırıp aynaya yaklaştırdığımda nefesini tutuyor.

“Bunu nereden aldın?” diye sorar, gözleri fal taşı gibi açılmış.

“Prens verdi.” Son kelimeyi söylerken sesim neredeyse kırılıyor. Hediyeye bakamıyorum, yoksa yine gözyaşlarına boğulacağım.

“Yardım edeyim.” Clara kolyeyi benden alır ve şaşırtıcı bir naziklikle takmama yardım eder. Franco'nun da aynı şeyi yaptığı anlar istemeden aklıma gelir, ama onları zihnimden silip gözlerimi yansımama odaklarım. Toka kapanır kapanmaz pembe elbisem koyu indigo rengine bürünür, sadece hafif pembe tonları görünür. Gümüş renkli takımyıldızlar ve yıldızlar, etek ucundaki üç nota çizgisi gibi

da belirgin bir kontrast oluşturuyor. Bakışlarım sonuncusunda kalıyor ve göğsümde sıcaklık dalgaları yayılıyor.

Yeni bir hayat için

bir şarkı. Güvenlik

için bir şarkı.

Aşk için bir şarkı.

Bir hıçkırık beni hayallerimden uyandırır ve dönüp Clara'nın gözlerinden yaşları sildiğini görürüm. "Ne oldu?"

Yanaklarını siler. "Sen çok güzel ve nazıksın. Ve... ve prensin seni ne kadar çok sevdiğini anlayabiliyorum."

Prens seni seviyor.

Binlerce kelebek göğsümden uçup gidiyor.

Cevap vermemek için yanağımın içini ısııyorum, çünkü konuşursam sesimin titreyerek çıkacağını biliyorum.

Clara yine burnunu çekip bana küçük bir gülümseme atıyor. "Majesteleri, kardeşim ya da ben sizi hiç rahatsız ettiysek özür dilerim... Nasıl hissettirdiğimizi bilmiyorum. Ama hizmetinizdeyken nankörlük ettiysem özür dilerim. Imogen sizi kızdırmak için ne yaptıysa, onun adına özür dilerim."

Söylemediklerini tahmin etmek zor değil: annesi ve kız kardeşinin Imogen'ı Franco'ya aşık etmek için kurdukları gizli plan için üzgün olduğunu. Tabii ki, benim her şeyi bildiğimden haberi yok. Sesimi sabit tutarak, "Özür dilenecek bir şey yok," diyorum. Yalan, ama gerekli bir yalan.

"Sen Prens Franco'yu hak ediyorsun. Elbette hak ediyorsun. Kendine bir bak!" Aynayı işaret ediyor. "Sen bir prensesin. Mükemmel bir kraliçe adayı."

Yansımama bakıyorum, Franco'nun bana bahsettiğı nefes kesici güzelliğın eşlik ettiğı sahte yüzüme. Ben prenses değilim. Geleceğın kraliçesi de değilim.

Ben sadece bir sahtekarım.

Bir taklitçiyim.

Bir yalancı.

Bir prensi asla hak edemem. Bu düşünce midemi bulandırıyor, ama kalbimi sertleştirmeye yardımcı oluyor. Hüzünlü düşüncelere veya aptalca duygusallığa yer yok. Prensese Maisie ile yaptığım anlaşma romantizmle değil, pratiklikle ilgiliydi. Ve bu gece, sona eriyor.

Bu gece özgürüm.

Özgürüm.

Kapı çalıyor ve bir anlık aptallıkla kararlılığım çöküyor, yerine kızaran yanaklar ve çarpıntılı bir kalp kalıyor.

"O!" Clara heyecanla parmaklarımı sıkıca tutarken çok yüksek sesle fısıldadı. Hiç onunla yapmadığımı sandığım, baş döndürücü bir gülümseme paylaştık. Aklım salonda göze çarpan kişiye takılı olmasaydı daha çok şok olurdum.

Clara kapıya doğru koşar ve bana kendimi toplamam için birkaç saniye zaman verir. Derin bir nefes alıp, kararımı hatırlarım. Her şey tehlikede. Asla olamayacak her şey. Çenemi kaldırıp Clara'nın kapıyı açmasını izlerim, yüzüm soğuk ve sakindir, sanki kalbimin yarısı kapının diğer tarafında beklememesi için.

Sonra onu görüyorum.

Franco odama girer ve gözleri doğrudan bana bakar, sanki Clara kapıyı açmadan önce beni nerede bulacağını tam olarak biliyormuş gibi. O kadar geniş gülümser ki, sevdiğim gülümsemesini gösterir, köpek dişlerinin narin uçlarını ortaya çıkaran ve gözlerinin köşelerini kırıstıran gülümsemeyi. Sertleşmiş yüzümün her bir santimetresi yumuşar, sertleşmiş kalbim çatlar ve içinden sıcaklık sızarak onu doldurur, yerine canlı bir davul yer alır.

Clara sessizce odadan çıkar ve kapıyı arkasında kapatır, bizi yalnız bırakır.

"Çok güzelsin," diyor Franco, aramızdaki mesafeyi kapatarak, aramızda sadece birkaç santimlik bir boşluk kalana kadar yaklaşıyor.

Alaycı tarafım onun bana güzel demekte hakkı olmadığını söylese de, bu iltifattan çok hoşlanıyorum. Şu anda gördüğü şey benim gerçek görünüşüm değil.

Hiçbir zaman güzel göründüğümü söylemedi, fark ediyorum. Güzel olduğumu söyledi.

Tüm çabalarımın rağmen, yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Sen de fena değilsin," diyorum, kıyafetine bakarak. Her zamanki dar pantolonunu giymiş, ama operada olduğu gibi, bu kez tam bir akşam kıyafeti giymiş. Ancak bu kez yeleği ve ceketini düğmesiz, gömleğinin üstü açık ve kravatı gevşek bağlanmış. Giydiği her parça, onun güzel kuzgun tüylerini hatırlatan parlak, yanardöner siyah renkte. Kıyafetinin üst kısmı, gümüş renkli takımyıldızlar ve bir evreden diğerine kayan, sürekli değişen ay ile parlıyor. Bu, kıyafetinin büyülü kısmı olmalı. Geri kalanı ise açıktır. Maske yok. Büyük kuzgun kafası yok.

Kollarını uzatıyor. "Gerçek ben."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Gerçek sen sadece pantolon ve gömlek giymeyi tercih ettiğini sanıyordum."

"Gerçek ben çıplak olmayı tercih ederim," diyor göz kırparak, "ama bu şekilde insanlara geleneklerine saygı duyduğumu gösterirken kendim olabiliyorum." Yüzünde belirsizlik beliriyor. "Sence aptalca mı? Hala sadece kısmi bir çaba mı gösteriyorum? Haklısın, aptalca davranıyorum." Gömleğinin düğmelerine uzanır, ama ben öne adım atıp parmaklarımı eline bastırarak çılgınca hareketlerini durdururum.

"Hayır, bence sen samimisin."

Ellerim dokunduğunda ellerini hareketsiz bırakıyor ve parmaklarımın göğsünün çıplak derisine ne kadar yakın olduğunu aniden fark ediyorum. Bu donmuş anda, gömleğinin yakasını iliklemeye değil, açmaya çalıştığını hayal edebiliyorum. Onu durdurmak yerine, onun çabalarına yardım etmek, gömleğinin önünü açmak ve mürekkeple kaplı göğsünü tamamen görmek üzere olduğumu hayal edebiliyorum. Parmaklarım sadece bir santim hareket etse, elinden kayıp açık yakasının üstündeki boşluğa kayarsa...

Nefesi ağırlaşır ve bakışları ellerimizden dudaklarıma kayar, sonra gözlerime sabitlenir. Yerimde donakalırım, içimde yayılan titreyen sıcaklığın büyüüne kapılmışım.

Boğazı bir kez, sonra iki kez hareket ediyor. "Başlayalım mı?"

Elimi onun elinin üzerine bakarak, farkına varmadan önce bana bir şey sorduğundan eminim. Hayal kırıklığıyla yanaklarım kızarır. Bir adım geri çekilip elimi indiririm. "Evet."

Sinsi bir gülümsemeyle balkona doğru yürüdü. Ben de hemen arkasından gittim. Korkuluğun yanında bana elini uzattı. "Gösteriye hazır mısınız?"

Elimi onun eline koyarım. "Her zaman."



EMBER

Franco'nun beni baloya uçurmayı neden gerekli gördüğünü bilmiyorum, ama şikayet etmiyorum. İnişe geçtiğimizde, daha önce tahmin edemediğim bir şeyi fark ediyorum: Full Moon Frolic balo salonunda yapılmayacak. Dışarıda. Ve her santimetre alçaldıkça, hayranlığım daha da artıyor. Sarayın bahçelerinden birine, daha önce hiç gitmediğim bir yere gidiyor olmalıyız. Saraydan uzanan sıra sıra çitler, düzinelerce küçük patika, çit labirentleri ve avlulara uzanıyor. Geniş bahçelerin ortasında devasa bir yeşil kubbe duruyor.

Franco bizi saraya en yakın avluya doğru uçuruyor. Avlu hareketli ve her yer sohbet eden konuklarla dolu. Hızımız yavaşlıyor ve aşağıdan birkaç nefes alma sesi ve haykırışlar duyuyorum. Franco bizi alçaltıyor ve aytaşı çeşmenin dibindeki açıklığın ortasına yumuşakça indiriyor. Beni ayağa kaldırıyor ve ben eteğimi düzeltiyorum. Yüzlerce gözün bizi meraklı bakışlarıyla izlemesi midemi kıpır kıpır ediyor. Franco'nun bizi buraya indirdiğine şaşırıyorum. Başlangıç için bahçenin daha تنها bir köşesini tercih ederdi herhalde. Dikkatin merkezinde olmaktan hoşlanmayan biri için, kesinlikle en kötü yeri seçmiş.

O anda onun duruşunun ne kadar gergin olduğunu fark ettim, ellerini cebine sokup çıkarmakla ceketinin eteklerini düzeltmek arasında gidip geliyordu. Esprili, kendine güvenen prens, kibirli, tembel erkek yoktu artık. Onun yerine, donmak üzere olan biri kalmıştı.

Yavaşça ona yaklaşıyorum, yanlarımız neredeyse birbirine değecek kadar. Elini arıyorum, dokunmak istiyorum. Elimi tutmasına izin veriyor, ben de sıkıca tutuyorum, parmaklarımız eteğimin kıvrımları arasında gizli.

Göğsü inip kalkıyor ve onun derin bir nefes verişini izliyorum. Sonra, yavaş yavaş omuzları gevşiyor. Yüzündeki ifade yumuşuyor. Avlunun bir ucundan diğer ucuna bakarken yüzünde bir gülümseme belirliyor. Sonunda elimi sıkarak karşılık veriyor, başparmağını avucumun üzerinde gezdirip benden uzaklaşıyor.

Çeşmenin kenarına tırmanıyor ve kalabalığa sesleniyor. "Lunar halkı, bu geceki Dolunay Eğlencesine katıldığınız için teşekkür ederim." Sesi sert ve sessiz çıkıyor. Bir kez daha derin nefes aldığını görüyorum. Bir kez daha. "Bu gece, benim türüm, yani seelie fae, dolunayı kutluyoruz. Ayın bu evresi, tamamlanma, berraklık ve aydınlanmayı temsil eder. Bu, affetme, şükran ve kutlama zamanıdır. Yeniden doğuş, yenilenme ve yeniden değerlendirme zamanıdır."

Duraklıyor, kalabalığı tekrar tarıyor. Bakışları bana takılıyor ve gülümsemesi parlıyor. Sonunda, kendine güvenen hali ortaya çıkmaya başlıyor.

Sesi güçlenir. Cesurlaşıır. "Bu gece, dolunayı birlik ve bütünlük zamanı olarak görüyorum, bu yüzden Lunar'ın seelie olmayan güzelliğini Full Moon Frolic'e katmaya karar verdim, sizinle bir parçamı, gerçek beni paylaşmak için. Siz benimle aynı şekilde kutlamak zorunda değilsiniz, ben de sizinle aynı şekilde dans etmek zorunda değilim ki birleşelim. Ve biz birleşmişiz. Seelie kralınıza daha aşına olabilirsiniz, çünkü adamızın yapısı böyle. Ama bu gece burada bulunan çoğunuz, onun etkisinin olduğu güneyden değil, kuzeyden gelmişsiniz. Sadakatiniz güneydeki bir fae'ye olabilir, ama bu kuzeyde bir destekçiniz olmadığı anlamına gelmez. Farklı ırklardan ve farklı siyasi alanlarda olabiliriz, ama yine de tek bir halkız: Faerwyvae halkı. Ve ben sizin ihtiyacınız olan prens olmak istiyorum."

Kalabalık nazik alkışlarla gürültü yapar. Zarif, göz alıcı gece kıyafetleri içindeki, maskesiz yüzleri ile insan denizini incelerim. Bazıları sevinçle dolarken, diğerleri sıkılmış görünür.

"Bana katılın," diyor Franco, "ve Dolunay Eğlencesi başlasın."

Bir alkış dalgası daha yükselir ve Franco çeşmenin kenarından atlayarak yanıma gelir. Kalabalık sohbetlere dalar. "Gecenin aşkına, kusacağım," diye fısıldar.

"Harikaydın," diye fısıldadım. "Bunu beklemiyordum."

"Harika olduğumu mu? Yoksa konuşmamı mı?"

"İkincisi. Tabii ki harikaydın. Bu sürpriz değil." "Aptalca mıydı? Herkes nefret etti mi?"

Yalan söylemeyi düşünürüm ama gerçeği söylerim. "Bazı insanlar sözlerini gerçekten beğendi. Bu bir başlangıç. Herkes burada perilerle gerçek bir bağ kurmak ve birlik olmak için değil. Bazıları sadece seçkinlerle tanışmak ve dans etmek için burada."

"Dans demişken," der ve kolunu uzatır. "Benimle baloyu açmaya hazır mısınız?"

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. Bir adım geri çekiliyorum. "Balo açmak mı? *Dans etmek* mi demek istiyorsun?"

Tepkime gülüyor. "Baloda başka ne yapmayı bekliyordun?" Breezes, ne beklediğimi bilmiyorum ama kesinlikle dans etmek değildi.

Franco, Yeni Ay Maskeli Balosu'nda hiç dans etmedi. Hayır. O gece prens sandığım adam o değildi. O Augie'ydi, Franco ise şişman kuzgundu.

Kaşları endişeyle çatıldı. "Ne oldu, Em?"

Sesimi alçaltıyorum. "Daha önce hiç dans etmedim. Bir erkekle hiç. Ben... Babam öldükten sonra resmi dansları öğrenmeme izin verilmedi."

Elimi tutup sıkıyor. Ben de onun konuşmasından önce ona yaptığım gibi. Parmaklarının sıcaklığı beni sakinleştiriyor. "Yapacağımız şey için resmi dansları bilmen gerekmiyor."

Yutkunuyorum. "Nedense bu daha da korkutucu geliyor."

"Sana söz veriyorum, her şey yolunda gidecek." Elimi tekrar sıkıyor, sonra kolunun kıvrımına yerleştiriyor. "Hazır mısın?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum, ama yürümeye başladığımızda itiraz etmiyorum. Bizi avludan ayrılan yollardan birine doğru çeviriyor. Yola adımımızı atar atmaz, her iki tarafta, bizi çevreleyen yüksek çitlerin üzerinde parlak turuncu ışıklar yanıyor. Üç adım daha atıyoruz ve bir ışık daha yanıyor. Yukarı bakıp ışıkları inceliyorum ve bunların minik alev figürleri olduğunu görünce şaşıyorum. Ateş perileri. Yürümeye devam ediyoruz ve daha fazlası belirliyor, yolu aydınlatıyor ve arkamızdan gelenlerin hayretle nefes almasına neden oluyor. Kısa süre sonra, gece açan yasemin kokusu havada yoğunlaşıyor. Kokunun önümüzdeki yeşil kubbeye geldiğini fark etmem biraz zaman alıyor. Yolumuz kubbenin kemerli girişinde son buluyor.

Franco bizi oraya doğru yönlendirir. Kapıdan geçer geçmez, dudaklarımdan bir hayret nidası kaçır. Gördüğüm manzara beni o kadar büyüler ki, neredeyse ayağım yerden kesilir. Kubbe, balo salonu kadar büyüktür, ancak duvarları aytaşı yerine, sarkan yaseminlerle örülmüş kubbe şeklinde bir kafes yapısıdır. Kokusu, baş döndürücü aromasıyla tüm alanı doldurur ve ben derin nefes alırım. Zemin kalın, yumuşak çimlerle kaplı, çevresi ise pembe, mavi ve mor biyoluminesan mantarların arasında yer alan masa ve sandalyelerle çevrili ve bu mantarlar mekana göz kamaştırıcı bir ışıltı veriyor. Merkeze doğru, opaldan oyulmuş gibi görünen ince ağaçlardan oluşan bir daire var. Soluk, zarif dalları kubbenin tepesine doğru uzanıyor. Üstümüzde dalgalanan ve dönen tutamlar tavanı maviye boyuyor. Tavanın ortasındaki açık delikten soluk beyaz ay ışığı içeri girerek ağaç halkasının içindeki alanı aydınlatıyor.

Bu parlak ışık noktasına doğru ilerliyoruz. O anda ilk davul sesini duyuyorum.

Derin, sabit bir ritimle başlıyor ve kemiklerimde yankılanıyor. Kaynağı aramak için etrafa bakıyorum ve opal ağaçlarından birinin dibinde bir müzik grubu görüyorum. Davullar çalmaya devam ediyor, kalbimin atışlarını yansıtıyor. Sonra kemanın ilk notaları geliyor, hafif, tanıdık olmayan bir melodi nabzımı hızlandırıyor.

Franco ve ben ışığın ortasına vardığımızda durduk, kalabalık ise etrafımızda, ağaçlara daha yakın bir şekilde dağıldı. Konuklar arasında heyecanlı nefesler ve fısıltılar duyuluyordu. Onları suçlayamazdım. Bu, bir balo için gördüğüm en muhteşem manzaraydı. Her şey için.

Ve ben bunun tam ortasında duruyorum.

Franco bana dönünce boynumda ter damlaları oluşur. "Bu dansı bana ayırır mısın?"

Parmaklarımla boynumun dibine dokunma isteğine direniyorum, madalyonumu hissetmek için can atıyorum. Ama hayır, bulacağım şey madalyonum değil, hilalim olacak.

Düşünce beni şimdiki ana bağlar. *Büyülendim. Ben bir prensesim. Prensle dans etmem gerekiyor.*

"Ne yapacağım?" diye fısıldadım. "Bu şarkıyı bilmiyorum." O omuz silkti. "Ben de."

"O zaman nasıl dans edeceğiz?"

"Bu bir seelie melodisi değil. Sana doğal olarak gelecektir."

"Ne gelecek?"

"Bu." Yanlara doğru adımlar atmaya başlar, hareketleri sert ve gariptir. "Güven bana, kendini hasta hisseden tek kişi sen değilsin."

"O zaman neden gülümsüyorsun?"

"Elimde değil. Şu anda gözlerindeki ifade... görmelisin!"

"Komik değil," diyorum, ama dudaklarımın köşeleri çoktan kalkmaya başlamış, çünkü şimdi o kalçalarını sallıyor.

"Oynarken yaptığını yap."

"Oynarken ne yaptığımı nasıl biliyorsun?"

Kollarını hafifçe yanlara sallayarak hareket etmeye başladı. "Odada konuşurken, ben konuşurken söylediklerime uyan bir melodi çalmayı başarmıştın. Bu sefer, şarkıyı yansıtacak şekilde vücudunu hareket ettir."

Mavi bir ışık, prensle benim aramda parıldayarak sekiz rakamı çizerek etrafımızda dolanıp önümde durdu. Üç tane var. Artık oldukça tanıdık gelen ışıklar. "Yine sen," diye mırıldandım.

"Dans et!" diye ısrar etti biri. "Dans etmek istediğini biliyorsun." "Hareket et! Uç!"

"O istiyor. İstiyor, hissedebiliyorum."

"Neden hep beni rahatsız ediyorsunuz?" diyorum dişlerimin arasından, prensden birkaç adım uzaklaşarak.

"Sen rüzgardan geliyorsun. Sen bizim gibisin. Dans etmek istiyorsun."

Franco'ya bakıyorum, benim rüzgardan olduğumla ilgili son sözleri duymuş mu diye merak ediyorum. O hala benim Deniz Sarayı'ndan olduğuma inanıyor. En azından öyle olduğunu sanıyorum.

Gece yarısı ayrılana kadar. O zaman neye inanacak?

"Hadi," diye bağılıyor Franco, müzik sesini bastırarak, gülerek hareket etmeye ve sallanmaya devam ediyor. Hareketleri biraz daha esnekleşmiş, kolları biraz daha serbestçe sallanıyor, ayak parmakları biraz daha hafifçe ritmi tutuyor.

"Dans et," diyor perilerden biri, "yoksa ona bu hafta seni balkonda kaç kez gördüğümüzü ve seni bulmasını umduğumuzu söyleriz."

Nefesimi tutarak, "Ben öyle bir şey yapmadım!" diyorum.

Hayaletler kıkırdar. "Yaptı! Yaptı! Bir yolculuk yapmayı çok istiyordu." "Ama karada değil. Yatak odasına."

"Onun yatak odasına!"

Yanaklarım yanıyor. "Susun! Yeter artık."

"O zaman dans et. Hemen!" Bunun üzerine, Franco'nun yanına koşarlar ve aciliyet beni de ileri iter.

Ayaklarımı yere vuruyorum. "Dans ediyorum, tamam mı?"

Franco gülüyor ve wispsler ayrılıp başımızın üzerinde dönmeye başlıyor. Elimi tutup beni kendine çekiyor.

"Bu hayatımda yaptığım en utanç verici şey," diye homurdanıyorum. "Kvadrille dansında kendimi rezil etmeyi tercih ederdim."

"Bu daha iyi değil mi? Böyle kimse yanlış yaptığımızı bilmez. Ayrıca, etrafına bak."

"Bakamıyorum."

"Yap hadi."

Bir yudum alıp kalabalığa bakıyorum... ama onları göremiyorum. Tek görebildiğim, ay ışığının aydınlattığı parlak daire. Sanki var olan tek şey biziz. Ve müzik.

Hayaletler başımızın üzerinde daireler çizerek heyecanlı çılgınlık ve kıkırdamalar çıkarıyorlar.

"Harika gidiyorsun, Em." Franco kollarını kaldırıyor. Eğri bir gülümsemeyle, bir insan dansı için tamamen uygunsuz bir şekilde kalçalarını sallıyor.

Dudaklarımdan kahkahalar patlar ve kendimi müziğe daha uyumlu hareket ederken bulurum. Davullar daha yüksek, daha ağır, keman daha hızlı ve daha hafif çalmaya başlar. Kısa süre sonra kalçalarım sallanmaya, kollarım sallanmaya başlar. Ayaklarımla yere vururum, Franco da onunla birlikte vurur ve birlikte dans etmeye başlarız.

Franco ellerimden birini tutar ve beni yavaşça döndürür. Beni ileri geri, ileri geri sallamaya başlar. Üçüncü seferde, dönüşü daha çok bir katlama gibi ve beni sırtım göğsüne yapışana kadar kendine çekiyor. Bir eliyle elimi tutarken, diğer elini belime koyuyor. Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve gülümsemesinin bana doğru parladığını görüyorum. Ay ışığı gümüş rengi saçlarında parıldarken, her zamankinden daha güzel görünüyor. Dahası, daha mutlu görünüyor. Daha özgür. Dudaklarımı kıvrıran gülümseme, benim de aynı şekilde görünüp görünmediğimi merak etmeme neden oluyor ve bir an için büyülenmiş olmayı umursamıyorum. Bu anda hissettiğim neşe, fiziksel görünüşümle pek ilgisi olmayan şekillerde yansıyor. Kalçalarımda, kollarımda, ayak parmaklarımda. Franco'nun gözlerine kilitlenen gözlerimde.

Beni tekrar döndürüyor ve geri çektiğinde elimi bırakıp belimi kavıyor ve beni ayaklarımdan kaldırıyor. Beni tam bir daire çizerek döndürüyor, sonra tekrar yere indiriyor ve göğsüne yaklaştırıyor. Ellerimi boynunun arkasına koymak doğal geliyor, ben de öyle yapıyorum ve elleri belime geliyor. Adım atmaya ve sallanmaya devam ediyoruz, bir şekilde kelimeler olmadan hareketlerimizi birbirimize aktarıyoruz. Gözlerimiz birbirinden nadiren ayrılıyor ve her döndüğünde, en sevdiğim yere, göğüslerimiz birbirine değecek, ellerim boynunun arkasında olacak şekilde geri dönüyorum.

Mavi ışık bizi çevreliyor, yüzlerce ışık parçacığı şarkıya eşlik ediyor ve ay ışığının etrafında titreyen desenler oluşturarak hareketlerimizi kendi hareketleriyle zenginleştiriyor. Dans etmeye bu kadar odaklanmasaydım, ışık parçacıklarının yarattığı göz kamaştırıcı güzelliğe hayran kalırdım.

Kalabalıktan hayret nidaları yükselir, ama ben onlara odaklanmamaya çalışırım. Sadece Franco'ya, müziğe, kalbimin atışlarına ve onun kalp atışlarına odaklanırım. Yoksa bu bir his mi? Göğsü benimkine o kadar yakın ki, benim kalp atışlarımın nerede bittiğini, onun kalp atışlarının nerede başladığını ayırt edemiyorum.

Çok geçmeden müziğin yavaşladığını hissediyorum ve ritmi tek tek eşleştiriyoruz. Beni tekrar döndürüyor ve sanki havada süzülüyor gibi hissediyorum. Sonra beni daha önce hiç olmadığı kadar kendine çekiyor. Bu sefer eli başımın arkasına geliyor. Yüzümü ona doğru çeviriyorum, nefeslerimiz karışıyor, dudakları dudaklarımdan sadece birkaç santim uzaklıkta. Sonra beni garip bir yana doğru eğerek yana kaydırıyor. Müzik sona ererken beni havada tutuyor. Etrafımızda alkışlar patlıyor ama o beni hemen kaldırmıyor. Dumanlar da son desenlerini koruyor, yerinde durarak spiral şeklinde bir sütun oluşturuyor. Ay ışığının dışındaki dünyayla yüzleşmek istemeden, belirsizlik içinde kalıyoruz.

Ama bu sonsuza kadar
süremez. Ve sürmez de.

Orkestra yeni bir şarkı çalmaya başlar, çok daha az kaotik, daha az spontan. Melodi tanıdık ve insani, geride bıraktığımız vahşi davullara kıyasla çok daha yumuşak. Işıklar kıkırdar ve dağılır, neşeyle ciyaklayarak kubbenin içinde uçmaya başlar.

Franco beni ayağa kaldırır ve uygun bir reverans ve selamlaşırız. Sonra, bir rüyadan uyanır gibi, ay ışığından çıkar ve kalabalığa bakarız.



EMBER

Görüşümü netleştirmek ve loş ışığa alışmak için birkaç kez gözlerimi kırpyorum. Birkaç kişi bize şok olmuş bir ifadeyle bakıyor, ama diğerlerinin gözleri yaşlarla dolmuş, ağızları açık kalmış, sanki hayranlık veya şaşkınlık içindeymiş gibi. Bir hareket seziyorum — elini sallayan biri — ve Clara'nın da bu hayran seyircilerden biri olduğunu fark ediyorum. Onun yanındaki kişilere kalbim sıkışıyor. Imogen ve Bayan Coleman.

Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, onların sert bakışları altında nabzım hızlanıyor. Panik içinde, hala sihirli ayakkabılarımı giyip giymediğime bakmak için aşağıya bakıyorum. Dansın ardından, sanki ruhumu ortaya çıkarmış, herkesin görebileceği şekilde çıplak kalmış gibi hissediyorum. Ayakkabılarımın ve sihrin bozulmadığını görünce rahatlıyorum.

Alkışlar dinince Franco konuşur. "Bunu benimle paylaştığınız için teşekkür ederim. Dolunay şenliğinde dansımız böyledir ve danslarımız genellikle güneşin doğuşuna kadar sürer. Ancak bu bir şenlik değil, Dolunay Eğlencesi ve şimdi geceyi sizlere, saygıdeğer konuklarımıza bırakıyorum. Balonun tadını çıkarın lütfen."

Müzik yine değişir ve kısa geçiş sırasında çalınan melodiden biraz daha yüksek sesle tanıdık bir melodi başlar. Franco elimi alır ve opal ağaçların oluşturduğu çemberden çıkarız, insan çiftler bizim yerimizi alır ve gecenin ilk kotilyonunu dans ederler.

Elimi koluna koyuyorum, dans pistinin çevresinde sohbet eden konukların arasında dolanırken sersemlemiş bir haldeyim. Franco sık sık durup onları selamlıyor, gölde tartışmamızdan sonra yaptığı gibi hoşbeş ediyor. Bana yöneltilen sorulara kısa ve otomatik cevaplar veriyorum, çünkü zihnimin çoğu hala dans pistinde.

Rüya gibiydi. Hayır,
rüyaydı.

Prensle ilk ve tek dansım.

"İyi misin?" Franco, salonu bir tur attıktan sonra sordu. "Yabancıların arasında bu kadar sıkışırken enerjini tam olarak hissedemiyorum, ama sen... üzgün gibisin, belki."

"Önemli değil," diyorum. Bana anlamlı bir bakış attığında, "Söz veriyorum. Sadece... o dansı çok beğendim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Kendimi... sanki yerden kesilmiş gibi hissettim," diye ekliyorum.

Başını bana yaklaştırıp utangaç bir gülümsemeyle "Sadece sen değilsin" diyor.

"Majesteleri." Yaklaşan sesin tınısı kanımı dondurur, Marus kardeşimiz önümüzde dururken prensin kolunu daha sıkı tutarım. "Önceki konuşmamızı hatırlıyor musunuz?"

"Nasıl unutabilirim?" Franco alaycı bir bakışla sorar. Bu gece ilk kez kendini beğenmiş tavrını geri kazanmıştır. "Her yüzünü gördüğümde bana hatırlatmayı çok seviyorsun."

Marus, prensin bariz küçümsemesini görmezden gelir. "Hatırlayacağın gibi, nişanlım yarın on dokuz yaşına giriyor ve mirasını almak için buraya gelecek."

Midem bulanıyor.

"Kardeş Marus, önceki konuşmalarımızı hatırlamamı bu kadar önemseyen biri olarak, benimkileri hatırlamak için pek çaba göstermiyorsun. Seni geçen sefer de duydum. Şimdi de duyuyorum. Teşekkürler, iyi günler."

Marus'tan uzaklaşıyoruz, ama o yılmadan devam ediyor. "Bana verdiğin sözü hatırlıyor musun?"

Franco hareketsiz kalır ve gözlerini kapatır. Onun gibi bir psi vampir olmama gerek yok ki, ondan yayılan tedirginliği hissetmek için. Elini kolumdan nazıkçe çeker ve Marus'a dönerek hızla döner. Göz açıp kapayınca kadar adamı ceketinin yakasından yakalar. Franco'nun yüzü öfkesiyle değişir ve daha önce bir kez gördüğüm korkunç cazibesinin bir izini gösterir. "Hatırlıyorum," der dışlerinin arasından, sonra Marus'u kendinden uzaklaştırır.

Marus ceketini silkeliyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Kız kardeşin için kim olduğumu unuttun.

O ve ben bir ittifak içindeyiz."

"Sen de *benim* kim olduğumu unutmuşsun. Nokta."

Marus'un parmakları yumruk haline gelir, yüzü kıpkırmızı olur. Sonra sert bir selam vererek uzaklaşır.

Franco elini yüzüne götürür, sonra bana bakar. "Üzgünüm. Onu sevmediğini biliyorum. Şimdi sen de neden ondan nefret ettiğimi anlıyorsun. Kız kardeşim ona çok fazla müsamaha gösterdi. Onu yakından takip etmek yerine, o kadar gururlandı ki, kendine güveni tavan yaptı."

Buna ne diyeceğimi bilmiyorum, sadece başımı sallıyorum. Midemde mide bulantısı devam ediyor. Gece yarısı. Gece yarısı özgür olacağım. Gece yarısı, Marus benim üzerimdeki tüm haklarını kaybedecek. Bayan Coleman da öyle.

Bir anlık acı kalbimi delip geçer ve nefesimi keser. "Em!"

Franco omuzlarımdan tutar. "Ne oldu?"

Konuşmaya çalışıyorum ama acıdan sesim çıkmıyor. *İtaat ediyorum. İtaat ediyorum. Anlaşma neredeyse yerine getirildi.* Bir kez daha acı hissediyorum, sonra tanıdık sönük ağrıya dönüşüyor. Franco'nun gözlerine baktığımda, endişeyle kaşlarını çatmış. "Üzgünüm, ne oldu bana bilmiyorum. Kendimi iyi hissetmiyorum."

Beni birkaç saniye sessizce izliyor ve yalanıma inanıp inanmayacağını merak ediyorum. "Buradan biraz çıkalım," diyor ve başparmağıyla kubbe şeklindeki kemeri işaret ediyor.

Rahatlama kaslarımı gevşetir ve Franco'nun ardından kubbenin dışına, bahçe yoluna çıkarım. Dışarıda, birkaç çift dolaşırken ateş perileri

yavaş, rahat adımlarla kubbenin ve müziğin uzağına doğru yürüdük. Aramızda sessizlik çöktü, ama eskisi gibi rahatsız edici değildi. Dolu hissettiriyordu. Sıcak.

Bir süre sonra Franco bana döner. "Yüzmeyi seversin, değil mi?"

Cevap vermek için birkaç saniye bekledim. O benim bir deniz perisi olduğumu düşünüyor. Cevabım kesin bir evet olmalıydı, ama gerçekte çocukluğumdan beri yüzmemiştim. Annem ve babamla gölü ziyaret ettiğimiz anılar zihnime akın etti ve kalbimi huzurla doldurdu. "Tabii ki severim."

"Güzel." Franco beni kendine çekip kanatlarını açar. Beni yerden kaldırırken içimi heyecan kaplar. Saraydan ve parlak hareketlilikten uzaklaşırız. Yüzümü göğsüne yaklaştırıp kokusunu içime çekerim. Nereye gittiğimiz umurumda değil, sadece uçuyoruz. Birlikte.

Bu bizim son seferimiz olabilir.

Kısa süre sonra, Artemisa Gölü'nün parıldayan ufku gözlerimizin önüne serilir ve içimi bir korku dalgası kaplar. Yüzmeyi sever misin diye sorduğunda, bunu kastetmemişti...

Bizi yere indirirken paniğe kapılıyorum. "Burada ne yapıyoruz?"

Bana sırtarak bakıyor. "Yüzmeye gidiyoruz, tabii ki."

Kıyıya yakın bir yere iniyoruz. Ondan uzaklaşır uzaklaşmaz ceketini çıkarmaya başlıyor. Gözlerim göğsüne kilitleniyor. Ceketinin yere düşmesini izlerken, endişe ve arzu arasında kalıyorum. Bakışlarımı ona çeviriyorum. "Yüzmeye gitmek konusunda ciddi olamazsın," diyorum, sesimi hafif tutmaya çalışarak.

Omzunu silkiyor, sonra kravatındaki düğümü çözmeye başlıyor. "Bu gece terden sıırıslıklam oldum."

"Bir dans ettik."

"Sen bir dans ettin. Ben bir konuşma yaptım. Teknik olarak iki. Sonra yabancılarla konuştum ve Marus kardeşle o korkunç sohbeti yaptım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, kravatından gömleğinin düğmelerine doğru hareket eden parmaklarını takip etmemeye çalışıyorum. "Şu anda yüzemem," diyorum. "Mayom yok." Çok geç fark ediyorum ki bu sözler ne kadar insani ve Deniz Sarayı'ndan birinin söyleyeceği şeylerin tam tersi. Bu sözleri açıklamak için bir bahane bulmaya çalışıyorum ama yorgunluk beni sessizliğe mahkum ediyor. Özgürlüğe bu kadar yakinken ona yalan söylemek çok yorucu. Artık buna gerek var mı ki?

Elleri hala düğmelerinin üzerinde. "Em, senin deniz perisi olmadığını biliyorum." Sesi nazık, yargılayıcı değil. "Benimle yüzmek zorunda değilsin. Şu anda ihtiyacım olan bu. Ama..." Gözlerinde yaramaz bir ışıltı belirir ve ağzının köşesi yukarı kıvrılır. "Belki arkanı dönmek istersin."

"Neden?"

Gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitirip yere atıyor. "Çünkü benim de mayom yok." Parmakları pantolonunun düğmelerine doğru kayıyor ve ben nefesimi tutarak arkamı dönüyorum. Arkamda kahkahasını duyuyorum. Ardından su sıçrama sesi geliyor ve ardından su kesen bir hareket.

Dönüp Franco'nun başının su yüzeyinden çıktığını gördüm. "Gerçekten çok şey kaçıırıyorsun."

Ona sert bir bakış attım. "Ne zamandan beri kuzgunlar yüzüyor?" "Dans etmeyi öğrendiklerinden beri."

Gözlerimi devirip kıyıya oturuyorum ve onun kafasını suya daldırmasını izliyorum. Çevremdeki huzur dikkatimi çekiyor ve en sevdiğim müzik türü olan görünmez akşam orkestrasını da beraberinde getiriyor. Gri Mahalle'deki çatı katındaki yerimi terk ettiğimden beri izlemeye zaman bulamadığım bir şey. Çevremdeki ormandan cırcır böcekleri yumuşak bir melodi çalarken, hafif esinti sahilin ötesindeki çimlerin hışırdatıyor. Gece hayvanları çevredeki ağaçlara tırmanıyor, ayak sesleri neredeyse duyulmayacak kadar sessiz. Franco sudan çıkıyor ve bana el sallıyor. Islak saçlarından yansıyan yıldız ışığıyla gözlerim kamaşırken, ben de ona el sallıyorum. Ay parlak, gölün yüzeyi onun etrafında ıslık ıslık parlıyor. Küçük ışık noktaları, yüzlerce ateşböceğinin sıcak bir ışıltıyla parıldadığı, suyun birkaç metre yukarısına dikkatimi çekiyor. Franco tekrar suya dalıyor. Onun yüzmesini ve oynamasını izlerken dudaklarım gülümsemeye bürünüyor. Onu hiç bu kadar özgür görmemiştim. Dans ettiğimiz o büyülü an hariç.

Kalbim sıkışıyor.

Dans.

Kollarında dönüp durduğumuz anlar zihnimi dolduruyor, onun hissini, davulların ritmini ve iki kalbin birleşerek attığı atışları geri getiriyor. Anı, bu anın güzelliği, ayın parlaklığı, Franco'nun saçlarındaki yıldız ışığı, dansımızdaki şarkıyı yankılayan doğanın müziği ile birleşiyor. Kalbim özlemle doluyor. Onu, suyu, hissettiği özgürlüğü özleyorum. Özlem, damarlarımdan, kanımdan, kemiklerimden geçerek bir fırtına rüzgarı haline geliyor. Yakıcı bir ihtiyaç fırtınası.

Yanağımın içini ısıırıyorum, parmaklarımı sıkarak kendimi yerden ayağa kalkmaktan alıkoyuyorum. *Ona katılamam, diyorum kendime. Ayakkabılarımla yüzemem, onları da çıkaramam. Maisie ile yaptığım anlaşma bunu yasaklıyor.*

Yoksa yasak değil mi?

Anlaşmamızın şartlarını gözden geçiriyorum. Büyülü ayakkabıları halka açık yerlerde giymek zorundayım. Dahası, kimse beni ayakkabısız görmemeli.

Bu kesinlikle halka açık bir yer sayılmaz, diye alay ediyor peri tarafım. Bu özel bir yer.

Ayrıca, onun yanında daha önce büyüünün etkisini kaybetmişim ve anlamayı bozmamışım. Beni *görmediği* sürece...

"Dön," diye aceleyle söylerken ayağa fırlarım.

O yaklaşarak alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Bana katılacak mısın?"

"Dön. Arkanı." Yanaklarım kızardı. İnsan tarafım korkarak parmaklarım elbisenin arkasındaki kopçalara doğru uzanırken insan tarafım korkar. Clara'nın yardımıyla giymişim, ama arkası yeterince düşük olduğu için kendi başıma çıkarabiliyorum. Peri tarafım heyecanla zıplar, hareketlerim hızlanır, kalp atışlarımla uyum sağlar.

Franco'nun gözleri genişledi ve hızla bana sırtını döndü. "Ciddi olduğunu düşünmemişim," diye omzunun üzerinden seslendi.

"Bana bakmaya cüret etme," diyorum, sesim normalden daha yüksek. "Ayakkabılarımı da çıkaracağım."

Franco'nun hareketleri donar. "Emin misin?"

"Bakmazsan."

"Bakmayacağım," diyor.

Bu kötü bir fikir. Çok kötü bir fikir.

Her zaman vahşi ol. Söz ver.

Derin bir nefes alıp, geceliğimin üst kısmını aşağı çekiyorum ve geri kalanını da çıkarıyorum. İç çamaşırlarımı çıkarmayı düşünüyorum ama ıslak bir gecelikle gölden çıkma düşüncesi, devam etmem için cesaretimi yeniden canlandırıyor. Korseyi çıkarıyorum, eteklerimi çıkarıyorum ve geceliği başımdan çıkarıyorum. Sonra ayakkabılarımı ayağıma bağlayan kurdeleleri çözüyorum.

Gece esintisi çıplak tenime dokunuyor ve öne eğilip kendimi örtme isteğine direniyorum.

ve kendimi örtme dürtüsüne direniyorum. Burada kimse yok. Sadece ben ve Franco, gece gökyüzünün altında. Bu beni cesur hissettiriyor. Cesur. Belki bile güzel.

"Şimdi ayakkabılarımı çıkarıyorum."

"Tamam." Sesi kalın ve titriyor. Boğazını temizledikten sonra ekliyor, "kravatımı getir."

"Neden?"

"Gözlerimi kapatmak için."

Yutkunup derin bir nefes alıyorum. Sonra bir tane daha. Bir tane daha. Sonunda ayakkabılarımı çıkarıyorum.

Hızlı adımlarla Franco'nun giysi yığınının gidip kravatını alıyorum, sonra gölün kenarına koşuyorum. Soğuk su çıplak ayak bileklerimi, baldırlarım, uyluklarımı ıslatınca çığlık atıyorum. Kravatı suyun üstünde tutarak, başım ve omuzlarım hariç tüm vücudumu suya daldırıyorum. "Bana yaklaş, ama bakma."

Franco itaat eder, önümdeki kayalık kıyıya ulaşana kadar geriye doğru yüzer. O da omuzlarını suyun altında tutar ve ben kravatı onun

gözlerinin üzerine yerleştiriyorum.

"Buna alışabilirim," diyor, sesi alçak ve boğuk. Tonu dizlerimi titretse de, nefesimi sabit tutarak kumaşı başının arkasına bağlıyorum. Gözleri bağlıyken bana dönüyor.

"Beni göremiyorsun, değil mi?"

"Hayır, ama bu senin nerede olduğunu bilmediğim anlamına gelmez." Elini bir hareketle bana doğru su sıçratıyor. Ben çığlık atıp ona su sıçratıyorum, ama o suya dalıp uzaklaşıyor. Onun peşinden yüzerken kalbim kahkahalarla doldu. Çocukken öğrendiğim ritmi ve hareketleri, suyu kesmeyi, yüzmeyi, yüzeyde kalmayı hatırlamanın bu kadar kolay olmasına şaşırdım. Onun kadar uzağa gitmeye cesaret edemedim. Bunun yerine kıyıya yakın kaldım. Bir süre sonra geri geldi. Doğruca bana doğru yüzmesi içimde yine paniğe neden oldu.

"Beni göremediğine emin misin?" diye soruyorum, birkaç metre uzaklıkta durduğunda. Gülüyor. "Eminim."

"O zaman neden her zaman nerede olduğumu biliyormuşsun gibi görünüyor?"

"Nerede olduğunu biliyorum." Birbirimizin etrafında dolanıyoruz, başımızı su üstünde tutmak için suya basıyoruz. Nereye gidersem gideyim, yüzünü bana dönük tutmayı başarıyor. Sesleri sorunsuz bir şekilde takip edebildiğinden eminim, ama yine de...

Sessizce kıyıya doğru yavaşça geri çekilip yana doğru yüzüyorum. Tuhaf bir şekilde, başı hareketlerimi takip ediyor. "Franco," diyorum dişlerimin arasından.

"Ne?" Gülererek bana su sıçratıyor. Su, binlerce parlak elmas gibi ışıltıyor ve bir sürü ateşböceği kaçışıyor.

"Fae olsan da olmasan da, işitme duyunun bu kadar iyi olduğuna inanmak zor."

"O zaman beni hafife alıyorsun." Bize yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Ayrıca, seni sesinden bulmuyorum."

Ayaklarımın zemine basana kadar kıyıya yaklaşıyorum. "O zaman ne kullanıyorsun?"

"Senin enerjini. Gözlerimle görüyormuş gibi net bir şekilde hissedebiliyorum." Sesinde özlem dolu bir ton var, midemi bulandıran bir ton.

"Enerjiyi hissetmek nasıl bir şey?"

"Açıklaması zor," diyor ve dokunacak kadar yaklaşıyor. Bu düşünce beni titretir. "Enerjiyi algılamak çok duyuşal bir deneyim. Onu tadıyorum, kokluyorum, görüyorum. Renkler, tatlar ve kokularla ilişkilendiriyorum. Zamanla, belirli kombinasyonların ne anlama geldiğini öğrenmiş oldum. Bana göre, herkesin kendine özgü bir enerji imzası var ve yeterince uzun süre yanlarında kalırsam onları tanıyabiliyorum. Seninki özellikle parlak, ama her zaman böyle değildi. İlk tanıştığımızda öyle değildi. O felaket otobüs yolculuğunun sonunda senin enerji imzanı tanıyordum, ama opera gecesi değişti. Ya da belki de sadece daha belirgin hale geldi."

"Vurgulanmış mı?"

"Evet. Senin mırıldandığını duyduktan sonra, sende daha derin bir şey hissettim ve o zamandan beri gül, narenciye ve fırtına rüzgarı kokuyorsun. Renklerin parlak pembe, mavi ve sarı. Tadın ise..." Sözleri kesildi ve boğazının titremesini izledim. Birkaç saniye boyunca sesi kesilmiş gibiydi. Konuştuğunda, sesi etrafımdaki suyu doldurup beni okşayan derin bir gürültüydü. "Gözlerimin önündeki bu bağın arkasında gerçek yüzünün olduğunu bilmek ve onu görememek beni öldürüyor."

"Sakin bakma," diyorum, ama sözlerim istediğimden çok daha yumuşak çıkıyor. Göğsünün inip kalkması, çıplak teninden damlayan ıslıtlı su damlacıkları, yaklaşırken aramızdaki mesafenin yavaşça azalması dikkatimi dağıtıyor. Yaklaşıyor. Her santimetre yaklaşışının ardından bir duraklama oluyor, ama ben kaçmak için hiçbir hareket yapmıyorum. Hatta, kendimi onun çabalarına katılırken buluyorum. Aramızda sadece bir santimetre kaldığında duruyoruz. Nefeslerim sığ. Çok derin nefes alırsam, vücutlarımız çarpışacak, göğüslerimin uçlarına göğsü degecek. Bu düşünceyle kalbim hızla atıyor ve ona ne hissettireceğini öğrenmek için en ufak bir hareket bile yapmamak için tüm irademi kullanıyorum.

Elini sudan kaldırıyor ve yavaşça yanağıma koyuyor, parmakları nemli tenimizin temasından titriyor. "Bu senin gerçek yüzün," diye fısıldıyor. Sonra parmaklarını yüzümün yanından şakağıma doğru kaydırıyor. Oradan ıslak saçlarımın uzunluğunu takip ederek elini aşağıya doğru kaydırıyor ve parmaklarının arasından saçlarımı geçiriyor. "Bu senin gerçek saçların."

Onun dokunuşu yokken, kendimi soğuk ve boş hissediyorum. Yüzümü ona doğru çeviriyorum, elini tekrar yanağımda hissetmek için sabırsızlanıyorum. O da benim isteğime uyuyor ve iki elini kaldırıp yüzümü avuçluyor. Bir eli çenemden kulağıma, sonra boynumun yanına doğru kayıyor. Nefesim hızlı ve sert geliyor, göğsümün onun göğsüne değdiğini hissediyorum. Bu kısa temasın verdiği hisle nefesimi tutuyorum ve eli boynumun dibinde duruyor. Her kasının gerildiğini izliyorum. Sonra yavaşça diğer elini ağızma getiriyor ve başparmağını dudaklarımın üzerinde nazikçe gezdiriyor. "Bunlar senin gerçek dudakların." Dudaklarım cevap olarak aralanıyor ve o sanki dudaklarımı almak istercesine hafifçe eğiliyor.

Ama yapmıyor.

Neden

yapmıyor?

Karıncalanma hissi karnımın derinliklerinde atıyor, ağrıyan dudaklarımda karıncalanıyor, onun dokunmadığı her yerimde dolaşıyor.

Elimi kaldırıp göğsüne koyuyorum. Avucumun altında titriyor ve elimi boynunun arkasına kadar gezdiriyorum. Orada ensesindeki ıslak saçlarını okşuyorum. "Franco," diye fısıldıyorum.

Kalan yolu ilerlerken, dudaklarını benimkilere bastırarak ateşli bir öpücük verir. Kolları sırtımın arkasına dolandır, belimden, kalçalarımın, omuzlarımdan geçer.

omuzlarımın üzerinden kayıyor. Benimkiler onun saçlarına dolanıyor. Dudaklarına yumuşak bir inilti bırakıyorum, sonra dilinin benimkine dokunduğunu hissediyorum. Beni ayaklarımdan kaldırıp bacaklarımı kalçalarının etrafına dolarken, ellerinin sertliğinde onun hissini tadını çıkarıyorum. Onu daha yakın çekiyorum, daha derin öpüyorum, ondan daha fazlasını istiyorum.

Dudakları ağızımdan çeneme, sonra boynuma, köprücük kemiğime doğru kayıyor. Başımı geriye atıyorum, nefes nefese, dudaklarını her yerde istiyorum. Her yerde.

Ağzı kulağıma yaklaşır. "Gecenin aşkına, Em." Adımın sesi, ona sarılmamı daha da sıkılaştırır.

Ama sonra bunun anlamını hatırlıyorum.

Bana Em dedi. Ember'ın kısaltması, evet, ama o bunu bilmiyor. *Beni* tanımıyor. *Beni* öpmüyor. Prenses Maisie'nin hizmetçisi olduğunu sandığı kadını öpüyor. Kur yapıyormuş gibi davranan bir kadını.

Kollarında hareketsiz kalıyorum ve o da donup kalıyor. Beni bırakıyor ve ben ondan uzaklaşıyorum. İçim bana geri dönmemi, kollarının arasına atlamamı ve o dudakların tenimi okşamasını hissetmemi söylüyor, son kez olsa bile.

Ama
yapamıyor
um.

Yapamam.

Bu birlikte geçireceğimiz son anlardan biri ve o bunun farkında bile değil.

Gece yarısı geldiğinde, ben gitmiş olacağım.

Ve bu... ona bunu yapmak doğru olmaz. Kendime
de bunu yapmak doğru olmaz.

"Geri dönmeliyiz," diye fısıldıyorum ve kıyıya doğru dönüyorum. Sesimdeki pişmanlığı duyabiliyor mu? "Ben giyinene kadar burada kal."

"Merak etme," diyor, çarpık gülümsemesine rağmen sesi kalın çıkıyor.

"Sakinleşmek için birkaç dakikaya ihtiyacım var."



EMBER

Bizi saraya geri uçururken her santimim yanıyor. Kollarımı boynuna dolamak neredeyse acı verici, çünkü bu sadece ellerimin saçlarında, dudaklarının köprücük kemiğimde olduğunu hayal etmeme neden oluyor. Benden yayılan arzuyu hissedebiliyor mu acaba? Eğer hissediyorsa, hiçbir şey söylemiyor, kaldığımız yerden devam etmemiz için beni ikna etmeye çalışmıyor.

Ah, bunu ne kadar çok istiyorum...

Kubbenin çok uzak olmayan bir yerindeki bahçede, boş bir avluya iniyoruz. Avlu, parlak sarı rengiyle açıklığı dolduran çuha çiçekleriyle çevrili.

Franco beni bırakıp aramıza mesafe koyar, sanki bu onu bana ulaştırmaktan alıkoyacakmış gibi ellerini ceplerine sokar. Bana tereddütlü bir gülümseme atar. "Baloya dönelim mi?"

Midem düğümleniyor. En son saati gördüğümünden bu yana ne kadar zaman geçtiğini hesaplamaya çalışıyorum. Şimdi gece yarısı olmalı. Veda zamanı yaklaşıyor. Özgürlük zamanı yaklaşıyor.

Neden bu beni olması gerektiği gibi heyecanlandırmıyor?

"Biraz yorgunum," diye yalan söylüyorum. "Odama döneyim."

Kaşlarını çatıyor. "İyi misin? Göl çok mu..." Endişeyle yutkunuyor, yüzü endişeyle doluyor.

Kendime gülümseme izni veriyorum, erimiş kalbimden yayılan sıcaklığın bir parçasını ona iletmek için. "Evet, iyiyim. Göl harikaydı."

"Belki bir ara tekrar yapmalıyız," diyor çekingen bir gülümsemeyle. Gözleri benimkilere kilitleniyor. "En azından öpüşmeyi. Seni tekrar öperim. Her yerde. Her zaman. Eğer istersen."

Tabii ki istiyorum. Şimdi beni öpmeni istiyorum. Her zaman beni öpmeni istiyorum.

Ama bunu söylemiyorum.

Bunun yerine, prenses kişiliğimi takınarak dik duruyorum. "Çok güzeldi, ama bu oyunu oynamak için öpüşmemize gerek yok."

Ellerini ceplerinden çıkarır, parmaklarını kıvrıp açar. "Ya bu rol yapma değilse?"

"Ama öyle," diyorum, fazla rahat bir gülümsemeyle. "Öyle olmak zorunda değil."

Kalbim bu sözlerle hızla atıyor. Ayaklarım hareket etmek, aramızdaki mesafeyi kapatmak, kollarıma onu sarmak ve bunun gerçek olmasını ne kadar istediğimi söylemek için yalvarıyor. Ama değil. "Bu rol yapma, Franco. Bunu değiştiremezsin."

Birkaç adım yaklaşır. "Evet, değiştirebiliriz. Sana kur yapabilirim... *senin* olarak."

Başımı salladım, içimde filizlenen umudu bastırdım. "Hayır, yapamazsın. Beni tanımıyorsun bile. Ben prenses değilim. Senin kur yapabileceğin biri değilim. Benim gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Seni tanıyorum. Her şeyi bilmiyor olabilirim, ama iki hafta içinde seni hayatımda tanıdığım herkesten daha iyi tanıdım. Senin beni tanımana izin vermem de aynı şekilde. Sana hiç kimseye anlatmadığım şeyler anlattım."

Boğazımda bir yumru oluşur. "Yanılıyorsun. Beni tanıdığını sanıyorsun. Üzgünüm. Ben sandığın kişi değilim."

"Ben..."

"Gidiyorum." Sözler ağzımdan bir anda dökülüyor. "Gidiyorum Franco. Gece yarısı. O zamana kadar beni burada tutacak hiçbir şey kalmayacak. Hiç kalmak istememiştim."

"Gidiyor musun?" Yüzünde acı ve şaşkınlık belirir. "Ben... Ay sonuna kadar kalacağını sanıyordum?"

"Seni yanılttım."

Kaşlarını çatıyor. "Maisie ile olan anlaşman bittiğinde gitmeyi planladığını biliyorum, ama... *senin* için hiçbir şey değişmedi mi? Benim için *her şey* değişti. Seni kaybetmek istemiyorum."

"Benim için hiçbir şey değişmedi. Hiçbir şey. Buraya geldiğimde prenses değildim, şimdi de prenses değilim. Hatta bir hizmetçi bile değilim." Sesim kırılır, boğazımda biriken hıçkırıkla boğulur. Birkaç adım geri çekilirim. "Eğer... eğer başka biri olsaydım..."

"Başka biri olmanı istemiyorum." Bir adım öne çıkar ve içimi korku kaplar. Ondan korkmuyorum, ama bana dokunursa ne yapacağımdan korkuyorum. Tek bir dokunuşla kendimi kaybedebilirim. Ona kalbimi açabilir, kim olduğumu söyleyebilir, ona gerçek yüzümü gösterebilirim. O zaman beni reddetmekten başka seçeneği kalmaz.

O benim gibi biriyle evlenemez. Kim olduğumu bilseydi, buraya ait olmadığımı hemen anlardı. Onunla birlikte olamam.

Bu yüzden ona karşı kullanabileceğim tek silahı kullanmaya karar verdim. O kolların beni sarmasını engelleyecek, bana dokunmasını önleyecek tek şey.

"Ve ben *seni* istemiyorum." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, dilimde bıraktıkları acı tada kalbim sızlar.

Donar, bana uzanmak üzere olan eli havada kalır. Yavaşça, elini yanına indirir.

İçimde bir ses, sözlerimi geri almamı, gözlerindeki acı dolu bakışı silmemi, ona gerçeği söylememi haykırıyor.

Ama gerçek *ne*?

Beni asla sevmeyecek birine aşık olduğumu mu? Ona çoktan aşık olduğumu ve onun bildiği her şeyin bir illüzyon olduğunu mu?

Dışarı çıkmak isteyen her yumuşak kelimeyi yutarak, sesimi sert tutuyorum.
"Beni durdurma. Peşimden gelme." Bunun üzerine, dönüp saraya kadar koşuyorum,
gözyaşları yanaklarımdan akıyor.



FRANCO

Onun gidişini izlerken, kalbimi de onunla birlikte götürmüş gibi hissediyorum. Göğsüme keskin bir acı saplanıyor. Etrafımda gölgeler kıvrılıyor, beni titretiyor. Vücudum büzülüp kendi üzerine katlanmak istiyor. Sanki yeniden küçülmüşüm gibi hissediyorum, sarayın koridorlarını kontrol edilemeyen duygularıyla dolduruyorum.

Ama artık küçük değilim.

Derin bir nefes alıp gölgelerimi kontrol altına alıyorum ve karanlık geri çekilip içimdeki yerine dönüyor. Em'in kaçtığı yolu izliyorum. Kalbim beni takip etmeye çağırıyor. Henüz söylemeye başladığım gerçeği daha fazla söylemeye çağırıyor.

Ama onun öfkeli sözleri zihnimde yankılanıyor.

Seni

istemiyorum.

Beni durdurma.

Peşimden gelme.

O sözleri söyledikten sonra pişmanlıkla enerjisinin nasıl yükseldiğini düşünüyorum, ama bu acımı hafifletmiyor. O sözleri söylerken ne yaptığını çok iyi biliyordu. Beni uzak tutacağını biliyordu. Onun peşinden gidemem.

Yapamam.

O istemediği sürece yapamam.

Beni öldürse bile, hareketsiz kalmak zorunda kalsam bile.

"Burada ne yapıyorsun?" Kız kardeşimin sesiyle irkilirim ve Nyxia'nın bahçe yollarından birinde bana doğru yürüdüğünü görürüm.

Derin bir nefes alıp kendimi topluyorum. "Aynı soruyu sana da sorabilirim," diyorum alaycı bir gülümsemeyle. Dudaklarımın kıvrılması, göğsümü delen acıyla çelişiyor. "Bütün ay tatilde olduğunu sanıyordum."

"Nasıl olduğunu görmek için geldim." "Lorelei burada mı?"

Dudaklarını sıkıştırdı. "Yalnız geldim."

İçimden gelmeyen soğuk bir kahkaha attım. "Yani, seni beni gözetlemeye gelmene izin vermedi mi?"

Elini kalçasına koyup bir yana çekiyor. "Sadık bir kız kardeş, sevgili kardeşini casusluk yapmadan kontrol edemez mi? Buraya geldiğimi söyledim, değil mi?"

"Peki, Nyxia," dedim, kollarımı kavuşturarak. "Büyük değerlendirmen nedir? Nasıl gidiyorum?"

"Belli ki bir şeye kızmışsın." Gözleri, Em'in az önce geçtiği yolu takip etti. "Prenses Maisie ile konuşurken gördüm."

İçimde bir rahatsızlık uyandı. Eğer bizi gördüyse, o zaman bizim aramızdaki gerginliği de *hissetmiş* olmalıydı. "Bu konuda söylemek istediğin bir şey var mı?"

Yüzündeki ifade biraz yumuşadı. "Senden tek istediğim, ona bir şans vermek. Aranızda işler yolunda gitmezse, sana başka bir prenses bulurum."

Kalbim sıkıştı. Başka bir prens bulmasını istemiyorum. Başka birini bulmasını istemiyorum. Ben sadece...

Gidiyorum Franco.

Seni istemiyorum.

Kahretsin. Anlamadığım çok şey var. Bilmediğim çok şey var. Em'in duygularının benimkilerle aynı olmadığına inanmak zor değil. İstedğim her kadını tavlayabileceğimi düşünecek kadar kibirli değilim, ama onun bana karşı hissettiklerini gördüğümde, arzum, neşim ve mutluluğum alevleniyor. Onlar benimkilerin aynısı. Aramızda olduğunu itiraf etmeye hala çok korktuğum şeyleri yansıtıyor.

Ama bunların hiçbirinin

önemi yok. Değil mi?

Nyxia'ya bakışlarımı daralttım. "Neden bir kraliyet mensubu ile evlenmem bu kadar önemli?" Gözlerini devirdi. "Bunu defalarca konuştuk Franco."

"O zaman bir kez daha konuşmanın ne zararı var?"

"Peki," der, elini umursamazca sallayarak. "İnsanların ve perilerin saygısını kazanman gerektiğini ikimiz de biliyoruz."

"Çünkü insanlar beni dikkatsiz bir züppe olarak görüyor ve periler de seni gördüklerinde bana zayıf buluyor."

"Ben öyle söylemezdim."

"Ama gerçek bu."

O öfkeyle nefes alır. "Israr ediyorsan. Her ne olursa olsun, tahtıma meydan okuyacaksan, kendin meydan okunmayacak kadar güçlü bir konumda olmalısın. İkimiz de biliyoruz ki insanlar kraliyet evliliklerine ve varis yetiştirme yeteneğine saygı duyarlar, oysa periler gücü ve güçlü ittifakları saygı duyarlar."

Başımı sallarım. "On bir yıl önce, bir insan aristokratın kızıyla evlenmeme razı olmuştun."

"O zaman henüz bu kadar erken emekli olmak istediğimi bilmiyordum." Duruşu hafifçe gerginleşir. "Ve o zaman ilk sosyete sezonundaki tüm o fiyasko henüz yaşanmamıştı."

"Hatalarımı kendim düzeltmem için beni hiç teşvik etmedin. Bunun yerine, işleri kendi eline aldın."

"Utanç duyduğunu biliyordum. Eğer istediğin buysa, saklanmana izin vermek istedim."

"Gelecekteki kral, görevlerinden veya hatalarından saklanmamalı."

Bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyor. "Franco, seni olduğun gibi kabul ediyorum. Benim gibi ilgiye ihtiyaç duymadığını biliyorum. Daha yufka yürekli olduğumu biliyorum."

"Eğer kral olacaksam, halk da beni olduğum gibi kabul etmeli." "Ve kraliyet evliliği bunu çok daha kolay hale getirecek."

"Belki bu sefer işleri kolaylaştırmak istemiyorum. Belki bir kez olsun emek vermek istiyorum. Belki insanları tanımak için zaman ayırmak ve onların da beni tanımasını istiyorum. Onlara seelie olmayanların güzelliğini göstermek istiyorum."

Kız hafifçe güldü. "Bunlar çok güzel ve idealist sözler, ama bizim daha fazla parlak ideallere ihtiyacımız yok. Senin konumunu göstermeliyiz. Aksi takdirde..."

"Yoksa ne olur? Tahtıma meydan okunur mu? İnsanlar yeni bir isyan başlatır mı? Kralın görevlerini yerine getireceksem, bu tür çatışmaları olduğum gibi halledebilmeliyim. Sahte iddialara güvenmem gerekmemeli."

"Kraliyet evliliği sahte iddialar değildir."

Bir adım daha yaklaşıyorum, gölgelerim öfkeyle kıvrılıyor. "Nyxia, anlamıyorsun. Bir prensesle evlenmek istemiyorum."

"Prensesle evlenmek zorunda değilsin. Prensle, prensin kızıyla, kraliyet kuzeninle evlenebilirsin..."

"Nyxia," diyorum dişlerimin arasından. "Ne?" diyor, masum bir ifadeyle.

"Beni varisin olarak, kral olman için güveniyorsan, kendi yolumu bulacağıma da güvenmelisin. Her şey yanıp kül olursa, olsun. Kendi çabalarımınla tacı elde edemezsem, o zaman hak etmiyorum demektir."

Yüzü kararır. "Her şeyin mahvolma riskini göze alamam. Ay Sarayı için çok uzun süre çok çalıştık. Eskiden tek başıma hüküm sürdüğüm yerde şimdi bir seelie kral olması yetmez mi?"

Gözlerimi kapatıp iç çekiyorum. "Kardeşim, gerçekten vazgeçmeye hazır olup olmadığına karar vermelisin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Emekli olmak ve Lorelei'ye özlediği sade hayatı vermek istediğini söylüyorsun. Kalbinin sesini dinlemek ve aşkın getirdiklerini yaşamak istediğini söylüyorsun. Ama yine de geride bıraktığın tahtı elinde tutmak istiyorsun."

"O taht binlerce yıldır bizim soyumuzda."

Nyxia'ya keskin bir bakış attım. "Eğer soyumuzun Lunar'ın başarılı yönetimi için vazgeçilmez olduğuna bu kadar eminsen, o zaman benim kendi hakkımla kral olacağıma güvenebilmelisin, senin hakkınla değil."

"Bu mantıklı değil."

"Mantıklı, Nyx. Ya benim istediğim gibi yap ya da hiç yapma."

Dudaklarını sıkıştırır ve direncini hissedebilirim, eşine olan sevgisi kontrol etme ihtiyacıyla çatışmaktadır. Sonra enerjisi yumuşar. "Peki," der, "kendi bildiğin gibi yap, ama beni uyarmadın deme."

Ona bakarak, onunla bir kez olsun tartışmayı kazandığımı inanamadan ona bakıyorum. "Ciddi misin?"

"Evet, Franco, ciddiym. Şimdi baloya dönmen gerekmez mi?"

Onun yüzünden, hala ışıklar, müzik ve dansla dolu kubbeye bakıyorum. "Hayır," diyorum ve bu kelime içimde bir rahatlama hissi yaratıyor. "Önce yapmam gereken bir şey var."



EMBER

Odama varır varmaz, komodinin üzerindeki saati arıyorum. Gece yarısına çeyrek var. Oda içinde dolaşırken, yanıma almam gereken şeyleri toplarken kalbim deli gibi atıyor: temiz bir gecelik, yedek bir bluz ve yürüyüş eteği. Her hareketimde kalbim daha da batıyor, acısı daha da şiddetleniyor. Franco'ya söylediğim son sözler zihnimde yankılanıyor, ruhumu yakıyor.

Bunun gerekli olduğunu kendime söylemeye çalışıyorum. Bizim bir geleceğimiz yok.

Maisie'nin aceleyle yaptığı seyahatlerde yanına aldığı gibi bir bez çanta bulana kadar gardırobu karıştırıyorum. Bu çanta o kadar büyük değil ama gideceğim yere çok fazla şey götürmem gerekmeyecek. Geri kalan her şeyi yolda alabilirim. Çantamı Gray Quarter'daki dairede bırakmış olabilirim, ama Maisie'nin elbiselerinden veya kolyelerinden birini bile satarsam, yolculuğum ve sonrasını finanse etmek için yeterli param olur.

Aklım planımı kesinleştirmek için dönüyor. Yürüyerek Evanston'a gideceğim. Sabah ilk iş olarak Black Square'de Maisie'nin eşyalarından birini satacağım. Tren biletimde yazdığı gibi, Evanston İstasyonu'ndan saat dokuz trenine bineceğim. Lumenas'taki varış noktama ulaşacağım.

Keman çalan sevgilim, yani *eski* sevgilim haklıysa, şehre vardığımda katılabileceğim bir topluluk bulmakta sorun yaşamayacağım. O zaman tüm hayallerim gerçek olacak. Tüm pazarlıklardan, tüm bağlardan kurtulacağım. Yeni bir hayata başlayabilir, yeni bir isim alabilir, yeni bir insan olabilirim...

Başka biri olmanı istemiyorum.

Kafamı sallayıp daha az acı veren düşüncelere geri dönüyorum.

Bir gruba katılacağım, adayı gezeceğim. Her gece piyano çalacağım...

Belirli bir piyano taburesinin anıları, yaklaşan dudakların anıları zihnimi dolduruyor. Bu gece nihayet tadına vardığım dudaklar.

Başka biri olmanı istemiyorum. Ve seni istemiyorum.

Göğsümden bir hıçkırık yükselir, yanaklarımdan taze gözyaşları akmaya başlar. Düşüncelerimi ne kadar değiştirmeye çalışsam da, tekrar tekrar son sözlerimize dönüyor. Söylemek istemediğim sözler. Onun kalbini kırdığı kadar benim kalbimi daha da derinden parçalayan sözler. Tabii o, benim aksime, söylediklerini içten söylemediyse.

Ağır adımlarla tuvalet masasına doğru sürükleyerek kendimi şapka kutusunu açtım.

gümüş eşyalarla dolu şapka kutusunu açtım. Madalyonumu ve kararmış gümüş bıçağı çıkardım, madalyonu çantama koydum ve bıçağı kilitli sandığa götürdüm — gerçek kimliğimin son kalıntılarının bulunduğu sandığa. Sandığı duvardan uzaklaştırdım ve önünde çömeldi.

Gözyaşlarının parıltısından neredeyse hiçbir şey göremiyorum, ama tüm acımı, tüm öfkemi ve acımı bıçağın kalın sapını kilide vurarak dışa vuruyorum. Sadece üç sert darbeye kilit açılınca şaşıyorum. Bir kez daha hıçkırarak, kilidin yanındaki mandalları çevirip sandığın kapağını kaldırıyorum.

İçindeki giysileri, sakladığım balo elbisesini bulana kadar yere atıyorum. Titreyen parmaklarımla kıvrımların arasında tren bileti ve ayakkabılarımı arıyorum, ama ne kadar hareket edersem, uzuvlarım o kadar ağırlaşıyor. Sanki kanıma soğuk demir katılmış gibi hissediyorum. Sandığı iterek dizlerimi göğsüme çekiyorum ve alnımı dizlerime dayıyorum. Parmaklarım pürüzsüz opal hilale ulaşana kadar boğazımın dibine uzanıyorum.

Birkaç saniye derin nefes alıp vererek kalbimin sakinleşmeye başladığını hissediyorum. Sonra, bacaklarımda kalan tüm gücümle ayağa kalkıp saate bakıyorum.

Gece yarısına on saniye var.

Tabii saat yavaş ya da hızlı olabilir...

Dokuz.

Ama sihir, niyetle o kadar iç içe geçmiştir ki...

Sekiz.

Yedi.

Altı.

Özgürlük nasıl bir his olacak?

Beş.

Dört.

Bunu hak ediyor muyum ki?

Üç.

Franco'ya söylediğim onca şeyden sonra...

İki.

Babama yaptıklarımın sonra...

Bir.

Nefesim hızla dışarı çıkıyor ve ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Enerji dalgası içimden yükseliyor, bacaklarımdan kollarıma ve başımın tepesine doğru yayılıyor. Kaslarım tek tek gevşiyor, çenem açılıyor, midem yatışıyor. Sürekli benimle olan o donuk ağrı tamamen kayboluyor, farkında bile olmadığım acılar da onunla birlikte gidiyor. Birkaç saniye içinde vücudum daha hafif, daha güçlü hissediyorum. Zihnim berraklaşıyor, kalbim ısınıyor.

Aynen böyle, özgürüm.

Özgür.

İki pazarlığın olmaması coşku verici. Göğsüm, şimdiye kadar aldığım en derin, en baştan çıkarıcı nefeslerle inip kalkıyor. Kalp atışlarımın sesi

bir şarkı gibi geliyor ve birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim onu dinlemek. Ritmi, neredeyse duyabileceğim kelimeler söylüyor, sadece dikkatimi versem netleşecek kelimeler...

Yine boynumun dibine uzanıyorum ve hala balo elbisesini ve süslemeleri giydiğimi hatırlıyorum. Eteğime, etek ucunu süsleyen büyülü nota kağıtlarına bakınca kalbim sıkışıyor.

Yeni bir hayat için

bir şarkı. Güvenlik

için bir şarkı.

Aşk için bir şarkı.

Dudaklarım küçük bir gülümsemeye çekilir, kalbimi hafifleten bir gülümseme. Ama hafifleten sadece o değil. Birlikte bir korku dalgası da yükselir. Henüz tren biletim almadığımı sandığa, sonra da aceleyle hazırladığım çantama bakarım.

Özgürlük sonunda benim. Her zaman istediğim hayatı yaşayabilirim. Her zaman arzuladığım şeyleri yapabilirim. Her zaman olmak istediğim kişi olabilirim.

Başka biri olmanı istemiyorum.

Boğazımda bir yumru oluşuyor.

Franco beni tanımıyor. Gerçekte kim olduğumu bilmiyor.

Ama belki de bunu hak ediyor.

Hiç düşünmeden kapıya koşup açtım. Franco kapının diğer tarafında duruyordu.



Hayal görmediğimden emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırpyorum, ama prensin gerçekten orada olduğu anlaşılınca kalbim çılgınca atmaya başlıyor. Franco, bir elini kapı çerçevesine dayamış, başı eğik, omuzları çökmüş bir şekilde duruyor. Onu ilk kez böyle gördüğüm anı hatırlıyorum. O zamanlar kendinden emin, kendini beğenmiş biriydi. En ustaca, en çekici gülümsemesiyle başını kaldırmıştı. Ben de ona alaycı bir şekilde bakmıştım.

Ama bu sefer yorgun görünüyor. Yenilmiş. Yaralı.

Benim yüzümden yaralı.

"Franco." Adı bir yalvarış gibi çıkıyor. İçimdeki her şey ona ulaşmak, onu rahatlatmak, ona dokunmak istiyor, böylece onun gerçek olduğunu daha da kesin olarak anlayabileceğim.

Gözlerini bana kaldırıyor. Sesi gergin çıkıyor. "Dileğini dinlemediğim için özür dilerim, ama lütfen beni dinle. Seni burada tutmak için gelmedim. Sana hislerimi söylemek için geldim. Konuşmam bittiğinde tek kelime etmeden gidebilirsin. Bütün öfkenle beni reddedebilirsin. Kabul ederim. Buna hazırım, her acı verici anına. Lütfen beni dinle."

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Kelimelerle ifade edemediğim için tek yapabildiğim başımı sallamak. Sonra titrek ayaklarla kenara çekilip onu içeri alıyorum. Bana bakmadan odama giriyor ve ben kapıyı arkasından kapatıyorum. Balkon kapısına doğru yürüdüğünü izliyorum, sonra yüzünü elleriyle kaplayıp ileri geri yürümeye başlıyor. Sonunda durup bana dönüyor.

"Ben... Sanırım seni seviyorum, Em." Nefesim kesilir.

"Hayır," der, kalbimi batırarak. "*Sanmıyorum*. Hâlâ korkuyorum." Aramızdaki mesafeyi kapatır ve ellerini omuzlarıma nazikçe koyar. Gözleri gözlerime kilitlenir. "Seni seviyorum. Gideceğini biliyorum ve eğer yapman gereken buysa sorun değil. Sadece sevildiğini bilmeni istiyorum. Güzel olduğunu. Büyününün güzel olduğunu."

Gözlerim buğulanır, göğsümde sıcaklık yayılır. Kalbimin derinliklerine gömdüğüm şeyleri ona söylemek isterim, ama yine de... korku hala oradadır.

"Sen benim neye benzediğimi bile bilmiyorsun," diye fısıldadım.

"Görünüşünün ne önemi var ki? Geleneksel standartlara göre yüzün çirkin olabilir, ama bu senin güzelliğini azaltmaz, çünkü duygularının dokusunu gördüm. Senin hissettiklerini hissettim, nasıl bir insan olduğunu gördüm. Seni mırıldanırken duydum ve ruhun gibi olan enerjik izinin derinliklerini gördüm. Nazik ama acımasızca dürüst olduğunu biliyorum. Kibirli olmadan zekisin. Kendin açıkça incinmiş olsan da başkalarını koruyorsun. Tehlikeli büyün yüzünden dışlanmış ve utanç duymuşsun, ama buna rağmen bir canavara dönüşmedin. Bunun gerçek kimliğini, vahşi bir güzelliğe ve güçlü bir insan iradesine sahip bir varlığı değiştirmesine izin vermedin. Empati ve öfkeye sahip bir varlığı. Maskeni hiç görmemiş olsam da, *seni* gördüm Em. Ve şimdi de görüyorum. Seni seviyorum. Kalbimin her atışında ne kadar kalmanı istesem de, seni zorlamayacağım. Senden bunu istemeyeceğim. Ama lütfen bil ki, seni sevdim." Bakışlarımı birkaç saniye daha tuttu, sonra omuzlarımı bıraktı ve bir adım geri attı. "Söylemek istediğim tek şey buydu."

Sözleri kalbimde fırtına gibi esiyor. Dilim ağzımda ağırlaşıyor Sessiz kalabilirdim. Onun gitmesine izin verebilirdim.

Ya da ona gerçeği söyleyebilirdim.

"Korkuyorum," dedim.

"Neden?"

Aramızdaki mesafeyi azaltmak için bir adım yaklaşıyorum. "Gerçekte kim olduğumu öğrendiğinde, söylediğin her kelimeyi geri alacaksın."

"Söylemeyeceğim."

"O zaman..." Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, ayaklarımdaki büyülenmiş ayakkabıları bağlayan kurdeleye uzanırken patlayacakmış gibi hissediyorum. Bu gece ikinci kez, onun huzurunda ayakkabılarımı çıkarıyorum.

ayakkabılarımdan çıkıyorum.

Bu sefer o da bakıyor.

Bu sefer, ona arkasını dönmesini istemiyorum.

Yüzümü, saçlarımı saklamak isteyen korkuya rağmen, cesaretimi toplayıp dik duruyorum. "Ben buyum Franco."

O, okunamaz bir ifadeyle bana bakıyor, hiçbir şey söylemiyor.

Bakışlarımı ondan ayırıp, gözlerimi kravatına dikiyorum. "Son üç yıldır, babam öldüğünden beri, üvey annemin beni zorladığı bir anlaşma yüzünden üvey ailemin hizmetçisi olarak yaşıyorum. Bir gün, üvey ailem Madame Flora'nın dükkanının önünde prensle buluşmak için bir plan yaptı, ama ben bunu sonradan öğrendim. Prens, çirkin hizmetçilerini yanlarında görmek istemediğinden, beni yolun dışına gönderdiler. Ben de itaat ettim."

Cesaretimi toplayıp Franco'nun tepkisini görmek için başımı kaldırıyorum. Anladığında gözlerinde beliren ifade çok net. Yüzü düşüyor. "Sen. Sen. Tabii ki sendin."

Mideme bir ağırlık çöküyor. Her şey burada bitiyor. Söylediği hiçbir kelimenin samimi olmadığını anlıyor.

Dudakları gülümseme ve kaşlarını çatma arasında gidip geliyor. "Oh, Em, çok üzgünüm. O gün sana söylediğim sözler için hiçbir mazeretim yok. Senin affını nasıl kazanabilirim?" Sesi pişmanlıkla dolu, ama pişmanlığı söylediklerinden mi? Yoksa geri almak zorunda kalacağı duygularını itiraf ettiğinden mi?

"Zaten affedildin, Franco. Artık seni suçlamıyorum. Karşılaştığımızda senden nefret etmişim, ama şimdi seni tanıdıkça, neden insanları böyle uzaklaştırdığını anlıyorum. Neden yabancılarla tanışmaktan nefret ettiğini. Neden seni gerçekte kim olduğunu bilmeyen hayranların peşinde koşmasından tiksindiğini."

Boğazı titriyor. "Ve?"

"Ve ne?"

"Şimdi benim için ne hissediyorsun?"

Korku dalgası içimi kaplar, dudaklarımı mühürler.

Ama hayır. Artık tutsak değilim. Kendimi özgür bırakacağım. Özgürce konuşacağım. Sonu ne kadar acı olursa olsun.

Sesim titreyerek çıkar. "Seni seviyorum." O bir iç çekişle nefes verir.

Gözlerimi kapatıyorum, ona bakamıyorum, o iç çekişin anlamını anlayamıyorum. "Ya sen? Artık gerçek beni tanıdın..."

Ellerini yanaklarıma koyar ve gözlerimi açtığımda gülümseyen yüzünü görürüm. "Hiçbir şey değişmedi. Söylediğim her kelimenin anlamını içtenlikle söyledim."

"Ama anlamıyor musun? Önemli değil. Ben prenses değilim ve senin metresin olmayacağım."

Başparmağını yanağımda gezdirdi. "Daha nasıl daha açık olabilirim? Bütün kalbim senin. Bu kral olamayacağım anlamına geliyorsa, öyle olsun. Tahtı elinde tutmak için gerçek kimliğimi feda etmem gerekiyorsa, o zaman bu taht için savaşmaya değer bir taht değil."

"Ama kraliçe..."

"Belki o yanılıyor," dedi. "Güçlü bir kraliçe olabilir, ama benim kral olmak için en iyi yol konusunda yanılıyor olabilir. Belki bir prensesle evlenmek halkın saygısını kazanmak için yeterli değildir. Belki halkımızın *gerçek* birine ihtiyacı vardır. Halkımın ne istediği önemli değil, önemli olan benim istediğim. *Sen* benim istediğim kişisin. Sevdığım kişisin. Gitmeye kararlı olsan bile, nereye gidersen git, kalbim senin peşinden gidecek. Eğer istersen, bedenem senden uzak duracağım, ama kalbim artık senin."

İçimde parıldayan umutla dudaklarım hafifçe kıvrıldı. Umut daha da parlaklaşarak korkumun son kalıntılarını da yok etti. "Senin de benimkini aldın."

"Adın ne?" "Ember."

"Ember." Kelime, hafif bir esinti gibi nefesle çıkıyor. "Bu yüzden sana Em dememe izin verdin. Asla *M* harfi olması gerekiyordu."

"Ailem bana öyle seslenirdi. İstersen sen de öyle seslenebilirsin." "Em. Benim Ember'im."

Adımın sesi, tam adımın sesi, kalbimi en tatlı zevkle dolduruyor. "Franco'm."

Dudakları dudaklarıma yaklaşır ve gölde bıraktığımız ateşli tutku yeniden alevlenir. Bu sefer kendimi hiç tutmam. Kollarımı boynuna dolayarak kendimi ona sıkıca bastırırım. Dili dilimi okşar ve dudaklarına inlemelerle karşılık veririm. Bir elim saçlarını okşarken, diğer elim omzunun önünden kayarak yüzme sonrası hala nemli olan ipek kravatının üzerine kayar. Parmaklarım gömleğinin yakasına kadar iner, elimi göğsünün sıcaklığı üzerinde gezdiririm. O biraz geri çekilir, gözlerinde bir soru belirir. Parmaklarım kravatının düğümüne ulaşırken onun bakışlarını tutarım.

Dudaklarım gülümsemeye bürünür ve onun karşılık verdiği sırtış, karnımdan bir sıcaklık yayar. Dudakları tekrar dudaklarıma dönüyor, ama öpücüklerimiz artık daha yavaş, daha yumuşak. Kravatını çözüp yere atıyorum, sonra ellerimi ceketinin altına kaydırıp onu da yere düşürüyorum. Sırada yeleği var. Gömleğinin düğmelerine uzanırken, o eğilip beni bacaklarımdan kaldırır ve tuvalet masamın üzerine oturtur. Dudakları boynumda dolaşır ve ben başımı ona daha fazla yaklaşması için yana çeviririm. Gömleğinin kalan düğmelerini açmaya devam ederken, elleri elbisenin arkasındaki kopçalara uzanır. Son düğmeyi de açtığında, gömleğini tamamen çıkarır. Ellerimi gövdesinde yukarı aşağı gezdiririm,

dövmelerinin çizgilerini takip ediyorum, ta ki o tekrar bana yaklaşıp elbisenin kopçalarını açana kadar.

Elleri arkamda hareketsiz kalır, sonra yavaşça kollarıma doğru hareket eder. Gözlerimi ondan ayırmadan, kolları omuzlarımdan, kollarımdan geçirir, korse ve geceliğim ortaya çıkana kadar elbiseyi belime kadar indirir. Orada durur ve geri çekilerek bana bakar, elleri tuvalet masasının iki yanında durur.

"Sen kesinlikle muhteşemsin," diyor. Gözleri geceliğimin yakasından köprücük kemiğime kayıyor. Bir elini saçlarıma götürüyor ve saçlarımdan uzunluğunu okşuyor. "Bu renk çok güzel." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Sen çok güzelsin."

Dudaklarımız buluşur. Yavaşça. Yavaşça. O tekrar geri çekilir.

Dik oturarak parmaklarımı korseimin üst kancasına getirip açarım. Sonra bir sonrakine geçerim. Bir sonrakine. Her hareketimi izliyor, nefesleri sığılıyor, kasları geriliyor. Korseyi çıkardıktan sonra öne eğilip dudaklarını ararım. Dudaklarını benim için açar ve dilimi onun diline değdiririm. İler ve elleri geceliğime uzanır. Yavaş, nazik hareketlerle, geceliğimi aşağıya doğru indirir, cildimi bir santim bir santim ortaya çıkarır, ta ki kumaş belimdeki korsenin kenarına gelene kadar. Bir elini kalçamda tutarken, diğer elini belimden yukarıya, sonra göğüslerimin kıvrımlarına doğru kaydırır. Eli çıplak tenimde sıcak hissedilir ve ben onun dokunuşuna doğru kendimi ona doğru eğilirim. Başparmağını tembel bir daire çizerek gezdirir, başımı geriye atıp dudağımı ısırma neden olur.

Bu onu sarsıyor gibi görünüyor. Beni tekrar kaldırıyor ve bu sefer yatağıma götürüyor. Sırtım yumuşak battaniyelere değdiği anda, onun yardımıyla eteğimi kalçalarımdan altına indiriyorum. Sonra pantolonunun düğmelerine uzanıyor. Düğmeleri birer birer açmasını izliyorum. Siyah mürekkebinin gövdesinde ne kadar aşağıya indiğini görmek için sabırsızlanıyorum ve gerçekten de oldukça aşağıya indiğini, onun şişkinliğinin hemen üzerinde bittiğini görmekten memnun oluyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve ben yatakta daha uzağa kayıyorum. O pantolonunu çıkarıyor ve yanıma uzanıyor. Saygıyla dikkatini bana vererek, elini baldırlarımdan uyluklarıma doğru kaydırıyor. Parmak uçlarımla göğsünün düzlüklerini keşfediyorum, sonra elimi kalçasına koyuyorum.

"Dövmelerin çok güzel," diyorum, nefes nefese.

Gözleri vücudumun her yerini tarar ve ağzının köşesinde sinsi bir gülümseme belirir. "Seninkiler de öyle."

Şaşkınlıkla kendime baktım. Dudaklarımdan bir kahkaha patladı, çünkü cildimin gümüş aylar ve takımyıldızlarla kaplı olduğunu gördüm. Ayak bileklerimi üç nota çizgisi sarıyordu. Parmaklarım kolyeye doğru uzandı. "Büyünün cilde de etki edeceğini bilmiyordum."

"Kolyenizi çıkarayım mı?"

Başımı sallarım. "Şu anda aramızda herhangi bir büyü olmasını istemiyorum."

Boynumun arkasına uzanıp tokasını açıyor. Kolyeyi komodinin üzerine koyduktan sonra bana dönüp elini yanağıma koyuyor. "Seni seviyorum, Ember."

Adımın onun aşk ilanı ile birleşmesi, içimde coşkulu bir titreme yaratır. "Seni seviyorum, Franco."

Tekrar öpüşüyoruz ve ben ona doğru eğiliyorum. Elleri vücudumun üzerinde dolaşıyor ve dokunarak beni keşfetmeyi bitirince, aynı şeyi dudaklarıyla yapıyor, cildimde, göğüslerimde, uyluklarımın arasında öpücükler bırakıyor. Sonra her iki bacağıma da öpücükler konduruyor ve ardında ateş bırakıyor. Uyluklarımın tepesindeki karıncalanma neredeyse dayanılmaz, içimi yakıyor. Hiçbir şey böyle hissettirmemişti. Hiçbir sevgili bende böyle bir özlem uyandırmamıştı. Hiçbir *aşk* beni bu kadar büyülememişti.

Parmakları karnımın üzerinde hafifçe dolaşıyor, santim santim aşağı inerek en çok onu arzulayan yere ulaşıyor. Ona doğru hareket ediyorum ama bu yetmiyor. Onun her şeyini istiyorum.

Elimi göğsüne bastırarak onu sırt üstü yatırıp üstüne çıkıyorum. Gözleri şaşkınlıkla açıldı ama gülümsemesi memnuniyet dolu. Dudaklarını tatmak için eğildim ve kalçalarımı onun üzerine yerleştirdim. Tekrar ona doğru hareket ettim, sonra aşağıya, ta ki tamamen onun üzerine kayana kadar. Beni doldurdu, sonunda o acıyı hissettim. Birlikte hareket etmeye başladık. Gözlerine baktım, sonra ellerinin vücudumun her santimini okşamasını izledim. Onun bakışları ve dokunuşları altında daha cesur, daha özgür hissettim. Hiç bu kadar canlı, bu kadar güçlü, bu kadar kuvvetli hissetmemiştim. Kalbim aşk ile parıldarken, vücudum zevkten kıvranıyor. Dudaklarımdan çıkan her inilti bir şarkı gibi, onun tutkulu sesleri ise ona eşlik eden bir armoni. Düetimize devam ediyoruz, bir senfoni yaratıyoruz. Melodimiz yükseliyor, bir kreşendo'ya ulaşıyor. Tek bir enstrüman, tek bir şarkı, son notasını çalmak için hazır, mükemmel akortlanmış bir piyano tuşu oluyoruz. Sonunda notalar çaldığında, Franco'nun kendini bırakmasıyla birlikte ben de kendimi bırakıyorum.

Birkaç saniye sonra, nefesimizi toplayarak olduğumuz yerde kalıyoruz. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve kelimelerin ifade edemeyeceği kadar çok şey anlatan baş döndürücü gülümsemelerle birbirimize bakıyoruz. Sonra dudaklarımı onun dudaklarına hafifçe değdirdikten sonra göğsüne yaslanıyorum ve kulakımı onun kalp atışlarının ritmine bastırıyorum.



FRANCO

Yüzüme değen ipeksi saçların hissiyle, gül, narenciye ve gökyüzünün kokusuyla uyanıyorum. Ellerimin altında yumuşak, pürüzsüz bir cilt var. Gözlerimi açıyorum ve Ember'in sırtını göğsüme yaslamış, kolumu beline dolamış halde yatıyor. Bir zevk dalgası beni ısıtırken, saf mutluluk kollarımdan aşağıya doğru yayılır. Dün geceki sevişmemizin anıları geri gelir ve kendimi ona karşı gergin hissederim. Hatırladığım sadece fiziksel zevk değildir. Onun enerjisinin benimkine, benimkinin de onunkine beslediği şekilde. Ona verdiğim her öpücükle, ona sunduğum her santimetrekarelik tenimle kalbimin nasıl açıldığını.

Gözlerimi kapatıp onu içime çekiyorum, uykudaki huzurunu, memnuniyetini hissediyorum. Bu an hem yabancı hem de tanıdık geliyor. Yabancı, çünkü hiç bir sevgilimle geceyi geçirmemiştim. Böyle değil. Kalbi benimkiyle iç içe olmuş biriyle değil. Ama tanıdık, çünkü Ember'ın minik vücudu, sıcaklığı, canlı enerjisi, hayatım boyunca beklediğim bir şey gibi geliyor.

Ona daha yakın yaklaşp saçlarına bir öpücük konduruyorum. Kıpırdanıyor ve kalbimi çarpıtan memnun bir inilti çıkarıyor. Gözleri hala kapalıyken bana dönüyor, dudaklarında bir gülümseme var. Elimi koluna koyuyorum ve içimde bir belirsizlik dalgası yayılıyor. Ya gözlerini açarsa ve gözlerinde pişmanlık görürsem? Ya bana bir bakıp nerede olduğunu ve kiminle olduğunu fark ederse ve enerjisi birden düşerse?

Karanlık koridorlar hafızamı dolduruyor, kederimde yayılan gölgeleri hatırlatıyor. Annemin beni terk ettiği hikayesini ve ardından gelen kederi Ember'e anlatana kadar, reddedilmekten ne kadar çok korktuğumu fark etmemiştim. Bu deneyim bana başkalarını nasıl güldüreceğimi, dikkatlerini benden nasıl uzaklaştıracağımı, başkalarının acıma duygularını nasıl yönlendireceğimi öğretti. Ama başka şeyler de öğretti. Ruhumda bu kadar ağır bir yük olduğunu fark etmediğim şeyler.

Ember gözlerini açıp yüzünü bana doğru çevirir. Nefesimi tutar ve tepkisini beklerim...

Gözlerimin içine bakarken kaşları bir an için çatıldı. Sonra elini yanağıma koydu ve beni sıkı bir öpücükle selamladı. Elimi beline sıkıca tuttum ve tüm korkularım yok oldu. Biraz geri çekildi. "Gerçek olmadığını sandım," diye fısıldadı.

Kıkırdamıştım. "Ben gerçeğim. Senin kadar gerçeğim." Bakışlarım yüzünde, saçlarında, çıplak teninde dolaştı ve kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissettim. "Artık gerçek halini görebildiğime göre, sana bakmaktan asla bıkmayacağım."

Dudaklarında bir gülümseme belirir, şimdiye kadar birçok kez gördüğüm bir gülümseme, ama farklı bir yüzünde. Büyü onun görünüşünü değiştirmiş olsa da, ifadelerini ne kadar az gizlediğini fark ediyorum. Gülümsemesi, kaşlarını çatması, düşünceli bakışları... hepsi bana tanıdık geliyor. Tabii ki yeni bir unsur da var. Beni çok hoşuna giden bir yenilik.

Ellerini göğsümde gezdiriyor ve bakışları gövdemde toplanıyor. "Dövmelerin hakkında bir şey sorabilir miyim?"

"Zaten sormadın mı?"

Bana öfkeyle bakarak beni güldürdü. O bakışı biliyorum. Glamour'un yüzüne ilk kez uygulandığında gördüğüm ilk ifadelerden biriydi. "Kendini çok komik sanıyorsun, değil mi?"

"Evet, bunu biliyorsun. Komik ve çekiciyim..."

"Ah, evet, Prens Charming'in bana zekâsı ve mizahı hakkında her şeyi anlattığını hatırlıyorum." Omuz silkiyorum. "O zaman bana inanmamıştın. Bilmeni istedim." Gözlerini deviriyor. "Artık biliyorum."

"Yakışıklılığı da unutma. Sana yakışıklı olduğumu da söyledime eminim."

Gözlerinde kurnaz bir ışıltı belirir. "Aslında, bana söylediğin ilk şeylerden biri, benim seninle bir ara sokakta sevişmek istediğimi düşündüğün idi."

Suçluluk duygusu midemi burktu. Onunla tanıştımda ne kadar soğuk ve acımasız davrandığımı hatırladım. O sokaktaki kadının sevgilim olacağını asla tahmin edemezdim. Davranışım için tekrar özür dilemek üzereydim, ama dudaklarının kıvrımı beni gülümsetmeye zorladı. "Peki, sen istemez misin?"

Düşünüyormuş gibi yaptı. "Korkunç bulmazdım."

"Korkunç değil. Bunu sana verebilirim."

Çenesini öpüp üstüne yuvarlanıyorum, dirseklerimle kendimi destekliyorum. Kıkırdıyor ama elini göğsümde tutuyor. "Dövmelerinle ilgili soruma cevap vermedin."

"Sadece onlar hakkında soru sorabilir miyim diye sordun."

Gözlerini yine devirdi, ama gülümsemesi hala parlak. "Neden onlardan var?"

Altımda uzanan baştan çıkarıcı tenin dikkatimi dağıtmamaya çalışarak göğsüme baktım. "Seelie formum, dönüşmeyi öğrendiğim ilk günden beri mürekkep gibi desenler taşıyordu. Bunun nadir görülen bir şey olduğunu anlamam on yıllarımı aldı. Diğer seelie periler bunu bana işaret etti ve insanların bu izlere dövme dediklerini söyledi. Benimkiler mürekkep ve iğneyle yapılmadı, ama zaman zaman değişiyorlar."

Parmak ucuyla karmaşık geometrik desenlerden birinin üzerinden geçti. "Bir anlamı var mı?"

"Nyxia, bunların Onikinci Mahkeme ile olan bağlantımı temsil ettiğini söylüyor. Onikinci Mahkeme, Her Şeyin Ruhani Alemi'dir, çünkü enerjimiz ve formumuz oradan ortaya çıkar."

. Bir psi vampir olarak, enerji ve duygular içimde şekillenir, koku, tat ve renge dönüşür. Bu," göğsümü işaret ettim, "fiziksel formdaki enerjik imzamı temsil ediyor sanırım."

"Franco, bu çok güzel." Desenleri izlemeye devam ediyor, kaburgalarının üzerindeki ayın evrelerini, göğüs kafesindeki üst üste binen üçgenleri çiziyor.

Dudaklarımı ısırarak, aklımdan geçenleri söylemeli miyim diye düşünürüm. Garip bulur mu? Boğazımı temizlerim. "Orada kendini bulacağını düşünüyorum."

Gözleri benimkilere bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Yutkunuyorum. "Kalbimin üzerinde yeni bir desen ortaya çıkıyor."

Elini göğsümün üzerinde gezdirip, atan etin üzerine koyar. Sonra, hayal edilebilecek en yumuşak dokunuşla, yeni desenin etrafındaki daireyi izler. Bir kez. İki kez. Sonra parmağını dairenin içindeki iki üçgenin üzerinde gezdirir, her ikisi de yukarı doğru bakıyor ve yatay bir çizgiyle ikiye bölünmüş, ikisi de havayı temsil ediyor. Uçuş. Gökyüzü.

"Sen bir rüzgar perisin, değil mi? *Yarı* rüzgar perisi, daha doğrusu." Yüzü şaşkınlıkla parladı. "Evet. Nasıl bildin?"

"Dövmeden anladım. Ama... Aslında uzun zamandır biliyordum. Bazen yemin ederken Rüzgar Sarayı'nın terimlerini kullanıyorsun."

Utanarak elini yüzüne kapattı, ama enerjisinde sadece neşe vardı. Sonra dikkatini kalbimin üzerindeki desene geri çevirdi ve üçgenleri bir kez daha izledi. Biri ikincil bir üçgene bağlıydı, bu da aşağıya doğru işaret ederek Ay Sarayı'nın elemente yakınlığı olan su elementini temsil ediyordu. Sonunda, spiral şeklinde biten kavisli çizginin her iki yarısını izler, aynadaki görüntü kalp şekline çok benziyor.

"Bunun yeni olduğundan emin misin?" diye sorar.

Başımı sallarım. "Bazen yeni desenler birdenbire ortaya çıkar. Bu da muhtemelen tanıştığımız gün oluşmaya başladı. Operadan sonra fark ettim. Bu biziz. Sen ve ben."

O da bana bakıyor, duyguları hayranlıkla doluyor. Sonra ellerini göğsümden boynuma kaydırıyor ve beni kendine çekiyor. Dudaklarımız yumuşak bir öpücükle buluşuyor, bal gibi tatlı ve tarif edilemeyecek kadar büyük duygularla dolu. Bu öpücüğün sonsuza kadar sürmesini diliyorum, bu sözsüz vaatlerin nazik alışverişi. Çok geçmeden dudaklarımız arasında ateşli bir ısı başlıyor. Ember ağzını açar ve hafifçe bana doğru eğilir. Dilim onun diline dokunur ve her santimimde arzu uyandırır. Dün geceki gibi, ikimizin enerjisini aynı anda hissediyorum. Birbirimizi besliyoruz. Birleşiyoruz. Sarmalıyoruz. Yükseliyoruz. Bacaklarını belime doluyor ve kalçalarını benimkilere sürüyor. Beni için açıldığını hissedince titriyorum. Davetkar. Yalvaran. Yalvaran.

Kendimi dayanılmaz bir şekilde yaklaşıtıyorum, tam üzerinde duruyorum. Dudaklarımı boğazına, köprücük kemiğine doğru indirirken, o ellerini saçlarımın arasına geçiriyor, dilim

dilimle onun dikleşmiş göğüslerini okşuyorum. Ağzını kulağıma yaklaştırırken nefesleri sıcak ve hızlı geliyor. "Franco," diye fısıldıyor.

İçimde bir kısıtlama yanıyor, o kadar yoğun ki tutkularımızın çok çabuk biteceğinden korkuyorum. Sonra, yavaş yavaş, kendimi içine sokuyorum. O nefesini keserek başını geriye atıyor. Bu manzara neredeyse dayanılmaz, ama bunun beni mahvetmesine izin vermeyeceğim. Henüz değil. Bu yeni düzenin, bu yeni dansın, yarattığımız bu yeni enerjinin zevkini tam olarak keşfedene kadar değil. Birlikte hareket ederken, etrafımızda canlı bir parıltı dalgalanıyor, ay kadar parlaklaşıyor. Onun gülümsemesi kadar parlak. Ona olan aşkım kadar parlak.



Sırt üstü ^{uzanmış}, çarşafı, ter ve uzuvlarımıza dolanmış halde ^{yatıyoruz}. Ona bakarken, o gülümsüyor. Yanına dönüp ona bakıyorum. "Dün resmi olarak tanıştık, biliyorum..."

"Franco!" Koluma şakacı bir şekilde vuruyor, ama hareketi yavaş ve özensiz, tutkumuzun ardından yorgunluğunu ifade ediyor.

"—ve yemin ederim normalde böyle yapmam." O kıkırdarak güldü. "Neyi?"

"Önceki gece adını öğrendiğim birine, benim eşim olup olmayacağını sor."

"Bu bir soru mu?"

Endişe kalbimin atışını hızlandırıyor. Bana karşı hislerini itiraf etmiş olabilir, ama kalacağını hiç söylemedi. Ve... daha önce hiç eşim olmadı. "Evet, Ember. Eşim olur musun?"

Bana doğru dönüyor. "Evet." Gülümsemesi kulaklarından kulaklarına uzanıyor, ancak bulutlu bir enerji dalgası duygularını bastırdığında bir an duraksıyor.

"Ne oldu?"

"Şey... *Birlikte* olabilmemiz için önce konuşmamız gereken bazı konular var. Hakkımda sana henüz söylemediğim şeyler var."

"Ah, evet. Hislerimi değiştirebileceğini düşündüğün o korkunç *şeyler*. Hala öyle düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır, düşünmüyorum," diyor ve samimi olduğunu biliyorum. Ama karanlık enerjisi hala orada. "Yine de bunları bilmen gerekiyor çünkü bunlar, insanlara açılmanızı etkileyecek. Bana bir konuda yardım etmen gerekebilir."

"Her şeyi yaparım. Ayrıca, senin bu muhteşem hikayeni dinlemek için sabırsızlanıyorum. Bir prensesle nasıl pazarlık yaptığını." Dudaklarını hafifçe öptüm.

öpücük. "Kalbimi nasıl çaldın."

"Prenses Maisie kısmına geleceğim, ama daha acil olarak, ondan önce yapılan anlaşmayı anlatmalıyım. Üvey annemle yaptığım anlaşmayı." Dudaklarını ısırды, sonra tek kelime etmeden birkaç kez ağzını açıp kapattı. Sonra bana bir dakika izin vermesini işaret ederek yataktan kalktı ve odanın diğer ucundaki gardıroba doğru yürüdü. İçinden ipek bir bornoz çıkardı. Üstünü tamamen örtmesine rağmen, altındaki vücudunun her kıvrımını görebiliyorum ve onun baştan çıkarıcı tepe ve vadilerini incelememek için biraz dikkatimi toplamam gerekiyor. Yatağa geri dönüp köşesine oturur. "Üvey annemle yaptığım anlaşma yüzünden kapana kısıldığımı söylemişim, hatırlıyor musun? Yeni Ay Maskeli Balosu gecesi, o anlaşmayı kullanarak beni istemediğim bir duruma soktu. Anlaşmamızın şartları, onun çatısı altında yaşamamı ve ona itaat etmemi gerektiriyordu. Kaçmadan önce son taleplerinden biri, ilgim olmayan bir adamla nişanlanmamdı. Vasim olarak, benim adıma nişanımıza rıza gösterdi."

Soğuk bir korku midemi demir gibi sardı. Hayır. Lütfen öyle olmadığını söyle...

"Adın ne?" diye soruyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Soyadın, yani."

"Montgomery. Bu babamın soyadı."

Yüzümün kanı çekildi. "Sen Marus'un nişanlısı. Sen onun Bayan Montgomery'sin."

"Evet, ama onunla evlenmeyeceğim," diye aceleyle söylüyor. "Başından beri niyetim yoktu, bu yüzden kaçtım ve bunca zaman bir büyüünün arkasına sığındım. Artık anlaşmamız yerine geldiğine göre, üvey annem nişanımızı sürdürmem için beni zorlayamaz."

Sözleri beni rahatlatıyor, ama içimde kıvrılmaya başlayan acıyı dindirmek için hiçbir işe yaramıyor. Kalbime keskin bir acı saplanıyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

Kahretsin. Marus'a verdiğim söz. Tutmaya niyetim olmayan bir söz.

Söz veriyorum, eğer Bayan Montgomery Selene Sarayı'na geri dönerse ve onun varlığından haberdar olursam, onu sana geri getireceğim...

Bu çok kötü.

Ciğerlerim sıkışmaya başlıyor ve yataktan atlayıp pantolonumu kapmak için tüm gücümü kullanıyorum.

"Franco, lütfen üzülme."

"Seninle alakası yok," diyorum, sesim gergin. Pantolonumu, gömleğimi giyiyorum, geri kalan kıyafetlerimi de olabildiğince çabuk topluyorum. "Söz veriyorum, seninle alakası yok. Yapmam gereken bir şey var."

Ember bana uzanıyor ama görüşüm şimdiden kararmaya başlıyor. Böyle kaçmak bana acı veriyor ama zamanım azalıyor.

Kırılan bir söz, kırılan bir anlaşmaya benzer. Bir yalan.

Ve bir peri için bu, ölüm anlamına gelir.
Kapıya uzanıyorum. "Geri döneceğim. Özür dilerim." Titrek ayaklarla
koridordan koşarak uzaklaşıyorum.



EMBER

Kapanan kapıya şaşkınlıkla bakıyorum. Söyleyeceğim şeyin onu şaşırtabileceğini biliyordum, ama bu kadar aceleyle çıkması beklemediğim bir şeydi. Yine de, bana kızgın olmadığını söylemişti. Geri döneceğini söylemişti.

Kaşlarımı çatarak odada dolaştım, sonra sonunda perdeleri açtım. Ay Sarayı'nın sürekli sisine rağmen sabah ışığı parlaktı, bu da oldukça geç uyandığımızı gösteriyordu. Belki de *uyumak* en doğru kelime değildir...

Dudaklarıma küçük bir gülümseme yayıldı ve onun dudakları, vücudu, kalp atışları, endişemi biraz hafifletmeye yardımcı oldu. Bir iç çekerek balkon kapılarını açtım ve arasına adım attım. Kendi yüzümle böyle balkonda durmak ilk kez başıma geliyordu. Gözlerimi kapatıp başımı geriye eğdim ve pazarlık seslerinin olmadığı temiz havayı içime çektim. Beni ağırlaştıracak hiçbir şey yok. Beni kısıtlayacak hiçbir şey yok.

"Eski yüzüne geri döndü," diye alaycı bir kadın sesi duyulur.

Gözlerimi açtım, ne göreceğimi çok iyi biliyordum. Üç tehditkar serseri arkadaşım etrafımda dolanıyor, kıkırdayıp beni işaret ediyorlardı.

"Hedefine ulaştı. Belli oluyor," diyor ikinci kadın.

"Buldu, buldu!" diyor erkek. "Ama onun yatak odası değil. Onun! O onun odasına geldi! Bana on aytaşı parçası borçlusun, Deloise."

"Hayır," diyor Deloise, "Dün gece onun odasına geleceğini söyleyen bendim." "Yalan!"

"Yalan değil. Sadece yanlış hatırlıyorsun."

"Yardım ettik, değil mi?" diyor diğer kadın. "Dans sayesinde oldu. Dans! Sana bizlerin mükemmel yol bulucular olduğunu söylemiştim."

Eğlenerek başımı sallıyorum. "Beni sürekli rahatsız ederseniz, en azından isimlerinizi söyleyin."

"Deloise," diyor ilk kadın, kendini işaret ederek. Sonra diğer ikisini işaret ediyor. "Onlar da Lila ve Jack."

Erkek yumruğunu sallar. "Jacque."

"Jock."

Adını daha yavaş, daha uzun çekerek söyler. "Jacque."

Deloise omuz silker. "Farkı anlamadım."

Ben gülümsedim. "Peki, resmi olarak tanıştığımıza memnun oldum." "Bize yardım ettiğimiz için teşekkür etmelisin," dedi Lila.

"Ne yaptığını düşündüğün şey için teşekkür ederim."

Işıklıklar çılgın bir kahkaha ile dönerek, odamın içinden gelen ritmik sesi neredeyse duymamı engelledi.

Kapı.

Franco'nun geri döneceği düşüncesiyle kalbim şiddetle çarpmaya başlar. Hemen odama koşar ve neredeyse sadece ipek bornozumla kapıyı açmak üzereyim. Daha sonra fikrimi değiştirip, üzerine daha kalın bir bornoz atar ve büyülü ayakkabılarımı ayağıma giyerim. Franco ve ben sağlam bir plan yapana kadar, kimse gerçek yüzümü görmemesi en iyisi. Üvey ailemle ne yapacağımıza karar verene kadar.

Odanın içinden geçerken üç ışık hüzmeleri başımın etrafında dönüyor, büyüm hala etkisini gösteriyor. "Gider misiniz artık?" diyorum gülerек.

Sonra kapıyı açtım.

Imogen kapının diğer tarafında duruyor, dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmış. "Merhaba, Ember."



FRANCO

Koridorlarda ilerlerken acı içimi yakmaya devam ediyor. Duvarlar üzerime çöküyor, dönüyor, dönüyor gibi hissediyorum. Bacaklarım güçsüzleşiyor. Nefes nefese, sürekli yaklaşan karanlık bulanıklığı görmek için gözlerimi kırıyorum. Hedefime giden merdivenlere ulaşıyorum. Acı midemi burkuyor ve düşmemek için korkuluğa tutunarak ikiye katlanıyorum. Sonra titreyerek bir adım, bir adım merdivenleri çıkıp koridordan ilerliyorum.

Hedeflediğim kapıya vardığımda, yumruğumu kapıya vuruyorum. Her hareketim ağır ve hantal geliyor. Kapı birkaç saniye sonra açılıyor. Yoksa birkaç dakika mı oldu? Karşı tarafta duran Marus'a bir bakış, acımın bir kısmını dindiriyor. İçimde biriken öfkeyi serbest bırakıyorum ve gölgeler halinde patlatıyorum. Bir hırıltıyla Marus'a saldırıyorum, ön kolumu boğazına bastırarak onu duvara çevirip oraya sıkıştırıyorum.

"Geri al," dişlerimin arasından tıslayarak söylüyorum.

Marus'un gözleri fal taşı gibi açılmış, beni kendinden uzaklaştırmaya çalışırken hareketleri çılginca. "Neyi geri alayım?"

Acı içimi parçalamaya devam ediyor, ama onun korkusunun tadı geçici bir yakıt görevi görüyor, beni besliyor, kırmam gerektiğini bildiğim sözün zararlı etkileriyle savaşıyor. "Benden söz verdiğin şeyi geri aldığını söyle."

Öfke yüzünü karartır. "Hayır!"

Ön kolumu boğazına daha sıkı bastırıyorum. "*Hemen* geri al!"

"Böyle bir şey yapmayacağım," diyor nefes nefese, sesi gergin. "Onu teslim edeceğine söz verdin. Nerede olduğunu biliyorsan, söyle bana."

Gölgelerimi koyulaştırıp kafatasına saplanmalarını sağladım. Cazibemi çağırmaya çalıştım ama büyüm bana itaat etmiyordu. Gücüm çoktan azalmaya başlamıştı. Özellikle de onun korkusu öfkeye dönüşünce, beslenebileceğim güç azalmıştı. Ön kolum kaydı ama kararlı görünmeye çalışarak dirseğimi göğsüne sapladım. Sonraki sözlerim titreyerek çıktı. "Sözünü geri al yoksa seni öldürürüm."

"Aklını kaçırmış olmalısın, Majesteleri. Beni nasıl böyle tehdit edersin? Ben kraliçenin en sevdiği adamıyım." Kolumu itmeye çalışıyor. Zar zor tutunuyorum...

"Sen benim favorim değilsin, Marus," diyor Nyxia'nın sesi, ondan hissettiğim panik havasına rağmen sakın. "Seni neredeyse hiç sevmiyorum. Franco, çekil üstünden ve bana bunun ne olduğunu söyle!"

Çenemi sıkıp Marus'un bakışlarını karşıladım. Ter gözlerime damlıyordu ve yüzümün soğuk bir ter tabakasıyla kaplı olduğunu fark ettim. Görünmez bir hançer daha

içimi kesiyor. Yüzümü buruşturup nefes nefese ondan uzaklaşıyorum. Gücüm daha da azalıyor. Ayakta kalmak için tüm irademi kullanıyorum.

"*Kardeşin*," diyor Marus, "nişanlının sarayda olduğunu öğrenir öğrenmez onu bana teslim edeceğine söz verdi. Şimdi ise benim sözümünden dönmemi istiyor. Bunu yapmayacağım, Majesteleri. O benim nişanlım. Gelinimi kendim seçebileceğimi ve beni destekleyeceğinizi söylemişsiniz."

"Öyle demiştim." Nyxia'nın sesi karamsar, bana duyduğu endişenin dalgaları arasında öfkesi yükseliyor. "Franco, neden ona verdiği sözden dönmeye çalışıyorsun?"

"Onu seviyorum."

Marus alaycı bir şekilde güldü. "Onu seviyor musun? Onu nasıl sevebilirsin? O *benim* nişanlım. Onu tanıyorsun bile."

Nyxia bana bakar, endişesi dehşete dönüşür. "Franco, sen mantıklı konuşmuyorsun. Bu kız Marus'un nişanlıysa, onu görmeye hakkı var. Aşırı tepki veriyorsun."

Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum ve Nyxia'nın ellerinin beni dengelemek için omuzlarıma geldiğini hissediyorum. Kalbim göğsümde hızla atıyor, ama ritmi yavaş. Zayıflıyor. Kafamı sallayarak düşüncelerimi temizlemeye çalışıyorum, ama işe yaramıyor. Nyxia haklı mı? Abartıyor muyum? Hiçbir şey mantıklı gelmiyor...

"Sadece ona nerede olduğunu söyle," diyor Nyxia.

"Konuş," diye fısıldıyorum. "Söz verdim."

"Evet, Majesteleri," diye tıslıyor Marus, "Hatırlıyorum ve onunla konuşmak niyetindeyim."

"*Sadece* konuş." Ona sert bir bakış attım, ama görüşüm neredeyse tamamen karardığı için, bunun istediğim etkiyi yaratıp yaratmadığından emin olamadım.

Nyxia sesini fısıltıya indirir. "Franco, ölüyorsun. Ne söz verdiysen, ölümün anlamına geliyorsa ona saklamaya değmez."

Ölümüm. Evet, ölüyorum. Ne zamandır ölüyorum? Neredeyim?

"Franco!" Nyxia'nın endişeli sesi duyulur ve kendimi artık bedenimin içindeymiş gibi hissetmem. Bir saniye ya da bir sonsuzluk sonra, kendimi sırt üstü yatarken bulurum, altında yumuşak bir şey vardır. Kız kardeşim başımda durur, sesi titriyor. "Sadece nişanlısının nerede olduğunu söyle."

Korku dilimin ucunda dans ediyor — Nyxia'nın korkusu — ve ben onu içime çekiyorum. Bu, acımı biraz dindiriyor ve bana bir anlık berraklık veriyor. "Prenses Maisie'nin odası," diyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek. "Ama sadece konuş. Sadece konuş."

"Onun sözünü yerine getirdiğini düşünüyor musun?" Nyxia'nın sesi öfkeyle doludur, ama gözlerimi açıp yüzünü göremem.

"Onu kendi gözlerimle görene kadar hayır," diyor Marus.

Kız kardeşimin sesi sertleşiyor. "Seni oraya götürürüm, ama bunu unutmayacağım, Marus. Kardeşimin hayatını tehlikeye attığını unutmayacağım. Seni olduğun yerde öldürebilirim."

"Ben de bir dakika içinde ikinizin de hayatımı tehdit ettiğini unutmayacağım, Majesteleri. Tehdidini yerine getirmek istiyorsan, kardeşlerimin de unutmayacağına söz veriyorum." Sesinde bir uyarı var, ama zihnim yine kayıyor. Ne anlama geldiğini anlayamıyorum. Kardeşlik. Ölüm. Tek bildiğim acı.

Nyxia'nın sesini bir sonraki duyduğumda, kulağıma fısıldıyor. "Geri döneceğim. Sıkı tutun. Onu görür görmez, sözün yerine getirilecek."

Turkuaz saçlar ve gülümseyen dudaklar zihnimde canlanıyor ve zihnim bir kez daha berraklaşıyor. Gözlerimi açtığımda Nyxia'nın uzaklaştığını görüyorum ve ulaşmadan elini tutuyorum. "Kimsenin ona zarar vermesine izin verme. Söz ver."

Kaşlarını çatıyor. "Söz veriyorum."

Gördüğüm son şey bu. Duyduğum son şey. Sonra boşluk beni yutuyor.



EMBER

Korkmuş bir çığlık atarak, üç ışık parçası uzaklaşır ve balkon kapısından dışarı uçar. Kalbim deli gibi atıyor ve eşliğimin diğer tarafında duran üvey kız kardeşimi görünce yüzümden kan çekiliyor. Son konuşmamızda ortaya çıkan belirsizlik yok olmuş. Bana bakarken kendini beğenmiş bir güvenle gözlerini kısıyor.

"Sen olduğunu biliyorum, inkar etmeye bile kalkışma." Imogen yanımdan geçip giderken, beni boş kapı eşliğinde ağzı açık bırakır.

Ne yapmalıyım? Onu ikna etmeye çalışmalı mıyım? Rolü devam ettirmeli miyim?

Anlaşma bozulduğuna göre, artık bana karşı elinde çok az şey var. Franco'ya gerçek kimliğimi açıklamadan önce en büyük korkum, beni olduğum gibi kabul etmemesiydi. Benim için savaşmayacağı ya da üvey ailemin kötü planlarına karşı beni savunmayacağıydı. Hâlâ gizemli bir şekilde kaçması meselesi var, ama artık ona güveniyorum. Bu da Imogen'ın artık bana zarar veremeyeceği anlamına geliyor.

Kapıyı çarparak kapatıp üvey kız kardeşime döndüm. "Ne istiyorsun?"

"İnkâr etmiyorsun. İyi." Eteğinin cebine uzanıp bir kağıt çıkarır ve açarak bana doğru uzatır.

Donakaldım, tren biletimi tanıdım. Balom için giydiğim elbise ve ayakkabılarımın yanına sakladığım bilet. Gözlerim sandığa kaydı.

Imogen kıkırdar. "Sen Prensle prensescilik oynarken, birkaç gün önce bir çilingir çağırdım."

Midem bulanır. Dün gece kilidin ne kadar kolay açıldığını hatırlarım, bıçak sapıyla birkaç kez vurmak yeter olmuştu. Şimdi nedenini anlıyorum. Kilitli bile değildi.

Devam ediyor. "Madalyon konusunda seni sorguladığımda beni kandırmış olabilirsin, ama şüphelerimin peşini bırakmaya kararlıyım. Eski eşyalarını ve bu küçük tren biletini bulduğumda bile, Prens Maisie'nin seni sadece barındırıyor olabileceğini düşündüm. Ama dün gece *anladım*."

"Nasıl?"

Dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Dün gece baloda seni gördüğümde anladım. Yüzün senin yüzün olmayabilirdi, ama gülümsemen sendindi. Gözlerin sendindi. Son birkaç haftadır bana ve Clara'ya karşı bu kadar soğuk davranmana şaşmamalı. Dün gece prensle gülümsediğini ve güldüğünü gördüğümde, gerçek kimliğini inkar edemedim. Ve *dans ettiğinde*," son kelimeyi dişlerinin arasından sıkarak söyledi, "senin o lanet piyanonun başında çaldığın zaman hissettiğim şeyi hissettim. *Şarkı söylediğin zaman*."

Gözlerimi kısarak tekrar soruyorum. "Tekrar soruyorum. Ne istiyorsun?"

Yavaşça birkaç adım yaklaşır, yere dağılmış giysilere burun kıvrır — Franco dün gece bana gelmeden önce yolculuk için hazırladığım giysiler. Bana bakmadan şöyle diyor: "Anneme nerede olduğunu söyledim. Prenses Maisie'nin sandığında sakladığın her şeyi anlattım. Kraliyet muhafızlarıyla birlikte seni Marus'un yanına götürmek için yolda. O henüz bilmiyor. Sadece anneme söyledim."

"O zaman neden buradasın? Onlar gelmeden kaçmamı engellemek için mi?"

"Hayır, tam tersi. Sana kaçmak için bir şans vermek istiyorum."

"Hala parmaklarında tuttuğu tren biletini gösterir. "Bunu geri alabilirsin. Şimdi buradan gidebilirsin ve Marus'la evlenmek zorunda kalmazsın. Tek yapman gereken, giydiğin büyüü bana vermek. Annem geldiğinde, ona sen benden önce kaçtığını söylerim ve onu yanlış bir iz üzerine yönlendiririm, böylece sen güvenle kaçabilirsin."

Bana bir iyilik yapıyormuş gibi söylüyor, ama beni kandıramıyor. Kahkaha atıyorum. "Benim büyümü mü istiyorsun?"

"Evet." Cevabı çok hızlı geliyor, en ufak bir utanç bile yok. "Seni Prenses Maisie gibi gösteren her şeyi istiyorum. Bu ikimize de yarar. Sen özgür olacaksın, ben de hakkım olanı alacağım."

"Neyin sana ait olduğuna bu kadar eminsin? Prens Franco mu? O sana ait değil. Üstelik o benim kim olduğumu biliyor. Senin prenses olduğuna inanmayacak."

Yüzü sertleşti. "Yalan söylüyorsun. Senin kim olduğunu nasıl bilebilir ki?"

"Ben
söyledim."

"Neden?"

Çenemi kaldırıyorum. "Çünkü o beni seviyor. *Beni*. Sahte prenses olarak değil, Ember Montgomery olarak. Yetim ve hizmetçi olarak."

"Buna inanmıyorum."

"Bu doğru. O bir psi vampir, Imogen. İstedğin kadar benim büyümü almaya çalışabilirsin, ama o senin ne ben ne de gerçek Maisie olduğunu hemen anlayacaktır."

Kafasını sallar ve tuvalet masama doğru dönerek ellerini masanın üzerine dayar. Maisie'nin hazineleriyle dolu açık şapka kutularına bakar. "Sakin bunu benden almaya kalkışma."

"Hiç şansın yok. Hiç olmadı. Ne onunla, ne de önceki planlarınla."

Yüzü bana doğru dönüyor, gözleri nefretle yanıyor. "Başarısızlığımı izlemekten zevk mi alıyorsun? Bu yüzden mi Raven Prensi'ni etkileyebileceğin bir konuma geldin? Annemin onu benim için istediğini bilirken onu benden almak için mi? Gemma Bellefleur geçen yıl sevgilimi çaldığında

sevgilimi çaldığında acı çekmemi zevkle izledin mi? Son üç yıldır her sezonun sonunda koca bulamadan geri döndüğümde deli gibi güldün mü?"

"Gülmüyorum ve bundan zevk almıyorum," diyorum tüm samimiyetimle.

"Sana acıyorum." "Acımak mı?" Alaycı bir şekilde gülüyor. "Bana nasıl acıyabilirsin? Ben *sana* acıyorum. Prensın kalbini kazandığını sanıyorsan Prensın kalbini kazandığını sanıyorsan hayal görüyorsun ve bu konuda bir kelime daha duymak istemiyorum. Bana cazibeni ver. Hemen."

"Hayır."

Bir kükremeyle üzerime saldırdı. Savurduğu bıçağın kesmesinden kaçmak için geriye atıldım. Bıçağı Maisie'nin koleksiyonundan almış olmalıydı. "Nerede? Büyüyü tutan şey nerede?" Beni baştan aşağı süzdü ve bakışları ayaklarıma takıldı. "Ayakkabılar, değil mi?"

Birkaç adım geri çekilip, ona ve elindeki bıçağa bakıyorum. Imogen hiç fiziksel şiddet eğilimi göstermedi ve bıçak kullanmayı bildiğini sanmıyorum. Yine de, beceriksizce kullanılan bir mutfak aletinin bana saplanması istemem.

Tekrar üzerime atılır ve ben bıçaklı elinden uzaklaşıyorum. Ama bana vuran o el değildir. Beni vuran, onun açık avucuydu. Avucunu omzuma bastırdı ve beni yere devirdi. Kalçama sertçe düşerken bir çığlık attım. Imogen ayaklarımdan üzerine düştü ve ayakkabılarımdan birini çıkardı. Normalde ayakkabılarımı sabitlemek için kullandığım kurdeleler olmadan, ayakkabıyı kolayca çıkardı. O da diğerini almadan önce ben diğerini aldım.

Ayağa kalkıp tuvalet masasına doğru koşuyorum. Bıçakla bana atılıyor ama cam topuğu masanın köşesinin üzerine kaldırıyorum. "Kırarım!"

Donakalır, gözlerinde anlama ışığı parlar. Ayakkabıyı kırarsam, büyü de bozulacaktır. "Yapma," der nefes nefese. "Ver onu bana. Sana tren bileti vereceğim, özgür olacaksın."

"Ben zaten özgürüm." Ayakkabının topuğunu başımın üstüne kaldırıp tüm gücümle köşeye vuruyorum. Cam parçalanıyor ve parçaları yere saçılıyor.

Imogen çığlık atarak bıçağı düşürdü ve kırık parçaları aramak için yere atladı. "Ne yaptın?" diye ağladı. "Sen bencil, entrikacı..."

Kapım açılır. Beklediğim Bayan Coleman ve korumalar değil, kısa gümüş saçlı, uzun boylu, güzel bir kadındır. Kraliçe Nyxia'dır.

Arkasında Marus Kardeş duruyor.



EMBER

Nyxia Marus'a doğru dönerek buz gibi bir sesle sorar: "Bu senin nişanlın mı?"

O beni sert bir bakışla süzüyor. "Evet."

"O halde kardeşimin sana verdiği sözü yerine getirdiğini düşünüyor musun?" Marus başını sallar.

"Yüksek sesle söyle," diye tısladı.

"Prens Franco'nun bana verdiği sözü yerine getirdiğini düşünüyorum."

Kalbim sıkışır ve nefesim kesilir. Franco'nun sözüyle neyi kastediyor? Dün gece baloda Marus'un Franco ile yüzleştiği anı hatırlarım. O zaman bir sözden bahsetmişti, ama...

O yapamaz...

Yapmaz...

"Harika," der Nyxia abartılı bir tatlılıkla ve kapıya geri döner.

Imogen ayağa kalkar. "Bekleyin, Majesteleri!"

Nyxia gözleri ateşle dönerek, "Ne var şimdi?" der.

Üvey kız kardeşim bana öfkeyle bakar ve derin bir reverans yapar. "Bu kız, üvey kız kardeşim, Prenses Maisie'nin kimliğine bürünmüştü. Bu," bir elinde hala tuttuğu ayakkabıyı gösterir, "büyünün kaynağı olan eşya. Onun alçakça hilesini ortaya çıkardım."

Kraliçe ayakkabıyı alır ve bana karanlık bir bakış atar. "Bu doğru mu?"

Dizlerim titriyor ve sözcükleri bulamıyorum.

Üvey kız kardeşimin yanından geçerek bana doğru gelir. Imogen ayağa kalkar ve Marus'a doğru sendelerken, Franco'nun kullandığını gördüğüm karanlık gölgeler kraliçeden çıkıp kafama yapışır. Korku içimi kaplar. "Soruma cevap ver ve sadece gerçeği söyle. Hemen."

"Evet," diyorum nefes nefese. "Son iki haftadır, beni Prenses Maisie'ye benzeten bir büyü kullanıyordum. Bir anlaşma yaptık. Benden onun yerine geçmemi istedi." Her şey bir anda dökülüyor ve bunun kraliçenin büyüü olduğunu biliyorum. Yine de, bir parça özgür irademi koruyorum ve bununla fazla bir şey açığa vurmamayı başarıyorum

—özellikle Maisie'nin tehlikede olduğu ve anlaşmamızı kaçmak için kullandığı gerçeğini. Franco'nun planımdaki rolünden de bahsetmiyorum. Onun kafa karıştırıcı ihaneti kalbimi parçalasa da, onu kınayamıyorum. Neler olup bittiğini net bir şekilde anlayana kadar kınayamam.

Nyxia beni gölgesinden kurtarır ve ben keskin bir nefes alırım. Marus'a bakarak, "Bu gerçekten seçtiğin gelin mi? Bir suçlu mu?"

yaptığı şey için onu cezalandırabilirim."

Marus cevap vermeden önce ağzı açık kalır. "Belli ki prensesin karıştığı bazı çirkin işlere bulaşmış. Onu duydun. Prenses Maisie'nin kendisinden onun yerine geçmesini istediğini söyledi."

Karanlık bir kahkaha atar. "Ve sen hala onunla evlenmeye kararlı mısın?" "Evet. Tek bekleyen şey evlilik cüzdanımızın imzalanması."

"Hayır," dedim, korkunç kraliçeye doğru adım atarak. Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. "Bu evliliğe razı değilim ve hiç razı olmadım. Dün gece yarısına kadar üvey annemle bir anlaşma yapıyordum. O anlaşmayı kullanarak beni bu adamla nişanladı, ama ben reşit değilim. Benim rızam olmadan beni evlendirmeye hakkı yoktu."

Nyxia dişlerini sıkar, bir an gözlerini kapatır, sonra Marus'a tekrar bakar. "Bu doğru mu?"

Marus hiçbir şey söylemez, yüzü taş gibi. Ancak Imogen konuşur. "Üvey kardeşim, annemle yaptığı anlaşmayı yerine getirmekten kaçmak için burada saklanıyordu. Bunca zaman nerede olduğunu bilmiyorduk. Onun kötü oyunlarına kanmayın."

Imogen'a öfkeyle bakıp kraliçeye bir adım daha yaklaşıyorum. "Anlaşmadan kaçınıyordum çünkü üvey annem onu kötü amaçlar için kullanıyordu. Beni istemediğim bir adamla evlenmeye zorlamasına izin verilmemeli."

Nyxia'nın gözleri hâlâ Marus'un üzerinde. "Yasal olarak bağlayıcı bir anlaşmadan kaçırıyorsa ve prenses kılığına giriyorsa, onun yeri zindan, şapel değil."

"Onun önceki itaatsizliği için suç duyurusunda bulunmayacağım, üvey annesi de bulunmayacak," diyor. "Nişanımızın ahlakı hakkında ne düşünürse düşünsün, bu nişan geçerli çünkü bana gelinimi seçme sözü verdiniz, Majesteleri."

Karısı burnunun köprüsünü sıkıştırdı. "Bununla uğraşacak vaktim yok," diye mırıldandı. "Marus, sana istediğin gelini vereceğime söz verdim, ama bu, bir masal kitabındaki barbarlar gibi istediğin kadını kaçırabileceğin anlamına gelmez."

Kalbim sevinçle doldu, kraliçenin benim tarafımı tutacağı umuduyla.

"Ama o birçok suç işledi," der ve midem bir anda yere çakılır. "Onu kimseye zarar vermeyeceğime söz verdim ve onun tek seçeneği zindan."

Bir adım öne çıkıyorum. "O zaman ben giderim. Onunla evlenmekten başka her şeyi yaparım."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılır. "Hayır, canım. Onunla evlenmek senin için *tek* uygun ceza olabilir."

"Teşekkür ederim, Majesteleri," der Marus eğilerek. "Düğünümüzü siz yönetir misiniz? Üvey annesi, eminim acele etmek isteyecektir."

O, burnunun ucuyla ona bakar. "Sen beni kim sanıyorsun? Gelinini al ve sarayımdan defol. Düğününüzü, ait olduğunuz yer olan Saint Lazaro Katedrali'nde yapın."

ait olduğunuz yerde yapın."

"Majesteleri." Sesinde yalvaran bir ton vardı. "Evlendiğimizde, mirasını almak için geri dönmemiz gerekecek. Böylesi daha kolay olmaz mı?"

"Büyükelçimle randevu al. Ben senin sekreterin değilim." Bunun üzerine Nyxia öfkeyle odadan çıkar ve beni Imogen ve Marus'la yalnız bırakır.

Nefesim düzensizleşir, yenilgi kemiklerimi sızlatır. Franco nerede? Marus'a ne söz verdi? Söylediği onca şeyden sonra bunu nasıl yapabilir? Paylaştığımız onca şeyden sonra...

Marus kravatını çözüp yumruklarıyla sıkıca tuttu. "Sessizce gelir misin?"

Çenemi kaldırdım.

"Hayır." Bana saldırdı.



FRANCO

Birdenbire uyanıyorum, nerede olduğumu bilmiyorum. Kendimi büyük bir salonun ortasındaki bir kanepede yatarken buluyorum. Oturmak için kendimi çekiyorum, etrafa bakıyorum, odada benden başka kimse yok. Uzuvarım güçsüz, zihnim yavaş ve ağır.

Ne oldu böyle?

Acının yankıları duyularımın kenarlarında kalıyor, ama her nefes alışımnda gücümü geri kazandığımı hissediyorum. Sonra hatırlıyorum.

Ember'in itirafı.

Kırık sözümün acısı. Marus ile yüzleşmem.

Sonra Nyxia onu kendine götürmesi...

Ayaklarımın üstüne kalkıyorum, görüşümün bulanıklığını görmezden gelerek odanın diğer tarafına doğru ilerliyorum ve kapıyı açıyorum. Orada durup kendimi kapı çerçevesine dayadım. Derin nefes alıp, yakınımıdaki duygu kaynaklarını aradım. Birkaç ince sıradan enerji dalgası bana ulaştı. Korku kadar güçlü değildi, ama yönümü bulmam ve kaybetmişim gücümü daha da yenilemem için yeterliydi. Biraz doymun hissedince, koridordan koşarak Ember'in odasına doğru gittim.

Geçtiğim her kapının arkasından daha fazla duygu topluyorum, bu besin her adımmda ayaklarımın hafiflemesini sağlıyor. Sonunda kapısına varıyorum ve kapıyı açıyorum...

Odası boş.

İçeri girip her şeyi inceleyerek, onun nerede olduğuna dair herhangi bir ipucu arıyorum. Yatak, bıraktığım gibi duruyor. Yerde, dün gece fark etmediğim giysiler dağılmış, ama dikkatimi çeken başka bir şey var. Tuvalet masasının yanında, atılmış bir bıçak ve kırık bir cam topuk parçaları buluyorum. Oradan çok uzak olmayan bir yerde, cam topuğu olmayan ayakkabının kalıntılarını buluyorum. Onu dikkatlice ellerime aldığımnda boğazım yanıyor.

Bu iyiye işaret olamaz.

Onu bulmam lazım. Ama nerede?

Nefes alıp, kalan duyguların izlerini hissediyorum, ama izler çok zayıf. Eskimiş. Ne kadar süre baygın kaldım? Saatler mi? Dakikalar mı? Onun enerjik izini aramak için tekrar nefes alıyorum.

Ama yok.

Yakınlarda da yok.

Mavi bir ışık hortumu etrafımda dönüyor ve gözlerimi kaldırdığımnda başımın üzerinde üç çilgın ışık hortumu görüyorum.

"Hava kızı," diyor biri, titrek sesiyle. "Onlar onu almaya geldiler, Majesteleri."

"Marus kardeş ve kız kardeşim mi?" diye soruyorum.

"Evet, ve o aşağılık insan," diyor diğeri.

"Leydinin hizmetçisi," diyor ilki. "Hayır, üvey kız kardeşi."

"Ayakkabısını çaldı!"

"Ama hava kızı ikisini de almasına izin vermedi." "Kırdı onu!"

"Sakin olun," diyorum, olabildiğince sakın bir sesle. "Ember şimdi nerede?"

"Onu götürdüler," diyor erkek. "Ağzını kapattılar."

"Ellerini bağladılar."

"Onu sürükleyerek götürdüler!"

Onları susturmak için ellerimi kaldırıyorum. "*Onlar* kim? Onu nereye götürdüler?"

"Kötü kalpli öfkeli insanlar. Bir arabayla gittiler." "Kız kardeşim buna izin mi verdi?"

Hayaletler başlarını salladı. Biri, "Onlara onu alıp götürmelerini söyledi" dedi.

Kükreyerek Ember'ın odasından fırladım ve kız kardeşimin enerjik izini aradım. İzini takip ederek çalışma odasına vardım. Kapıyı çalmadan, öfkemin gücüyle içeri daldım ve onu masasında otururken buldum. "Ne yaptın?"

Nyxia'nın enerjisi şaşkınlıkla titrer, sonra endişeyle. Sonra kederle. Masasından kalkar. "İyi misin Franco? Senin için çok endişelendim. Neden hayatını böyle tehlikeye attın?"

"Ne yaptın?" Dişlerimin arasından tekrar soruyorum. "Ona ne yaptılar? Onu nereye götürdüler?"

"Kızı nişanlısına teslim ettim." "Kendi isteğiyle mi?"

Yüzü belirsizlikle kaplandı. "Franco..." "İstedi. İstedi."

"Hayır, ama ya öyle ya da zindan. O bir suçlu, Franco. Üvey annesiyle yaptığı yasal bir anlaşmadan kaçmak için saklanıyordu. Daha da kötüsü, Prenses Maisie'nin kimliğine bürünmüştü." Elimde tuttuğum kırık ayakkabıyı işaret etti. "Bunu büyü olarak kullanıyordu. Diğerini yok ettirdim."

Çenemi sıkıyorum, kalbim her an göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyor. Tek istediğim bağırmak. Çığlık atmak. Koridorları gölgelerle doldurmak.

Nyxia'nın ifadesi yumuşar. "Kardeşim, çok üzgünüm. Sen uzun süredir kur yaptığın kadın başından beri sahteymiş..."

"Onun kim olduğunu biliyorum," dedim. "Başından beri biliyordum. Bu işin içinde birlikteydik."

Nefesini keserek masanın etrafından dolaşıp bana yaklaşıp, gözleri hoşnutsuzlukla sertleşir. "Ciddi olamazsın. Bu yasadışı davranıştan haberdar olmakla kalmazdın, aynı zamanda bunu da onayladın mı?"

"Kötü bir durumdan kaçıyordum." Henüz tüm ayrıntıları bilmesem de, çoğunu kafamda birleştirebildim. Bana istenmeyen nişanından bahsederken çok endişeliydi. Artık Marus'un yanında her seferinde enerjisinin korkuyla daralmasının nedeni anlaşılıyor.

"Önemli değil. Cezasız kalamaz..." "Nerede o?"

Onu nereye götürdüler?"

"Onun peşine düşemezsin."

"Gidebilirim ve gideceğim. Nereye gittiklerini biliyorsan söyle. Yoksa duyularımı kullanarak onu bulacağım. Ne kadar sürerse sürsün umurumda değil. Onu bulup geri getireceğim."

"Neden?"

"Onu seviyorum. Tüm varlığımla onu *seviyorum*."

Gözlerinin köşeleri aşağıya doğru eğildi, ama enerjisi çelişkili duygularla doluydu. "Sen... sen bilmiyorsun..."

"Ne hissettiğimi bilmediğimi söylemeye cüret etme. Kendi kalbimi biliyorum ve bunu değiştirecek hiçbir şey söyleyemezsin."

"Saint Lazaro'ya karşı gelemez," dedi sert bir sesle. "Onlarla ittifakımız zayıf."

Kafamı salladım. "Zayıf, çünkü Marus Kardeş'e çok fazla özgürlük verdin. Onun hırslarının kontrolsüzce büyümesine izin verdin."

"Kraliçe olarak kararlarımı mı sorguluyorsun?"

"Evet. Gelecekteki bir kralın yapması gereken bu değil mi? Tahtına meydan okuyacak kişiye karşı cesurca soru sorabilecek kadar cesur olması gerekmez mi? Kendi düşüncelerim olması gerekmez mi?"

Duraksayarak bana baktı. "Saint Lazaro'ya karşı çıkarsak, başka bir isyanı tetikleyebiliriz. Alfa Konseyi bizi sorumlu tutacaktır."

Alfa Konseyi konusunda haklı. Faerwyvae'nin en yüksek yönetim organı olan ve adadaki tüm kralların ve kraliçelerin oluşturduğu bu konseyin desteği çok önemli. "Saint Lazaro'ya karşı gelmiyoruz. Onların dini özgürlüğünü tehdit etmiyoruz. Tek bir adama karşı duruyoruz. Kardeş Marus. Sen ol ya da olma, ben bunu yapacağım."

Çenesi bir yandan diğer yana kaydı. "Bu felaketle sonuçlanabilir. Kendimizi kurtarmak için savaşmamız gerekebilir."

"Ne zaman bir kavgadan kaçtın ki? Üstelik rollerimiz tersine dönseydi ve bu Lorelei ile ilgili olsaydı, sorgusuz sualsiz senin yanında savaşırdım. Senden hiç bir şey istemedim, ama şimdi istiyorum. Bana güvenmeni istiyorum."

"Sana güveniyorum."

"O zaman kanıtla." Bir adım geri çekildim. "Ya da kanıtlama. Her halükarda ben gidiyorum. En azından nereden aramaya başlayabileceğimi söylersen daha hızlı olur."

"Tamam," diye homurdandı, sesinde hem sinir hem de kabullenme vardı. Gözlerini kapattı ve parmaklarını tek tek kırarak eklemlerini çatlattı, sonra boynunu çevirdi. Gözlerime baktığında, artık nadiren gördüğüm sinsî bir ışıltı vardı gözlerinde. "Gel, küçük kardeş. Hadi biraz sorun çıkaralım."



EMBER

Bağlı ve ağzım tıkanmış halde, koçun bir kenarına çökmüş oturuyorum. Imogen ve Clara yanıma sıkışmış, Bayan Coleman ve Marus ise karşı bankta oturuyor. Marus ve Imogen beni sarayda gezdirirken, o ve Clara bizi bulmuş. Anlaşılan üvey annemin muhafızları çağırma girişimi başarısız olmuş. Marus'un beni ona doğru sürüklediğini görünce, öfkeli bakışları bir anda sevinçle yerini aldı. Dudaklarının kibirli kıvrımı kanımı kaynatmaya yetti. Ona her türlü lanet okudum, ama Marus'un kravatı ağzımı kapatıyordu, sözlerim boğuk seslerden ibaretti.

Şimdi kaderimi bekliyorum. Tabii bu, savaşımadan pes edeceğim anlamına gelmez. Şu anda bile, ellerimi bağlayan ipleri dikkatlice oynatarak, Imogen'in ellerime bağladığı hortumdan parmaklarımı kurtarmaya çalışıyorum. Marus ona beni bağlamasına yardım etmesini istediğinde gözlerindeki karanlık zevki hatırlayınca çenem sıkılaşıyor. Kalbimde öfke alevleniyor ve bu öfkeyi çabalarımaya yönlendiriyorum. Annem gibi bedensiz olmanın tam zamanı varsa, o zaman şimdi. Seelie formunu nasıl alacağımı bilmek için neler vermezdim...

Gözümün ucuyla bir çift gözün bana dikildiğini hissettim. Irkandım ve Clara'nın bakışlarıyla karşılaştım, yaptığım şeyi fark ettiğinden emindim, ama o ellerime bakmıyordu. Yüzümü inceliyordu. Gözlerinde garip bir bakış vardı, ama ne anlama geldiğini bilmiyordum. İhanet mi? Utanç mı? Hilem ortaya çıktığından beri bana tek kelime etmemişti.

"Bu gerçekten çok tatsız bir iş," diyor Bayan Coleman öfkeyle. "Kraliçe neden evliliği sarayda kıyamadı? Onun en sevdiği kişi sen değil miydin?"

Marus koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "Zamanı yokmuş."

Bayan Coleman alaycı bir şekilde güldü. "Ember'ın mirasını almaya geldiğimizde vakti olsa iyi olur." Bana tiksinti dolu bir bakış attı.

Ben de ağzımdan çıkan sesle alay ettim.

Gözlerini kısar. "Bu gülmek miydi?"

"Muhtemelen tüm bu soğuk ironiyi hayretle izliyordur," diyor Imogen. "Tüm bu sorunlara neden olduktan sonra, başlangıçta böyle bir hile yapmasaydı kaybedeceğinden çok daha fazlasını kaybetti."

"Çok haklısın, canım," diyor üvey annem. "Saraya bir daha kabul edileceğini sanmıyorum. Umarım onun suçları bizim itibarımızı lekelemez."

"Prens üzüldü mü?" Gergin yolculuğumuzun başından beri ilk kez Clara'nın konuşmasına şaşıyorum.

"Oh, eminim çok üzülmüştür," diyor Bayan Coleman. "Sevdiği kadının sahtekar olduğunu öğrenen hangi erkek yıkılmaz ki?"

Kalbim yanıyor. Hala ne olduğunu anlamıyorum. Franco, ona kim olduğumu söyledikten sonra neden benden kaçtı? Neden Marus'un beni almasına izin verdi?

"Prens Franco'nun oldukça üzülüğünü doğrulayabilirim," diyor Marus. "O kadar öfkeliydi ki, neredeyse aklını kaçıırıyordu. Bana saldırışını görmeliydiniz."

"Prens sana saldırdı mı?" diyor Clara. "Ne korkunç!"

"Öyleydi. Sözünü tutmayı reddetmeye çalıştı. Kraliçe müdahale etmeseydi, bunu yapardı."

Daha dik oturup bağlarımı çözme çabalarımı durduruyorum. Ne söz verdiyse, onu yerine getirmekten kaçınmaya çalıştı.

Clara kaşlarını çatıyor. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Marus başını sallar. "Dediğim gibi, prens aklını kaçırmıştı. Kafası karışık olduğu belliydi. Prenses'i sevdiğini iddia ediyordu, sanki bana teslim sözü verdiği kadının prenses değil, kendisine yabancı bir kadın olduğunu anlayamıyormuş gibi."

Kalbim çarpıyor. Sorular kafamda dönüp duruyor, ama içlerinde umut yanıyor. Sonunda ihanete uğramadığım umudu. Franco'nun hala beni sevdiği umudu. Nefeslerim biraz derinleşiyor. Güçleniyor.

Karanlık bir kakhaha atıp dik oturur, yüzünde kibirli bir ifade vardır. "Tanrı korusun, tahtı ele geçirmeyi başarmasın. Onun gibi bir deli, cömert kraliçemiz onu gençlik aptallığından kurtarmadan bir gün bile yaşayamaz. Beni tehdit ettikten sonra bile bilincini koruyamadı."

"Gerçekten aptallık," diyor Imogen. "Saraya döndüğümüzde bize çok minnettar olacağına bahse girerim. Onu skandaldan kurtardığımız için bize teşekkür edecek. Ember'in planı başarılı olsaydı ve o farkında olmadan onunla evlenseydi, korkusunu hayal edebiliyor musun?" Dudaklarından kakhahalar patlıyor, üvey annem de ona eşlik ediyor.

Başımı Imogen'a çevirip, ağzımdan çıkmayan bir dizi hakaret savuruyorum.

"Oh, sus," diye bağırır Bayan Coleman. "Onları duyabilsek bile sözlerin bir anlamı olmaz."

Kızgın bir şekilde bakıyorum.

Clara yanımda ellerini ovuşturuyor. "Bu doğru bir şey mi?" Sesi çok düşük ve titriyor. "Onu bu şekilde bağlı halde evlendirmek mi?"

Imogen kız kardeşine sert bir bakış attı. "Ne zamandan beri annemin planlarını sorguluyorsun?" "Bu bana doğru gelmiyor." Clara, Imogen'dan Bayan Coleman'a baktı.

"Neden bunu yapıyoruz?"

"Nedenini biliyorsun," diye tersler üvey annem. "Bu, hak ettiğimizi elde etmek için son şansımız. Başından beri bizim olması gereken şey."

"Onun mirası mı?"

"Evet, mirası. Aptal olma, Clara. Terrence Montgomery bizi vasiyetinden bu kadar soğuk bir şekilde çıkarmamış olsaydı, bu tür önlemlere başvurmak zorunda kalmazdık." Bayan Coleman Marus'a döner. "Babası insan olabilir, ama kızı kadar acımasız ve günahkardı."

Bu bir yalan diye bağıryorum, ama ağzım tıkanmış olduğu için sadece boğuk bir ses çıkıyor.

"Onun acımasız olduğunu hatırlamıyorum," diye fısıldar Clara. Kalbim yumuşar ve yavaşça ona doğru bakarım, gözlerinde yaşlar olduğunu görünce şaşırıyorum. "O nazikti. Tek üzüldüğü an..."

"Sessiz ol," diye bağırr Bayan Coleman.

Clara'nın yüzünü incelemeye devam ederken içimi bir ürperti kaplar. Dudaklarını sıkıştırır, ama söylememeye çalıştığı birçok şey olduğunu anlayabiliyorum. Üvey annemin bakışlarıyla karşılaşınca, gözlerinin arkasında bir suçluluk belirtisi görürüm. Tekrar konuşmaya çalışıyorum ama girişim bir iniltiye dönüşüyor. İnilti boğazımda titreşirken bir uğultuya benziyor ve içimde panik dalgası yaratıyor. Sonra özlem. İçimdeki her şey uğultu yapmak istiyor. Şarkı söylemek. Hayal kırıklıklarımı ve öfkemi dışa vurmak. Bağlarımı daha da sıkı çekiyorum, ellerim serbest olsaydı en azından parmaklarımla davul çalabilirdim diye düşünüyorum.

Bir kez daha hayal kırıklığıyla inlerim ve yine o mırıldanma arzusu içimde yanar.

Bu sefer donup kalıyorum. Birkaç derin nefes alıp, bu arzuyu keşfediyorum.

Bir yanım *bunun tehlikeli olduğunu* söylüyor. *Ben tehlikeliyim.*

Ama hafızamdan bir ses geliyor: Franco'nun sesi. *Ben de öyleyim.*

Göğsüm sıkışıyor.

Franco'nun hediyesini düşünüyorum, büyü kolyeyi. Üç tehlikeli yarattığın söylediği üç şarkıyı.

Şarkı söylemeyi nefret ederek, sahip olduğu gücü kıskanarak çok zaman geçirdim.

Direnerek. Bastırarak.

Şarkım tehlikeli olabilir.

Ama şu anda, tam da ihtiyacım olan silah olabilir. Bu yüzden mırıldanmaya başlıyorum.

Boğazımda sessiz bir uğultu olarak başlıyor, sonra bir melodiye dönüşüyor, gittikçe yükseliyor. Ben mırıldandığım şarkıyı söylemeye devam ederken, tüm gözler bana dönüyor, sesim arabayı dolduruyor. Etrafımda sihirli bir hava hissediyorum, saçlarım diken diken oluyor.

"Arabayı durdurun!" Marus, hayalet görmüş gibi gözlerle arkasındaki duvara yumruğunu vurur. Araba durduğunda, kapıdan dışarı atlar.

Bayan Coleman öne atılır, yarısı dışarı sarkar. "Marus kardeş! Ne yapıyorsun?"

"Onun sihir gücü olmadığını söylemiştin." Yüzünü göremiyorum ama sesini duyuyorum. "Senin söylediğinden çok daha fazla günahı var. Eğer peri karanlığıyla çok fazla lekelenmişse, onu karım yapamam."

"Düşündüğün gibi değil!" Bayan Coleman panik bir sesle söylüyor. "Onunla yalnız konuşmama izin ver. Onu kontrol altına alacağım."

"Dua et de başar," diyor, sesi artık daha uzak geliyor. "Aksi takdirde anlaşmamız iptal olur."

Üvey annem koltuğuna geri döner. "Dışarı!" diye bağırır kızlarına. Onlar sorgusuz sualsiz itaat ederler. Kapı kapanır ve yalnız kalırız. Gözlerini kısar. "Onunla evleneceksin, Ember."

Cevap veriyorum ama sözlerim hala ağzımdaki tıkaçtan çıkamıyor.

Dişlerini sıkarak öne eğilir ve ağzımdaki kravatu sertçe çeker. Bu sırada tırnakları yanağımı çiziyor. "Söyle neyse, seni aşağılık, sefil kız."

Derin bir nefes alıyorum. "Onunla evlenmeyeceğim. Beni zorlayamazsın. Bütün bunlar boşuna."

Dudaklarını sıkıştırdı ve sakinliğini korumak için mücadele ettiğini anlayabiliyordum. "Başka yollar da var, biliyorsun," dedi. "Marus kardeşle evlenmeye bu kadar kararlıysan, maaşımı ödemeye devam edeceğine söz ver. Benimle yeni bir anlaşma yap, ben de nişanını bozmana izin vereyim."

"Neyi anlamıyorsun?" diyorum karanlık bir kahkaha atarak. "Artık beni kontrol edemezsin. Bana zorla bir şey yaptıramazsın. Her şey bitti."

"Daha kötüsünü de yapabilirim. Eğer itaat etmezsen, seni genelevlere satarım."

"Beni satamazsın, çünkü ben senin malın değilim. Reşit biriyim ve sana hiçbir şekilde bağlı değilim."

"Bunun beni durduracağını mı sanıyorsun? Yasal olsun ya da olmasın, seni almaktan çekinmeyecek pek çok yer var."

Omuz silkiyorum. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Yine de paranızı alamayacaksınız."

O kıkırdar. "Nasıl öğrenmedin? Benim her zaman bir planım vardır. Her zaman."

"Sen nasıl öğrenmedin? Her zaman bir planın olabilir, ama her biri tekrar tekrar başarısız olmaya mahkum. Sen çoktan kaybettin Bayan Coleman. Bana ne yapmaya çalışırsan çalış, kaybettin. Ben her türlü fırtınayı atlatabilirim. Sen de aynı şeyi söyleyebilir misin?"

"Bana nasıl böyle konuşursun! Eğer uymazsan, Imogen için bir büyü satın alacağım ve mirasınızı tamamen alacağız. O zaman senin hiçbir şeyin kalmayacak, her şey bizim olacak."

“Bunun işe yarayacağını gerçekten düşünseydiniz, bu yola başvurmazdınız. Ayrıca, prensi kandırmaya çalışmanızı çok isterim. Cellatın kılıcının altına girmek istiyorsanız, durmayın, deneyin.”

Gözlerini devirdi. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Franco benim kim olduğumu biliyor. Başından beri biliyordu. Beni Prenses Maisie sanmadı. Selene Sarayı'na benim yüzümle giren olursa, prens onun ben olmadığımı anlar. Enerjimin izini tanır."

"Neden umursasın ki?" Elini kayıtsızca salladı, ama gözlerinde panik belirdiğini gördüm.

"Çünkü beni seviyor."

Yüzü soldu. "Yalan söylüyorsun." Gülerek geçiştirmeye çalıştı, ama parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

"Bunu riske atmaya değer mi?"

Yumruğunu koltuğa vurur. "Bunu da Imogen'dan almak zorundaydın, değil mi?" Sesi titrer, sertleşir. Gözleri yaşlarla dolar. "Benden her şeyi aldın. *Her şeyi.*"

"Kaybettiğin her şey senin kendi hatan." "Bundan o kadar emin misin?"

Ağzımı kapatıyorum. Haklı. Kendi mali sıkıntılarından kendisi sorumlu olabilir, ama babamı öldüren benim.

Suçluluk duygusu beni dibe çekmek üzere, ama derin nefes alıp onu uzak tutuyorum. Kalbimin acemesine, yanmasına izin veriyorum, ama kararlılığımı zayıflatmasına izin vermiyorum. Ne pahasına olursa olsun, Bayan Coleman'ın kazanmasına izin vermeyeceğim.

Bakışlarını kaçırıyor, gözleri odaklanmıyor. "Acı çektiğini sanıyorsun," diye fısıldadı, "ama benim kaybettiğim şeylerin değerini bilemezsin. Ben büyüklük için yaratıldım, küçük bir kızdan beri başarı için yetiştirildim. İstedğim her şey elimin altındaydı, ama hepsi birbiri ardına elimden alındı. Ben kraliçe olmak için yaratıldım. Bir kralın karısıydım."

Bu hikayeyi daha önce duymuştum, bir zamanlar bir peri kralıyla evli olduğunu. Kim olduğunu hiç söylememişti. Evlendikten sonra ne olduğunu da hiç açıklamamıştı. Her zaman saçmalık olarak görmüşümdür, özellikle de ayrıntılara girmesini istediğimde konuyu değiştirirdi. Nefesimi tutarak, sonunda gerçeği söyleyecek mi diye merak ediyorum.

"Kral Aspen ile evlenmem gerekiyordu," diyor, "ama o benimle evlenmek yerine savaş başlatmayı tercih etti, sırf gerçek aşkı, o dayanılmaz ukala Evelyn Fairfield ile birlikte olabilmek için."

Bu sözlerle şaşıyorum. Kraliçe Evelyn'den bahsediyor, Prens Franco'nun kur yaptığını itiraf ettiği kadın. Bayan Coleman doğru mu söylüyor? Kral Aspen ve Evelyn çift olmadan önce Bayan Coleman, Kral Aspen'le nişanlı mıydı?

Devam ediyor. “O evlilik anlaşması bozulduğunda, başka bir peri kralı olan Kral Aspen'in kardeşine verildim. Beni tereddüt etmeden isteyen biriydi. Ben kraliçeydim. Bunu biliyor muydun? Sadece birkaç günlüğüne kraliçeydim. Ona ne olduğunu biliyor musun? Beni, kardeşi başlattığı savaşta savaşmaya bıraktı ve sevgilinin kollarında öldü — Amelie, başka bir Fairfield fahişesi.”

Amelie'yi tanıyorum. Geçen yıl tanışma şerefine nail olduğum ünlü bir modacı.

"Ondan sonra bir insanla evlendim," diyor. "Gerçekten aşık olduğumu sandığım zengin bir avukat. O, benim güzel kızlarımın babası. Gözleri başka kadınlara kayıyordu ve çok geçmeden, benimle geçirdiği gecelerden daha fazlasını metresi ile geçirmeye başladı. Eve geldiğinde, içkiye dalmayı tercih ediyordu ve bu onu şiddet eğilimli yapıyordu. O şiddeti kızlarımıza yöneltmeden önce, çayına siyanür kattım."

Kocasının çayına siyanür kattığını bu kadar rahat itiraf etmesi kanımı dondurdu. Az önce cinayeti itiraf mı etti?

"Sonra baban geldi." Babamın adı geçince zihnim donuyor. Sesi yumuşak, neredeyse hüzünlü. "O adam iyi ve nazik bir kocanın sahip olması gereken her şeye sahipti. Beni ve çocuklarımı çok severdi. Neredeyse yarı perisi olan kızını sevdiği kadar. Ancak onun kızını ne kadar çok sevdiğini fark etmem uzun sürmedi. Kız da bu ilgiyi çok seviyordu. O küçük kız her fırsatta kızlarımı gölgede bırakıyordu. Sürekli piyano çalıyor, övgü almak için şarkı söylüyordu. Onun kirli peri büyüsunü gerçekte ne olduğunu gören tek kişi bendim. Evimizi saran bir veba gibiydi."

Nefes alamayacak kadar ciğerlerim sıkışmış, zorlukla yutkunuyorum.

Kafasını sanki zihnini boşaltmak istercesine salladı ve sesi daha sert bir tona büründü. "Hepsi senin suçun. Hepsi senin suçun." Şarkı söylediğim geceyi gündeme getireceğini sanıyordum, ama sözleri farklı bir yöne gitti. "Baban seni dövdüğümü ilk kez gördüğünde, bizi vasiyetinden çıkardı ve yeni şartlar koydu. Hatta beni boşamakla tehdit etti. Kızlarım için, geleceğimiz için korkuyordum. Ona çok kızgındım."

Clara, babamı üzgün gördüğü tek anı anlatmaya çalışırken bunu kastetmiş olmalı.

Üvey annem iç çekiyor ve gözleri aşağıya doğru kayıyor. Yanağından bir damla gözyaşı süzülürken göğsünü ovuşturuyor. Birkaç saniye sessizlikten sonra elini yana indiriyor, parmakları sıkı sıkı kapanıyor. Bakışları sertleşiyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor. "O gece çalmak zorundaydın, değil mi?"

Kaslarım gerildi.

"Senin şarkın şeytanı kalbime soktu," dişlerinin arasından söylüyor. "Senin içindeki kara büyü olmasaydı, bunu asla yapmazdım."

Ürperirim. Korku midemi alt üst eder. "Ne yaptın?"

"Sen yaptın, seni sefil kız. O şarkıyı çaldın. Pis büyüğü hepimizin üzerine kullandın."

Anılar duyularımı istila eder ve onunla birlikte göğsümden hıçkırıklar çıkar.

Yemek takımlarının sesi.

Babamın cansız gözleri.

Elini kalbinin üzerine sıkıca bastırması...

Görüntüleri görmemek için gözlerimi kapatıyorum, ama onlar tekrar tekrar canlanıyor. Yemek takımlarının çıkardığı sesler.

Çanak

çömleklerin...

Çay

fincanlarının...

Anladığım anda gözlerim açılıyor. Sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyor.

"Onu zehirledin, değil mi? Tıpkı önceki kocan gibi."

"Hayır..."

"Çay içiyorduk, ben çalıyordum. Son hatırladığım şey, çay fincanının üzerinden bana bakmasıydı."

"Yanılıyorsun!"

Sesim bir haykırışa dönüşüyor. "Babamı benim performansım sırasında zehirledin!"

Suçu bana attın!"

"Bunu bana sen yaptın," diye aceleyle söylüyor. "Senin suçun. Senin şarkın öfkemi körüklemeseydi bunu asla yapmazdım. Vasiyetinin değiştirildiğini o sabah öğrendim. Nasıl öfkelenmem ki?"

Göğsüm sıkışıyor. "Kimse sana çayın içine siyanür dökmeni söylemedi. Kimse sana onu yanında taşımanı söylemedi."

"Kendi güvenliğim içindi. İkinci kocamdan beri..." "Bu mazeret olamaz. Babamı öldürdün."

"Hayır! Senin suçun."

Görüşüm garip bir mor renge büründü, vücudumu bir sel gibi kaplayan, kanımı ve kemiklerimi dolduran bir duygu. Her santimetrem hafifliyor gibiydi. Saçlarım omuzlarımdan kalktı, etrafımda bir esinti başladı, kaynağı... bendim. Koltuğumun birkaç santim üzerinde süzülüyordum, bunun farkında bile değildim.

Üvey annem koltuğun arkasına yapışarak gözlerini kocaman açar. "Ember," diye nefes nefese söyler.

Sözlerim bir fırtına rüzgarı gibi dudaklarımdan patlayarak bir gürültüyle çıkar. "Bunu sen yaptın!" Sözlerim ılgıya dönüşür ve o ılgılık bir şarkıya dönüşür.

Otobüs parçalara ayrılır.



FRANCO

Nyxia ve ben saraydan doğuya giden yolun üzerinde uçuyoruz. İkimiz de görünmez halimizdeyiz, ben bir kuzgun olarak seyahat ederken Nyxia yanımda gölgeli bir rüzgar gibi süzülüyor. Kardeş olmamıza rağmen görünmez hallerimiz oldukça farklı. Ben kolayca sıradan bir kuşla karıştırılabilirken, kız kardeşim şekilsiz, ruhani bedeni, kırmızı gözleri ve keskin, gıcırdayan dişleriyle hiç de masum görünmüyor; duygusal olarak beslendiği kişilerin kalplerine korku salmak için mükemmel. Küçüklüğümüzden beri onun korkunç unseelie formunu kıskanıyorum. Korku uyandırmak için tek umudum, hedeflerimizi bulur bulmaz kullanmaya hazır olduğum bir büyü. Marus'u bulduğumda öfkemi kontrol edebileceğimi sanmıyorum.

Kız kardeşimin verdiği bilgiye göre, Marus büyük olasılıkla Saint Lazaro Katedrali'ne doğru gidiyor. Bu sayede, hiçbir ipucu olmadan Ember'ın enerjik izini çok daha hızlı bulabiliyorum.

Kanatlarımın her çırpışında onun enerjisi daha da güçleniyor.

"Yaklaşıyor," diyorum Nyxia'ya.

"Unutma, aceleci davranma," diyor, sesinde bir uyarı var. "Deneyeceğim," diyorum.

Ember'ın izinde ani bir değişiklik olur, narenciye, gül ve rüzgar kokusu yükselir. Kuzgun olarak bile, tüylerimin dibinde bir ürperti hissediyorum.

O enerjinin ne anlama geldiğini biliyorum. O şarkı söylüyor.

Bu uzun sürmez ve duyguları tekrar değişir. Artık daha yakındır. O kadar yakın ki, sanki yanımda duruyormuş gibi enerjisini hissedebiliyorum. Kanatlarım havayı çırparak beni daha hızlı ilerletir. Daha hızlı.

Birkaç dakika geçtikten sonra önümdeki yolda karanlık bir şekil görürüm. Bir araba.

Enerjide bir değişiklik daha, Ember'ın büyüünde bir artış daha. Bu sefer derin bir keder var. Yas.

Sonra öfke.

Otobüs dalgalanıyor gibi görünüyor. Sert bir rüzgar bana çarparak bir an için hızımı keser. Rüzgar geçince dikkatimi otobüse veririm... ama otobüs artık orada değildir. Onun yerine, odun ve enkazdan oluşan bir girdap vardır.

Nyxia ve ben mesafeyi kapatmak için ileri atıldık ve inişe geçtik. Her nefesimde kalbim çarpıyordu, sonra manzara netleşince kalbim sıkıştı.

Koçtan geriye sadece parçalar kalmış ve iki figürü çevreleyen hızla dönen rüzgârla taşınıyor.

Ember!

O, tanımadığım bir kadının karşısında, girdabın ortasında duruyor. Kadın dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini kulaklarına kapatmış. Yolun her iki tarafına bakıyorum. Bir tarafta, koçun üniforması giymiş bir adam, kavgadan uzaklaşmaya çalışarak yere yığılmış durumda. Dört at, hala arabaya bağlı ama arabadan kopmuş halde, ormana doğru koşuyor. Diğer tarafta, Marus kardeş ve Ember'in hizmetçileri olarak tanıdığım iki kızı görüyorum.

Nyxia'nın sesi yanımdan geliyor. "Bunu yapabileceğini biliyor muydun?" "Tam olarak değil." Aslında, Ember'in gördüklerimden sorumlu olduğunu . Ama elbette o yapmıştı. Büyüsü her yerde, havayı dolduruyordu. Dikkatlice dinlersem, sesini bile duyabiliyorum. Bu, mırıldanılan bir melodi ya da söylenen bir şarkı değil. Daha çok bir çığlık gibi.

Bir ürperti daha beni sarar. Titreyerek, kanatlarımı koruyarak seelie formuma geçirim.

"Ne yapıyorsun?"

"Ona yardım etmeliyim." Derin bir nefes alıp, korku ve kafa karışıklığını hissediyorum. "O bunun farkında değil."

"Yaralanacaksın! Bırak beni. Bu halimde ben maddi değilim. Fırtınadan zarar görmeden geçebilirim."

"Hayır, o korkmuş," dedim. "Onu sakinleştirebilirim.

Yapabilirim." "Delinmeden nasıl geçeceksin ki?"

Girdabı tekrar inceledim. Ember'in boyunun yaklaşık üç katı büyüklüğünde, parçalanmış tahta, yırtık deri ve kırık metalden oluşan bir silindir. "Üzerinden uçup gözünden içeri atlayacağım."

"Bu çok kötü bir fikir."

"Biliyorsun, ben böyle fikirlerle doluyum." Ona çarpık bir gülümseme gösteririm, ama hiç neşe hissetmiyorum.

Eğlence yok. Sadece korku var. Ama kendim için değil. Ember için. "Dikkatli ol, Franco."

Başımı sallayıp girdaba yaklaşıyorum. Yaklaştıkça rüzgâr daha hızlı esiyor ve kanatlarımı daha hızlı çırpmam gerekiyor. Rüzgârın etkisinden kurtulmak için daha yükseğe çıkıyorum. Gözün üzerine geldiğimde, santim santim alçalıyorum ve rüzgârın çekişini tekrar hissettiğimde duruyorum. Girdaba kapılmadan yaklaşabileceğim en yakın mesafe bu. Yerle aramdaki mesafeyi hesapladım. Uzak ama başka seçeneğim yok. Ember'e ulaşmak için tek umudum, gözün içinden dümdüz aşağı atlamak.

Nabzım hızlanır ve yutmadan önce kendi korkumu hissederim. Sonra derin bir nefes alıp kanatlarımı geri çekerim. Kanatlarım olmadan hızla düşerim. Vorteksin merkezinden geçerken hızla ivme kazanarak aşağıya doğru düşerim. Yerden sadece bir metre kadar kaldığımda, kanatlarımı açtığımda yaptığım gibi, unseelie formumun bir kısmını çağırırım. Ancak bu sefer

tüyler çağırıyorum. Binlerce tüy, çevreleyen rüzgârın tamamen yakalamasına izin vermeden yerçekiminin çekimine karşı koyuyor.

Ember ile kadın arasında kısmen çömelmiş bir şekilde yere inerim. Bacaklarımda acı hissedirim, ama tüylerimin direnciyle darbeyi yumuşatmasaydım hissedeceğim kadar şiddetli değildir. Hemen Ember'ı arıyorum ve ona doğru fırlarken tüylerimi yok ediyorum. Ayak bileklerimden biri yakıcı bir acı ile titriyor, ama sendelemiyorum. Fae iyileştirme gücüm çoktan devreye girmiş, kemiklerimi birleştiriyor, tendonlarımı bağlıyor. Bir adım daha atıyorum. Bir adım daha. Rüzgar, kulakları sağır eden bir gürültü ile etrafımızda esiyor.

Ember'ın hemen önünde duruyorum. Yerde bir ayak kadar havada asılı duruyor, turkuaz saçları çılgınca etrafında uçuşuyor. Cildi saçlarıyla aynı renge bürünmüş, ama vücudu artık katı değil.

Eterik.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, ama beni hiç görmüyor gibi. Dudakları aralık, çığlık atıyor, bağılıyor gibi görünüyor. O anda, bu gürültünün ondan geldiğini anlıyorum. Rüzgarı körükleyen, hiç bitmeyen, hüzünlü bir feryat.

Cesaretimi toplayıp yaklaşıyorum. "Ember! Beni duyuyor musun?"

Gözlerini kırıyor ama bakışları odaklanmıyor.

Görmüyor. "Ember, benim. Franco. Buradayım."

Yavaşça gözleri bana doğru dönüyor, bakışlarında yalvarış var. Göğsü inip kalkıyor. "Ne olduğunu bilmiyorum." Konuşsa da, her kelimesinde ağlama sesi duyuluyor.

"Her şey yolunda,"
diyorum. "Bunu kim
yapıyor?"

Yutkunuyorum. Sesimi yumuşak tutarak, "Sen yapıyorsun, ama ben sana yardım edebilirim," diyorum.

Kafasını sallar. "Ben yapmıyorum. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Şekil değiştirdin Ember. Şu anda seelie değilsin ve sanırım bu senin ilk seferin. Geri dönmene yardım edebilirim."

Kollarının mavi ve şeffaf olduğunu fark etti. Panik, enerjisini kapladı. "Şekil değiştirmeyi bilmiyorum! Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum!"

"Sadece üzgünsün, ama sorun yok. Ben buradayım. Bana bak. Gözlerime odaklan."

Gözleri benimkilere kilitlenir ve titreyerek başını sallar.

"Elini benimkinin üzerine koy."

O da öyle yapar, ama eli avucumun içinden geçince çığlık atar.

"Henüz elime dokunmaya çalışma," dedim. "Sadece elini benimkinin üzerine koy." Tekrar denedi ve bu sefer elini havada tuttu.

"Güzel. Gözlerimden başka hiçbir şeye bakma. Şimdi, elimi tutmanın nasıl bir his olduğunu düşün. Avucumun sıcaklığını düşün. Parmaklarının altında piyano tuşlarının sertliğini düşün. Dün gece dans ettiğimizde

ayaklarının yere basmasının nasıl bir his olduğunu hatırla. O hisleri hayal et."

Enerjisi sakinleşir ve kasırğa yavaşlamaya başlar.

"Kalp atışlarına odaklan, sonra nefesini hisset. Nefesin burnundan girip ciğerlerini doldurduğunu hisset." Vücudunun yavaşça koyulaştığını, maviden sıcak bir ten rengine dönüştüğünü izliyorum. Yavaş yavaş yere çöküyor, ayakları yumuşak bir şekilde toprağa değiyor. "Elimi tut."

O da öyle yapar, göz kapakları rahatlamaıyla birlikte hafifçe titrer. Hıçkırarak kollarını boynuma dolamıştır. Onu kendime çekip sırtını okşayarak kulağına yatıştırıcı sesler çıkarırım.

Ama işimiz bitmedi. Kasırğa etrafımızda esmeye devam ediyor, onun ürkütücü çığlıkları hala havayı dolduruyor.

Nazikçe Ember'in kollarını boynumdan çeker ve gözlerine bakarım. "Ember, girdabı durdurmalısın."

Korku enerjisini karartır. "Yapamam. Kontrol edemiyorum."

"Kontrol ediyorsun, aşkım. Büyü, kişisel niyetle beslenir. Girdap hala dönüyorsa, bunun nedeni içindeki bir şeyin bunu istemesi." Diğer figüre bakacak şekilde duruşumuzu değiştiriyorum. Kadın hala yere çömelmiş, elleri kulaklarında, başı dizlerinin arasına gömülü. Tahta parçaları ona tekrar tekrar çarpıyor ve ellerinin arkasında birkaç açık yara görüyorum.

Ember'in duyguları öfkeyle alevlenir. "O benim babamı öldürdü," sesi titreyerek çıkar. "Arabada itiraf etti. Üç yıl boyunca bunun için beni suçladı, her şeyin benim yaptığımı inanmamı sağladı."

"Cezasını çekecek," diyorum, sesim kararlı, "ama böyle değil. Şu anda öfkeli olabilirsin, ama onu öldürürsen, kendini affetmeyeceğini biliyorum."

"Ondan nefret ediyorum," diye tısladı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Onu tüm varlığımla nefret ediyorum."

"Sorun değil." Parmağımı çenesinin altına koyup nazikçe bakışlarını bana çeviriyorum. "Nefretin haklı. Onu yaptıkları için nefret ediyorsun. O senin babanı öldürdü."

O başını sallar.

"Ve sen onu seviyordun."

Bir kez daha başını salladı. Enerjisi yumuşamaya başladı.

"Buna odaklan, Ember. Onu ne kadar sevdiğine odaklan. Anneni ne kadar sevdiğine odaklan. Senin seelie formunu aldığını görse ne kadar gurur duyardı, düşün."

Birkaç saniye daha gözlerime bakıyor, sonra dizlerinin üzerine çöküyor. Birdenbire, girdap duruyor. Arabadan geriye kalan tek şey olan parçalar ve kıymıklar yere düşerek bir enkaz çemberi oluşturuyor. Gözleri kapanıyor

ve ben onu yanına düşmeden yakaladım. Bilinci kapalı, bu kadar enerji harcamaktan bitkin düşmüştü. Bir fae için ilk kez seelie formuna dönüşmek böyle bir etki yaratabilir.

"Canavar!" diye bağıyor diğer kadın titrek ayakları üzerinde ayağa kalkarken. Derisi ince bir kir tabakasıyla kaplı, saçlarına tahta, metal ve cam parçaları yapışmış. Elleri ve yanakları sayısız küçük kesiklerle kaplı. Daha önce gördüğüm iki genç kadın ve Kardeş Marus da koşarak yaklaşıyor. Görünüşlerine bakılırsa, bu üç kadın akraba. Demek bunlar Ember'in üvey ailesi.

Nyxia karanlık bir rüzgar gibi süzülerek yanıma seelie formunda iner.

Ember'in üvey annesi, kollarımda uyuyan kızı titrek parmağıyla işaret etti.

"Canavar," dedi yine. "Tutun onu! Bu iğrenç kız beni öldürüyordu!" Kız kardeşim yasaklayıcı bir adım attı ama onu durdurmak için adını fısıldadım.

"Bu benim sorunum," derim ve Ember'ı nazıkçe yere yatırırım.

Çenesini sıkıyor. Tartışmak istediğini anlayabiliyorum. Kontrolü ele al. Daha önce defalarca yaptığı gibi, benim yarattığım karmaşayı temizle. Ama gerçekten benim kral olmamı istiyorsa, söylediği kadar bana güveniyorsa, o zaman bunu yapmama izin vermeli. Birkaç saniye gergin bir şekilde gözlerime bakıyor, sonra sonunda pes ediyor. "Devam et,

."

Dik durup Ember'in üvey annesine bir adım yaklaşıyorum — kendi kocasını öldüren ve üvey kızının sihrini suçlayan kadına. Ember'i bir anlaşmaya hapseden ve onu suçluluk duygusuyla boğan kadına.

Öfke kanımı kaynatıyor.

Benden temkinli bir adım uzaklaşır. "Neden beni dinlemiyorsun?

O canavarı hemen tutuklayın."

"Burada tek canavar var, o da senin üvey kızın değil."

Alaycı bir şekilde güldü. "Öyleyse kim? Ben mi? O sefil kadına üç yılımı harcadım, o bana ne yaptı? Ben hiçbir şey yapmadım, sadece..."

"Beni yanlış anladın," diyorum, sesim alçak ve soğuk. Parmak uçlarımdan gölgeler sızıyor ve omuzlarımda kıvrılıyor. "Burada tek canavar var dediğimde, kendimi kastetmişim."

Yüzüm korkunç bir cazibeyle dönüşür, dudaklarım dişlerimden geri çekilir.

Üç kadına doğru bir hırıltıyla atıldım.

Çığlıkları havayı deldi.



FRANCO

Saatler sonra, gün akşamın karanlığına gömüldüğünde, balkonumda durmuş kız kardeşimin gelmesini bekliyorum. Benimle konuşmak istediğini söylemiş, ben de burada buluşalım demiştim. Odadan çıkmaya cesaret edemiyorum. Ember yatağında uyuklarken olmaz. Bilincini kaybettiğinden beri uyuyor. Enerjisini hissedemesem endişelenirdim, ama yaşam gücü güçlü. Şok edici bir deneyimin ardından iyileştiğini, enerjisinin toplandığını ve kendini onardığını hissedebiliyorum.

Karanlık bir gölge bana doğru uçuyor ve Nyxia'ya dönüşüyor. Kollarını kavuşturup korkuluğa yaslanıyor. Balkon kapısına doğru başını sallayarak, "O nasıl?" diye soruyor.

Onun yanına yaslanıyorum. "Hâlâ iyileşiyor."

"İnsan kızın bu kadar güçlü olduğunu fark etmemiştim."

"Yarı insan. Onun şarkı söylemesini duymalısın. Tabii öfkeli değilse."

Nyxia gülümsemeye çalışır, ama daha çok alaycı bir ifade çıkar. Hâlâ kalbimin doğru seçimi yaptığına tam olarak ikna olmamıştır.

"Diğerlerine ne yaptın?" diye soruyorum. Büyümü yaptıktan sonra, üç kadını da gölgelerimle hareketsiz hale getirdim. Nyxia muhafızlarını çağırdı, biz de takviye ve nakil aracını beklemek zorunda kaldık. Kadınları yerinde tutarken, korkularından beslenerek geçirdiğim her dakikadan zevk almadığımı söyleyemem.

"Bayan Maddie Coleman zindanda güvende," diyor Nyxia. "Ona itiraf etmesini emrettim. İkinci ve üçüncü kocalarını zehirlediğini itiraf etti."

Kalbim sıkıştı. Demek Ember haklıymış. Ondan şüphe etmemiştim ama bunu doğrulamak ürpertici. Hele de sarayımda bir katil olduğunu ve sevdiğim kadının yıllardır onun koruması altında olduğunu düşünmek daha da ürpertici. "Kızları ne olacak?"

"Imogen ve Clara Coleman, Prenses Maisie'nin odasında gözetim altında tutuluyor. Hiçbir suç itiraf etmediler, bu yüzden onlara ne yapacağımıza karar verene kadar orada kalacaklar."

"Peki Marus kardeş?"

Sesinde tereddüt var. "Onu kardeşliğine geri gönderdim."

Daha dik durarak, içimden bir öfke yükseldi. "Onu cezalandırmadın mı?"

Bana keskin bir bakış attı. "Onu görevinden almak benim yapabileceğim en fazla şey. Teknik olarak, yasadışı bir şey yapmadı. Tek suçu hırslıydı. Kilise adamı olarak, şimdi onunla ilgilenmek kardeşlerinin görevi."

"Yasa dışı bir şey yapmamış olabilir, ama bizim gözümüze girmek için daha kötüsünü yaptı. Sahip olduğu az sayıdaki iyiliği bir silah gibi kullandı ve bunun etrafında yalanlar ördü."

"

"Biliyorum," diyor iç çekerek, "ama kiliseye karşı dikkatli davranmalıyız. Aziz Lazaro Kilisesi'ni düşmanımız haline getirmemek için yapabileceğimiz başka bir şey var mı?"

Cevabımı zaten biliyorum. Saraya döndüğümüzden beri bu soruyu kendime sorup duruyorum. Marus kardeşin çok daha tatmin edici bir şekilde ortadan kaldırılacağını ummuştum. Ama belki *de* onun gibi bir adam için en kötü ceza, makamından *olmak*. "Saint Lazaro'nun başka bir kardeşini kilisenin temsilcisi olarak davet edeceğiz. Belki daha genç biri. Hatta bir rahip yardımcısı bile olabilir. Onlara kalmaya değer olduklarını kanıtlamaları için bir şans daha vereceğiz."

"Peki ya Saint Lazaro'dan güvenebileceğimiz kimseyi bulamazsak?" Sesim soğuk çıkıyor. "Onları yok ederiz."

"Franco, Alfa Konseyi hiçbir şekilde insanlık soykırımına izin vermez."

"Onları yok etmek için öldürmemize gerek yok. Adadan sürgün edebiliriz. Ne yaparsak yapalım, güçlerinin artmasına izin veremeyiz. Ancak," sesim yumuşar, "Marus kardeşin Saint Lazaro'yu temsil etmediğine inanmaya hazırım. Belki kiliseden başkalarını tanırsak, gerçekte ne olduklarını öğrenebiliriz. Gerçekten ne istediklerini. Fanatikleri, perilerin şeytan olduğunu vaaz etmiş olabilir, ama kardeşlik ve insanların bize bakışını değiştirebiliriz. Ve eğer yanlış algılarını değiştirmeyi reddedip bizi günahkar şeytanlar olarak görmeye devam ederlerse, o zaman... Faerwyvae'ye ait değildir."

"Bu konuyu çok düşünmüşsün."

Başımı salladım. "Bir gün kral olacaksam, zor soruları ve daha da zor cevapları düşünmeye başlamam gerek."

"O halde kabul ettin. Benim varisim olmayı."

"Evet, ama henüz senin yerini almaya hazır değilim. Beni insanlarla etkileşime sokmakla haklıydın, ama bunu kendi yöntemimle yapmalıyım. Onların saygısını kazanmak için yapmam gereken daha çok şey var. Ve onların da benim saygımı kazanması için. Aziz Lazaro'da olduğu gibi, onları daha iyi tanımak istiyorum. Sadece yılda bir kez seçkinleri eğlendirmek değil, karşılaştıkları sorunları, sıkıntılarını ve endişelerini anlamak istiyorum. Bana zaman verir misin? Ve bu zamanı nasıl geçireceğimi seçme özgürlüğü?"

Birkaç saniye sessizce beni izler, sonra elimi tutar ve sıkıyor. "Evet, Franco. Sana bunu verebilirim. Kontrolü elinden almak benim için ne kadar zor olsa da, bunun üzerinde çalışmam gerekiyor. Belki benim de daha fazla zamana ihtiyacım vardır."

"Lorelei buna razı olacak mı?"

Dudakları hafifçe gülümser. "Sanırım. Aşk konusunda en sabırlı kadın odur. Gerçi..." Korkuluktan ayrılır. "Bu kadar uzun kaldığım için kafamı koparmadan eşimin yanına dönsem iyi olacak. Sabırlı olabilir, ama sinirlendiğinde hiç de nazik bir güvercin değildir."

"Git," dedim. "Sezonun geri kalanını tek başıma halledebilirim."

"Yapabileceğini biliyorum." Sözleri ikna edici, ama enerjisinde bir ihtiyat var. Balkon kapılarına bakıyor. "O mu? Emin misin?"

Yutkunuyorum. "Evet, o o."

Kız kardeşimin gözleri köşelerinden kıvrılır. "İyi Franco. Senin adına sevindim. Onu seviyorsan, ben de onu sevmeyi öğrenirim." Bunun üzerine, seelie formundan çıkıp uçup gider.



EMBER

Tanıdık olmayan bir odada uyanıyorum. Hayır, tanıdık değil. Sadece beklenmedik. Yataktan kalkıp, birkaç gün önce çaldığım piyanoya bakıyorum. Ama neden buradayım? Buraya nasıl geldim? Sonra bir şey dikkatimi çekiyor.

Piyanenin bankında, topuğu kırık zarif bir ayakkabı duruyor.

Anılarım renk ve seslerin girdabında uyanıyor. Marus tarafından kaçırıldığımı hatırlıyorum. Üvey annemle yaşadığım yüzleşmeyi hatırlıyorum. Onun karanlık itirafını hatırlıyorum. Sonra etrafımızı saran girdap, bir şekilde benim yarattığım girdap.

Sonra Franco.

Franco.

Çılginca atan kalbim yavaşlamaya başlar ve sakinleşmek için birkaç derin nefes alırım.

"Uyandın." Franco odaya girer ve doğrudan bana gelir. Yatağa otururken hareketleri sert ve gözlerinde endişe vardır. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama ilk içgüdüm onun benden korktuğunu söylüyor. Midem bulanır. Beni yaptığımı gördükten sonra elbette korkacaktır.

"Ne düşünüyorsan, dur." Sesi kararlı çıkıyor. "Yüksek sesle söyle."

Bir parçam kapanmak, onu uzak tutmak için bir şey söylemek istiyor, ama kendimi durduruyorum. Bu dürtü güçlü olabilir, ama bu korkmuş bir kızın tepkisi, olmak istediğim kadın değil. Olduğum kadın. Derin bir nefes alıyorum. "Bana karşı hislerin değişti mi? Yeteneklerimi gördükten sonra?"

Kaşlarını çatıyor. "Hayır, Ember. Sevgim bu sabahki kadar güçlü."

"O zaman neden bu kadar mesafeli davranıyorsun? Neden bu kadar tereddütlüsün?"

Endişe alnını kırıştırdı ve sözlerini bulmak biraz zaman aldı. "Belki de hislerin değişti diye korkmuştum. Marus'un seni kaçırması benim hatamdı. Bunu anlamış olmalısın."

Marus beni ilk bulduğunda ve Nyxia Franco'nun sözünden bahsettiğinde hissettiğim ihanet duygusunu hatırlıyorum. "Ne oldu?"

"Operadaydı," diye hızlıca cevap verdi, sanki açıklamaya can atıyormuş gibi. "Sen locadan çıktıktan sonra Marus kayıp nişanlısından bahsetti. Senin olduğunu bilmiyordum. Sana sarayda olduğunu öğrenirsem seni ona teslim edeceğime söz vermemi istedi. Ben de bunun sadece seninle konuşabilmesi için olduğunu ekledim. Sen bana kim olduğunu ve üvey ailenin sana yaptıklarını söylediğinde, ona seni emanet edemeyeceğimi anladım. Sözümden dönmeye çalıştım ama... bu beni neredeyse öldürüyordu. Çok üzgünüm, Em. Eğer olmasaydı, o sözü asla vermezdim..."

"Önemli değil," diyorum. Rahatlamış hissediyorum. Onun ihanetiyle ilgili tüm eksik parçalar yerine oturuyor. "Seni suçlamıyorum."

Duruşu gözle görülür şekilde gevşer ve bana daha fazla döner. Yaklaşarak elimi eline alır, başparmağını elimin arkasında gezdirir. "Beni asla affetmeyeceğinden korktum."

"Seni affediyorum Franco, ama... şimdi beni farklı bir gözle nasıl göremezsin? Beni durdurmasaydın üvey annemi öldürürdüm. Kendimi kontrol edemiyordum. O başından beri haklıymış. Sihirim karanlık ve tehlikeli. Şimdiye kadar *ne kadar* karanlık olduğunu bilmiyorduk."

"Hayır," diyor. "Bunun için kendini suçlayamazsın. Sen, büyüsünü keşfetme fırsatı bulamamış güçlü bir yarı peri. Baskı altında büyüdün, perilerin rehberliği olmadan yetiştirildin. Elbette, ilk kez unseelie formuna dönüştüğünde yeni bir büyü seviyesine ulaştın. Sence bu bizim türümüz için olağandışı bir şey mi? Kontrol etmeyi öğrenebilirsin, Em. Ben öğrendim."

Kalbim, üç basit kelimeye takılıp kalmış, çarpıyor.

Bizim türümüz için.

Kimse bana fae türüne ait olduğumu söylememişti. Annem öldüğünden beri kendimi çok kaybolmuş, kopuk ve kim olduğum ve nereye ait olduğum konusunda çok kafam karışık hissediyordum. Hayatımın geri kalanını hiçbir yere ait olmadan yaşayacağımı düşünüyordum. Nazik toplum için her zaman fazla fae, fae toplumu için ise fazla insandım. Özgür hissedebileceğim tek yer, yollarda geçen bir hayattı. Ama ya yanılıyorsam? Ya benim için daha iyi bir yer varsa? Daha iyi bir gelecek? Kimliğimi geride bırakmak için kaçmak yerine, olduğum kişi olarak daha da gelişebileceğim bir yer.

"Benden korkmuyorsun?" diye soruyorum.

"Korkmak mı? Sana sihirle ilk deneyimlerimden bahsetmemiş miydim? Kontrolü öğrenene kadar yıllarca arkadaşlarımdan duygularını emdim. Senden korkmuyorum Ember. Hayranım." Yaklaşarak kollarımız birbirine değene kadar eğildi. Başımı omzuna yasladım.

Birkaç dakika sessizce öylece otururken, bir sonraki sorumu sormak için cesaretimi topluyorum. "Üvey ailem ve Marus kardeş nerede?"

Nerede olduklarını, bayıldıktan sonra neler olduğunu anlatır. Saint Lazaro'ya kendilerini kanıtlamaları için bir şans daha vermeyi planladığını söylediğinde titrerim, ama doğru şeyi yaptığını inanıyorum. "Üvey kız kardeşlerime ne olacak? Bayan Coleman'a ne olacak?"

"Bu sana bağlı," der nazikçe. "Üvey annen suçlarını itiraf etti. Eğer istersen, yargılanmadan idam edilebilir."

Bunu bir an düşünürüm, bana söylediği her şeyi hatırlarım. Babam öldüğünden beri bana çektirdiği tüm acıları. Yalanlarını. İstismarını. Manipülasyonlarını. Bir yanımda, babama yaşattığı kaderi onun da yaşamasını istiyor. Diğer yanımda ise farklı bir çözüm düşünüyor.

"Onun yargılanmasını istiyorum," diyorum. "Yaptığı her şeyin tüm ağırlığıyla yargılanmasını istiyorum. Sonuçlarına katlanarak yaşamasını istiyorum."

"Peki ya üvey kız kardeşlerin?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Imogen, annesinin entrikaları olmasa bile tehlikeli biridir, ama o hiçbir suç işlemedi."

Bana çarpık bir gülümseme atıyor. "Ya onu sevmiyorsam? Bu onu adadan göndermek için yeterince ciddi bir suç değil mi?"

"Bu çok cazip, ama hayır. Onu bir iş evine yerleştirelim. Parası ve bağlantıları olmadan, kendi önemsizliğini çok geçmeden anlayacaktır."

O da başını sallar. "Bunu yapabiliriz. Peki ya küçük kız? Clara?"

"Bana hiç iyi davranmadı," diyorum, "ama hanımefendimin hizmetçisiyken farklı bir yönünü gördüm. Onu teyzesi Marie Coleman'ın yanına göndermek ve Maven Üniversitesi'nin Ateş Mahkemesi bölümüne kaydettirmek istiyorum. Teyzesi onu kabul etmezse, okulun yurduna yerleştirilmesini istiyorum."

Kaşlarını kaldırır. "Elit bir üniversiteye kayıt. Bu lüks bir ceza."

"Ona bunu hak edip etmediğini kanıtlama şansı vermek istiyorum." Aklıma başka bir düşünce gelir ve dik otururum. "Lütfen bunu senin ayarlamayı beklediğimi sanma, Franco. Ne gerekiyorsa yaparım. Okul masraflarını ben öderim. Miras meselesi var..."

"Ah evet," dedi gözlerini devirerek, "tüm üvey ailen ve bir rahip gibi davranan adamları acımasız canavarlara çeviren bu büyük miras."

Derin bir nefes veriyorum, dilimin ucunda başka bir zor soru var. "Mirasım senin için ne kadar önemli? Sanırım bu beni daha çekici bir eş yapıyor."

Gözlerini gözlerime kilitler. "Servetin, bizim ne kadar uyumlu olduğumuzla hiçbir ilgisi yok. Seni seviyorum, o yüzden benim eşimsin. Hepsi bu."

Dudaklarımın köşesini ısııyorum. "Peki, eğer mirası bağışlarsam, beni yine de kabul eder misin?" "Evet, Ember, ama neden bunu yapmak isteyesin ki?"

Omuz silkiyorum. "Her zaman hayır kurumlarına bağışlamak niyetindeydim. Hiç saklamayı düşünmemiştim. Babamın ölümünden faydalanmak beni rahatsız ediyor. Bu rahatsızlık, onun ölümünden duyduğum suçluluk duygusundan kaynaklanıyor, ama gerçeği öğrendiğim halde bile, onun mirasını almayı düşünmek hala zor geliyor." Birkaç saniye sessiz kalıyorum, düşüncelere dalıyorum. Sonra çenemi kaldırıp sesime kararlılık katıyorum. "Mirasımı reddedeceğim. Clara'nın eğitim masraflarını karşılayacak kadarını alacağım, ama geri kalanını istemiyorum. Bağışlanmasını istiyorum. Lunar Court'un yetimhanelerine destek olsun ve belki Evanston'daki yoksul ve ezilen insanlara yardım için kullanılsın."

Gülümseyerek bana yaklaşıp. "Bunu onaylıyorum. Ancak bunu yapmak için senin paranızı kullanmayalım. Benim paramı kullanalım. Ne kadar bağışlamayı planlıyorsan, ben de kendi paramla iki katını ekleyeceğim. Serveti daha eşit dağıtmanın, sarayında yaşayan aç ve yoksul insanlara yardım etmenin yollarını bulacağız."

Kalbim sıcaklıkla doldu, ama midem hala ağırlaşmıştı. "Neden bunu almamda bu kadar ısrarcısınız? Zengin olup olmadığının önemi olmadığını söylemişsiniz."

"Önemli değil, ve bunu saklamayı istediğim için değil. Bunu saklamayı istiyorum çünkü bu babanın sana verdiği bir hediye, sana tüm kalbiyle bıraktığı bir şey. O senin almanı istedi. Bunu kabul etmeyi öğrenmelisin. Bu üç yıllık suçluluk duygusu sana ne yaparsa yapsın, onun sevgisine layık olduğunu kabul et. Mirasını alıp yine de her şeyi vermek istiyorsan, peki. Seni engellemeyeceğim. Ama bunu yap, çünkü o senin. Mirasın olduğunu kabul etmekten korktuğun için değil."

Boğazımda bir yumru oluşur, ama onunla birlikte ezici bir huzur hissi gelir. O haklı. Babam servetini bana bırakmak istiyordu. *Bana*. Bayan Coleman'a karşı çıkmasının sebebi bendim. Onun acımasızlığını gördüğünü bile bilmiyordum, ama yine de beni korumak için kendi karısına karşı geldi. Beni korumak için. Benim iyiliğim için. Gerçeği kabul etmek ve üç yıldır taşıdığım suçluluk duygusundan kurtulmak zaman alabilir, ama bunu başarabileceğimi düşünüyorum. "Tamam," diyorum. "Kabul ediyorum. Şimdilik."

Yaklaşırken gülümsemesi genişler. "Bunu hak ediyorsun, Em. Umarım buna inanırsın. Harika her şeyi hak ediyorsun."

Bakışlarım dudaklarına düşer ve kendimi ona doğru kaydırırım. "Bu sen de dahil mi?"

"Eğer beni kabul edersen."

Eğilip dudaklarını dudaklarımla kapattım. Dudakları yumuşak ve sıcaktı, elleri yüzümü kavradı. Gömleğinin yakasını çekip geriye yaslandım ve onu kendime çektim. Birbirimizin kollarında ve dudaklarında kendimizi kaybettik, işler fazla kızıışmadan ayrıldık.

"Bir de bizim meselemiz var," diye fısıldayarak kolumu okşadı. "Bundan sonra seni herkesin önünde cortejleyeceğim."

Kalbim çarpıyor, ama mantığım sevincimi bastırıyor. "Bilmiyorum, Franco. Ben kamuoyunda var bile değilim. İnsanlar, senin Prenses Maisie'ye aşık olduğunu düşünüyor, bilinmeyen bir sıradan kadına değil. Maisie ile işlerin yolunda gitmediğini açıklamak için bir hikaye uydurmalıyız, böylece kimse onu küçük düşürdüğünü düşünmez. Sonra, zamanla, ilişkimizi kamuoyuna açıklayabiliriz. Ayrıca, sana Maisie hakkında gerçeği hiç söylemedim. Neden gittiğini bilmiyorum. Kaçtığını hiç söylemedi. Aslında, tehlikeydeymiş gibi davranıyordu." Bu düşünceyle kalbim hızla çarpmaya başlar. Aniden, şimdi anlaşmamızın sonuçlarıyla uğraşmam gerekeceğini fark ederim.

bu, hiç tahmin etmediğim bir şeydi. Yüzümü buruşturuyorum. "Maisie'nin kaçtığını kimse fark etmeden çoktan gitmiş olacağımı sanıyordum."

"Bunu birlikte hallederiz. Belki Kral Ronan'a gizli bir mesaj gönderirim."

"Çok gizli olmalı. Onun için endişeleniyorum."

"Bunu yapacağım. Ama... diğer söylediklerin hakkında." Elimi tutup dudaklarına götürdü. Parmak eklemlerime bir öpücük kondurduktan sonra, "Ember, rol yapmaktan yoruldum. Artık seninle hiçbir anı sahte olarak geçirmek istemiyorum, kamuoyu için bile olsa. Gerçek olmasını istiyorum. Herkese *bunun* gerçek olduğunu göstermek istiyorum."

"Çok fazla dedikoduya maruz kalacaksın. İtibarın yerle bir olabilir." "O zaman dinleyen herkese gerçeği söyleyeceğim. Ayrıca, bu sefer itibarımla yüzleşmekten korkmuyorum."

. Gerçekte kim olduğumu mahkemeye göstermeye hazırım. Bu beni korkutsa bile. Beni reddedilse bile."

Korku midemi düğümledi, kalbim deli gibi atıyordu.

O da bunu hissediyor olmalı, çünkü kaşlarını çatıyor ve bakışlarını bana dikeyyor. "Peki ya sen? Saraya gerçekte *kim* olduğunu göstermeye hazır mısın? Yarı peri, yarı insan olan, sevdiğim kadın? Tehlikeli, güzel sihirleri olan? Mavi saçları ve gözleri ve ay kadar geniş bir kalbi olan kadın?"

Sıcaklık göğsümü dolduruyor, ama korku kalbimi çarpıtıyor. Uzun zamandır, bağlanmadan bir hayat istediğimi sanıyordum. Bağlar olmadan. Aşk tehlikeli görünüyordu. Ya çok çabuk biten ya da insanları canavara çeviren bir şey. Ya bana acı veren ya da sevdiğim insanları öldüren bir şey. Yakın ilişkiler bir pazarlıktan farksız görünüyordu.

Ama şimdi kendime aşkı yaşamaya izin verdiğimde, sandığım kadar kısıtlayıcı olmadığını gördüm. Özgürleştirici.

Ama Franco ile aşk, sorumluluk da getiriyor. İlgi.

Şöhret.

Yargı.

Üç yıldır görünmezim. Saçımı bir başlıkla örtmek, mirasımı saklamak zorunda kaldım. Sessiz kalmak. Gösteriş yapmamak. Dikkat çekmemek.

Franco'nun eşi olmak tüm bunları değiştirecek. *Her şeyi* değiştirecek.

Bu düşünce hem acı verici hem de heyecan verici. Sorusu kulaklarımda yankılanıyor. Hazır mıyım? Hazır mıyım? Cevabım karanlık bir uçurumun kenarında sallanıyor. Bir tarafta her zaman bildiğim tanıdık belirsizlik var. Diğer tarafta ise kavrayamadığım uçsuz bucaksız olasılıklar var. Korku ve heyecan üstünlük mücadelesi veriyor.

Ama hangi melodiyi takip etmeliyim? Hangi şarkı kalbimi çağırıyor?

Her zaman vahşi ol. Bana söz ver.

Elimi Franco'nun göğsüne bastırıyorum, yeni yaptırdığı dövme yi düşünüyorum. O dövme gibi, aşkımız da sürpriz bir şekilde gelişti ve yeni hayatlarımız da aynı şekilde şekillenecek. Ortaya çıkacak. Değişecek. Büyüyecek.

"Hazır mıyım bilmiyorum," diyorum, gerçeği söylüyorum. Eğiliyorum. Dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum. Kollarımı boynuna doluyorum. Kalbinin benimkine çarptığını hissediyorum, bu yeni maceranın yeni ritmi. Birlikte yolculuk edeceğimiz ritim. Bir düet. Bir uyum. Hafifçe uzaklaşıyorum. "Ama öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

SONSÖZ - BİR YIL SONRA



EMBER

Derin bir nefes alıp parmaklarımı tuşların üzerine koyup bastım. Piyanodan yumuşak bir ses çıktı ve kemiklerimde yankılandı. Sihirim karşılık verdi, kalbimin içinde bir sinek kuşunun kanatları gibi çırpındı. Boğazıma kadar yükseldi, serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

Tek akorun sönük sesine karşı, ilk notayı söylerim.

Sonra çalmaya başlıyorum. Sesim yükselip alçalırken parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşuyor, kalabalığın üzerinde yankılanıyor. Dikkatim dağılmasın diye kürsünün önünde toplanan insanlara bakmaya cesaret edemiyorum. Geçtiğimiz yıl şarkı söylemeye çok daha alıştım, ama hala bu kadar büyük kalabalıklar önünde şarkı söylemeye alışamadım. Bu gece, bu yılki Yeni Ay Maskeli Balosu'nun başlangıcı olduğu için, çalmak uygun görüldü. Lunar'ın bir ay süren sosyal sezonundaki her baloda, birlik ve beraberliğe vurgu yapılarak, insan ve peri konuklar ağırlanıyor. Şarkım, peri büyüünün bir göstergesi.

Tehlike ile güzelliğin bulunduğu yer.

Artık şarkı söylememin kimseye zarar vereceğinden korkmuyorum. Yoldan sapan büyümler arabayı mahvettiğinden bu yana geçen bir yıl içinde, şarkımı kontrol etmeyi öğrendim. Elbette birkaç kaza oldu, ama sonunda şarkımı olduğu gibi kabul etmeyi öğrendim.

Bir armağan.

Ve - eğer istersem - bir silah.

Performansıma devam ediyorum, parmaklarım daha hızlı hareket ederken, sesim yükselirken müziğin beni sürüklediğini hissediyorum. Şarkımın sözleri var, ama bunların altında katmanlarca hikaye yatıyor. Duygu. Büyü. Sözler ve melodilerle aşk ve kalp acısı, korku ve kayıp anlatılıyor. Karanlık motifler, çaresiz kaçıışlar ve tehlikeli pazarlıklar anlatılıyor. Sonra melodi değişiyor, neşeli bir havaya bürünüyor ve gizli gülümsemeler, beklenmedik romantizm ve cesur itiraflar anlatılıyor. Ardından melodi kısa bir süre karanlıklaşıyor ve tehlike ve kara büyü hissi uyandırıyor.

Sonra affetme. Ve sevgi.

Melodim yavaşlar, son notalara yaklaşırken parlak ama yumuşak bir tona geçer. Onların üzerinde oyalanır, sesimin yankılanmasına izin veririm. Sonra sesim kaybolur. Şarkım sona erer, ama sesin yokluğunda, sonun tam tersini ifade eder. Aksine, yeni bir başlangıçtır. Olasılık. Umut.

Sihirim birkaç saniye havada asılı kalır. Sonra onu serbest bırakırım.

Taht odası alkışlarla çınlar. Piyano taburesinden kalkarım ve kalabalığa dönerim. Yüzlerce gülümseyen yüz bana bakar, bazılarının gözlerinde yaşlar, bazılarının ise hayranlık dolu ifadeler vardır. Birkaç kişi temkinli görünür, bu anlaşılabilir bir durumdur. Herkes peri büyüüne karşı bu kadar sıcak hissetmez, ama Franco ve ben bunun için çalışıyoruz. Bu yüzden onlara gerçekte kim olduğumuzu göstermeyi seçtik.

Kürsünün önüne geçip reverans yapıyorum, sonra merdivenlerden inip salona giriyorum. Bir grup müzisyen benim yerimi alıyor ve Yeni Ay Maskeli Balosu geleneksel bir kotilyonla başlıyor.

Franco'nun beklediği kürsünün yanına geçiyorum. Çoğu konuktan farklı olarak, o da maske ya da büyü kullanmıyor. Ben de öyle. Bu gece, bir yıl önce giydiğim ilk balo elbisesinin anısına, sade bir mavi balo elbisesi seçtim. O ve ben, yeterince kılık değiştirmişiz ve kendimiz olarak mutluyuz. Yaklaştıkça gümüş rengi gözleri parlıyor ve onu görmek içimi sevinçle dolduruyor. Onun haylaz güzelliğinden hiç bıkmayacağımı, bilmiyorum. Bu gece, pembe ve siyah tonlarında tam bir akşam kıyafeti giymiş, ancak gömleğinin yakası açık ve kravatı boynuna basitçe atılmış. Boynunun üstünden dövmelelerinin en ufak bir izini görebiliyorum. "Harikaydın."

Gülüyorum. "Çok korkmuştum."

"Anlamadım. Şarkın beni içinde uyandırdığın her duyguya o kadar kaptırdı ki. Hikayeni anlattın."

Başımı sallıyorum. Bu, yazdığım en dürüst şarkı ve geçen yıl, büyümü keşfetmek için yazdığım birçok şarkıdan biri. Kendi şarkımla baloyu açmayı kabul ettiğimden beri, ne paylaşacağım konusunda çok tereddüt ettim. Sonunda cevap açıktı. Kendim.

Ona bir adım yaklaşıp yakasını parmaklarımla kavradım. "*Senin hikayeni* de anlattım."

hikayemizi de çaldım."

O, sahte bir kayıtsızlıkla omuz silkti. "Küçük bir kısmını."

"Önemli bir kısmı," diye düzeltiyorum. "Hala başlangıç aşamasında olan bir kısmı."

Yumuşak bir gülümsemeyle dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. "Her gün büyüyen bir şey." Ayrıldığıımızda, pes etmiş gibi bir nefes verdi. "Gidip turumu yapmalıyım. Bağış almaya çalıştığım birkaç inatçı aristokrat var. Bunun bir hayır balosu olduğunu bilmiyormuş gibi davranıyorlar."

"Domuz kafalı derken..."

"Bir tanesi gerçekten domuz kafası takmış," diyor gülerek. "Ciddiyim!"

"Peki bağış yapmayı reddederse?"

"O zaman onları *ikna* ederim." Düşük bir hırıltı çıkarır, yüzünde korkunç büyüü kısa bir an parlar.

Şakacı bir şekilde göğsüne vuruyorum. "Yapmayacaksın!"

Elimi yakalayıp dudaklarına götürdü. "Hayır, yapmayacağım, ama bu, işkence için yalvarana kadar onları iyice sinirlendiremeyeceğim anlamına gelmez."

"Onları o zekanla etkileyeceksen, işkence garantidir."

Kolunu belime doladı ve beni göğsüne çekti. Gözleri arzu ile doldu. "İşte o keskin dilin."

Dudaklarımın köşeleri yukarı kıvrıldı. "Belki daha sonra ne kadar keskin olduğunu öğrenebilirsin."

O inler. "Görevimi yapmamı çok zorlaştırıyorsun."

Göz kırptım. "Zor yaptığım tek şey bu değil. Şimdi, kendini topla da o kendini beğenmiş aristokratlar sana çok düşkün olduğunu düşünmesinler." Parmak uçlarına basarak ayağa kalktım ve yanağına hafif bir öpücük kondurdum.

"Zalim sevgilim," der alaycı bir özlemle beni bırakırken. Sonra ceketini düzeltir, göz kırpmaya hareketime karşılık verir ve kalabalığın içine doğru yavaşça yürür.

Ben de konukların arasında dolanmaya başlıyorum, görmek istediğim yüzleri aramak için dans pistinin etrafında dolaşıyorum. Sonunda, koyu saçlı uzun boylu bir kadın görüyorum. Göğsüm ısınır ve adımlarımı hızlandırırım. "Gemma Bellefleur," diye sesleniyorum ona ulaştığımda.

"Ember Montgomery," diyor geniş bir gülümsemeyle ve hafifçe bana sarılmak için öne eğiliyor. Onun fiziksel olarak bu kadar sevgi dolu olduğunu bilmediğim için biraz şaşırıyorum ve geç de olsa sarılmaya karşılık veriyorum. Sert ve yuvarlak bir şey bana değişiyor.

Birbirimizden uzaklaşıyoruz ve onu incelerken ağzım açık kalıyor. Zümrüt yeşili kadife renginde zarif bir elbise giymiş ve bu elbise karnının kıvrımlarını hiç gizlemiyor. "Oh, Gemma, tebrikler." Yanındaki geniş omuzlu, altın kahverengi saçlı ve yakut gözlü erkeğe dönüyorum. "Ve size de, Majesteleri."

"Teşekkür ederim," diyor Kış Kralı. Tavırları asil ve stoik, ama bakışlarındaki ışıltı sevincini ele veriyor. Gözleri eşine kilitlendiğinde ışıltı daha da parlıyor. "İlk yavrumuz yolda."

"Bir yavru," diye tekrarlıyorum, sonra Kral Elliot Rochester'ın bir kurt perisi olduğunu hatırlıyorum. Geçen yıl Kış Sarayı'nda onu ve Gemma'yı tanıştığımda, onun bir peri olduğunu biliyordum, ama onun görünmez formunda bir kurt olduğunu bilmiyordum. Ve lanetinin bozulduğu haberi kasabada yayılana kadar onun kral olduğunu da bilmiyordum. O zamana kadar Imogen, Gemma'nın onu nasıl ihanet edip Elliot'u çaldığına dair kendi hikâyesini yayıyordu. Gemma, kralın kalbini ve sevgisini kazandığı için popüleritesi arttı ve kasaba halkı, kralın sevgilisine yönelik her türlü küçümsemeyi kınamaya başladı. Bayan Coleman, o olaydan sonra bizi Kış'tan uzak bir yere taşıdı.

"Ya bir yavru ya da bir kitap kurdu," diyor Gemma alaycı bir gülümsemeyle. Elliot, eşinin karnına elini koyuyor. "Belki ikisi de."

O da dönüp sevgi dolu bakışlarıyla onunla buluştu. "Belki. Ama tekmeleme şekline bakılırsa, bence ilki olacak. Kesinlikle bir kuyruk var içinde."

Elliot gülerek Gemma'nın şakağına bir öpücük kondurdu.

"Ve sen, Ember," der Gemma, bakışlarını bana çevirerek. "Çok güzel şarkı söylüyorsun. Bunu yapabildiğini bilmiyordum. Sihir gibiydi, değil mi?"

Ben başımı sallarım. "Bu, geçen bir yıl boyunca geliştirdiğim bir şey."

"Muhteşemdi," der kral. Sert mizaçlı Elliot Rochester'dan gelen bu kısa övgü beni gururlandırır.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Ancak, teşekkür etmek istediğim siz ikisiniz. Gemma, sana birkaç kez mektup yazdım, ama bunu yüzüne söyleyene kadar minnettarlığımı tam olarak ifade edemem. Bana gönderdiğin balo elbisesi için teşekkür ederim. Sadece çok güzel olmakla kalmadı, geçen yılki baloya gönderdiğin büyümlü davetiyeler olmasaydı, şu anda burada olmazdım."

Gemma bana anlamlı bir gülümsemeyle bakıyor. "Aramıza aşk girmesi için müdahale ettiğimi itiraf etmeliyim, ama sana mutluluk getirdiğine sevindim." Arkamda duran kişiye hafifçe başını sallayarak bakıyor.

Onun bakışlarını takip ederek Franco'nun iki beyefendiyle sohbet ettiği yere bakıyorum. Franco, sanki gözlerini benden uzun süre ayıramıyormuş gibi, tekrar tekrar bana bakıyor. Gülümsüyorum ve iç çekerek arkadaşımın yanına dönüyorum. "Bana çok mutluluk verdi, sonsuz minnettarlığımı bilmeni isterim. Eğer yapabileceğim bir şey varsa..."

"Yapabileceğin bir şey var," diyor. "Beni daha sık ziyarete gel, olur mu? Bundan sonra gerçek arkadaş olalım."

Bir an ne söyleyeceğimi bilemedim. İlk tanıştığımızda onun nazik biri olduğunu anlamıştım. Onu sevmiştim. Taşındıktan sonra bana mektup yazmamı istemesine rağmen, bunu gerçekten istediğine inanmakta zorlanıyordum. Neden bu kadar zarif, bu kadar önemli biri benim arkadaşım olmak istesin ki?

Ama geçen bir yıl bana bir şey öğrettiyse, o da önce kendimi kabul etmem gerektiği idi. Ancak o zaman başkalarının bende gördüklerini görebilirim.

Elini tutup sıkıca tutuyorum. "Evet, Gemma. Arkadaş olalım."



GECE İLERLEDİKÇE, bu kadar hareketlilikten yorulmaya başlıyorum. Konuşacak sayısız insan var, tanışmak isteyen hevesli yabancılar, beni oraya buraya çeken tanıdık yüzler. Seri ve Augie ile sohbet etmek için duruyorum. Seri beni salonda bir tur atıp onunla bir kadeh şarap içmeye davet etmesine rağmen, birbirlerinden ellerini çekemiyorlar.

Şarap içmek için beni de davet ediyor ama ben onların yanından ayrılıyorum. Onlardan kurtulduktan sonra, Saint Lazaro'nun saraydaki yeni temsilcisi Brother Hans beni buluyor ve müziğimi ne kadar beğendiğini söylüyor. Kilisesine hala tam olarak güvenmesem de, Hans'ın kardeşliğine umut verdiğini itiraf etmeliyim.

Sonunda, üniversiteden birkaç arkadaşıyla birlikte gelen Clara'yı buluyorum. Geçen bir yıl içinde çok değişmiş görünüyor. Daha mutlu. Hatta daha olgun. Aramızda hala bir uçurum var, silinemeyeceğini düşündüğüm bir uçurum. Onun annesinin adadan sürülmesinden şüphesiz benim sorumlu olduğum gerçeğini hiçbir şey azaltamaz. Bayan Coleman'ın duruşması sırasında Clara, annesinin suçunun tamamını öğrendi; sadece benim babamı değil, kendi babasını da öldürdüğünü. Bayan Coleman, her iki ölümün de kendi suçu olmadığını mahkemeye ikna etmek için var gücüyle mücadele etti. İlki meşru müdafaa olduğunu, ikincisinin ise kara büyüyle kışkırtıldığını iddia etti. Sonunda kimseyi ikna edemedi. Şu anda Bretton ülkesinde ömür boyu ağır hapis cezasına çarptırılmış durumda. Bir daha Faerwyvae'ye ayak basamayacak. Büyüsünü bir daha hissedemeyecek. Yaşlanacak, çalışacak ve ölecek.

"Imogen nasıl?" diye sormaya cesaret ediyorum.

Clara cevap vermeden önce ayaklarını rahatsız bir şekilde bir o yana bir bu yana kaydırды. "İşhanede zor günler geçirdi, bu yüzden teyzem onu yanına aldı. Marie teyzem ona hiç sabır göstermiyor. Ona harçlık vermiyor ve geçimini sağlamak için evin dışında çalıştırıyor. Ama kardeşim değişiyor. Daha iyiye doğru."

"Bunu duyduğuma sevindim." Yine aramızdaki uçurumu hissediyorum. Hiçbir zaman gerçek kardeşler olmadık ve bundan sonra da rahatsız edici birer tanıdık olmaktan öteye geçebileceğimizi sanmıyorum. Ama benim için sorun değil. Artık gerçek arkadaşlarım var, onun da var.

Bu gece yanında getirdiği iki arkadaşı, bizden çok uzak olmayan bir yerde sohbet ediyorlar ve o onlara özlemle bakıyor.

"Git hadi," diyorum. "Balının geri kalanının tadını çıkar."

Clara uzaklaşmaya başlar ama yarı yolda durur. Bana dönerek reverans yapar ve gülümser, sonra arkadaşlarının yanına gider. Yorgun bir nefesle, biraz dinlenmek için çıkış kapısını ararım. Tam taht odasının kapılarına yaklaşmışken, biri duvardan hızla çıkıp önümü keser.

Mavi tenli, boynunda solungaçları olan bir adam. Boğazını temizler. "Bayan Montgomery, ben Kral Ronan'ın büyükelçisiyim."

Şok dalgası içimi kaplar. Kral Ronan, Prenses Maisie'nin babasıdır. Geçen yıl Franco, kızının Selene Sarayı'nda olmadığını bildirmek için ona bir mektup göndermişti, ama ondan hiç cevap almamıştık.

Sesini alçaltır. "Kralımdan bir mesaj getirdim. Prenses Maisie'den herhangi bir haber aldıysanız - lütfen bana söylemeyin - bu bilgiyi kendinize saklayın."

Kaşlarımı çatıyorum. "O iyi mi? Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Yapabileceğin en iyi şey, onun yerini sır olarak saklamak."

"Söz veriyorum." Nerede olduğunu bilmediğim için tutması kolay bir söz.

"Teşekkür ederim." Sert bir reverans yapıp kalabalığın içinde kayboldu.

Endişeyle koridora çıkıyorum. Maisie'yi iyi tanımıyor olabilirim, ama onu sık sık düşündüm. Anlaşmamızı yaptıktan sonra nereye gitti? Ne tür bir tehlike altında? Şu anda nerede?

Kafamı sallıyorum. Görünüşe göre, bu soruların cevaplarını asla öğrenmemem onun için daha güvenli.



FRANCO

Baloya son verildiğinde ve misafirlerim nihayet ayrıldığında rahatlıyorum. Açık gece gökyüzünün altında, bahçelerde dolaşıyorum, hafif esinti yanaklarımı serinletiyor. Tüm bu konuşmalar ve sosyalleşmelerden sonra, on gün boyunca uyumam gerekecekmiş gibi hissediyorum. Üstelik bu, aylarca süren sosyal etkileşimlerin üstüne geliyor.

Yorgunluğuma rağmen, hiçbir şeyden pişman değilim. Geçtiğimiz yılı, sarayımdaki insanları ve perileri kişisel olarak tanımakla geçirdim. Ember ve ben aristokratlarla yemek yedik, ormanda brownie'ler ve perilerle dans ettik, mağaralarda ve oyuklarda ejderhalarla öğle yemeği yedik. Ayrıca gecekondlu mahallelerinde dolaştık, yetimhaneleri ziyaret ettik, çevre şehirlerdeki insanların ihtiyaçlarını değerlendirdik. Ember, Seelie kralının hükümranlığından yararlanamayacak kadar kuzeyde yaşayan insanlar olduğunu ve Lunar'ın insan temsilcisinin yapabileceği şeylerin sınırlı olduğunu söylerken haklıydı. Ama benim yapabileceğim şeyler var. Zaten yapmaya başladığım şeyler.

Ve yakında daha fazlasını yapmaya başlayabilirim...

Yakınlarda bir hareket görerek duraksıyorum. Nyxia ve Lorelei bahçenin avlusunda duruyorlar. Lorelei'nin kolları kız kardeşimin boynuna dolanmış, Nyxia ise ona sevgiyle bakıyor. Dönüp, sadece onların duyabildiği müziğe uyarak obsidiyen zeminde yavaşça sallanıyorlar.

Romantik anlarını bozmamak için adımlarımı sessizce atarak, bahçe yolunda ilerlemeye devam ediyorum. Enerjik izini burada bir yerde bulacağımı biliyorum. Sonunda onu buluyorum, parlak, ışıltılı mantarların oluşturduğu labirente keyifle dolaşıyor. Em'in başının üzerinde üç tane ışık süzülüyor ve onunla sohbet ederken onların minik, neşeli seslerini duyuyorum.

Henüz beni fark etmedi, bu yüzden mantar labirentinin girişinde durup, onun güzel gülümsemesini, zarif adımlarını, nefes kesici enerjisinin parıltısını gözlemleme fırsatını yakalıyorum. Hiç çaba sarf etmeden, sarayımızın gözdesi haline geldi ve bunun nedeni hiç de şaşırtıcı değil. Nazik ama çatışmalardan korkmuyor. Empati kuruyor ama cesur. Onun harika bir kraliçe olacağından hiç şüphem yok.

Yola adımımı attığımda, ışıkların biri beni fark etti ve üçü de bana döndü. Kıkırdayarak alay ederler, "Öp, öp," derler ve uçup giderler.

Ember bana dönüp sırtarak sorar: "Herkes gitti mi?"

"Sonunda," diyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Ne zamandır burada saklanıyordun?"

"Bir saat kadar," diyor omuz silkerek. "Geçen yılki Yeni Ay Maskeli Balosu'nda neden şişman bir kuzgun kılığına girdiğini anlamaya başlıyorum."

"Gerçekten de küçümsenmiş bir zeka gösterisiydi."

Kollarını belime doladı. "Artık yatabilir miyiz?"

Gözlerindeki ışıltı, onu kollarımın arasına alıp odama götürmek istememe neden oluyor. Ama onu aramamın özel bir nedeni var. Günlerdir beni rahatsız eden bir neden. Belki de beklemeliyim...

Evet,
beklemeliyim.

Başka bir gün.

Başka bir gün.

"Franco," diyor, sesinde bir uyarı var.

Aşağıya bakıyorum, yüzümü inceliyor. "Ne?" diyorum, olabildiğince masum bir şekilde.

"Ben psi vampir olmayabilirim, ama senden bir şey sakladığımı anlarım." Bir adım geri çekildi ve ellerimi avuçladı. "Söyle hadi."

"Tamam," diye homurdanarak cevap verdim. Ayağımın üstünde ağırlığımı bir ayağıma, sonra diğerine vererek, gözlerine baktım. "Tahtı almaya hazırım, Ember."

Gözleri büyüdü ve şaşkınlıkla enerjiyle doldu. "Öyle mi?"

"Evet." Sesim biraz titriyor, ama kendimi gerçeği söylemeye zorluyorum. "Geçtiğimiz yıl gördüklerim ve öğrendiklerimden sonra, planlarımızı hayata geçirmek için sabırsızlanıyorum. Sadece bir prens olarak, bağış toplama etkinlikleri ve hayır baloları düzenlemekle kalmayacağım. Daha fazlasını yapmaya hazırım. Sadece kral olarak yapabileceğim şeyler."

"Kız kardeşin biliyor mu?"

Başımı salladım. "Hazır, ama kalbimin çok seelie olduğunu düşünüyor. Benim hükümdarlığımın rakiplerle karşılaşabileceğinden endişeleniyor."

"Peki *sen* bu konuda ne düşünüyorsun?"

Ağzımın köşesi sinsi bir gülümsemeye kıvrıldı. "Kimse denemesin de görelim. Senin büyüün ve benim büyüümle, başkalarını uzak tutmaya yetecek kadar korkutucu bir güç var."

Kızarır. Sihirle rahat hissetmesi, korkmadan kullanması zaman almıştır. Sihri olduğu gibi kabul etmesi.

Bir endişe dalgası beni kaplar. "Ama *senin* bu konuda ne hissettiğini bilmek istiyorum."

Hemen cevap vermez. Onun enerjisini okumaktan kaçınırım; duygularını kendi tarzında ifade etmesini isterim. Bir süre sonra dudakları geniş bir gülümsemeye dönüşür. "Gururlu. Gurur duyuyorum Franco. Senin kral olmaya hazır olduğuna yürekten inanıyorum. Sadece bu da değil, aynı zamanda inanılmaz olacaksın."

Kalbim rahatlamayla çarpıyor. "Teşekkür ederim," diyorum. "Ama başka bir şey daha var..."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

Ensemde ter damlacıkları hissederek boynumun arkasını ovuşturuyorum. "Taht odasına geri dönelim."

Sessizce bahçe yollarından geçip saraya giriyoruz. Boş taht odasına vardığımızda, onu kürsüye doğru piyanonun yanına götürüyorum. Onu her zamanki yerine, bankın üzerine oturtmak yerine

onu her zamanki yerine, piyanonun başına götürmek yerine, koltuğu kendim için alıyorum. Oda, başımızın üzerindeki cam kubbenin içinden sızan yıldız ışığı dışında karanlık. İhtiyacım olan tek ışık bu. Belki gözlerimdeki dehşeti görmez.

Tuşlara bakıyorum.

Midem bulanıyor. Bunun hakkında ne düşüneceğini bilmiyorum. Muhtemelen aptalca bulacaktır. Hatta kırıcı bile. Yapmamalıyım... Boş ver. Tek yapabileceğim denemek.

Uygun tuşa bir parmağımı bastırıp bir sonrakine geçiyorum. Melodi yavaş ve beceriksizce çıkıyor, onu tanıyabilirse şaşırırm. Tam yarıda durmak üzereyim ki, onun enerjisi bana ulaşıyor. Memnun. Coşkulu. Gözümün ucuyla, elini boğazının dibine götürdüğünü görüyorum, önce madalyonun üzerine, sonra da onun hemen üstündeki opal aya.

Ember, hediye edilen kolyeyi her gün takmakta ısrar edince, Madam Flora'dan kolyenin büyüsunü kaldırmasını istedik. Aslında, çoğunu kaldırttık. Geriye sadece gizli bir büyü kaldı. Ember'in cildinde, giysilerinin altında saklı olan bir büyü. Sadece o, çıplak vücudunun muhteşem güzelliğiyle beni onurlandırdığında görebildiğim bir şey. O zaman, kaburgalarının kenarında dans eden üç satırlık bir nota görüyorum.

Üç tehlikeli periden gelen üç güzel şarkı.

Beceriksizce melodiyi bitirip ona dönerim.

Gözleri yaşlarla dolmuş, kubbenin altından parlayan yıldız ışıklarıyla irisleri ısıltılı mücevherler gibi parlıyor. "Aşk için bir şarkı," diyor nefes nefese. Haklı. Bu, harpilerin çiftleşmek için söyledikleri şarkı.

"İfade etmek istediğim şeyi anlatan bir şarkı yoktu," diyorum, nemli avuçlarımı pantolonumun ön tarafına sürterek. Kalbim kaburgalarımda sertçe atıyor. "Meğer harpi nişan şarkısı yokmuş."

Enerjisi yayılıyor, ama yine de bunu okumayı reddediyorum. Bu çok önemli. Cevabı doğrudan dudaklarından çıkmalı.

Titrek bacaklarımla bankadan kalkıp diz çöküyorum, Augie'nin insanların yaptığı gibi. "Senin benim eşim olduğunu biliyorum," diyorum, gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerine bakarak elini tutuyorum. "Sana kalbimi çoktan verdim, ama benim karım olmayı, benim yanımda hüküm süren kraliçem olmayı kabul eder misin?"

Serbest elini titrek dudaklarına götürdü ama hiçbir şey söylemedi.

Şüphe beni kemiriyor, sözler ağzımdan dökülüyor. "Kraliçe olmaya hazır değilsen, anlarım. İstemiyorsan olmak zorunda değilsin. Bir yüzük almam gerektiğini biliyorum, ama onu birlikte seçmek istedim. Aptalca..."

"Franco," diyor, sesi eğlence, sevinç ve azarlama ile dolu.

"Haklısın," diyorum, başımı sallayarak. Derin bir nefes alıp tekrar deniyorum. Bu sefer sözlerim yavaşça ve dikkatlice çıkıyor. "Seninle birlikte olmak istiyorum, Ember. Önümüzdeki yıllara birlikte göğüs germek istiyorum. Bilinmeyene doğru yolculuk yapmak ve geleceğimizin vahşi doğasına cesaretle karşı koymak istiyorum. Evlenir misin?"

O yere çöküp kollarını boynuma doladı, neredeyse beni yere devirecekti. "Evet, Franco. Evet, seninle evlenirim."

Sevinçim o kadar büyük ki, patlayacakmışım gibi hissediyorum. Yüzümü öpücüklerle kaplarken kalplerimiz birlikte çarpıyor. Kısa süre sonra mutlu gözyaşlarıyla karışan kahkahalara boğuluyoruz.

Ember geri çekilir ve ellerini yüzüme koyar. "Sana göstermek istediğim bir şey var. Sana bir sürprizim var." Endişe enerjisini karartır, ama heyecan da vardır.

"Tamam. Göster bana."

O, podyumun ortasına doğru ilerliyor. Ben piyanoya yaslanıp, onun gözlerini kapatmasını izliyorum. Göğsü inip kalkıyor, inip kalkıyor. Sonra bir titreme onu sarıyor. Göz açıp kapayınca kadar, vücudu maddeden ayrılıyor, maviye bürünüyor ve yerden birkaç metre yukarıda asılı kalıyor.

Ağzım açık kalır. "İstediğin zaman şekil değiştirebilmeyi öğrenmişsin." Sihir yeteneklerini geliştirmeye başladığında, sadece yoğun duygular onu sylph formuna sokup çıkarabiliyordu. Ona yaklaşıyorum. "Bu harika."

"Kız kardeşin bana öğretti," diyor. Enerjisi çekingenleşiyor. "Benimle... uçar mısın?"

Boğazımda bir yumru oluşur. Sylph soyundan geldiğini öğrendiğimden beri, birlikte uçma hayalleri kuruyorduk. O rüzgar, ben kuzgun. Son birkaç aydır, dönüşme denemelerini görmeme izin vermiyordu ve ilerlemesinden cesareti kırılmış gibi görünüyordu. Hayal ettiğimiz gibi gökyüzünü asla paylaşamayacağımızı düşünmeye başlamıştım.

Ama şimdi...

Şimdi hayal ettiğimiz her şey bizi bekliyor. Hayatımız. Geleceğimiz. Aşkımız.

Hepsini yaşamaya hazırım. İnişleri ve çıkışları. Denemeleri ve zorlukları. Cesur olmaya hazırım. Dünyaya kim olduğumu göstermeye hazırım. Ve hayatımın aşkını yanımda hissetmeye hazırım.

Rüzgârın kızı.

Mavi saçlı, başlıklı hizmetçi.

Keskin dili ve güzel, yumuşak kalbi olan kraliçe. "Evet, sevgili Em. Uçalım."



Kuzgun Prensi'nin Kalbi'nin sonu. *Entangled with Fae* serisinin bir sonraki kitabı, Maisie'nin hikayesini anlatan Küçük Deniz Kızı'nın yeniden anlatımı olacak. *Kiss of the Selkie* için bizi takip etmeye devam edin! Gemma ve Elliot (epilogda tanıştığınız) hakkında her şeyi *Curse of the Wolf King'de* okuyabilirsiniz. Kaçırmak istemeyeceğiniz bir Güzel ve Çirkin uyarlaması! [Tüm Entangled with Fae kitaplarını burada bulabilirsiniz.](#)

Heart of the Raven Prince'den yirmi bir yıl önce geçen *The Fair Isle Trilogy* ile Faerwyvae'nin geçmişine de bir yolculuk yapabilirsiniz. Bu serinin ikinci kitabında Franco ile tanışacaksınız! Ember'ın hayatına girmeden çok önce nasıl biriydi, okuyun. [Bu seriyi burada bulabilirsiniz.](#)

ÜCRETSİZ FAE ÖN HİKAYESİ

Bu kitabı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Cinderella, en sevdiğim " " masallarından biridir ve ona kendi yorumumu katarken çok eğlendim. **Heart of the Raven Prince'i beğendiyseniz**, Amazon, Goodreads veya BookBub'da **bir yorum yazarak düşüncelerinizi paylaşmayı düşünün**. Yorumlar hem yazarlar hem de okuyucular için çok yararlıdır.

İletişimde kalmak ve yeni yayınlarımdan haberdar olmak istiyorsanız, haber bültenime kaydolun! **Ücretsiz kısa öykü [To Rule a Fae Throne'u alacaksınız!](#)** Bu öykü, Entangled with Fae romanlarındaki olaylardan yirmi yıl önce Faerwyvae'de geçen, en çok satan Fair Isle Trilogy serisinin öncesini anlatıyor. Bu kitapta bahsedilen iki karakter olan Evelyn ve Aspen hakkında daha fazla bilgi edineceksiniz.

Haber bültenime kaydolmak ve ücretsiz kısa öyküyü indirmek için buraya tıklayın: <https://dl.bookfunnel.com/wtgf8st00a>

TESSONJA ODETTE'İN DİĞER ESERLERİ

FAIR ISLE ÜÇLEMESİ - FAE FANTASY

[Bir Fae Kalbi Oyma](#)

[Bir Fae Tacı Takma](#)

[Bir Fae Savaşı](#)

[Başlatma](#)

LELA ÜÇLEMESİ - GENÇ YETİŞKİNLER İÇİN EPİK FANTASTİK

[Lela'nın Gölgelele](#)

[Sis Perdesi](#)

[Kehanetin Gölgelele](#)

YA DÜŞÜNCELERİN DÖNÜŞÜMÜ

[Kafalele Karıştıran](#)

YAZAR HAKKINDA



Tessonja Odette, ailesi, evcil hayvanları ve bol miktarda çikolatayla Seattle'da yaşayan bir fantastik yazar. Yazmadığı zamanlarda kedi videoları izliyor, köpekleri okşuyor, kızıyla mutfakta dans partileri veriyor veya birçok yaratıcı hobisine vakit ayırıyor. Tessonja hakkında daha fazla bilgi için www.tessonjaodette.com adresini ziyaret edin. _____



İçinde

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekile](#)

[r](#)

[Faerwyvae Haritası](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Epilog - Bir Yıl Sonra](#)

[Ücretsiz Fae Ön Hikayesi](#)

[Tessonja Odette'nin Diğer](#)

[Eserleri Yazar Hakkında](#)



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

